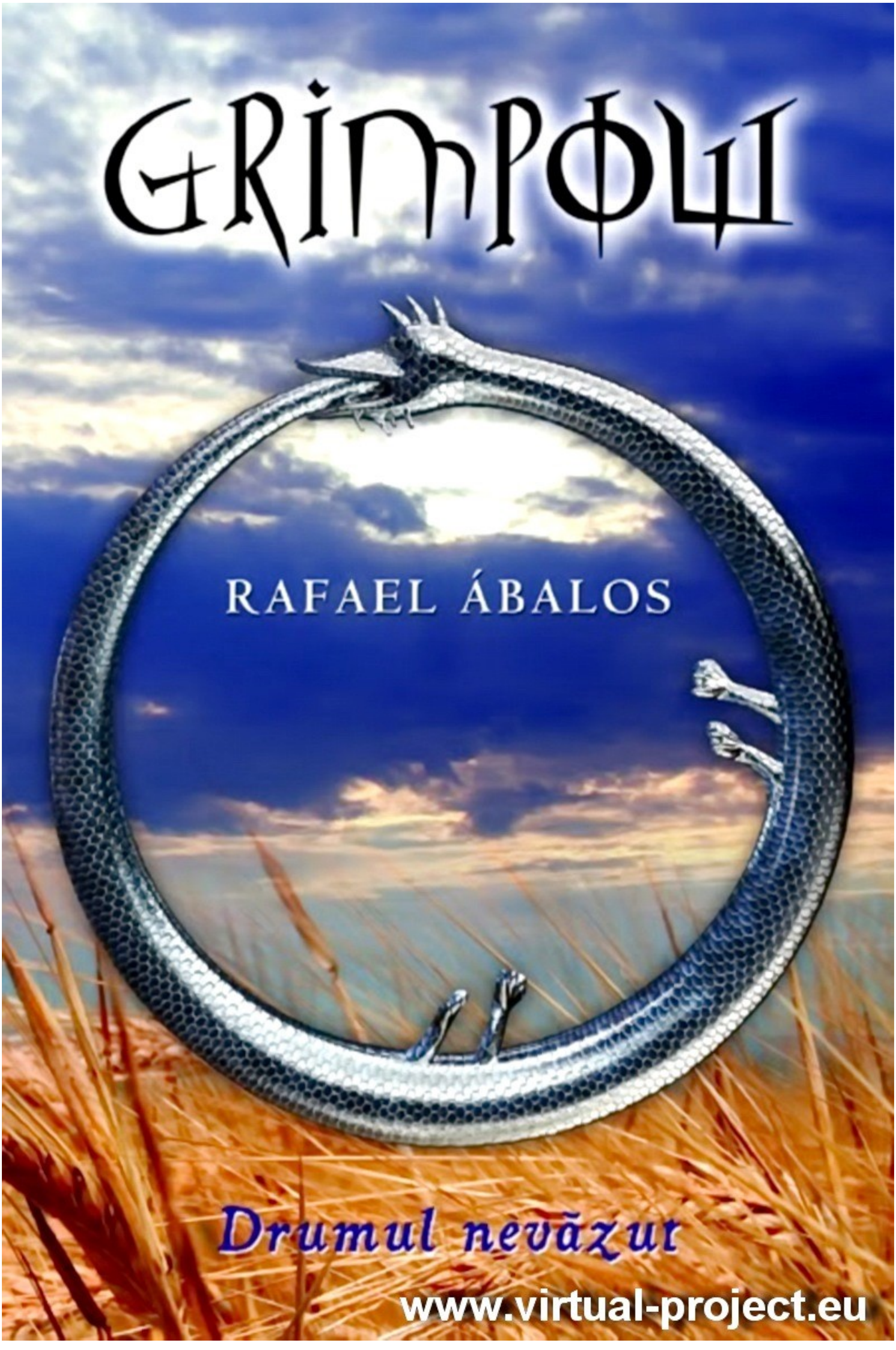

GRIMPOW
RAFAEL ÁBALOS
Drumul nevăzut
www.virtual-project.eu

RAFAEL ÁBALOS

GRIMPOW
Drumul nevăzut

www.virtual-project.eu

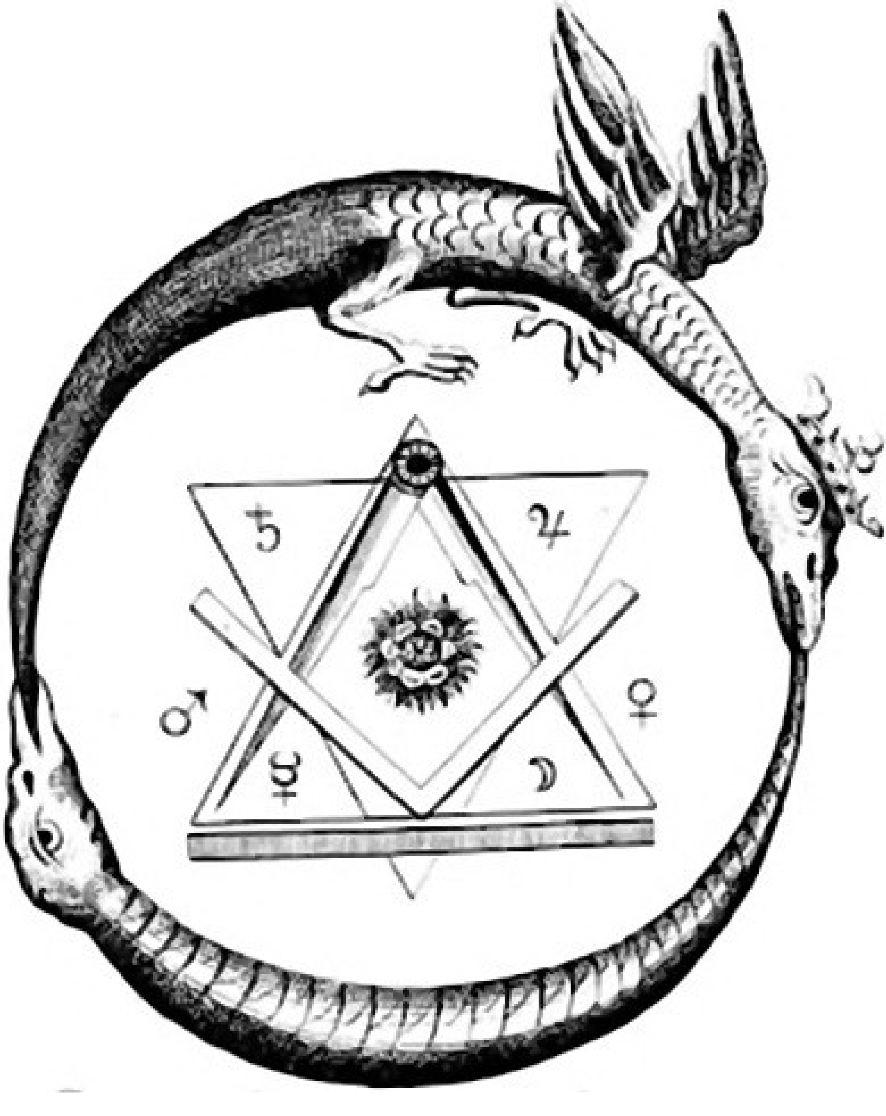
Traducere din limba spaniolă ILEANA SCIPIONE
RAFAEL ABALOS Grimpow. El camino invisible 2005
Ilustraţia copertei DAVID ARGEMI Ouroboros

Trăim într-o lume deconcertantă. Vrem să găsim sensul a ceea ce vedem în jurul nostru şi ne întrebăm: Care-i natura universului? Care-i locul nostru în el şi de unde venim şi noi, şi el?

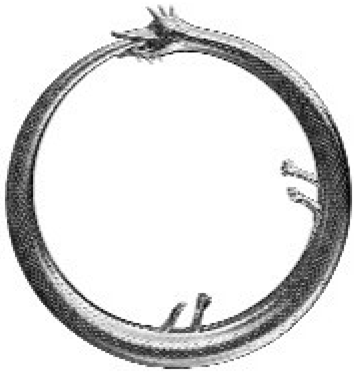
Stephen W. Hawking Istoria timpului

Partea I

Mânăstirea din Brinkdum

Un leș pe zăpadă

Ceaţa nu-i îngăduia să zărească decât propriii paşi pe mantia groasă de nea care acoperea munţii. Din această pricină, Grimpow a observat leşul abia când s-a poticnit în el şi a căzut alături, pe brânci. Abia atunci şi-a dat seama de sinistra-i descoperire şi a privit înfricoşat chipul mortului, care zăcea lângă el de parcă dormea. Mânat de frică, Grimpow s-a ridicat dintr-un salt şi a fugit cât îl ţineau puterile până la cabană, scoţând aburi pe gură, asemenea cerbilor urmăriţi de lupi înfometaţi.

— La ce bun atâta grabă? l-a întrebat Durlib, deschizând uşa în care Grimpow bătea nebuneşte.

— E… e un om mort, aici în apropiere! a zis cu glasul întretăiat, arătând cu degetul către pădurea albă de brazi, care se întindea în spatele lui.

Durlib s-a făcut şi el alb ca neaua.

— Eşti încredinţat de asta, băiete? l-a întrebat alarmat.

Grimpow n-a răspuns decât printr-un gest de încuviinţare, apoi a trântit pe trunchiul unui copac retezat perechea de iepuri, pe care abia îi vânase cu arcul lângă îngheţatele cascade din vale.

— Stai puţin, să-mi iau spada, a grăit Durlib.

A intrat în cabană, şi-a luat pelerina de blană şi şi-a prins la cingătoare o spadă lungă, pe care o ţinea agăţată într-un cui lângă uşă.

— Hai, Grimpow, du-mă unde l-ai găsit pe bărbat.

Au plecat împreună, să caute prin ceaţă leşul cavalerului necunoscut, ca două spectre cu siluetele şterse.

Grimpow păşea în graba mare, cu arcul în stânga şi cucura doldora de săgeţi, atârnată în spate, gata să se folosească de ele împotriva oricărei umbre care s-ar fi mişcat prin preajmă. Simţea că inima-i bătea toba în piept, în vreme ce privirea-i mergea pe urma propriilor paşi prin zăpadă. Urmele fugii lui până la cabană erau atât de limpezi şi de adânci, ca nu se putea înşela. Nu trebuia decât să facă acum cale întoarsă de la stâncă la brădet, şi trupul bărbatului întins pe zăpadă avea să-şi facă apariţia sub ochii lui, de parcă dormea.

— Aici e! a strigat Grimpow, zărind forma întunecată a unui trup pe care neaua îl ascundea pe jumătate.

Durlib a adăstat lângă el.

— Stai aici şi nu te apropia până nu-ţi spun, i-a poruncit.

Leşul zăcea întins pe-o parte, cu ochii la cerul ceţos, ca şi cum, înainte de-a înfrunta moartea, ultima dorinţa a bărbatului fusese să-şi ia rămas-bun de la stele. Avea vreo şaizeci de ani şi, judecând după veşmintele pe care le purta şi după pelerina din postav gros prinsă la spate, Durlib nu s-a îndoit de nobleţea viţei lui. S-a apropiat încetişor, a îngenunchiat în faţa cavalerului mort şi i-a închis ochii. Minuscule stalactite de gheaţă îi atârnau din pletele lungi, din barba alburie şi din sprâncene, pielea îi era sinilie, iar pe buzele foarte uscate se contura amarul tristeţii.

— E bocnă, a rostit Durlib, după ce a cercetat leşul pe îndelete. Nu-i văd pe trup nicio rană care să ne ducă cu gândul la crimă. Poate că azi-noapte s-a depărtat de cal şi s-a pierdut în ceaţă. Frigul i-a intrat în sânge, iar acesta i-a îngheţat. Socotesc că sfârşitul i-a fost tihnit, în ciuda morţii nefericite, a adăugat.

Chiar atunci, a văzut că mâna leşului se închidea cu putere, parcă strângând între degete un obiect preţios, de care cavalerul mort nu voise să se despartă nici chiar în ultimele clipe care-i mai rămăseseră de trăit. Durlib i-a apucat mâna înţepenită şi îngheţată şi, desfăcând cu greutate fiecare deget în

parte, a scos la iveala o piatră şlefuită şi rotunjită, de mărimea unei migdale. Culoarea îi era ciudată şi incertă, de parcă-şi schimba tonurile la fiecare mişcare sau rotire.

— Ce-i? l-a întrebat Grimpow, căruia îi dădea ghes curiozitatea.

— Vino încoace, a glăsuit Durlib.

Când a ajuns lângă el şi a privit iar chipul leşului, lui Grimpow i s-a părut că omul dormea. „Poate că moartea nu-i decât un vis blajin şi veşnic”, i s-a năzărit. Apoi şi-a îndreptat atenţia către pietricica pe care Durlib o ţinea în mână, încercând să-l tragă de limba:

— Ce piatră-i asta?

— Poate că mortul o folosea drept talisman şi a luat-o în mâna chiar înainte de a răposa, încredinţat că venise clipa să-şi lase sufletul pe mâinile Domnului, a zis Durlib, aruncându-i lui Grimpow talismanul cavalerului. Ţine-l tu, de-acuma piatra va fi legată de soarta ta, a mai adăugat misterios.

Grimpow a prins piatra din zbor şi i-a simţit în palme căldura minerală, în ciuda aerului îngheţat de munte.

— Ce-nseamnă că piatra va fi legată de soarta mea? a întrebat buimac, căci nicicând nu-l mai auzise pe Durlib vorbind aşa misterios.

— Bănuiesc că, dacă-i un talisman, o să te apere de duhurile rele şi-o să-ţi poarte noroc, şi-a dat cu părerea Durlib, indiferent.

— Dar am deja una, a replicat băiatul, desfăcându-şi pieptarul şi arătându-i punguţa de in în care stăteau înghesuite câteva rămurele de rozmarin, pe care mama i-o agăţase la gât când era mic.

— Ei, acum ai două, şi niciun deochi, blestem ori venin nu te va mai putea atinge. Cu toate acestea, după cum poţi citi pe faţa îngheţată a cavalerului, n-ar trebui să te încrezi în frig. Pe el, talismanul nu pare să-l fi ajutat prea mult.

Grimpow şi-a adus aminte că maică-sa obişnuia să-i spună că el se născuse odată cu secolul al XIV-lea şi că, după cum a prezis rotunjimea lunii pline care luminase cerul în noaptea naşterii lui, viitorul avea să-i aducă felurite noroace şi toate bunătăţile pe care soarta nefericită i le refuzase ei. Atunci, băiatul şi-a pus buricele degetelor pe faţa şlefuită a pietrei şi a

avut presimţirea că prezicerile mamei începeau să se împlinească. Ceva îl făcea totuşi să se teamă în sinea lui de anumite întâmplări neclare, pe care abia de le putea întrezări şi care îi stârneau o profundă senzaţie de neplăcere. A chibzuit că neliniştea se datora numai întâlnirii cu cavalerul mort, al cărui corp lipsit de viaţă îl mai avea încă sub ochi, cu toate că, în pofida tinereţii lui, acesta nu era primul leş pe care îl vedea. La vremuri de molimă, oamenii îşi dădeau cu înspăimântătoare uşurinţă duhul în ţinutul Ulipens, iar Grimpow văzuse stârvurile unui număr fără şir de bărbaţi, femei, bătrâni şi copii, trântiţi claie peste grămadă la porţile ţintirimelor, precum sinistre sperietori de ciori, negricioase şi desfigurate.

Pe când Grimpow se gândea la toate acestea, vocea uimită a lui Durlib l-a trezit din visare.

— Uite ce minuni! a exclamat, fără să-şi ascundă bucuria.

Apoi şi-a scos în grabă pelerina din blană, a întins-o pe zăpadă şi numaidecât a răsturnat pe ea tot ce era într-o desagă din piele, de care dăduse sub leş. La adăpostul ceţii şi sub palida lumină a amiezii, au sclipit o pereche de junghere de mărimi diferite, cu mânerul din fildeş încrustat cu safire şi rubine. Erau şi o grămadă de monede din argint, câteva giuvaiere, un răvaş pecetluit şi un sigiliu din aur – dintre cele de care foloseau regii şi nobilii ca să-şi autentifice hrisoavele şi răvaşele – ascuns într-o cutiuţă din lemn cioplit.

— Doar n-ai de gând să păstrezi toate bogăţiile astea?! s-a speriat Grimpow, atins de îngrijorare la vederea celor mai preţioase bijuterii pe care-i căzuse vreodată privirea.

Durlib l-a privit neîncrezător.

— Ce spui tu acolo?! Doar suntem haimanale şi furi! Ori ai uitat?!

— Dar nu şi profanatori de leşuri, a replicat Grimpow, cu o autoritate care şi pe el l-a uimit.

— Haide, prietene, a răspuns Durlib, nicicând în lunga şi mizera-mi viaţă de om certat cu legea şi mărunt jefuitor la drumul mare cerul nu mi-a mai pus sub nas o comoară la fel de preţioasă ca asta de azi, fără să trebuiască să-mi bag pielea la saramură ca să pun mâna pe ea, şi acum vii tu şi-mi ceri s-o las! Ai înnebunit, băiete? a întrebat înfrigurat.

Grimpow sucea piatra în mână, negăsind cu ce să-l convingă pe Durlib că intenţiile îi erau greşite.

— Nu ştim nici cine-i bărbatul, nici de unde vine, nici cum a nimerit aici, în munţi. E chiar cu putinţă să ştie cineva că a trecut pe-aici şi să vină curând să-l caute.

— Zăpada care a căzut azi-noapte a şters toate urmele, nu-ţi face griji, a răspuns Durlib, cu gând să-l liniştească.

— Şi calul? a insistat Grimpow.

— Au ei, lupii, grijă de calul lui, dacă o fi avut vreunul.

— Lupii n-au să poată înfuleca nici frâiele, nici şaua, şi, dacă dă cineva de ele, o să cadă vina pe noi că l-am ucis pe cavalerul necunoscut, şi-o să ne omoare ca pe martiri, a răspuns Grimpow cu o uşurinţă care l-a copleşit, căci niciodată nu mai arătase până atunci cât de bine ştia ce voia să zică.

— La asta nu m-am gândit, a acceptat Durlib, scărpinându-se în cap. Ar fi mai bine să pitim comoara lângă cabană şi să ne întoarcem iar în amurg, să îngropăm leşul cavalerului înainte să se lase seara. Bunii creştini n-au obiceiul să lase hoiturile pradă jivinelor. Apoi ne-om lua răsplata din aceste bogaţii, sufletul lui va rămâne în pacea Domnului, iar ale noastre vor fi mântuite de orice păcat, a încheiat, închinându-se ca un frate predicator.

— Ar trebui să-l vestim pe abatele de la Brinkdum, a răspuns Grimpow sec.

Ochii lui Durlib nu şi-au ascuns uimirea la auzul celor propuse de prietenul său.

— Abatele de la Brinkdum?! Ei bine, ăsta-i cel mai rău fur pe care l-a cunoscut ţinutul nostru de la facerea lumii! Dacă asemenea comoară ajunge sub ochii lui, sunt încredinţat că o va păstra doar pentru el, drept plată pentru liturghiile şi rugăciunile pe care le va face cu ghiotura, în fiecare zi, în mănăstire, întru mântuirea sufletului acestui cavaler mort, l-a prevenit Durlib sarcastic.

— Dar abatele va putea să prindă de veste cine-i cavalerul şi să-i facă înmormântarea cuvenită în biserica mănăstirii, aşa cum merita viţa lui nobilă de cavaler, a replicat Grimpow, perseverând în strădania de a nu profana leşul.

— Să n-ai nicio îndoială că va şti şi să ceară să fie plătit cum i se cuvine pentru găzduirea acordată unui atât de nobil şi generos leş, l-a lămurit Durlib, încă şi mai ironic.

— Asta nu ne priveşte pe noi, a limpezit Grimpow dispreţuitor.

În faţa subitei tăceri a lui Durlib, puştiul a socotit că furul se dădea bătut.

— Mă întreb cine-ar călători singur prin munţii noştri, cu asemenea tezaur în desagi? l-a descusut Durlib.

Dar băiatul n-a priceput dacă întrebarea era pentru el, ori lotrul vorbea de unul singur cu glas tare, aşa că i-a răspuns ademenindu-l:

— Tu ce crezi?

— Poate că-i unul dintre cavalerii cruciaţi care s-au întors de mulţi ani din Ţara Sfântă, încărcaţi cu comorile necredincioşilor, ori un pelerin care merge în solitară penitenţă, ca să-şi ispăşească greşelile, în faţa moaştelor vreunui sfânt apostol. Ar putea fi şi un rege detronat, fugit din regatul lui de departe doar cu ce-i încăpea în desagi, ori poate că-i doar un lotru, ca noi, care face pe nobilul, ca să-şi ascundă fărădelegile. În orice caz, nu cred să fie un senior de pe-aici. N-am văzut niciodată junghere ca ale lui, turnate din cel mai bun oţel şi cu mânere din fildeş încrustate cu giuvaiere perfecte şi nespus de frumoase, a cuvântat Durlib, însă fără prea mare convingere.

— Parcă ar fi purtătorul unor veşti, a dat să ghicească Grimpow, arătând către răvaşul şifonat.

Durlib a luat răvaşul pecetluit şi l-a cercetat pe îndelete. Apoi a ridicat sigiliul din aur şi l-a comparat cu gravura sigiliului din ceară, o imagine ciudată, a unui şarpe care îşi muşca vârful cozii, formând cu tot trupul un cerc, înconjurat pe margine cu semne de neînţeles.

— E acelaşi sigiliu, a întărit, după ce a comparat filigranele gravate. Dacă rupem pecetea răvaşului, poate prindem de veste câte ceva despre cavalerul mort.

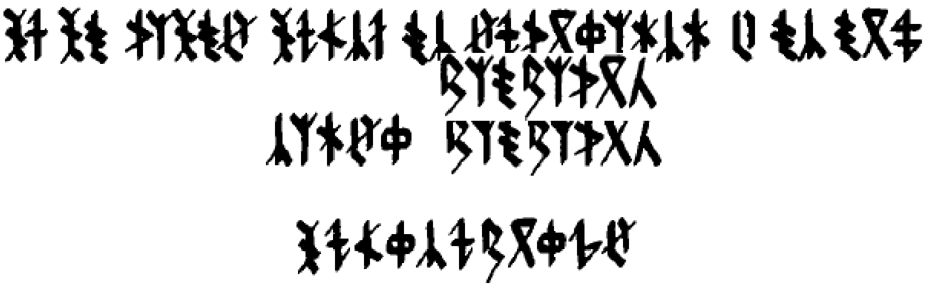
Durlib s-a uitat la Grimpow de parcă aştepta să-i citească în ochi că şi el voia să ştie ce conţinea răvaşul, deşi niciunul din ei nu cunoştea literele. Abia atunci a început Grimpow să simtă puterea care se ascundea în piatra pe care, fără să-şi dea seama, o tot sucea şi răsucea în mână, ca pe o jucărie de copil.

— Deschide-o, a vorbit fără şovăială.

Folosind jungherul cel mic, Durlib a rupt sigiliul dintr-o singură mişcare, iar din expresia lui, Grimpow a dedus ca nu le-a folosit la nimic să deschidă răvaşul pentru că n-o să poată înţelege niciodată ce scrie în el.

— Ce-or fi însemnând aceste simboluri? a întrebat cu jumătate de glas.

Grimpow i-a cerut să vadă răvaşul, şi, de cum l-a avut în faţa ochilor, în minte i s-a format un lanţ de vorbe, de parcă, pentru el, înşiruirea de semne ciudate n-avea nicio taină.

— „Pe cer stau bezna şi lumina. Aidor Bilbicum. Strasbourg”, a îndrugat Grimpow la repezeală, fără să priceapă nici el cum de-i ieşiseră de pe buze vorbele acelea şi nu altele, iar în minte îi roia o nesfârşire de imagini ireale şi confuze.

Durlib l-a privit cu un amestec de uimire şi neîncredere.

— Cum de ştii tu aşa ceva?

— Habar n-am, a răspuns Grimpow. Îmi pare că pot să-l citesc fără să-i cunosc limba, aşa cum spun „pasăre” fără să ştiu să scriu sau cum pronunţ orice altă vorbă. Socotesc că piatra asta mi-a îngăduit să dezleg o enigmă, a dedus el ameţit, simţind cum acea piatră ciudată, pe care o ţinea în mână, părea să i se contopească acum cu pielea, în timp ce un întreg univers de cunoştinţe îi lumina mintea în chip atât de magic şi de inexplicabil, încât a ajuns să creadă că însuşi cavalerul mort pusese stăpânire pe sufletul lui.

Chiar atunci, gheaţa care atârna de pletele şi de sprâncenele leşului a început să se desprindă în picături mici de apă, chipul cavalerului s-a făcut rozaliu şi tot trupul a început să i se

topească în zăpadă, ca o păpuşă de ceară la căldura focului, până când s-a făcut nevăzut.

— Pe rănile mele de lotru bătut! Să stau agăţat în copacul spânzuraţilor din Ulipens dacă asta nu-i opera diavolului! a ţipat Durlib, nevenindu-i să creadă că leşul dispăruse dintr-odată.

Dar minunea nu l-a surprins şi pe Grimpow.

— Socotesc că mortul s-a dus de unde a venit, şi-a dat gânditor cu părerea, nelăsând piatra din mână şi nu prea încredinţat că acela care vorbea era chiar el.

Durlib l-a privit năucit.

— Şi care-i acel loc fără de pereche unde morţii se topesc în aer ca prin minune?

— Nu ştiu precis, dar, de când am piatra, simt că e ceva de neexplicat care mă face să văd lucruri pe care nici nu ţi le-ai putea închipui, a mărturisit Grimpow.

— Hai, Grimpow, lasă-te de palavre! Nu-i nicio clipă de când aveam leşul unui bărbat chiar aici, sub nasul nostru, şi acum nu-i! Nici vorbă că-i cine ştie ce vrajă a unui chiromant aliat cu demonul, a ţipat Durlib, făcându-și iar cruce cu prefăcută cucernicie.

— Nici Dumnezeu, nici Satana n-au nimic de-a face cu întâmplarea, crede-mă, a zis Grimpow, fără să ştie nici el de ce.

— Ei bine, eu nu mai rămân nicio clipă în codrul ăsta afurisit, doar ca să aflu cum e când fantoma cavalerului ne-o tăia capul şi ni l-o pune în ţeapă, iar vulturii s-or delecta cu gustul ochilor noştri.

Mâinile lui Durlib au adunat la iuţeala preţiosul tezaur al cavalerului mort, pe care tot el îl împrăștiase pe pelerina din blană. L-a înghesuit tot în desagii mortului şi s-a pregătit de plecare.

— Tu n-ai crezut nicicând în fantome, Durlib! în plus, ceva îmi spune că misteriosul cavaler avea o misiune de împlinit, o însărcinare însemnată, pe care n-a putut-o duce la bun sfârşit, după cum îi era voia. Şi va trebui s-o îndeplinim în locul lui, în schimbul comorii, a zis băiatul.

Judecând după mutra făcută de Durlib la auzul vorbelor lui, Grimpow n-a avut nicio îndoială că prietenul lui se temea că

piatra care-i servise de talisman cavalerului mort, şi pe care el o ţinea acum în mână, îi luase minţile.

— Şi a ales să vină în munţii noştri înzăpeziţi, ca să înfrunte moartea, să facă din noi moştenitorii bogăţiilor lui, şi să se facă apoi nevăzut ca Isus după ce l-au răstignit? a întrebat ironic.

— Poate era doar în trecere şi mergea altundeva, către Strasbourg de pildă, să-i ducă lui Aidor Bilbicum răvaşul pecetluit, a chibzuit Grimpow cu voce tare.

Durlib a oftat şi a făcut ochii mari cât cepele.

— Crezi ce ţi-e voia, dar numai diavolul şi alaiul lui de vrăjitori, magi şi chiromanţi sunt în stare de minuni aidoma celei abia întâmplate aici şi la care noi, încă n-am habar dacă, nu cumva, spre nefericirea şi chinul nostru, stăm mărturie. Aşa că va fi mai bine să ajungem la mănăstirea din Brinkdum înainte ca noaptea să-şi pogoare vălul de umbre peste codru. Vom sta la vecernia din biserică şi ne vom curăţa trupurile şi sufletele folosind aghesmă cu toptanul. Doar aşa ne vom putea feri de răul pe care duhul cavalerului mort, mag, vrăjitor sau ce-o fi vrut să fie, ni l-ar putea face cu farmecele lui, de pe lumea de dincolo.

— Văd că, în realitate, eşti pe cât de lacom, pe atât de superstiţios, a râs Grimpow. Dar eu nu socotesc că mortul, care ne-a dăruit atât de generos preţioasa-i comoară, are de gând să ne ia drept ţelul răzbunării lui. În plus, ce rău i-am făcut noi, care chiar ne socotisem să-l îngropăm creştineşte lângă altarul bisericii din mănăstirea de la Brinkdum? a adăugat băiatul, încredinţat de seriozitatea vorbelor lui.

Durlib a încruntat din sprâncene, încercând să-şi stăpânească îndoielile.

— Sunt încredinţat că harurile clarvăzătoare cu care piatra pare să te fi înzestrat îţi sunt la fel de precise ca săgeţile arcului, fiindcă altfel tare mă tem că blestemul cavalerului mort ne va ajunge din urmă şi ni se va lipi de călcâie, ca umbra diavolului de pielea posedatului.

— Uită-ţi temerile, Durlib! încă n-am habar ce ne-a hărăzit leşul cavalerului, care s-a făcut nevăzut chiar sub nasul nostru, sau piatra pe care o ţinea în mână şi care acum e într-a mea, dar, dacă nu greşesc, chiar piatra ne va dezlega misterul care te

chinuieşte într-atât, a prezis Grimpow, pentru întâia oară încredinţat de propriile vorbe.

— Mie îmi ajung bogăţiile pe care zeiţa Fortuna ni le-a pus la îndemână, chiar dacă prin mijlocirea unui cavaler mort, care s-a folosit de o fantasmagorică şi temută vrajă, ca să se facă nevăzut. Dar, dacă vrei să prindem de veste ce misiune avea cavalerul de împlinit pe lumea noastră, n-am să te părăsesc tocmai când aventura ne cheamă alături de ea, ca dulcea cântare a unei fete frumoase, şi-a încheiat Durlib cuvântarea.

— Atunci să mergem cât mai iute la mănăstirea din Brinkdum! a hotărât Grimpow mulţumit.

Pe măsură ce coborau către mănăstire, ceaţa se ridica în eşarfe subţiri, care pluteau deasupra cetinii brazilor ca norii pufoşi şi dezlânaţi. Stratul de nea se subţia, iar mersul pe zăpada, urmând cărarea mărginită de arbuşti ţepoşi care ducea în vale, era tot mai comod şi mai uşor. Temerile lui Durlib că fantoma cavalerului avea să se răzbune păreau să se fi risipit odată cu ceaţa, iar el păşea alături de Grimpow, fredonând cântecelul pe care obişnuia să-l intoneze ori de câte ori îl încercau liniştea şi fericirea.

Durlib ştia să cânte la chitară, recita balade şi făcea vrăji şi jonglerii cu iscusinţa celor mai vestiţi jongleri şi saltimbanci de prin partea locului. Dar, mai presus de orice, era trişor şi fur, în stare să le ia de sub nas punguţa cu bani ţăranilor, drumeţilor, pelerinilor, boltaşilor, monahilor şi cavalerilor, atât cu vorbe şi mâini măiestre, cât şi mânuind iscusit spada. Când îl cunoscuse, în urmă cu un an, la serbările primăverii, Grimpow slujea în taverna întunecoasă şi rău mirositoare pe care unchiul lui, Felsdron cel Colţos, cum îi spuneau toţi, o ţinea la Rhiquelwir, unde Durlib obişnuia să vină pentru a însufleţi cu talentele lui beţiile clienţilor sosiţi de peste tot. Într-o noapte furtunoasă, când Durlib tocmai golise pungile unui grup de meşteri imprudenţi, care acceptaseră să joace cu el o partidă de zaruri, l-a recunoscut un boltaş bogat, căruia chiar în acea dimineaţă îi furase câştigul din negoţ, ameninţându-l cu vârful spadei la o răscruce de drumuri din ţinut. Pentru câţiva firfirici, umilitul prăvăliaş i-a cerut lui Grimpow să-l spioneze pe fur şi să-l

urmărească oriunde s-ar fi dus, iar el a mers să le atragă luarea-aminte zbirilor din slujba seniorului care îşi exercita jurisdicţia între zidurile cetăţii Rhiquelwir, ca să vină să-l salte pe jefuitor şi să-l spânzure neîntârziat chiar în piaţa mare, de cum se va fi crăpat de ziuă. Însă, mişcat de nemiloasa pedeapsă care îl aştepta pe cel care, pentru el, nu era decât un priceput şi curtenitor trişor, Grimpow a dat fuga să-l prevină de primejdia care îl păştea dacă nu o ştergea numaidecât din tavernă. Durlib a golit dintr-o singură sorbitură toată oala cu vin, s-a şters la gură cu mâneca pieptarului şi s-a văitat:

— Trist mai e traiul celui fără de lege! Şi, făcându-i complice cu ochiul lui Grimpow, a întrebat: E vreo ieşire din cârciumă pe unde s-o şterg, înainte ca ostaşii contelui să mă spintece ca pe porcii îngrăşaţi cu ghindă?

Grimpow i-a făcut semn să vină după el şi, profitând de neatenţia unchiului, au străbătut pivniţa înţesată cu pânze de păianjen şi butoaie cu vin, ieşind în ograda din dosul tavernei. Acolo, băiatul a deschis poarta mare prin care intrau şi ieşeau căruţele la vremea culesului de struguri şi i-a zis lui Durlib să-l aştepte oleacă, supraveghind uliţa. S-a dus în micul grajd unde unchiul lui, Felsdron cel Colţos, ţinea un cal bătrân de dârloagă, i-a pus frâiele, a luat o pătură roasă şi i-a azvârlit-o în spinare în loc de şa şi s-a întors trăgând de el, ca să-l vindece de lene.

— Cum ţi-aş putea plăti generoasa mâna de ajutor? l-a ispitit Durlib, dând să scoată câţiva firfirici din punguţa de sub pieptar.

— Ia-mă cu tine, s-a rugat Grimpow, fără codeală. Când neguţătorul şi unchiul o să-mi afle şiretlicul, n-o să stea la gânduri şi-o să-mi facă spatele arşice cu biciul, a adăugat, implorându-l pe fur din priviri să nu-l lase acolo.

Durlib l-a privit gânditor, întrebându-se ce să facă oare cu acel băietan. Dar, la urmă, l-a poftit zâmbitor:

— Saltă în cârca gloabei şi s-o ştergem de aici, înainte ca haita celor care mă urmăresc să afle pe unde am luat-o şi să ne ajungă din urmă. Dacă ne prind, mâine în zori o s-atârne în spânzurătoare nu unul, ci doi.

Zis şi făcut. Dintr-un salt aproape acrobatic, şi fără să-şi ascundă bucuria, Grimpow a săltat pe crupa mârţoagei şi s-au îndreptat, pe sub picurii de ploaie, spre casa mamei lui din satul

Obemalt, la o depărtare abia ceva mai mare decât un ceas de drum dinspre Rhiquelwir, cu gând să mâne noaptea acolo.

— Nu prea pare să-ţi fie pe plac tovărăşia unchiului tău, a ghicit Durlib, în vreme ce vuietul furtunii răsuna tot mai departe, dar fulgerele mai luminau încă în rafale cerul.

— E soţul unei surori a mamei şi singurul din familie mai înstărit. Acum doi ani, tata a murit de vărsat, iar mama m-a trimis să muncesc la el, ca să nu mor de foame şi să învăţ meseria de cârciumar. În satul Obemalt e puţin pământ, iar vântul rece de miazănoapte distruge an de an ogoarele. Mătuşa e femeie bună, dar unchiul Felsdron e într-adevăr colţos şi bodogăneşte ceasuri în şir şi aproape zi de zi îşi varsă furia pe mine, blestemându-mă, lovindu-mă şi biciuindu-mă.

— Şi acum ce-ai de gând să faci? l-a iscodit Durlib, privind neostoit în bezna prin care mergeau de când lăsaseră în urmă târguşorul Rhiquelwir.

— Dacă vrei, îţi pot fi slujitor, i-a răspuns.

— Golanii ca mine n-au slujitori. În plus, mie-mi place să umblu de capul meu, iar viaţa de fugar certat cu legea nu-i cu nimic mai buna decât cea pe care o duceai în cârciuma unchiului tău.

— Dar eşti liber ca pasărea cerului! a ripostat Grimpow.

— Libertatea mă va face doar să sfârşesc într-o bună zi spânzurat în piaţa vreunui sat mizerabil. Aşa că nu pot îngădui să vii cu mine.

— Atunci lasă-mă să stau o vreme pe lângă tine, până-mi aflu singur drumul în viață, l-a rugat băiatul.

Vorbeau pe nevăzute, din pricina întunericului, dar de data aceasta Durlib a întors capul şi a privit ţintă în ochii băiatului.

— Ar trebui să cauţi ceva mai mult decât un simplu lotru ca mine, a zis.

— Întotdeauna am vrut să fiu scutier, ca să deprind mânuirea armelor şi să mă bat în războaie.

— În războaie, bărbaţii se ucid unii pe alţii fără să ştie prea bine de ce-o fac, aşa ca ar trebui să-ţi cauţi altă ocupaţie.

Tăcerea i-a învăluit şi i-a întovărăşit încă o bună bucată de vreme, până când Durlib, simţindu-se dator față de băiatul care îl scăpase de spânzurătoare, a consimţit:

— Ei bine, poţi rămâne cu mine, de vrei. Dar numai o vreme, a subliniat, fără să întoarcă privirea.

Grimpow ştia că mama lui avea întâi să se bucure că-l vede, iar apoi avea să se înfurie, de cum va afla de istoria cu fuga din taverna unchiului. Când au ajuns la Obemalt, pătrunşi de ploaie până la piele, Grimpow i-a povestit mamei cele petrecute, şi, chiar dacă planurile pe care şi le făcuse cu Durlib, pe care l-a dat drept un onorabil trubadur, n-au izbutit s-o convingă că el era în câştig schimbând meseria, la plecare ea l-a copleşit cu sărutări şi cu urări de bine. Poate şi fiindcă, pentru o clipă, mama s-a temut că ar mai putea avea încă o gura de hrănit în casa, unde, pe lângă cei patru fraţi ai lui, băiatul zărise doi bebeluşi, pe care nici măcar nu-i ştia.

Astfel şi-a început Grimpow noua lui viaţă alături de Durlib, hălăduind prin cătune şi burguri, furând de prin gospodării şi din târguri, jefuind neguţători şi pelerini, cerând de pomană pe la porţile bisericilor, făcând pe orbii sau ciungii, cu jonglerii şi balade recitate prin pieţe şi castele, sau vânând în timpul iernii, pe furiş, prin munţi. De la Durlib a deprins să mânuiască arcul şi să citească urmele iepurilor, ale cerbilor şi ale căpriorilor, ale râşilor, ale urşilor, ale lupilor şi ale vulpilor. A mai deprins şi să supravieţuiască mizeriei şi sărăciei, să-şi iubească bunul prieten şi să se uite la stele în nopţile fără lună.

Toate aceste aduceri-aminte îi roiau grămadă în minte, în vreme ce înaintau prin zăpadă, în drum către mănăstirea din Brinkdum, ducând cu ei preţiosul tezaur al cavalerului mort, fără ca Grimpow să-şi poată închipui atunci că, nu peste multă vreme, avea să se despartă de Durlib pe vecie.

Vizite neaşteptate

În lumina slabă a înserării, mănăstirea din Brinkdum le-a ieşit în cale ca o matahală din piatră roşiatică, cu acoperişurile doldora de nea. Fusese înălţată în nord-estul ţinutului Ulipens, într-o roditoare vale înconjurată de păduri, râuri şi munţi. O construise, în urmă cu trei veacuri, un grup de schivnici, care crezuseră că au găsit pe acel picior de plai înseşi gurile raiului, aşa că turla clopotniţei se ridica maiestuos deasupra celorlalte clădiri, înfățișându-se vederii încă de departe, cu gând să le arate drumul pelerinilor rătăciţi şi să-i ia la goană pe diavoli.

Nu era acum prima oară când Grimpow venea la mănăstire împreună cu Durlib, căci stareţului, un bărbat de vârstă mijlocie, ai cărui ochi mititei şi lipsiţi de orice expresie erau aidoma celor ai unei statui, îi plăcea să aibă tot soiul de giuvaiere şi de bijuterii, în pofida votului de sărăcie, şi, nu de puţine ori, îşi oprise pentru sine parte din ce jefuiseră ei de pe la călători, drept plata pentru bucatele şi vinul oferite din belşug, pentru îngăduinţa de a se adăposti în cabana din codru la vreme de iarnă, de a vâna în munţi şi pentru că le trecea cu vederea fărădelegile.

— Ar fi mai bine să pitim comoara înainte de a ajunge la mănăstire, să nu deşteptam curiozitatea stareţului, care, vrând să ştie ce-ascundem în desagi, are să-şi bage nasul acolo, a zis

Durlib, pe când se pregăteau să treacă vadul unui pârâiaş din apropiere.

Grimpow a privit de jur împrejur buruienile dese şi brazii înalţi presăraţi peste tot, precum şi stâncile mari şi cenuşii, cărora vântul le smulsese subţirelul văl de nea. Nu departe de ei, o cruce scundă care arăta drumul spre mănăstire se înălţa pe un soclu de piatră. A chibzuit că locul era nimerit să îngroape desagii şi a arătat într-acolo întinzând braţul.

— Acolo, la picioarele crucii, comoara va fi bine păstrată.

Durlib s-a mărginit să încuviinţeze şi s-a îndreptat către locul ales. A deschis desagii şi a scos cele două junghere împodobite cu safire şi rubine.

I l-a dat lui Grimpow pe cel mai mic, iar el şi l-a oprit pe cel mai mare.

— Ascunde-l între pieptar şi pantalonii din piele, l-a sfătuit.

— Crezi că ne paşte vreo primejdie printre monahii din mănăstire? l-a descusut Grimpow, cam nelămurit.

— După câte am văzut azi, mai bine să-mi las baltă toate crezurile, i-a zis Durlib, cu un surâs fugar.

A pitit jungherul sub pieptar, aşa cum îl sfătuise şi pe Grimpow, şi-a scos spada din teacă şi a săpat o groapa în dosul soclului pe care stătea micuţa cruce din piatră. Dar, înainte de a băga desagii în ascunzătoare, a deschis-o iar şi a scos câţiva bani din argint de-ai cavalerului mort.

— O să-i dăm stareţului de la Brinkdum pe doi cai buni, din cei pe care cu atâta grijă îi creşte în grajdurile lor. Nu prea am habar unde-i Strasbourgul, nici de câte zile avem trebuinţă ca să ajungem acolo, dar sunt încredinţat că va fi mai uşor călare decât pe jos.

Vestea că, deşi bănuitor, Durlib voia să meargă la Strasbourg tot atât de mult ca el, ca să afle ce putea însemna răvaşul al cărui purtător fusese cavalerul, l-a făcut pe Grimpow să dorească şi mai şi să ajungă mai iute la mănăstire. Pe drum nu numai că şi-a adus aminte cum îl cunoscuse pe Durlib, dar s-a şi gândit la ceea ce tocmai i se întâmplase cavalerului găsit în munţi şi dispărut în zăpadă. Grimpow ascunsese piatra în punguţa de in cu rămurele de rozmarin, pe care o purta întotdeauna agăţată de gât şi, deşi nu mai simţea căldura pe

care o dăduse câtă vreme o ţinuse el în mână, îi simţea prezenţa fără răgaz. Ştia că frântura de minereu era mai mult decât un talisman, şi ceva de neexplicat, aşa, ca o tăcută chemare de departe, îl mâna să afle ce era ea în realitate. Dar nu avea la îndemână decât răvaşul pecetluit şi sigiliul din aur al cavalerului mort, la care Grimpow se gândea neostoit.

După ce au acoperit cu glod şi cu nea gaura în care băgaseră desagii cu mica lor comoară, au străbătut şi ultima parte a drumului spre mănăstirea din Brinkdum, urcând un povârniș întortocheat.

— „Pe cer stau bezna şi lumina“, a zis Grimpow cu voce tare, repetând vorbele pe care le pronunţase citind semnele ciudate din răvașul pecetluit, pe care îl aflaseră la cavalerul mort.

— Vorbele tale sună ca descântecul unui vrăjitor, ţi-am mai grăit eu asta, şi-ar fi bine să nu le zici pe lângă biserici, nu cumva să ne trăsnească Domnul cu lumina-I din Cer şi să ne trimită pe veci în bezna iadului, l-a muştruluit Durlib, bucurându-se de jocurile-i de cuvinte.

— Socot că ele înseamnă mai mult decât atât, Durlib. Gândesc că răvaşul poate fi o parolă, o cheie, al cărei înţeles adevărat nu-l ştie decât acel Aidor Bilbicum din Strasbourg.

— Doar magii şi vrăjitorii ştiu să folosească vorbele magice, pe care le recita în rituri şi în vrăji, aşa că vorbim de acelaşi lucru. Am văzut odată cum o bătrână vrăjitoare exorciza o femeie: trupul femeii sălta şi se zguduia fără tihnă în tină, iar balele îi curgeau ca din botul unei jigănii în agonie; vrăjitoarea dănțuia neîncetat în jurul femeii, iar vorbele-i păreau că ies din botul unei pocitanii diabolice.

— Tu vorbeşti de credinţe şi superstiţii, de vrăji şi farmece, iar eu, de ceva mai adânc. Aş zice chiar că vorbele din răvaș spun că în cer stau bezna, care-i neştiinţa, şi lumina, care nu-i decât cunoaştere ori înţelepciune. Eresurile şi farmecele despre care vorbeşti sunt rodul neştiinţei. Zeii şi demonii nu există, Durlib, sunt doar închipuiri cu care oamenii îşi limpezesc imaginea lumii, a zis Grimpow, mirându-se iar de propriile vorbe.

— Eşti încredinţat că-mi vorbeşti chiar tu, nu duhul misteriosului cavaler mort? l-a tras de limba Durlib, privindu-l fără să-şi ascundă iar temerile şi îndoielile.

— Dar, oare, lucrul acesta are vreo însemnătate? l-a întrebat iar Grimpow, nesimţindu-se în stare să dea singur răspuns la o asemenea întrebare.

— Fireşte că are, şi încă una mare de tot. Dacă te-ar auzi stareţul de la Brinkdum, ar bănui că ţi-au intrat diavolii în trup şi ar porunci să fii ars pe rug în faţa întregului ţinut al Ulipensului, să le fii învăţătură de minte ereticilor.

— N-ai decât să râzi, de vrei, dar eu socot că tocmai de rug fugea cavalerul, a pretins Grimpow cu convingere.

— Încă un temei ca să-l credem mag, vrăjitor ori adorator al tenebrelor, din cei pe care Inchiziţia îi urmăreşte cu gând să le cureţe sufletele în flăcările rugului, s-a învoit Durlib, chiar când au ajuns la porţile mănăstirii din Brinkdum.

Noaptea îşi prefira de-acum asupra văii valurile dese de umbră, când le-a deschis portiţa slujitorul uriaş, cocârjat şi ursuz, pe care monahii îl strigau Kense şi care nu părea să nutrească o prea mare simpatie pentru nou-veniţi. I-a privit îndelung, fără să scoată nicio vorbă, de parcă amuţise, ori îşi închipuia că nu ei, ci vântul bătuse cu mâini nevăzute la poarta mănăstirii.

— Ei, n-ai să laşi tu să intre la voi doi bieţi drumeţi care n-au la ce foc să se încălzească, nici în ce pat să-şi ogoiască osteneala trupului, Kense prietene? a îndrugat Durlib, schiţând un început de plecăciune.

Slujitorul a tras iar zăvorul, fără să scoată vreo vorbă, iar Grimpow şi Durlib i-au auzit paşii înaintând prin mănăstire, cu un fâşâit de sandale târşâite. Au bănuit că mergea să ceară voie vreunui schivnic ori chiar stareţului să le dea drumul, dar, cum întârzia peste măsură, Durlib a bătut iar cu ciocanul în uşă, de data aceasta mai vehement.

— Vin, vin! s-a auzit din spatele porţii o voce ca de flaut.

Era fratele Brasgdo, un călugăr zâmbitor şi rotofei ca o balercă de vin, pe care Grimpow îl întâlnise întotdeauna foindu-se prin cuhnie, între oale şi vatră, cu ciozvârte de carne şi legături de verdeaţa în mâini. A tras zăvorul şi, văzându-i nemişcaţi şi morţi de frig în faţa lui, şi-a agăţat de buzele groase un zâmbet batjocoritor şi a zis:

— Intraţi, înainte ca frigul să vă lase fără suflare şi să vă îngheţe oasele. Apoi a iscodit: Se poate şti cărui fapt datorăm vizita voastră neaşteptată?

— Ei bine, am chibzuit să lăsăm în urmă cabana din munţi şi iadul de gheaţă, a răspuns Durlib, intrând cu pas hotărât în mănăstire.

— Iadul de care trebuie să vă temeţi nu-i de gheaţă, ci de foc, iar în el veţi arde veşnic, dacă Dumnezeu nu vă iartă păcatele, a ripostat monahul, zăvorind poarta în urma lor, de cum a trecut şi Grimpow pragul.

— Ăsta-i şi ţelul cu care am venit la sfântul vostru lăcaş, frate Brasgdo, să ne hrănim duhul în biserica mănăstirii şi să vă stăm alături la rugăciune şi la liturghie, înainte de a pleca la drum lung, pe meleaguri îndepărtate, a lămurit Durlib cu prefăcută încântare.

— Şi bănuiesc că aşa, în trecere, vreţi şi să vă umpleţi burdihanele şi să dormiţi la adăpost de frig şi de vânt în lăcaşul nostru, a răspuns ironic monahul.

— Cel puţin în această noapte, a recunoscut Durlib, scuturându-şi de nea pelerina din blană. Drept pat ne-ar fi de ajuns o saltea de paie şi o pătură în sala pelerinilor, iar drept hrană ne-am mulţumi cu un coltuc de pâine, o bucătură zdravănă de brânză şi-o ulcică cu vin, din cel pe care în mare taină îl ţineţi în chelar, a cerut Durlib râzând.

A râs şi schivnicul.

— Anul acesta recolta a fost nespus de proastă, a lămurit, îndreptându-se către cuhnie şi făcându-le semn cu mâna să-l urmeze.

În mănăstire domnea întunericul şi ardea doar o torţă pe zidul din piatră din fundul marii săli de la intrare, lăsând la vedere printre umbre un coridor lung şi boltit.

— Aşa că aveţi de gând să porniţi la drum lung, a observat fratele Brasgdo, legănându-și burdihanul revărsat sub sutana brună a ordinului său religios.

— Aşa-i. Şi-o să plecăm chiar mâine, de cum se crapă de ziuă, a adeverit Durlib.

— Şi-aţi hotărât de-acuma unde vă veţi îndrepta paşii?

— O să căutăm capătul lumii! i-a răspuns Durlib, făcându-şi iluzii.

— După câte am auzit, se zvoneşte că *finis mundi* e hăt departe de aici, peste mările şi ţările apusului, şi că acolo vieţuiesc doar monştri şi demoni înspăimântători, a şoptit monahul, schimonosindu-şi, parcă de teama, faţa bucălată.

— Unii-s încredinţaţi că acolo se află şi nevăzutele porţi ale raiului, că acele meleaguri îndepărtate sunt doldora de aur şi de pietre scumpe, că femeile de-acolo sunt cele mai frumoase care s-au văzut vreodată, că bucatele şi băutura stau toată vremea la îndemâna tuturor, iar tinereţea n-are sfârşit, l-a ademenit Durlib.

Fratele Brasgdo i-a aruncat o privire mustrătoare, chiar când se crăpa uşa cuhniei.

— Porţile raiului sunt chiar aici, în valea noastră, pe care Dumnezeu a făcut-o întru bucuria ochilor noştri, a cuvântat tăios, iar locurile despre care umbli cu vorba încă nu le-a văzut nimeni; ele sunt numai în închipuirea oamenilor cu minţile lovite de ispite, care şi-au lăsat voinţa şi năzăririle pradă tocmai ispitelor diavolului. N-oi fi, cumva, şi tu unul dintre ei? l-a descusut schivnicul.

— Eu nu-s decât un neştiutor care se teme de mânia Domnului şi se roagă zi de zi să ajungă în împărăţia Lui, a răspuns Durlib, linguşitor, ca să adoarmă bănuielile monahului.

— Văd că eşti mai bun comediant decât pungaş, a declarat fratele Brasgdo, continuând să zâmbească.

Au intrat în cuhnie, în mijlocul căreia încă mai ardeau butuci mari de lemn în vatră, iar fratele Brasgdo i-a poftit să stea jos la o masă, pe o banchetă lungă şi fără spătar. Căldura era atât de sufocantă, că i-a obligat să-şi scoată pelerinele din blană. Într-un cotlon al uriaşei încăperi, pe o ușiță care dădea în sala de mese, intrau şi ieşeau doi slujitori, ducând şi aducând blide din lut. De la locul lui, Grimpow şi-a putut da seama că schivnicii din mănăstire tocmai începuseră să cineze. Păstrau o tăcere adâncă, la lumina slabă a unor opaiţe răspândite pe mese, privind bucatele gânditori şi cu capetele plecate. Dar lui Grimpow îi ajungea la urechi, ca un foşnet apropiat şi gol, vocea călugărului însărcinat cu citirea psalmilor.

Fratele Brasgdo le-a adus o pâine rotundă şi mare, o farfurie cu supă fierbinte, câteva ciozvârte de friptură de porc, o bucătură de brânză, alta de slănină cu sare şi ulcica cu vin cerută de Durlib.

— Dacă stareţul te întreabă ce bei, zi-i că doar apă, a şuguit monahul şi a pus ulcica pe masă.

Apoi s-a aşezat lângă ei şi a început să spargă nuci, făcându-le să-i trosnească între palme.

— Stareţul ştie că suntem aici? l-a tras de limbă Durlib, sorbind în acelaşi timp zgomotos din farfuroiul cu supă.

— Când Kense mi-a dat de veste că aţi sosit şi am venit să vă deschid, monahii începuseră să cineze în sala de mese, şi n-am vrut să-l întrerup pe stareţ, ca să nu încalc regula tăcerii. O să-i dau de ştire după ce termină toţi cina, înainte de vecernie. Ştii doar că-i îndatorire creştinească să dai adăpost drumeţilor şi pelerinilor, aşa că nu va avea nimic împotrivă să rămâneţi la noi în mănăstire peste noapte.

— Trebuie să-i vorbesc înainte să se retragă în odăile lui, a lămurit Durlib, după ce a sorbit îndelung din vin.

— Ceva în care v-aş putea fi de ajutor? a iscodit schivnicul, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Vreau să mă târguiesc cu stareţul, să facem troc de cai pe bani din argint

— Văd că acum nu-ţi lipsesc banii, a observat fratele Brasgdo. Şi cine ţi-a căzut de astă dată victimă jafului? a adăugat bănuitor.

— Pe cine aş putea ataca în munţii ăştia pustii în toiul iernii, când nici măcar ciorile nu mai dau roată peste pădure? a întrebat Durlib alarmat.

— Poate că o fantomă, a presupus călugărul în şoaptă, ducând o nucă la gură şi mestecând-o cu zidul dinţilor îngălbeniţi.

Durlib l-a privit pe Grimpow cu ochii cât ceapa, dar şi-a ascuns numaidecât stupoarea şi a destăinuit tihnit:

— Banii din argint îi păstrăm tocmai pentru asemenea prilej.

Grimpow a aşteptat, ascultându-le convorbirea, mut asemenea lui Kense, slujitorul uriaş şi înapoiat al mănăstirii,

până când călugărul şi-a îndreptat către el ochii de veveriţă şi, ca şi cum nu-l interesau lămuririle lui Durlib, l-a descusut:

— Şi tu de ce nu intri novice la mănăstire, să-ţi consacri viaţa lui Dumnezeu, în loc să baţi lumea în tovărăşia unui lotru ca Durlib?

— Vreau să-mi găsesc propriul drum în viaţă, a glăsuit Grimpow timid.

— Păi n-ai să găseşti drum mai sfânt decât al rugăciunii şi al muncii. În vremurile noastre, câmpiile şi pădurile sunt doldora de furi, călugări răzvrătiţi şi cerşetori, a bătut el un apropo, privindu-l intenţionat pe Durlib, şi nu există loc mai bun unde să te retragi, ca să fugi de ispita păcatului, decât lăcaşul Domnului. Aici ai putea învăţa să citeşti şi să scrii latineşte şi greceşte, să gospodăreşti ferma, să cultivi livada, să strângi flori şi ierburi de leac, să îngrijeşti bolnavi, să copiezi manuscrise, să le anluminezi ori să le tălmăceşti. Ai putea chiar să fii ucenic de bucătar şi să-mi urmezi când am să mor, ceea ce trag nădejde să se întâmple mult după ce voi fi ajuns moşneag, a propus, ridicând ochii în tavan.

— Nu-mi place tăcerea, i-a răspuns Grimpow, încurajat de flecăreala monahului.

Se pare că pe fratele Brasgdo l-a înveselit răspunsul băiatului, că l-a podidit râsul.

— După cum vezi, bucătarul e scutit de respectarea acestei stricte reguli a ordinului. Mi-ar fi cu neputinţă să mă înţeleg cu slujitorii, dacă ar trebui s-o fac folosind doar mişcările mâinilor, în loc de vorbe, a lămurit râzând.

— Şi poate că ai plesni, dacă ar trebui să taci întreaga zi, a observat Durlib, căruia aburii vinului începeau să-i tulbure vorbirea.

Fratele Brasgdo a luat în şagă mucalitul comentariu al lui Durlib, pe care îl cunoştea îndeajuns ca să treacă peste o oarece maliţiozitate din vorbele lui, şi au tot râs pe şest, ca să nu tulbure tihna mănăstirii.

După o vreme, zgomotul băncilor şi al picioarelor târşâite pe podea a dat de ştire că monahii isprăviseră cina şi părăseau taciturni sala de mese.

— Iertaţi-mă o clipă, am să-i dau de veste părintelui stareţ despre sosirea voastră, s-a scuzat călugărul.

Nici n-a ieşit fratele Brasgdo din cuhnie, că Durlib l-a şi întrebat în şoaptă pe Grimpow:

— Ai auzit ce-a zis?

Grimpow a făcut de mai multe ori semn cu capul că da.

— A vorbit fără codeală de o fantomă, cu referire la stăpânul banilor din argint pe care am de gând să-i dau pentru cai! a insistat Durlib înfrigurat.

— Poate că a fost doar un fel de-a zice, încercând să-şi lămurească de unde ai bani din argint, şi-a dat cu presupusul Grimpow.

— Şi dacă acest cavaler mort ar fi trecut pe-aici înainte de-a da noi de el? a insistat Durlib, ţintuindu-l pe Grimpow cu privirea, de parcă ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

Dar Grimpow nu a putut răspunde, deoarece chiar atunci fratele Brasgdo s-a întors în cuhnie, urmat, pe uşiţa care dădea în sala de mese, de stareţul de Brinkdum.

— Urâtă vreme şi-au mai ales vulpoii noştri ca să-şi părăsească vizuina din munţi, a rostit acesta zâmbind, de cum i-a zărit stând lângă vatră.

Durlib a săltat în picioare şi s-a dus să sărute la iuţeală inelul mare de la mâna cu care stareţul aproape că-l împungea. Grimpow l-a imitat şi a simţit pe buze atingerea rece a aurului, de parcă ar fi sărutat un sloi de gheaţă. Stareţul de Brinkdum era doar maxima autoritate din mănăstire, dar, şi mai mult, puterea i se întindea şi asupra întregului ţinut al Ulipensului şi asupra unei părţi din pământurile vecine. Se spunea că fusese un aprig cavaler, că părăsise lumea armelor la vreo treizeci de ani, ca să se călugărească şi să-şi trăiască restul zilelor departe de lume, ca anahoreţii. Cu toate acestea, după cum îi destăinuise fratele Brasgdo lui Durlib, adevărata pricină a cucerniciei stareţului fusese o frumoasă domniţă, care refuzase să-i dăruiască iubirea, la cererea expresă a tatălui, dar pe care stareţul continua s-o viziteze ca duhovnic într-un castel din vecinătate, copleşind-o cu felurite daruri şi cu ofrande. Grimpow îşi închipuia că domniţa şi-ar putea împodobi delicatele mâini cu parte din giuvaierele pe care le furaseră ei, jefuind la drumul

mare, şi care îl încântau pe abate tot atât, ori chiar mai mult decât cântările monahilor săi.

După ce i-a salutat curtenitor pe nou-veniţi, stareţul i-a dat fratelui Brasgdo poruncă să-i culce în sala pelerinilor din mănăstire, aşa încât, odată isprăvită vecernia la biserică, cei doi să poată ajunge în odăile lui de lângă sala de întruniri a canonicilor.

De cum a plecat stareţul de la cuhnie la claustră, călugărul bucătar, Durlib şi Grimpow au ieşit şi ei pe o uşă laterală, de la care nişte trepte înguste şi în spirală duceau drept în sala pelerinilor. Au urcat scara în tăcere, fără nicio alta lumină decât micul opaiţ pe care fratele Brasgdo îl ţinea în mână. Sala pelerinilor era neluminată, şi doar flacăra şovăielnică a unei luminări le îngăduia să întrezărească cele câteva saltele de paie, aliniate pe podeaua din piatră. Încăperea era mare şi dreptunghiulară, cu tavanul în forma de boltă circulară, fără alte podoabe decât micile ferestre arcuite de pe unul din zidurile laterale. Era ridicată deasupra cuhniei, iar în centru avea un enorm coş cilindric, prin care urca fumul vetrei de dedesubt, care păstra o confortabilă temperatură, în recile ierni ale munţilor, deşi în acea perioadă a anului pelerinii şi drumeţii erau foarte rari, din pricina zăpezii care acoperea valea, şi arareori poposea cineva la mănăstire.

— Cel puţin în această noapte nu va trebui să suportaţi horăiturile şi duhorile altor oaspeţi, a limpezit fratele Brasgdo, scoţând dintr-un cufăr ros de vreme două paturi groase din lână.

— E multă vreme de când nu doarme nimeni aici? l-a descusut Durlib, adulmecând aerul ca un copoi.

— Probabil că de la căderea primelor zăpezi, pe la începutul iernii. De atunci, doar voi ce-aţi mai intrat aici în odaie.

Grimpow a putut citi pe chipul liniştit al lui Durlib ce gândea acesta. Dacă fratele Brasgdo nu minţea, era limpede că, înainte de a se afunda în codrii din munţi, cavalerul mort nu trecuse pe la mănăstire; aşa că nimeni de acolo nu putea şti nici de existenţa lui, nici de misterioasa-i dispariţie.

— Dar, a continuat schivnicul, şoptind aproape confidenţial, ieri am ieşit din mănăstire înainte de căderea serii, ca să-mi dezmorţesc picioarele şi să culeg câteva nuci, şi mi s-a părut că

zăresc în ceaţă un călăreţ solitar, care se îndrepta către munţi. Am chibzuit că se rătăcise şi că, din pricina ceţii, nu dădea de drumul mănăstirii. Chiar l-am strigat, ca să fie cu luare-aminte, dar a întors capul, m-a privit cu ochi goi, ca ai unei hârci, şi şi-a continuat drumul ca un suflet chinuit, până s-a făcut nevăzut în ceaţă.

Vorbele fratelui Brasgdo, pronunţate printre umbrele care se agitau în jurul lor, i-au cutremurat pe Durlib şi pe Grimpow, luându-le glasul.

— Nu l-aţi zărit cumva prin munţi pe acest cavaler? şi-a tras de limba călugărul oaspeţii tăcuţi, ridicând lumânarea că să le vadă mai bine ochii.

Grimpow dădea să tăgăduiască cu capul, când Durlib şi-a dres glasul şi l-a iscodit:

— Ai vorbit de asta cu stareţul, frate Brasgdo?

— Dacă aş face-o, stareţul şi-ar închipui că eram beat şi că numai aburii vinului m-au făcut să văd o fantomă dând târcoale prin împrejurimile mănăstirii, a răspuns monahul dispreţuitor.

— Şi erai? a insistat Durlib, ca un duhovnic.

— Jur pe moaştele Sfântului Dunstan, pe care le avem în biserica mănăstirii, că ieri n-am băut toată ziua decât apă.

— Atunci poţi să-ţi dai crezare ochilor, fiindcă şi ai noştri l-au văzut azi-dimineaţă pe misteriosul călăreţ, trecând prin pădurea de lângă cabana noastră, aşa, ca fantomele, a dezvăluit Durlib, făcându-l pe Grimpow să îngheţe precum cadavrul găsit în zăpada.

— E chiar adevărat ce spui? a iscodit călugărul, ca şi cum vorbele lui Durlib i-ar fi întărit ori i-ar fi adeverit o credinţă asupra căreia el însuşi avea îndoieli.

— Să-mi ardă amândouă mâinile în focul din cuhnia voastră, dacă mint! a exclamat Durlib în şoaptă, întinzând braţele şi oferindu-i mâinile deschise călugărului, ca să-şi arate sinceritatea.

Pentru moment, Grimpow a bănuit că bunul lui prieten avea să-i povestească fratelui Brasgdo despre tot ce văzuseră ei doi de dimineaţă în munţi, chiar şi despre piatră, despre scrisoarea pecetluită şi despre preţiosul tezaur al cavalerului mort.

— Aşa-i, a adeverit, vrând să întărească vorbele lui Durlib şi să pună capăt istoriei. Văzându-l în faţa cabanei, m-am apropiat de cavalerul necunoscut şi, când să-l salut şi să-i mângâi calul, amândoi s-au topit în văzduh, de parcă fuseseră vis.

— Ce coşmar de necrezut, înspăimântător aş zice, s-a mirat fratele Brasgdo, căci şi el văzuse misterioasa prezenţă a cavalerului necunoscut în împrejurimile mănăstirii.

— Ne-a fost atât de teamă, când am văzut ce se petrecuse, că am şters-o pe loc din cabană şi am venit fuguţa să căutăm adăpost la mănăstire, unde nici fantomele, nici diavolii nu se pot ascunde, a dat pe faţă Durlib, închinându-se iar cu aceeaşi cucernicie cu care o făcuse şi după dispariţia cavalerului mort pe zăpada din munţi.

Monahul şi-a făcut şi el cruce şi a murmurat în şoaptă:

— Am auzit legende păgâne cu nemiluita despre djinni şi demoni ai apelor, ai codrilor şi ai munţilor, care spun istorii teribile despre giganţi, dragoni, ondine, zâne, vrăjitoare, magi, pitici şi elfi, dar n-am văzut niciodată o fantomă atât de adevărată cum era cavalerul despre care vorbiţi, al cărui chip, departe de a fi omenesc, mi s-a părut aidoma unui spectru diabolic, o făptură infernală, din cele care hălăduiesc nevăzute şi întru totul singure pe drumurile lumii, ca să-şi ispăşească după moarte datoriile şi greşelile unei vieţi păcătoase.

Durlib a considerat că izbutise să-l ducă de nas pe fratele Brasgdo cu povestea fantomei cavalerului mort, pe care, de altfel, şi el o lua drept un adevăr de necombătut, şi a iscodit, făcându-şi iluzii:

— Ai vorbit cu vreun monah din mănăstire de o atât de delicata chestiune?

— Doar nu mă crezi nebun?! a exclamat fratele Brasgdo, încruntându-se. Dacă asemenea fapte fantastice şi teribile le-ar ajunge la urechi, stareţul, monahii şi oamenii din ţinutul Ulipens ar crede că valea şi munţii sunt blestemaţi, şi niciun călugăr, pelerin ori credincios, nu ar mai pune piciorul în mănăstire, de teamă să nu dea nas în nas cu fantoma cavalerului necunoscut, ajungând ţinta furiilor şi a pizmei lui.

— Poate că fantoma cavalerului şi-a urmat drumul, iar la aceste ceasuri din noapte e hăt departe de aici, dincolo de

munţi, a propus Grimpow, ca să risipească temerile fratelui Brasgdo.

— Să sperăm că-i aşa, a îndrugat schivnicul.

— Iar, ca nu cumva spiritul lui necurat să cuibărească în sufletele noastre, să mergem la biserică şi să-l rugăm pe bunul Dumnezeu să ne mântuie pe veci, aşa cum am avut intenţia când am venit la mănăstire, a mai zis Durlib.

Au intrat în biserica mănăstirii, coborând pe nişte scări late din fundul sălii pelerinilor, care dădeau într-un mare patio descoperit. Afară era peste poate de frig, iar mici fulgi de nea cădeau în faţa lor, albind bezna nopţii. Au trecut prin patio în goană, alergând spre o poartă ghintuită, care comunica direct cu naosul lateral al bisericii, singura intrare cu putinţă pentru drumeţi şi pelerini. Înăuntru, câteva candele aşezate într-un cotlon al naosului central abia de luminau groasele coloane care se înălţau în torsade îndrăzneţe până la bolta ce ţinea loc de tavan, la acele ceasuri negre precum cerul nopţii.

De cum au intrat în biserică, Durlib s-a apropiat de un vas cu agheasmă de lângă ușă, şi-a muiat mâna în el şi s-a închinat de trei ori la rând, ca să gonească duhurile rele pe care spiritul cavalerului mort le-ar fi putut îndrepta împotriva vieţilor lor. A scos chiar banii din argint din buzunarul ascuns al pantalonilor din postav şi i-a pus distrat în vas, ca să-i scape de orice blestem ori farmec.

S-a dus apoi la una dintre banchetele din centrul bisericii, s-a aşezat lângă Grimpow şi, profitând că fratele Brasgdo se pusese în genunchi şi-şi acoperise chipul cu mâinile, meditând pocăit, i-a şoptit la ureche:

— Ar trebui să faci şi tu la fel cu piatra pe care cavalerul mort o purta ca pe un talisman.

Dar Grimpow s-a făcut că n-aude vorbele lui Durlib şi a continuat să se uite cum se adunau călugării din corul bisericii pentru slujba de vecernie, pe care doar cu câteva clipe în urmă o vestiseră clopotele din turlă. Fiecare dintre ei purta glugă pe capul plecat în piept şi trecea în şir indian, cu mâinile împreunate, pentru a se aşeza în faţa băncii lui. A numărat treizeci de monahi de vârste şi înfăţişări felurite, cu toate că

purtau cu toţii aceeaşi sutană brună a ordinului. După aceea, unul dintre ei, un băietan, a început să intoneze un cântec atât de dulce şi de melodios, că Grimpow a adormit profund.

La sfârşitul slujbei, Grimpow a simţit cotul lui Durlib înfigându-i-se în coaste, vestindu-l că stareţul venea dinspre cor către ei. Grimpow a deschis ochii, încă buimac de somn, iar înalta şi slaba silueta a stareţului, care se profila în lumina răspândită de luminările aprinse ale corului, i s-a năzărit mai fantasmagorică şi mai de temut chiar decât leşul cavalerului care răposase în zăpadă.

— Mare ţi-e minunea, Doamne, că ăştia doi hoţişori se arată atât de cucernici la slujba din mănăstire, a şoptit stareţul, mijindu-şi ochii şi aşa foarte mici, de cum a ajuns lângă bancheta pe care Durlib şi Grimpow stăteau aşezaţi într-un capăt al bisericii.

S-au ridicat respectuos în picioare, iar fratele Brasgdo a răspuns în numele lor:

— Au hotărât să plece de la cabană, căci vor să ducă o viaţă fără de păcat cât mai departe, şi de aceea doresc să pornească în zori, cu binecuvântarea Domniei Tale.

— Adevărat? a vrut să ştie stareţul, îndreptându-și săgeata privirii către Durlib.

— Ne ducem la Strasbourg. Înainte de începerea iernii, am auzit zvonindu-se că în cetate se construieşte o catedrală nouă, şi poate că acolo să găsim de lucru ca pietrari.

Grimpow s-a uitat la Durlib uimit de cât de iute scornea baliverne.

— Pietrarii-s foarte mândri de meşteşugul lor şi nu deschid porţile breslei lor nimănui care nu-i de încredere, s-a făcut auzit stareţul.

— Socotisem că, poate, Domnia Ta ne-ai putea da o misivă în care să ne prezinţi episcopului. Sunt încredinţat că, având asemenea ajutor, nu ne va fi greu să găsim o muncă demnă, pentru ca Grimpow să înceapă o viaţă fără de păcat, a propus Durlib, linguşitor.

— Cel mai mare păcat al băietanului e că a stat pe lângă tine în toţi aceşti ani, dar Dumnezeu e bun şi va şti să înţeleagă că

răutatea nu-i a lui, ci a celui care-i e ca un părinte, a perorat stareţul, mutându-şi de la unul la altul ochişorii de pasăre.

— Durlib a fost pentru mine cel mai bun părinte pe care mi l-aş fi putut închipui vreodată şi n-am să plec niciodată de lângă el, a exclamat Grimpow, sărind în apărarea prietenului şi muşcându-şi limba, ca să nu-i spună stareţului, după cum ar fi vrut, ce gândea despre el şi păcatele lui.

Chiar atunci, băiatul a simţit că fratele Brasgdo îl trăgea de mânecă, dojenindu-l astfel pentru tonul insolent cu care i se adresase stareţului.

— Ar fi mai bine să mergem la mine, acolo îmi veţi putea istorisi mai în amănunt ce intenţii aveţi, fiindcă, după câte m-au încredinţat, voiaţi să-mi vorbiţi între patru ochi, a poruncit stareţul, nedând atenţie provocării sfidătoare pe care o simţea în vorbele băiatului.

Călugării au ieşit din corul bisericii în ordine şi în tăcere şi s-au îndreptat, ca un şir de furnici cuminţi, către scara din apropiere, care ducea direct în dormitorul lor: o sală lungă şi înaltă, cu tavan din lemn şi fără alte mobile decât saltelele de pai aliniate una lângă alta pe duşumea. Nici măcar nu foloseau pături ca să se apere de frig, iar ferestruicile din zidul exterior al dormitorului rămâneau deschise întreaga noapte, îngăduind să intre aerul îngheţat al munţilor.

Fratele Brasgdo a rămas să se roage în biserică, în vreme ce Durlib şi Grimpow s-au îndreptat spre mănăstire, urmând paşii tăcuţi ai stareţului. Au ieşit în patio şi au observat nu numai că ninsoarea se oprise, ci şi că acum ceaţa se risipise cu totul, iar pe cer, spre care Durlib şi Grimpow şi-au înălţat privirile, norii se risipeau şi ei, lăsând loc strălucirii stelelor.

S-au întors în corpul principal al edificiului, printr-o portiţă de lângă un colţ din patio, şi au mers pe o potecă îngustă şi scurtă, unde strălucea luminiţa unui mic opaiţ, atârnat de tavan. Au intrat numaidecât într-una din galeriile claustrului, luminată cum se şi cuvenea, de torţe, şi, pe negândite, li s-a arătat în faţa ochilor o pădure de arcuri şi coloane de o nemăsurată frumuseţe. Grimpow s-a oprit să privească o clipă capitelul unei mici coloane din claustru, pe care era cioplit un bărbat

înconjurat de fiare. Sub el se afla o legendă, pe care a înţeles-o fără nicio greutate, deşi era scrisă în latineşte:

DANIELEM CUM LEONIS

Surprins de curiozitatea lui Grimpow, stareţul s-a oprit lângă el şi l-a descusut:

— Ştii ce reprezintă imaginea?

— E profetul Daniil, pe care, din pricina credinţei în Dumnezeu, duşmanii l-au aruncat în groapa cu lei, a lămurit Grimpow dintr-o suflare.

Durlib l-a privit la fel de uimit ca stareţul.

— Şi ştii dacă leii au izbutit să-l înfulece pe profetul Daniil? a insistat stareţul, vorbindu-i părinteşte şi ţintuindu-i chipul cu o privire ascuţită.

— Nu, a răspuns Grimpow. Un înger trimis de Dumnezeu a închis gura leilor, iar ei nu s-au putut atinge de el.

— Cine ţi-a dezvăluit istoria? a întrebat stareţul, destul de tulburat.

Grimpow ştia că nu-i putea vorbi de felul cum simţea că-l influenţa piatra cavalerului mort, pe care o purta legată de gât, şi a chibzuit că, dacă-i spunea că Durlib, avea să-şi schimbe părerea despre prietenul lui şi să fie mai generos cu ei când aveau să dea banii de argint pe caii din grajd. Aşa că i-a mărturisit naiv şi fără codeală, cu toate că ştia că minte:

— În munţi, Durlib mi-a istorisit poveşti cu nemiluita despre Dumnezeu.

Durlib s-a îmbujorat, dar, ca de fiecare dată când trebuia să iasă din încurcătură folosindu-şi imaginaţia, s-a învoit fără şovăială.

— Ei, doar i-am repetat băiatului istoriile pe care fratele Brasgdo mi le-a povestit în răstimpuri în cuhnia mânăstirii.

Stareţul l-a privit neîncrezător.

— Mă bucură cel puţin să prind de veste că, în cabana voastră de furi certaţi cu legea, unde vă petreceţi iernile, nu s-a luat numele Domnului în deşert, a constatat, îndreptându-se spre odăile lui.

Au păşit pe sub arcadele şi bolţile din claustru, au trecut de sala canonicilor şi au intrat în sfârşit într-o odaie pătrată şi rece, ai cărei pereţi duhneau îngrozitor a mucegai şi a ceară arsă.

Stareţul a aprins lumânările unui sfeşnic de pe o masă, unde mai erau o Biblie, Cartea Orelor şi câteva suluri de pergament, şi i-a poftit să ia loc pe două scaune din faţa unui fotoliu cu spătar înalt şi sculptat, în care el însuşi s-a aşezat cu o solemnitate de patriarh.

— Aşa că aveţi de gând să plecaţi de aici în zori, a observat.

— Da, a adeverit Durlib. De multă vreme mă gândesc că acea cabană din munţi, nu-i locul potrivit pentru un băietan ca Grimpow, fiindcă n-aş vrea să-şi treacă viaţa fugind dintr-un sat într-altul, aşa cum fac eu de când mă ştiu.

— Şi v-aţi pus în gând să mergeţi la Strasbourg în toiul iernii?

— Strasbourgul e o cetate bogată şi îmbelşugată, aşa că acolo vom putea trăi cinstit, cum am mai zis. Ştiu un defileu pe unde putem trece munţii fără să ne pască vreo primejdie.

În vreme ce Durlib şi stareţul tăifăsuiau, Grimpow făcea pe niznaiul, trăgând cu ochiul la copertele manuscriselor închise de pe masă, uimit că le putea citi titlurile fără nicio greutate.

— Ştii că, de vrea, băiatul poate intra în ordinul nostru ca novice şi rămâne apoi în mănăstire, ca mulţi alţi tineri de obârşie nobilă ori umilă, de când s-a fondat mănăstirea noastră, acum mai bine de trei veacuri.

— Eu însumi i-am dat asemenea sfaturi cu toptanul şi chiar cu puţin înainte, la cuhnie, fratele Brasgdo i-a vorbit despre aşa ceva, dar Grimpow e prea liber ca să se supună severelor legi ale ordinului vostru, care impun sacrificii cu ghiotura.

— Domnul a vrut ca oamenii să fie nobili, feţe bisericeşti şi slujitori, a admis stareţul, aruncând o privire spre Grimpow. Primii slujesc armele, ultimii îi slujesc pe primii, numai noi, clericii, avem privilegiul de a-l sluji pe însuşi Dumnezeu. Tu eşti doar un slujitor, iar libertatea de care vorbeşte Durlib e doar o himeră.

— E cu putinţă să fie aşa cum spune Domnia Ta, dar Grimpow refuză să se despartă de mine, şi nici eu nu vreau să renunţ la tovărăşia lui, a mărturisit Durlib, exprimând precis simţămintele amândurora.

— Dar tu nu zici nimic? l-a întrebat stareţul pe Grimpow, care nu scotea o vorba.

— Socot că n-aş putea ajunge un bun monah, a răspuns simplu băiatul, fără să le mai dea altă atenţie.

— Bine, fie cum ţi-e voia. Văd că eşti la fel de îndărătnic precum maestrul tău. Şi acum, ia spuneţi-mi despre ce-aţi vrut să-mi vorbiţi între patru ochi, a poruncit stareţul, lăsându-se pe spate şi împreunându-şi mâinile în poală.

Durlib şi-a dres glasul.

— Avem trebuinţă de doi dintre cei mai buni cai pe care îi aveţi în grajduri.

— Ştii prea bine că în grajdurile mănăstirii nu-s cai de vânzare, a replicat stareţul hotărât.

Durlib şi-a dus numaidecât mâna dreaptă la buzunarul ascuns al pantalonilor, a scos precum jonglerii banii cavalerului mort şi i-a pus uşurel pe masă. Stareţul s-a ridicat dintr-un singur salt, a holbat ochii mari la argintul care lucea sub flacăra palidă a luminării şi l-a descusut:

— De unde ai monedele?

— Le-am furat hăt demult de la un prăvăliaş de mătăsuri veneţiene, pe lângă târguşorul Molwiler, i-a răspuns Durlib fără codeală.

Stareţul a luat un ban în mână, l-a apropiat de ochi şi l-a cercetat pe îndelete.

— Nu încape îndoială că-s de argint, dar n-am mai văzut nicicând ceva care să aducă măcar cu semnele lor ciudate, a mărturisit.

— Vom avea deci caii? l-a iscodit Durlib, ca să nu-i mai ceară stareţul şi alte amănunte despre provenienţa lor.

— Am să-i vorbesc chiar în această noapte chelarului. Mâine veţi putea lua doi cai din grajdurile noastre şi ceva provizii pentru drum.

— Iar Domnia Ta ne vei da binecuvântarea şi o misivă în care să ne prezinţi episcopului de Strasbourg? l-a rugat Durlib, profitând de vădita generozitate a stareţului.

— Îţi voi împlini ambele dorinţe mâine în zori.

Trocul cu stareţul se făcuse urmând întru totul ritualul la care Grimpow mai asistase şi alte dăţi. Durlib îi împărtăşea dorinţele,

stareţul spunea că nu-i era cu putinţă să i le satisfacă, Durlib lăsa să cadă pe masă un giuvaier, aproape mereu un inel ori o brăţară din aur, şi atunci stareţul îi împlinea fără alte mofturi favorurile cerute. Grimpow a chibzuit chiar că, poate, cine ştie, aşa proceda stareţul şi cu domniţa visurilor lui.

Când să iasă din cămările stareţului, sunetul sec al ciocanului de la marea poarta principală a mănăstirii a sunat precum tunetul în toiul nopţii, împietrindu-i şi amuţindu-i pe toţi cei dinăuntru.

— Cine, dacă nu alţi pungaşi ca voi, poate hălădui prin munţi pe o noapte de iarnă ca asta? a întrebat stareţul, uimit de asemenea hărmălaie.

Durlib şi Grimpow s-au uitat unul la celălalt, neştiind ce să spună.

— Ca să nu ne mai întrebăm, hai să vedem, a propus Durlib după câteva clipe.

Abia ieşiseră în claustru, când alte lovituri cu ciocanul în poartă au spart din nou tăcerea. Numaidecât, în spatele coloanelor aliniate în galeria arcadelor din faţă, s-a zărit umbra rotofeie a fratelui Brasgdo, care venea fuguţa de la cuhnie, urmat de o ceată mică de slujitori, care îngânau ceva în şoaptă.

— Ce se-ntâmplă? La ce atâta zarvă şi de ce nu deschide nimeni porţile mănăstirii? l-a întrebat stareţul pe călugărul bucătar, de cum a ajuns lângă ei.

— Nici noi, nici slujitorii nu ne încumetăm. De dincolo de porţi se aud asemenea zgomote de armuri şi nechezat de cai, de parcă ar fi sosit cei Patru Cavaleri ai Apocalipsei, cu teribilul lor alai de nenorociri, a lămurit fratele Brasgdo, parcă sufocându-se din pricina fugii şi a tremurului care îi cuprinsese trupul.

Auzindu-l, Grimpow n-a mai avut nicio îndoială că fratele Brasgdo credea din toată inima că fantoma cavalerului pe care era încredinţat că-l văzuse dând târcoale călare mănăstirii cu o zi în urmă adunase trupe în codrii din munţii Alaiul Morţii şi se pregătea să ia cu asalt stăreția cu lugubra-i procesiune de morţi şi hârci. Durlib se gândise şi el probabil la ceva asemănător, judecând după teama care i se citea pe chip. Grimpow a presimţit însă că toţi acei călăreţi care adăstau acum în faţa porţilor mănăstirii erau chiar mai siniştri şi mai ticăloşi decât

fantomele pe care şi le puteau închipui, fiindcă erau, fireşte, din carne şi oase.

— Să mergem să le dăm bineţe, oricine ar fi cei care bat la porţile noastre atât de impetuos, a poruncit stareţul, trecând în fruntea ambasadei improvizate.

O numeroasă ceată de monahi a coborât din dormitor şi s-a strâns în marea sală de la intrare. Aşteptau îngrijoraţi sosirea stareţului şi, văzându-l că se apropia din fundul galeriei cu tavan boltit, s-au tras de-o parte şi de alta, lăsând o trecere îngustă. Unii monahi aveau lumânări aprinse, alţii îşi încrucișaseră mâinile sub scapular, gata parcă să le adreseze nou-sosiţilor un cânt de laudă.

— Deschideţi poarta mare a cavalerilor! a poruncit stareţul slujitorilor.

Scrâşnetul zăvoarelor a acoperit cârâitul monahilor şi, în bezna groasă a nopţii, şi-au făcut apariţia sumbrele siluete ale unei cete alcătuite din şase călăreţi învăluiţi în pelerine lungi, negre asemenea cailor, ascunzându-şi sub glugi chipurile schimonosite de frig.

— Care dintre voi e stareţul? a strigat grav omul al cărui cal bătea nerăbdător cu copitele în zăpadă.

Stareţul a înaintat până în pragul marii porţi deschise.

— Eu sunt stareţul mănăstirii din Brinkdum, dar, înainte de a intra, Domnia Ta trebuie să ne spui cum te cheamă şi care-i numele celor care te întovărăşesc.

Un cal a nechezat şi şi-a ridicat copitele, zgâriind aerul cu ele.

— Sunt Bulvar de Goztell, din Sfântul Ordin al Dominicanilor, inchizitor de Lyon şi legat al papei Clement al V-lea! În numele lui, vă cer să ne primiţi pe mine şi pe ostaşii regelui Franţei, care mă însoţesc! a pretins solemn călăreţul, dându-şi jos gluga şi lăsând la vedere un chip doldora de cicatrici, ascunse sub o barbă scurtă şi albicioasă.

Fratele Brasgdo a răsuflat uşurat, auzind acreditările călugărului dominican, dar chipul lui rotofei nu a întârziat să se mohorască iar, după ce nou-veniţii au trecut de marea poartă a mănăstirii, iar călugărul bucătar a observat că în urma ultimului războinic intra, fără călăreţ, chiar calul bălan pe care văzuse că-l călărea fantoma cavalerului mort, pe drumul de munte.

O istorie şi o legendă

Slujitorii au dus caii la grajduri; monahii s-au întors în dormitor; fratele Brasgdo i-a dus în cuhnie pe ostaşii regelui, ca să-i omenească de îndată cu bucate şi vin; stareţul l-a poftit pe inchizitorul Bulvar în odăile lui, unde avea să ia o cină bogată şi să-i vorbească de însemnatele temeiuri ale acestei vizite; Durlib şi Grimpow s-au dus să se odihnească în sala pelerinilor, iar treptat tihna se reîntrona în toate cotloanele mănăstirii.

Lungiţi pe saltele şi fără altă lumină decât micul opaiţ care ardea pe podea, Durlib, care-şi sprijinea capul în palmele încrucişate sub ceafă şi privea la bolta din tavan ca spre nesfârşirea cerului, i-a împărtăşit în şoaptă lui Grimpow toate temerile sale.

— Te gândeşti la acelaşi lucru ca mine? l-a întrebat.

— Socot că da.

— Calul bălan fără călăreţ, pe care un războinic îl ducea de dârlogi, ar putea fi al cavalerului mort, a dedus Durlib.

— Fratele Brasgdo e încredinţat că-i aşa. I-am văzut chipul înspăimântat când i-a trecut calul prin faţă, a răspuns Grimpow.

— E cu putinţă să fi fugit din codru, de spaima fiarelor, iar ei să-l fi aflat în josul văii, a adăugat Durlib.

— Calul şchiopăta şi, când i-am privit picioarele, am văzut că avea răni şi pete de sânge, şi anume urme ca de la mușcăturile colţilor de lup.

Durlib s-a sucit pe saltea, simţind înţepătura unui purice nemilos.

— Mă tem ca monahul dominican să nu înceapă să pună întrebări, iar pe fratele Brasgdo să nu-l ia gura pe dinainte, mai ales dacă mai şi bea câteva ulcele cu vin, s-a destăinuit.

— Nu socot că fratele Brasgdo are să se încumete să-i povestească unui inchizitor că a văzut fantoma unui eretic urcând în munţi, l-a liniştit Grimpow.

— Mai e şi stareţul, pe care semnele neînţelese de pe bani n-au încetat să-l uimească.

— Ai dreptate, dar nici el nu va voi să-l afle inchizitorul cât e de corupt, a zis Grimpow.

— Poate că monahul dominican şi ostaşii din escorta lui se duceau pur şi simplu la Ulipens, iar, în vale, au dat de cal din pură întâmplare, a gândit Durlib cu voce tare, de parcă nu voia să dea prea mare însemnătate împrejurării.

— Nu, i-a răspuns Grimpow. Acum n-am nicio îndoială că inchizitorul Bulvar de Goztell îl urmărea pe cavalerul mort, ca să-l ardă pe rug, dar nu izbutesc să-mi închipui din ce pricină, deşi bănuiesc eu că-i cu putinţă ca totul să aibă de-a face chiar cu răvaşul pecetluit şi cu piatra pe care cavalerul o avea la el, s-a arătat Grimpow nedumerit, închizând ochii, ca să se poată concentra asupra imaginilor care se desenau confuze în mintea lui, de parcă era ghicitor.

— Chiar poţi vedea lucrurile de care vorbeşti? l-a întrebat Durlib, încă uimit şi nevenindu-i să creadă că băiatul avea viziuni.

— Doar văd imagini ciudate, Durlib, atâta tot, a răspuns Grimpow ostenit.

— Încearcă să dormi un pic, eu mă duc acum să-i spun monahului de la grajduri să ne pregătească pentru mâine în zori caii, iar, în treacăt, am să încerc să prind de veste câte altele despre călugărul dominican şi pricinile care l-au purtat până aici.

— Mi-e teamă, Durlib, s-a dat Grimpow în vileag, ghemuindu-se sub pătură, de parcă s-ar fi abătut asupra lui o umbră sinistră.

— Miraculoasa piatră care îţi atârnă la gât te va apăra; acuma culcă-te, iar dis-de-dimineaţă nu vom mai fi aici, l-a liniştit Durlib, dar nici el, nici Grimpow nu ghiceau că se înșală.

Durlib s-a ridicat, a luat opaiţul şi a ieşit din sală pe scara îngustă care dădea în cuhnia mănăstirii, unde vocile însufleţite ale ostaşilor regelui Franţei încălcau iar regula tăcerii.

Învăluit în beznă, Grimpow a scos talismanul cavalerului mort din punguţa de in şi numaidecât a simţit aproape de el uşoara fierbinţeală a jăraticului care-i mocnea între degete. A deschis palma şi a văzut piatra: vie, roşiatică şi sclipitoare ca o stea fugară de curând căzută din cer. Neobişnuita ei lumină i-a crescut între degete, până a ajuns să lumineze sala pelerinilor în tonuri învăpăiate, făcând ca nervurile din bolta tavanului să apară aidoma unui schelet de dihanie milenară şi uriaşă. Fără să ştie prea bine de ce, a simţit pe loc că nimic n-avea să mai fie ca înainte şi şi-a amintit de satul Obemalt şi de cocioaba părinţilor, de porcii şi de caprele pe care le păzea pe când era mic copil, de strânsul recoltei, de jocurile nebuneşti şi de certurile cu ceilalţi copii din cătun, de cât râsese şi plânsese în taverna unchiului Felsdron cel Colţos. Dar acum era încredinţat că anii copilăriei se duseseră pe veci, că în memorie nu-i mai rămăseseră decât franjuri de ceaţă purtaţi de vânt şi se temea că n-avea să fie în stare să înfrunte grelele şi primejdioasele încercări prezise de lumina pietrei. La urma urmelor, nu era decât un băietan care abia descoperise, datorită lui Durlib, că viaţa n-avea milă de oameni.

Grimpow nu ştia cât dormise, şi-a amintit doar că, în năzăririle lui, întrezărise chipuri şterse din vremuri trecute şi viitoare, care se întreţeseau fără niciun înţeles cu o ciurdă de chipuri necunoscute, care-i vorbeau în limbi vechi şi stranii, amestecând printre vorbe numere şi semne de neînţeles. Tot în vis a ajuns să vadă limpede explozii celeste, care au înmulţit de milioane de ori numărul stelelor de pe bolta cerească, cataclisme planetare, care au transformat continente şi oceane în splendide privelişti fără timp, gheţuri veşnice, care au acoperit lumea sub ceruri înnegrite de cenuşi de nepătruns,

molime, care au pustiit Pământul, maşini monstruoase şi neîndurătoare, care aruncau flăcări urât mirositoare printre explozii oribile, războaie, care au ucis milioane de bărbaţi, femei şi copii.

Până când băiatul a simţit dintr-odată că îl trăgea cineva afară din coşmar şi aproape a urlat de spaimă, văzând în faţa lui, la lumina slabă a unui opaiţ, chipul zbârcit şi funebru al unui monah bătrân, pe care nu-l cunoştea.

— Hai, hai, trezeşte-te! l-a grăbit schivnicul în şoaptă.

— Ce-i? a întrebat speriat, cu ochii încă lipiţi de somn.

— Nu-i vremea pentru lămuriri. Trebuie să pleci cât mai iute, a zis monahul, trăgând de el, ca să-l pună neîntârziat pe picioare.

— Şi Durlib? a insistat Grimpow, văzând că salteaua de paie de alături era goală.

— Ne ocupăm de el mai târziu, acum hai de aici.

Bătrânul monah a stins dintr-o suflare lumânările din sfeşnicul pe care îl ţinea într-o mână, l-a luat de braţ pe Grimpow cu cealaltă şi a pornit sprinten prin întuneric, îndreptându-şi paşii către scara care cobora în patio, lângă biserică. Înspăimântat şi lipit de trupul lui, ca o umbră, Grimpow îl urma tăcut, înaintând pe pipăite. Au lăsat intrarea bisericii în stânga şi au dat să iasă iute din patio. Atunci, călugărul, care îl îndruma ca pe orbi, a împins o ușă cu umărul şi l-a purtat pe un coridor, pe care Grimpow şi l-a închipuit lung şi mohorât, din pricină că le-a luat mult timp să-l străbată. În bezna cea mai adâncă, Grimpow nu putea să audă decât sunetul paşilor pe duşumeaua de piatră a mănăstirii şi vuietul îndepărtat al unei ape, ca un torent subteran care parcă le curgea pe sub picioare, împletite cu chiţcăitul ascuţit al şobolanilor. Apoi, după zidurile aspre la pipăit, şi-a dat seama ca mergeau în jos pe o scară îngustă în spirală, până când s-au oprit, în cele din urmă, pe un palier, iar bătrânul schivnic a aprins din nou opaiţul cu mâinile-i osoase, aspre şi tremurătoare. Grimpow a observat atunci înspăimântat hârcile îngrămădite cu toptanul unele peste altele, care păreau să se uite la el cu ochi nevăzuţi din ocniţele săpate de-o parte şi de alta, în pereţii din stâncă.

— Nu-ţi fie teamă, l-a încurajat călugărul, sunt doar cranii de mort şi nu le mai pasă că unul ca tine vine să le tulbure odihna de veci.

Nepăsător la temerile băiatului, monahul a mai făcut câţiva paşi înainte, a întors una dintre hârci de parcă ar fi vrut să rupă un gât inexistent şi, în faţa ochilor lui Grimpow, ieşiţi din orbite de uimire şi de spaimă, o parte din zidul din faţa lor a început să lunece cu zgomot, lăsând la vedere o gaură destul de mare pentru ca un trup să treacă prin ea fără nicio greutate. Grimpow a bănuit o clipă că stătea chiar în faţa porţilor iadului şi şi-a amintit câte şi mai câte îi grăise Durlib, în codrul din munţi, despre blestemul cavalerului mort.

— Unde mă duci? De ce nu-mi mărturiseşti unde-i prietenul meu Durlib? a întrebat, fără să se încumete să-şi clintească niciun muşchi de pe trup.

— Nu fac decât să te duc la loc sigur, i-a răspuns monahul. Acuma urmează-mă, sus am să-ţi lămuresc totul.

Bătrânul schivnic l-a privit cu atâta bunătate în ochii lipsiţi de gene, că toate temerile lui Grimpow s-au risipit ca prin minune. Văzându-l pe monah de aproape, a calculat că trebuia să aibă mai bine de optzeci de ani, cu toate că acesta vorbea şi se deplasa cu sprinteneala unui novice. Doar uşorul tremur al mâinilor şi faţa arsă de soare şi brăzdată de zbârcituri profunde ca abisul în care tocmai coborâseră trădau faptul că nu mai era bărbatul puternic şi oţelit de altădată.

Grimpow a hotărât să-l urmeze, ca să poată prinde cât mai repede de veste ce se petrecea şi de ce trebuia să stea în gaura ascunsă şi neştiută ca un mormânt. Fără să se mai uite de jur împrejur, a traversat coridorul flancat de hârci, care îl despărţea de intrarea într-o mică grotă săpată în zid, şi a intrat într-o incintă strâmtă, din care pornea o scară, îngustă şi răsucită, precum cele care urca în clopotniţele bisericilor ori în turnurile castelelor.

A mers în urma monahului, până au ajuns într-o sală pătrată, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu rafturi doldora de manuscrise şi suluri de pergament. Nu avea nici uşi, nici ferestre, doar micuţa trapă care închidea golul scării pe care tocmai urcaseră acolo.

Un iz de rânced se împletea cu plăcuta mireasmă a florilor uscate, pe care Grimpow nu le-a putut recunoaşte.

— Unde suntem? a întrebat băiatul, admirând sutele de manuscrise care îi înconjurau şi simţind că le putea citi fără să le deschidă, de parcă ştia deja fiecare dintre vorbele ascunse în paginile lor.

— Într-o încăpere de taină a bibliotecii de la mănăstirea din Brinkdum.

Schivnicul a pus opaiţul pe o masă de lemn din mijlocul ciudatei încăperi, a luat un muc de lumânare şi l-a aprins. Apoi a început să aprindă, cu ajutorul lui, opaiţele care atârnau pe un lanţ agăţat de tavan, până când totul s-a învăluit într-o caldă lumină de culoarea naramzelor. A stins apoi mucul de lumânare, strivindu-l între degete, iar Grimpow i-a putut vedea bătrânului călugăr buricele degetelor pătate cu negru. Peste câteva zile avea să afle că petele se datorau tuşului cu care bătrânul copiase zeci de manuscrise în decursul vieţii.

— Focul e singurul duşman neîndurător de care putem da aici. Va trebui să ai mare grijă, când aprinzi şi stingi singur opaiţele, i-a atras atenţia băiatului, aşezându-se ostenit pe bancheta din faţa unei mese de scris aflate într-un colţ al sălii.

Grimpow s-a aşezat în faţa lui.

— Ai de gând să mă laşi închis aici? l-a întrebat, impresionat de trista singurătate a captivităţii despre care, fără ca el să ştie încă de ce, îi dădea de ştire bătrânul monah.

— Are să-ţi fie mai bine aici decât într-o temniţă plină ochi cu şobolani şi gândaci. N-am habar de alt loc mai bun, unde câinii de pradă sosiţi azi-noapte la mănăstire să nu poată da de tine, a limpezit călugărul.

— Şi Durlib? Ce-i cu el? a întrebat Grimpow îngrijorat.

Bătrânul a lăsat capul în jos şi, după întristata expresie a ochilor lui, Grimpow a ştiut că n-avea să-i spună nimic plăcut.

— Nu ştiu precis, dar e foarte cu putinţă ca la acest ceas prietenul tău să zacă într-una dintre ocnele de care ţi-am vorbit, pentru ca Bulvar de Goztell să-l interogheze.

Auzind aşa ceva, Grimpow a crezut că jungherul cavalerului mort, pe care îl purta ascuns sub pieptar, i s-a înfipt în pântece, şi l-a încercat o nesfârșită durere. De când găsiseră leşul în

zăpadă şi luase piatra în mână, presimţise că îl pândea nenorocirea, iar acum ştia precis care era pricina neliniştii lui.

— Ce crezi că i se poate întâmpla lui Durlib? a întrebat, îngrijorat de soarta dragului său prieten.

— Asta doar Domnul o ştie.

— Dar Domnia Ta cine eşti şi de ce crezi că inchizitorul din Lyon şi ostaşii regelui Franţei se pot interesa de un biet lotru ca Durlib şi de un băiat ca mine, născut în mizerabilul sat Obemalt? l-a descusut Grimpow, nelămurit.

Bătrânul monah a tras aer în piept ca peştele pe uscat, iar Grimpow a bănuit că respira cu greutate din pricina vârstei înaintate.

— Eu sunt Rinaldo din Metz, m-am născut pe zece septembrie o mie două sute douăzeci şi opt şi sunt bibliotecarul acestei mănăstiri de mai bine de opt lustrii. Dacă vrei, poţi să-mi zici Rinaldo, l-a poftit schivnicul, mândru de numele şi de obârşia lui.

Grimpow n-a priceput cum a izbutit să socotească, dar a ştiut pe loc că bătrânul mărturisea că împlinise optzeci şi cinci de ani. Instinctiv, s-a pipăit pe sub pieptar şi a simţit garda jungherului pe care i-l dăduse Durlib, înainte de a îngropa desagii cavalerului mort sub crucea de la marginea drumului. Şi-a zis în sinea lui că acesta l-ar fi putut ajuta să-l ţină la distanţă, dacă monahul bibliotecar ar fi încercat să-i facă vreun rău. Pentru moment însă, i-a trecut prin minte năstruşnicul gând că fratele Rinaldo din Metz ar putea fi nebun, în ciuda aparentei lui înţelepciuni.

— Încă nu mi-ai lămurit Domnia Ta ce ar putea voi Inchiziţia de la noi, a insistat apoi, în faţa tăcerii călugărului.

— Veşti despre un cavaler templier pe care Bulvar de Goztell îl urmăreşte încă de la Lyon, vrând să pună mâna pe el, şi care se pare că a ajuns ieri aici, în munţi, fugind de urmăritorii săi. Călugărul dominican şi ostaşii care îl întovărăşesc i-au găsit calul la intrarea în vale, cu picioarele rănite de cine ştie ce dihanie: lup, râs ori urs. Sub şa, calul avea marcat cu fierul roşu unul dintre ciudatele simboluri ale Ordinului Templierilor.

Era pentru prima oară că Grimpow auzea vorbindu-se de un cavaler templier şi de Ordinul Templierilor, deşi a avut impresia că o parte din el cunoştea bine acea istorie.

— Un cavaler templier, spui? a întrebat.

— Da. Eşti prea tânăr ca să fi auzit vorbindu-se de ei, dar, cu un prea multă vreme în urmă, faptele de vitejie ale Cavalerilor Templului lui Solomon erau vestite în toate regatele creştinătăţii.

— Nici Durlib, nici eu nu ştim nimic despre cavalerul templier de care îmi vorbeşti şi n-am văzut niciodată pe nimeni în munţi, a minţit Grimpow, neputându-i mărturisi fratelui Rinaldo adevărul despre istoria leşului pe care îl găsiseră în zăpadă, despre răvaşul şi sigiliul pe care le ducea cavalerul mort în desagi, despre piatra şi felul cum dispăruse trupul mortului din faţa ochilor.

— Eu n-am trebuinţă să-mi spui minciuni, pentru că doar încerc să te ajut să scapi din ghearele călugărului blestemat. Inchizitorul Bulvar de Goztell ştie că Durlib i-a dat stareţului, pentru o pereche de cai din mănăstire, câţiva bani din argint pe care sunt bătute ciudatele însemne ale Templului.

— Cum ai prins Domnia Ta de veste aşa ceva?

— Puţine se petrec între zidurile mănăstirii din Brinkdum fără ca eu să prind de veste, s-a fălit bătrânul monah cu un aer misterios. Dar asta n-are nicio însemnătate acum.

— Atunci, ne-a trădat stareţul? a vrut să ştie Grimpow.

— Aşa-i, a încuviinţat uşor fratele Rinaldo, dar stareţul i-a vorbit dominicanului doar de Durlib, nu şi de tine.

— Dar din ce pricină?

— De teamă să nu fii marcat cu fierul încins al Inchiziţiei.

Pe Grimpow l-a încercat dorinţa de a urla de furie, închipuindu-şi ce i se putea întâmpla lui Durlib în mâinile călăilor aduşi de inchizitorul din Lyon. Nu ştia prea în amănunt ce era Tribunalul Inchiziţiei, nici de ce acesta tortura şi ardea de vii pe aşa-zişii eretici, dar chiar Durlib îi lămurise odată că Biserica îi urmărea până la moarte pe magi, pe învăţaţi, pe vrăjitoare, precum şi pe toţi monahii şi pe călugării cerşetori care nu erau de acord cu bogăţiile, doctrinele şi credinţele lor. La puţină vreme după ce-l cunoscuse pe Durlib, pe vipia unei blestemate zile de vară, văzuseră în cetatea Ulipens un nefericit suit într-o căruţă, înveşmântat în zdrenţe pătate cu sânge, cu mâinile legate şi cu o cruce de lemn pe care abia o ţinea între degete. O

rană la cap, mare şi deschisă, lăsa la vedere, printre firele de păr încâlcite, un amestec de creier şi sânge uscat, iar picioarele rupte îi atârnau ciudat lângă bancheta de care era legat. Două tobe îi precedau pe ostaşii care îl duceau până la grămada de lemne din piaţă, unde a fost ars de viu în urletele sale de groază şi sub privirea încântată a norodului care asista la înfiorătorul martiriu.

— Duceţi-mă în faţa lui Bulvar de Goztell, şi am să-i zic adevărul despre cavalerul templier pe care îl caută, a bâiguit Grimpow, înspăimântat la gândul că prietenul său, Durlib, ar fi putut avea aceeaşi soartă cu acel nefericit.

Fratele Rinaldo l-a privit plin de îndurare.

— Şi crezi că, dacă îi dezvălui ce vrea el să prindă de veste, nu veţi mai fi omorâţi amândoi? l-a descusut, holbându-şi ochii lipsiţi de gene.

— Habar n-am, dar cel puţin am să-i împiedic să-l tortureze pe Durlib. N-aş putea suporta să-l supună la chinuri din pricina mea.

— Nu te mai gândi la ce nu depinde de tine. Durlib va şti să se apere şi singur. Acum spune-mi, i-a cerut monahul, păstrând o clipă de tăcere, de parcă nu ştia cum să-şi formuleze întrebarea, l-aţi atacat pe cavalerul templier în munţi, ca să-i furaţi banii din argint?

Pentru o clipă, Grimpow a avut de gând să-l mintă şi să-i spună că însuşi cavalerul le dăruise arginţii ca să-l ajute să iasă din munţi, dar ceva din lăuntrul lui l-a îndemnat să-i spună fratelui Rinaldo adevărul despre cele petrecute.

— Nu, am dat de el mort în zăpadă, în apropierea cabanei noastre, când veneam de la o vânătoare de iepuri de pe lângă cascadele din vale. Durlib a zis că, poate, se depărtase de cal şi se pierduse în munţi, din pricina ceţii. Trebuie să fi răposat de frig pe timpul nopţii.

— Şi i-aţi îngropat hoitul?

Grimpow a tăgăduit iar, de data aceasta doar mişcând capul, şi a adăugat:

— Deşi n-o să vă vină să credeţi, n-am avut trebuinţă. Chibzuisem să venim la mănăstire să-i dăm de ştire stareţului despre ce găsisem, pentru ca el să-l îngroape creştineşte în

biserică, dar trupul i s-a topit brusc în zăpadă, ca şi cum ar fi fost o făptură de pe cealaltă lume.

În ochii fratelui Rinaldo s-a văzut o sclipire stranie.

— Atunci nu mai încape urmă de îndoială! a exclamat, holbându-şi peste poate ochii lipsiţi de gene.

— Ce vreţi să ziceţi? a sărit Grimpow năucit.

— Că există o taină.

— Nu pricep. Domnia Ta nu te îndoieşti de ce ţi-am istorisit?

— De ce-ar trebui să mă îndoiesc de asemenea miracol? Oare nu-i o minune că în fiece zi soarele răsare la est şi apune la vest? Oare nu-s misterioase şi minunile naturii, mişcările lunii ori tihna stelelor?

— Dar ce-au toate acestea de-a face cu misterioasa dispariţie a cavalerului templier? a insistat Grimpow, întru totul nelămurit.

— Păi, vechea legendă a secretului templierilor e neîndoielnică precum istoria pe care mi-o spui, a răspuns bătrânul monah, entuziasmat. Tocmai asta-i taina pe vrea s-o descopere Bulvar de Goztell şi de aceea îl urmărea pe cavalerul găsit de tine mort în munţi.

— Despre ce legendă e vorba? l-a descusut Grimpow, chiar în clipa când în minte i se iveau imagini şterse din timpuri şi lumi de departe.

— Înainte de a-ţi vorbi de legendă, spune-mi dacă aţi mai dat şi de altceva decât de bani lângă leşul cavalerului templier.

Încă o dată, Grimpow a pregetat dacă să-i spună adevărul fratelui Rinaldo ori să-l mintă, dar, în cele din urmă, a hotărât să-i facă inventarul obiectelor din desagi şi să nu-i zică nimic de piatra pe care cavalerul mort o ţinea în mână şi pe care el o purta acum în punguţa de in care-i atârna la gât.

— Lângă hoit erau o desagă cu o grămadă de bani din argint, câteva inele şi podoabe, două junghere, un răvaş pecetluit şi un sigiliu din aur, a înşirat pe nerăsuflate.

— O comoară preţioasă, fără îndoială, pe care bănuiesc că aţi pus-o la loc sigur, a presupus schivnicul. Dar nu asta mă interesează cel mai mult, căci sunt ani de zile de când am renunţat la bogăţiile lumeşti. Vorbeşte-mi de răvaş şi de sigiliul din aur. Aţi rupt sigiliul?

— Durlib l-a rupt cu acest jungher, i-a lămurit Grimpow, scoţând arma împodobită cu pietre scumpe de sub pieptar. Avea nişte simboluri pe care nici Durlib, nici eu nu le-am putut pătrunde. Niciunul din noi nu ştie nici să scrie, nici să citească, a mărturisit fără să mintă întru totul, dar rezervându-şi pentru el spusele răvaşului, pe care izbutise să-l înţeleagă cu ajutorul pietrei cavalerului mort.

Văzând jungherul, ochii bătrânului monah s-au făcut cât cepele, de parcă Grimpow îi vorbea de ceva ce aşteptase decenii la rând să audă.

— Acest jungher cu mânerul încrustat cu safire şi rubine aparţine, fără nicio îndoială, unui cavaler al Templului, a lămurit uimit. Nu ai şi răvaşul cu tine? a adăugat, cu o gravă expresie de nerăbdare pe chipul zbârcit.

— L-am lăsat în desagi, lângă sigiliul din aur.

— N-are nicio însemnătate, n-are nicio însemnătate. Toate se leagă cu aceeaşi precizie cu care în fiecare noapte răsar astrele pe firmament, a şoptit pentru sine.

— Ce spuneţi? a întrebat Grimpow.

— Chibzuiam cu glas tare, a îndrugat fratele Rinaldo gânditor.

Pe Grimpow l-a surprins că bătrânul monah nu l-a tras de limbă despre locul unde el şi Durlib ascunseseră comoara cavalerului mort, ceea ce i-a adeverit că nu-l interesau nici banii din argint, nici giuvaierele.

— Şi ce-i cu vechea legendă pe care voiai să mi-o povesteşti dumneata? a iscodit băiatul, ca să-i distragă atenţia de la gândurile lui.

Fratele Rinaldo a închis ochii şi a stat aşa câteva clipe, de parcă se pregătea să pătrundă în adâncurile memoriei, ca să caute acolo vechile începuturi ale legendei despre taina cavalerilor templieri. Apoi a deschis molcom ochii lipsiţi de gene.

— Acum mai bine de două veacuri, în anul 1118, ca să fiu mai precis, nouă francezi şi flamanzi care, osteniţi de viaţa de cavaleri, hotărâseră să se călugărească, au călătorit la Ierusalim şi s-au prezentat în faţa regelui Balduin al II-lea, vrând să devină protectorii pelerinilor creştini care, încă de la Prima Cruciadă, veneau cu ghiotura în Ţara Sfântă, pentru a se închina la mormântul lui Isus Hristos. Au poposit în vechiul Templu al lui

Solomon, unde au stat vreme îndelungată în meditaţie şi rugăciune, deşi legenda zice că adevărata lor misiune era să descopere în ruinele incintei sacre o taină milenară, despre care vorbeau foarte vechi manuscrise, găsite de cruciaţi după cucerirea Ierusalimului, şi care ar fi putut să le dea găsitorilor puterea asupra lumii şi chiar nemurirea. La nouă ani după ce sosiseră cei nouă cavaleri la Templul lui Solomon, şase dintre ei s-au întors în Franţa, ducând cu ei un chervan uriaş, care pe mulţi i-a făcut să creadă că ei îşi împliniseră misiunea cu succes…

Mânat de interesul pe care i-l trezise legenda pe care i-o istorisea fratele Rinaldo, Grimpow l-a întrerupt.

— Şi au descoperit taina pe care o căutau? l-a întrebat.

— Nimeni n-a aflat niciodată acest lucru cu precizie, dar unii, mulţi de altfel, au zis că acei cavaleri ai Templului lui Solomon s-au întors în Franţa, ducând cu ei Arca Alianţei, căreia Biblia îi atribuie puteri supranaturale, şi că, odată ajunşi acolo, au ascuns-o iar de ochii oamenilor, în cine ştie ce loc necunoscut. Alţii, mulţi şi ei, au afirmat, cu toate acestea, că Sfântul Graal fusese ceea ce cu adevărat găsiseră cei nouă cavaleri în grajdurile Templului lui Solomon.

— Sfântul Graal?

— Sfântul Graal e pocalul din care Domnul Nostru Isus Hristos a băut vin la Ultima Cină, l-a lămurit. Se spune că legendara cupă avea virtuţi miraculoase de neînchipuit pentru oameni.

— Şi chiar aşa a fost într-adevăr? l-a întrebat Grimpow, simţind că piatra de sub pieptarul lui era cu totul deosebită de cele povestite de bătrânul monah.

— Nu ştiu, a recunoscut călugărul. E neîndoios însă că puţină vreme după aceea din Ordinul Templierilor făceau parte mii de călugări războinici, iar ordinul s-a întins foarte repede în toate regatele Europei, fondând în fiecare dintre ele o mulţime de domenii cavalereşti, capele şi castele. Cavalerii templieri au ajuns să aibă atâta putere şi bogăție, că şi regii au crezut că ei descoperiseră într-adevăr un tezaur de o valoare fără egal.

— Chiar aşa de bogaţi şi de puternici erau? l-a întrebat Grimpow, întrerupându-l iar.

— Mai mult decât ar fi putut ajunge vreodată un rege ori un împărat, a recunoscut fratele Rinaldo.

— Atunci de ce-s urmăriţi acum?

— Aşa cum am prins de veste de la unii monahi care au venit la mănăstire tocmai de la Paris, acum şase ani, orbit de invidie şi de cruzime, regele Franţei, Filip al IV-lea, poreclit cel Frumos, în ciuda urâţeniei chipului său de cucuvea, le-a poruncit ostaşilor lui să-i prindă pe toţi cavalerii Templului care trăiau în regatul lui, cu gândul mişelesc de a pune mâna pe castelele lor, ca să le ia comorile şi să le descopere secretele. Sute de cavaleri templieri căliţi în sângeroase bătălii au fost întemniţaţi, umiliţi şi torturaţi până şi-au dat obştescul sfârşit. Au fost pe nedrept acuzaţi că nu cred în Isus, că scuipă asupra crucii şi adoră un idol demonic numit Bafomet. Mulţi templieri şi-au mărturisit vinile în faţa Inchiziţiei, în urma unor chinuri atroce, iar apoi au fost arşi fără îndurare pe rug. Însuşi papa Clement al V-lea, temându-se de furia regelui francez, le-a cerut tuturor regilor creştinătăţii să urmărească pe orişicare templier care s-ar putea ascunde pe domeniile lor şi să nu facă nimic întru apărarea celor care vreme de două veacuri îl ajutaseră atât de mult în cruciadele din Ţara Sfântă.

— De aceea îl urmărea inchizitorul Bulvar de Goztell pe cavalerul templier ajuns aici, în munţi? l-a tras de limba Grimpow, crezând că înţelesese tot ce-i povestea bătrânul schivnic, încântat să observe că nu greşise când îi dezvăluise lui Durlib presimţirea că acel cavaler fugea de rug.

— În parte, da, dar, după cum l-am auzit pe călugărul dominican Bulvar de Goztell povestindu-i stareţului aseară, a spus monahul, aşezându-se mai bine în fotoliu, ultimul Mare Maestru al Templului, Jacques de Molay, care încă mai zace întemniţat în Turnul din Paris, alături de alţi comandori ai ordinului, le-a mărturisit călăilor lui că taina descoperită de cei nouă cavaleri acum două veacuri în Templul lui Solomon era cunoscuta doar de un grup de învăţaţi pe care nimeni, nici măcar el, nu ajunsese să-i vadă vreodată la faţă.

— Şi Domnia Ta crezi că necunoscutul mort în munţi, cavalerul pe care îl urmăreau călugărul dominican şi ostaşii

regelui, are de-a face cu această taină? l-a întrebat Grimpow, pentru a-şi limpezi gândurile.

— Inchizitorul Bulvar de Goztell e încredinţat că-i aşa, i-a dat drept sigur fratele Rinaldo. Şi, judecând după răvaşul cifrat şi sigiliul din aur pe care prietenul tău Durlib şi cu tine l-aţi găsit în desaga misteriosului cavaler din munţi, nici eu nu mă îndoiesc de acest lucru, a adăugat.

— Dar dacă întreaga legendă e falsă? a întrebat Grimpow, refuzând să creadă că, într-adevăr, cheile secretului templierilor se puteau afla în desagii pe care el şi Durlib îi îngropaseră lângă cruce, înainte de a ajunge la mănăstire. Cu excepţia secretului pe care cei nouă cavaleri, care s-au făcut monahi-ostaşi, l-au aflat în Templul lui Solomon cu două veacuri în urmă, tot ce ţi-am povestit e, cum mă vezi şi cum te văd, adevărat. Asta-i istorie, nu legendă, i-a zis.

Atunci i s-a năzărit băiatului ceva la care până în clipa aceea nu gândise.

— Domnia Ta ai fost cavaler templier înainte de a te retrage în această mănăstire, nu-i aşa? a afirmat brusc.

Chipul bătrânului monah s-a schimonosit neliniştit. Aproape ca a închis ochii şi şi-a lăsat privirea să lunece peste manuscrisele îngrămădite pe rafturile din jurul lor.

— Asta am fost într-o vreme, dar au trecut atâţia ani de atunci, că memoria-mi nu prea iscusită refuză să-şi aducă aminte din ce pricină am renunţat să mai fiu templier, a adeverit fără tristeţe.

— Poate ca dumitale nu-ţi face plăcere să-ţi aminteşti ce ai făcut atunci, a admis Grimpow.

— E cu putinţă, a recunoscut schivnicul, privind la Grimpow ca la un profet.

Puştiul a observat că mâinile fratelui Rinaldo tremurau uşor, iar el se străduia să le ascundă, ţinându-le încrucişate în poală. După câteva clipe de adâncă tăcere, i-a povestit peripeţiile vieţii lui, începând cu momentul în care, fiind un băietan abia puţin mai mare decât Grimpow, intrase în loja pe care cavalerii Templului o aveau în orăşelul lui natal, Metz, din Lorena, în nord-estul Franţei, la recomandările unui unchi al său, care era pe atunci comandor al ordinului. I-a istorisit că trăise în Ţara

Sfântă de când împlinise şaisprezece ani, apărând de necredincioşi, cu loviturile spadei lui, fortăreţele templierilor din Safed, Tripoli, Damasc, Gaza, Galileea, Damieta şi Akkra şi că luase parte la a şaptea şi a opta cruciadă, alături de regele Franţei, Ludovic al IX-lea, care stătuse în fruntea oştilor creştine şi murise, lovit de ciuma neagră, la porţile oraşului Tunis, în anul 1270, împreună cu alţi membri ai familiei regale.

— Chiar în acel an, cu privirile sătule de atâtea hoituri, trupuri mutilate şi sânge vărsat în numele Domnului, am luat hotărârea să fug de lume, de cruzimile şi de mizeriile ei, şi m-am retras în îndepărtata mănăstire din Brinkdum, fără alt ţel decât acela de a-mi trece restul zilelor cu studiul valoroaselor manuscrise ale imensei noastre biblioteci. Cele pe care le vezi în jurul tău sunt manuscrisele neîngăduite de Biserică, păstrate aici de veacuri şi ferite de privirile curioase ale călugărilor, a terminat lăsând să-i scape un suspin.

— Domnia Ta le-ai citit pe toate? l-a întrebat Grimpow, privind uimit în jur.

— Pe toate fără nicio excepţie, s-a fălit fratele Rinaldo, mândru de el, şi pot spune că închid în ele atâta înţelepciune, că de multe ori eu însumi am ajuns să mă îndoiesc de existenţa Domnului.

— Nu te înţeleg, a îngânat Grimpow.

— Dacă ideea de Dumnezeu, considerat a fi creatorul Cerului şi al Pământului, ne ajută să lămurim tot ce ne înconjoară, e tot mai greu de crezut în El, când Cerul şi Pământul pot ajunge să se explice prin ele însele. Mulţi învăţaţi au început să facă aşa ceva, iar ingenioasele lor teorii stau aici, în aceste manuscrise minunate, pe care Inchiziţia le numeşte „eretice". Dar, chiar admiţând că Dumnezeu ar exista, n-am să mai cred niciodată în Dumnezeul războinic şi neîndurător pe care îl adoră papii, regii şi împăraţii, pentru a-şi sătura lăcomia, a grăit exaltat. Când m-am întors din Ţara Sfântă, am văzut că mulţi călugări din ordinele cerşetoare predicau caritatea şi sărăcia, şi, din această pricină, erau urmăriţi şi întemniţaţi. Chiar şi primii cavaleri templieri au fost adepţii vieţii de sărăcie şi înţelepciune în decursul lungii lor şederi, de nouă ani, la Ierusalim, dar apariţia ordinului şi trecerea timpului au făcut din ei războinici tot atât

de ambiţioşi şi de aroganţi ca şi duşmanii lor de acum. Unii dintre ei, care au continuat să-şi arate credinţa faţă de principiile lor, au fost singurii moştenitori ai secretului celor nouă cavaleri ai Templului lui Solomon. Legenda pe care ţi-am istorisit-o îi numeşte pe aceşti cavaleri templieri, care niciodată nu s-au folosit de spadă, Aleşii.

— Aleşii? l-a întrebat Grimpow, interesat de noua întorsătură pe care o lua convorbirea lui cu bătrânul monah.

— Un Ales e dotat cu neliniştea studiului şi a cunoaşterii, cu o forţă interioară în stare să descopere realitatea lumii, în vederea creării verigilor unui lanţ de înţelepciune care-i din afara omenirii şi de dincolo de ea şi care va duce la dezvăluirea tainei înţelepţilor. Comoara minunată, pe care nimeni n-a văzut-o încă şi ale cărei porţi rămân închise pentru mulţi, e la îndemâna celor care o caută, urmând semnele şi căile potrivite.

— Şi Domnia Ta cauţi o asemenea comoară?

— Eu sunt prea aproape de moarte ca să mai pornesc în aventuri potrivite numai tinerilor. Dar ţie încă îţi mai e cu putinţă să afli taina învăţaţilor.

— Credeţi deci că templierul mort în munţi era un Ales?

— Fără nicio îndoială. Iar pe tine tot destinul te-a ales, a adăugat. Dacă tu ai găsit leşul în zăpadă, alături de sigiliu şi de răvaşul pe care îl purta cu el, tu trebuie să continui misiunea ce-i fusese încredinţată şi pe care n-a putut-o duce la bun sfârşit.

Toate spusele monahului i-au adeverit lui Grimpow gândurile pe care, în munţi, i le trezise atingerea caldă a pietrei între degete. Ştia că lui îi revenea obligaţia de a continua misiunea întreruptă după nefericita moarte a cavalerului templier, dar habar n-avea cum să facă altfel decât căutându-l pe Aidor Bilbicum, destinatarul răvaşului de pe pergament, din îndepărtata cetate a Strasbourgului.

— Şi ce pot face pentru a afla taina? a întrebat, ca să-şi lămurească nedumerirea.

— Mai întâi, va trebui să dezlegi spusele răvaşului pecetluit, pe care l-ai găsit lângă leşul cavalerului. Templierii se foloseau de cabala ebraică şi de o mulţime de limbaje hieroglifice ori cifrate, pe care le puteau înţelege numai cei care aveau cheile acestora. Nici măcar eu, cu toate că am fost mulţi ani de zile

unul dintre ei, nu-s încredinţat că te pot ajuta, chiar cu răvaşul pecetluit sub priviri.

Grimpow nu s-a îndoit niciun moment de sinceritatea vorbelor spuse de fratele Rinaldo şi a hotărât să-i răspundă, vorbindu-i de ce se spunea în răvaşul pecetluit, pe care el îl interpretase cu ajutorul pietrei. A chibzuit că, poate, bătrânul monah l-ar putea ajuta să ajungă la adevăratul înţeles al scriiturii enigmatice, care vorbea de cer, beznă şi lumină.

— Şi dacă v-aş zice că eu am interpretat spusele răvaşului pecetluit de cum l-am văzut?

Bătrânul schivnic a tresărit şi l-a privit neîncrezător, cu speranţa că Grimpow îşi va continua destăinuirile. Dar, văzându-l că tace, l-a întrebat în şoaptă, temându-se de răspuns:

— Ai avut o viziune supranaturala?

— N-am prea bine habar ce-i aceea, a răspuns Grimpow. Dar, privind semnele ciudate de pe pergament, le-am priceput, de parcă înţelesul lor mi-l dezvăluia pe căi magice o voce din lăuntrul meu.

— E miraculos! a exclamat fratele Rinaldo, trecându-şi mâna peste frunte, de parcă ar fi asudat, în ciuda frigului îngrozitor care domnea în încăpere.

— Răvaşul pecetluit nu spunea decât: „Pe cer stau bezna şi lumina. Aidor Bilbicum. Strasbourg”.

La auzul vorbelor lui Grimpow, pe chipul bătrânului monah s-a citit satisfacţia.

— O parolă, un bărbat şi o cetate, a îngânat gânditor.

— Şi? l-a descusut puştiul, trăgând nădejde ca fratele Rinaldo să-i spună ceva în plus faţă de ceea ce ştia.

— Toate se leagă, toate se leagă, a admis simplu monahul. Apoi a repetat cu glas tare şi melodios: „Pe cer stau bezna şi lumina”.

— Ce socoţi Domnia Ta că pot să însemne toate acestea? a întrebat Grimpow.

— Pe cer stau bezna şi lumina, noaptea şi ziua, tenebrele şi limpezimea, ignoranţa şi înţelepciunea, i-a răspuns monahul.

— Şi eu m-am gândit la ceva asemănător.

— Bănuiesc că-i o cheie. Primind mesajul, Aidor Bilbicum ar şti ce trebuie să facă. Dar încă nu izbutesc să-mi lămuresc cum tu,

un băietan, care nici măcar nu ştii să citeşti şi să scrii, ai putut să dezlegi asemenea enigmă.

Şi spunând aceste vorbe, s-a ridicat de pe scaun, s-a apropiat de un raft din spatele lui şi a luat un gros manuscris anluminat. L-a deschis pe masă şi a apropiat de el opaiţul aprins, până când paginile au prins nuanţe aurii.

— Apropie-te, i-a zis lui Grimpow, şi s-a aşezat lângă el, nedezlipindu-şi privirea de pe paginile deschise ale voluminosului manuscris, în care scrisul, ordonat pe două coloane, înconjura patru cercuri egale, unde apăreau scene cu îngeri şi monahi pictaţi în culori tari, nuanţe de albastru şi de roşu, lângă o cetate înconjurată de ziduri acoperite cu foiță de aur.

— Poţi înţelege ce se spune aici? l-a întrebat bătrânul schivnic, neluându-şi privirea din ochii lui Grimpow, în vreme ce-i semnala cu arătătorul începutul celor scrise cu frumoase caractere latineşti.

— „Şi zidul cetăţii a fost construit din jasp, iar cetatea însăşi, din aur curat, aidoma cristalului neprihănit. Şirurile de ziduri ale cetăţii au fost împodobite cu tot soiul de pietre scumpe“, a început să citească Grimpow, de parcă latina ar fi fost limba părinţilor lui şi el ar fi deprins s-o vorbească încă de la naştere.

— E de ajuns, de ajuns, a şoptit bătrânul monah cu chipul desfigurat de uimire, în timp ce ochii-i aruncau scântei luminoase.

— Durlib e încredinţat că tot ce ni s-a întâmplat, de când am întâlnit în munţi leşul cavalerului mort, e opera diavolului însuşi, a comentat Grimpow.

— Spui lucruri ciudate şi extraordinare, şi, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei cum ai tălmăcit scriitura latinească, fără să ştii să citeşti şi fără să cunoşti această veche limba, aş socoti că nu-s decât fanteziile unor nevinovaţi comedianţi şi păpuşari. Dar e neîndoios că, fie miracol, fie vrajă, ceva de neexplicat s-a petrecut în tine, de când l-ai întâlnit mort în munţi pe misteriosul cavaler. Mulţi au îndrugat că templierii sunt magi şi vrăjitori şi au susţinut că şi-au obţinut bogăţiile prin blestematele arte ale magiei. Cu toate acestea, după toate câte mi le-ai povestit şi

după ce-am văzut şi eu însumi, sunt încredinţat că secretul tău e ceva mai fantastic şi mai enigmatic decât o simplă vrajă.

Lui Grimpow nu-i mai rămânea decât să-i vorbească fratelui Rinaldo de talismanul pe care cavalerul templier îl ţinea în mână, pentru ca monahul să afle până în cel mai mic amănunt cele întâmplate şi să-i adeverească, aşa cum bănuia şi el, că ciudata piatră era cea care făcea minuni în mintea lui. Dar chiar atunci au sunat clopotele din turla mănăstirii, chemându-i la utrenie.

— Acuma trebuie să plec, fiindcă nici stareţul, nici inchizitorul Bulvar de Goztell nu trebuie să-mi simtă lipsa în timpul liturghiei, văzându-mi banca goală în corul bisericii, a vorbit bătrânul monah.

A plecat de lângă masă, iar Grimpow l-a văzut scotocind într-unul dintre rafturile mai apropiate, apoi într-altul, până când una dintre poliţele doldora de manuscrise s-a rotit pe neaşteptate deasupra podelei şi a deschis în faţa lor o gaură neagră ca noaptea.

— Te întorci repede? l-a întrebat băiatul, când fratele Rinaldo se pregătea să treacă dincolo de ce bănuia el că era una dintre sălile adevăratei biblioteci.

— Ne vom vedea iar, de cum va începe să se crape de ziuă. Voi încerca să-ţi aduc ceva de-ale gurii şi vreo veste de la prietenul tău Durlib, a făgăduit, oprindu-se sub uşorul pe care îl formau cele mai înalte rafturi.

— Aţi uitat opaiţul, i-a atras atenţia Grimpow, înainte să plece.

Dar bătrânul monah s-a întors şi a ieşit prin uşa secretă.

— Ochii mei sunt obişnuiţi să privească în beznă.

Fragila-i silueta de bătrân uşor încovoiat s-a pierdut în întuneric, iar, puţin după aceea, raftul s-a închis la loc, lăsându-l pe Grimpow cufundat în cea mai deplină singurătate.

Cvadratura cercului

Când s-a trezit a doua zi, Grimpow dorea doar să primească veşti despre Durlib. Îşi petrecuse aproape întreaga noapte treaz, tremurând de frig pe incomodul lui pat improvizat, pe care, după ce stinsese opaiţele care atârnau din tavan şi lăsase aprinsă într-un colţ minuscula lumină a candelei, ca să nu rămână cu totul pe întuneric, şi-l aranjase pe masa din încăperea învăluită în manuscrise şi în penumbră. Stătea cu gândul la tot ce-i povestise fratele Rinaldo despre cavalerii templieri şi despre taina lor şi se temea că şi pe Durlib aveau să-l supună la teribile chinuri, ca să-l facă să mărturisească tot ce ştia despre cavalerul mort în munţi. Îi era limpede că, dacă Bulvar de Goztell găsise calul templierului în zona cea mai joasă a văii şi văzuse banii pe care Durlib îi dăduse stareţului, nu mai încăpea nicio îndoială că templierul fugar fusese în legătura cu ei şi că măcar ceva tot trebuiau să ştie despre el şi despre ascunzătoarea lui. În schimb, Grimpow nu era deloc încredinţat că monahul dominican ştia că era şi el în mănăstire. După câte se părea, stareţul îi vorbise doar de Durlib, pentru ca pe el să-l apere de teribilele gheare ale inchizitorului din Lyon.

Îndoielile i s-au risipit după câteva ceasuri, dar mult după ce au sunat clopotele în turlă, iar monahii au venit la utrenie. Cu toate acestea, spre surprinderea lui, nu fratele Rinaldo a venit să-l viziteze, după cum făgăduise. Auzind zgomotul peretelui din

stâncă rotindu-se în jurul micuţei trape, şi-a dat seama că intra cineva prin gaura înconjurată de hârci pe care el o cunoştea de-acum. A scos jungherul de la cingătoare şi s-a pus în gardă, temându-se că erau inchizitorul Bulvar de Goztell şi zbirii lui, care veneau să-l caute. Şi-a ţinut răsuflarea în vreme ce nişte paşi rari urcau pe scara în spirală şi a oftat uşurat văzând ca micuţa trapă era ridicată de trupul de gigant al lui Kense, slujitorul cam înapoiat la minte al mănăstirii. Fără să intre de tot în încăpere, Kense a rămas nemişcat, privind la Grimpow ca o cucuvea care scrutează întunericul, vrând să se încredinţeze că l-a văzut cu adevărat pe micul rozător pe care îl caută. Apoi a scos dintr-un sac un burdufel cu apă, un codru de pâine, un cârnat şi două mere dulci, pe care le-a pus pe duşumea. Fără alte cuvinte, a închis iar micuţa trapă deasupra capului şi s-a făcut nevăzut pe scări în jos, cu aceeaşi încetineală cu care sosise.

Chinuit de sete, Grimpow a sorbit apa din burdufelul de piele, până s-a săturat. Apoi a pus bucatele pe masa care îi servise de pat în timpul nopţii şi a înfulecat pâinea, cârnatul şi merele, de parcă erau cele mai alese mâncăruri pe care le îmbucase vreodată.

Lipsa luminii naturale în încăperea închisă nu-i îngăduia să afle cum mergea înainte ziua cea nouă, deşi a bănuit că se luminase de mult de ziuă. Cu ajutorul unui muc de lumânare, a aprins iar opaiţele care atârnau din tavan şi şi-a trecut vremea privind curios la titlurile manuscriselor care alcătuiau tezaurul încăperii secrete. A văzut că le putea citi pe toate, fără nicio greutate, cu toate că erau scrise în latină, greacă, ebraică şi arabă, dar minunea nu l-a mai înmărmurit, căci ajunsese ceva firesc pentru el, de când îi căzuse în mână piatra cavalerului mort. Multe manuscrise aveau doar o caligrafie delicată şi frumoasă, dar altele erau anluminate cu preţioase miniaturi, împodobite cu motive vegetale în culori vii şi cu foiţă de aur cu ghiotura. Erau manuscrise de filosofie, astronomie şi astrologie, de anatomie şi medicină, despre ierburi vindecătoare, veninuri şi filtre, despre vrăji, magie, farmece şi vrăjitorie, despre fiare, monştri, demoni, dihănii fantastice şi meleaguri îndepărtate şi exotice, despre geometrie, aritmetică şi mineralogie, despre

fizică şi alchimie. Grimpow s-a simţit fericit că putea atinge şi citi acele fascinante bijuterii ale cunoaşterii, pe cât de misterioase, pe atât de vechi, căci majoritatea fuseseră scrise în urmă cu veacuri şi veneau din cele mai diferite locuri ale lumii cunoscute.

Se odihnea privind o ilustraţie care reprezenta forma circulară a orbitelor planetare de pe cerurile superioare, întocmită în urmă cu aproape 1000 de ani de către un înţelept pe numele său Leaffhar Solabba, când a auzit un zgomot de cealaltă parte a rafturilor doldora de manuscrise şi pe loc s-a deschis acelaşi raft prin care, cu o noapte mai înainte, fratele Rinaldo ieşise, ducându-se în sălile vecine cu biblioteca. Văzând că în sala secretă intră bătrânul schivnic, Grimpow a închis manuscrisul şi, dornic să-i afle veştile, l-a întrebat fără ocolişuri ce ştia de Durlib.

— Prietenul tău e mai şiret ca vulpea la ananghie, a exclamat fratele Rinaldo, surâzând şi închizând iar în urma lui raftul deschis.

— A izbutit să scape? l-a tras de limba Grimpow, dornic să-i audă spusele.

— Încă nu, dar sunt încredinţat că va izbuti curând. Când ostaşii regelui l-au prins azi-noapte în grajdurile mănăstirii, stând de vorbă cu călugărul care se ocupa de cai, s-a arătat atât de supus şi de linguşitor, că însuşi Bulvar de Goztell l-a crezut cel mai bun aliat întru prinderea cavalerului templier pe care îl urmăreşte, fără să ştie că-i deja mort.

— Atunci, nu l-au supus la chinuri? a vrut să ştie Grimpow, arătându-și uşurarea cu un suspin.

— Pentru moment, a scăpat cu iscusinţa de martiriu. Durlib i-a zis călugărului dominican că, într-adevăr, cu o zi înainte întâlnise lângă cabana lui un cavaler fără cal, care părea să se fi rătăcit în munţi, din pricina ceţii. I-a descris amănunţit chipul şi veşmintele bărbatului necunoscut şi i-a explicat că a stat de vorbă cu el despre temeiurile călătoriei pe care o făcea, iar cavalerul i-a zis ca se ducea către miazănoapte, pentru o afacere urgenta, care nu admitea amânare. Durlib i-a dat de înţeles inchizitorului din Lyon că îi făcuse cunoscut cavalerului că în apropiere se înălţa mănăstirea din Brinkdum şi că acolo îşi

putea face rost fără nicio greutate de un cal şi de provizii pentru lunga-i călătorie, la care cavalerul îi răspunsese că era ostenit şi că se lovise la coaste, căzând de pe cal, drept pentru care i-a dat lui Durlib câţiva bani din argint şi l-a rugat să se ducă până la mănăstire şi să cumpere o pereche de cai, ca să-şi continue călătoria, făcându-i, în plus, oferta ca, la întoarcere, să-l întovărăşească în calitate de slujitor, dacă voia.

— Deci Durlib l-a convins pe inchizitorul Bulvar de Goztell că templierul mai e în viaţă! a exclamat Grimpow.

— I-a dat, fără codeală, de înţeles inchizitorului că avea să-l afle pe cavalerul pe care îl urmărea, întins pe salteaua din cabană, aşteptându-i întoarcerea cu caii şi proviziile şi chiar s-a oferit să-i conducă el însuşi pe călugărul dominican şi pe ostaşii regelui până în munţi, insistând că nu era cotlon unde să se poată ascunde cavalerul certat cu legea şi pe care el, Durlib, să nu-l cunoască. Sedus de ideea de a-l putea prinde în capcană pe nelegiuitul templier ca pe o dihanie, inchizitorul i-a poruncit lui Durlib să doarmă aseară împreună cu soldaţii în sala destinată oaspeţilor nobili ai mănăstirii, spunându-i că azi-dimineață aveau să urce în munţi, pentru a prinde fără nicio întârziere şi fără nicio îndurare valoroasa pradă.

— Şi s-au dus deja către cabană?

— Au făcut-o de curând, eu însumi i-am văzut plecând de la grajduri, cu Durlib aşezat arogant şi arţăgos în fruntea escortei.

— Atunci sunt încredinţat că prietenul meu va şti s-o şteargă la primul cot al întortocheatei cărări care urcă în munţi, s-a învoit Grimpow, încredinţat de iscusinţa cu care ştia lotrul să scape de sub paza ostaşilor, în acele locuri ninse şi neprimitoare, pe care el le cunoştea ca pe propriile buzunare.

— Bulvar de Goztell a fost poate naiv, încrezându-se în istoria închipuită de prietenul tău, dar nu-i atât de lipsit de prevedere încât să-i îngăduie lui Durlib să scape, de cum se vede liber în câmp deschis, aşa că i-a legat amândouă mâinile la spate cu nişte curele.

— L-ai văzut legat, chiar cu ochii Domniei Tale?

— L-am văzut, dar, cu toate că era legat de cal, prietenul tău călărea fluierând mulţumit, de parcă îl duceau la banchetul de

nuntă al cine ştie cărui monarh, iar el avea banii destinaţi ceremoniei.

Ştirea că Durlib se ducea în munţi l-a liniştit, căci băiatul nu se îndoia că prietenul lui avea să profite de cel mai mic prilej ca să scape de cei ce-l prinseseră şi să se întoarcă după aceea să-l caute la mănăstire, dar pe Grimpow îl îngrijora şi ce-ar fi putut să ştie inchizitorul Bulvar de Goztell despre el, dacă într-adevăr ştia ceva.

— Crezi Domnia Ta că monahul dominican mă va căuta şi pe mine?

— Nici nu ştie că eşti aici, fiindcă stareţul nu i-a vorbit decât despre Durlib, ca să nu te amestece în afacerea cu banii din argint ai cavalerului templier, iar prietenul tău nu i-a mărturisit nici el nimic călugărului despre prezenţa ta în mănăstire, l-a lămurit fratele Rinaldo.

— Atunci, va trebui să mai rămân închis aici multă vreme? l-a întrebat Grimpow, privind de jur împrejur, ca să-şi dovedească dorinţa de a ieşi din încăperea închisă cât mai repede cu putinţă, căci îl chinuia singurătatea odăii fără ieşire.

— Cel puţin până când Bulvar de Goztell şi ostaşii regelui vor pleca din mănăstire. Înainte de amiază, am să-l trimit pe Kense să-ţi aducă o saltea de paie şi câteva pături din lână, ca şederea aici să-ţi fie cât mai plăcută.

— E de încredere slujitorul morocănos? a vrut să afle Grimpow, căci nu avea încredere în uriaşul care tocmai îi adusese de-ale gurii.

— Bietul de el şi-ar da şi viaţa pentru mine, chiar fără să i-o cer. Când abia de era un băietan, stareţul a dat de el într-un cimitir părăsit şi l-a adus mai mult mort decât viu la mănăstire, ca să-i vindece boala ciudată de care suferea. De atunci, vieţuieşte printre noi, ca un fel de slujitor personal al stareţului.

— Şi ce-o să fie când călugărul dominican o să-şi dea seama că Durlib şi-a bătut joc de el? l-a întrebat Grimpow, revenind la ceea ce-l interesa.

— Dacă se întâmplă aşa ceva când Durlib mai e în puterea lor, o să-l jupoaie fără grabă, fâşii-fâşii, apoi o să-i facă trupul bucăți-bucățele şi-o să azvârle ciozvârtele în troacă, doar l-or mânca porcii. Nădăjduiesc ca prietenul tău să poată fugi înainte

de-a fi nevoit să-i mărturisească inchizitorului adevărul despre ce s-a petrecut cu cavalerul templier în munţi. Dacă i-ar spune că era mort şi că leşul i s-a făcut nevăzut în zăpadă, ar socoti că râde de el chiar sub nasul lui.

— Dar chiar aşa a fost! a exclamat Grimpow.

— Şi ţi se pare că-i ceva demn de crezare?

— Domnia Ta ai crezut.

— Eu m-am încrezut în tine, dar Bulvar de Goztell n-ar crede în dispariţia hoitului chiar de-ar vedea-o cu ochii lui. Azi-dimineață, pe când luam micul dejun în sala de mese, fratele Assben mi-a zis că, acum câţiva ani, l-a cunoscut pe călugărul dominican în burgul Vienne, de lângă Lyon, dar abia acum câteva clipe mi-a mărturisit, în scriptorium, că inchizitorul fusese un spion de-al regelui Franţei, infiltrat printre cavalerii Templului în Ţara Sfântă, ca să le afle riturile de iniţiere şi tainele. După câte se pare, Bulvar de Goztell a fost printre cei mai apropiaţi colaboratori ai ultimului Mare Maestru, Jacques de Molay, pe care l-a trădat până la urmă, după ce s-a întors de la Paris, şi l-a acuzat de erezie. După aceea, Bulvar de Goztell s-a făcut inchizitor al Ordinului Dominicanilor şi s-a consacrat trup şi suflet urmăririi templierilor care izbutiseră să scape de zbirii regelui Franţei, dintre care o grămadă fugiseră dincolo de fruntariile de miazănoapte, în Germania, găsindu-și adăpost în castelele din Cercul de Piatră, sub protecţia ducelui Gulf de Östemberg şi a credincioşilor lui cavaleri.

Apariţia unor noi fapte şi personaje în istoria fratelui Rinaldo a aţâţat interesul lui Grimpow pentru spusele lui.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de acele castele, a zis.

— După câte ştiu, deşi n-am ajuns niciodată să-l văd, Cercul de Piatră e alcătuit din opt castele mici, înălţate aproape unele lângă altele, pe crestele unor munţi pleşuvi şi neumblaţi, astfel încât să deseneze un cerc închipuit în jurul fortăreţei ducelui de Östemberg, o cetățuie înălţată şi ea pe o creastă stâncoasă, şi cât se poate de bine fortificată, chiar în centrul cercului.

Fratele Rinaldo i-a explicat atunci că întreaga formaţiune de apărare în formă de cerc îngăduia întrajutorarea grabnică între castele la vreme de război şi îngreuna foarte tare asediile duşmanului, fiindcă, la dezavantajele proprii orografiei terenului

pe care se ridicau, se adăuga împrejurarea că oastea asediatoare a unui castel era, la rândul ei, înconjurată de celelalte castele, împreună cu fortăreaţa ducelui de Östemberg, ajungând astfel să fie victima propriului atac. La aceste complicate configurări se adăugau un şir nesfârşit de trecători şi un încurcat labirint de tuneluri şi galerii săpate pe sub pământ, prin care castelele comunicau între ele, îngăduindu-le celor asediaţi să scape de atacatori şi să-şi bată joc de ei, la fel cum iepurele scapă de vulpi prin gloata de găuri din propria vizuină. Plasarea în cerc a castelelor le-o propusese strămoşilor ducelui Gulf de Östemberg un mare învăţat, într-un ev cu nenumărate războaie duse la fruntarii cu vecinii de la miazăzi, care, ispitiţi de pământurile mănoase şi de bogăţiile lor, râvneau să pună mâna pe îmbelşugatele lor teritorii. De atunci, toţi urmaşii ducilor de Östemberg fuseseră instruiţi de către înţelepţii cavaleri templieri, care deveneau cei mai buni sfătuitori şi aliaţi ai lor. După cum se povesteşte, un strămoş învăţat al ducelui Gulf făcea, când încă mai era copil, complicate calcule matematice, rezolva nespus de grele teoreme matematice ori localiza cu precizie constelaţiile pe cer. Prima spadă pe care i-a dăruit-o părintele lui, precum şi manuscrisele de care era doldora laboratorul personal al învăţatului pe care l-a avut drept maestru i-au fost cei mai buni tovarăşi ai copilăriei şi curând a început şi el să conceapă teorii proprii pentru algebra polinomilor şi anumite ecuaţii. Scria poeme, cunoştea înţelesul hieroglifelor, iar la vârsta de douăzeci de ani a izbutit, spre mirarea tuturor, să înalţe în castelul părintelui sau un observator astronomic, unde el şi maestrul lui petreceau lungi nopţi în nesomn, admirând fermecaţi universul.

— Ducele Gulf de Östemberg e şi el un Ales? a întrebat Grimpow, amintindu-şi ce-i istorisise fratele Rinaldo cu o noapte mai înainte despre învăţaţii ştiutori ai tainei pe care cei nouă monahi templieri o aflaseră cu două veacuri mai înainte în Templul lui Solomon din Ierusalim.

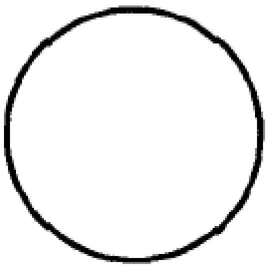
— Asta n-o mai ştie nimeni, dar toţi vasalii îl socotesc un mare învăţat. Şi, cu toate că n-a făcut parte niciodată din Ordinul Templierilor, cel puţin oficial, a fost neîndoios foarte legat de el,

deoarece a avut drept tutore un cavaler templier, iar linia închipuită care îi uneşte castelele e un cerc.

— Şi ce-au de-a face castelele din Cercul de Piatră cu cavalerii templieri? a iscodit Grimpow, dornic să prindă de veste cât mai mult cu putinţă despre neobişnuita piatră pe care o ţinea la piept şi care înainte fusese a cavalerului mort în munţi.

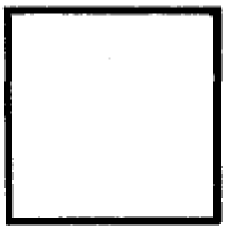
— Am să-ţi lămuresc totul pe un desen.

Bătrânul schivnic s-a apropiat de un mic pupitru, aflat într-un colţ al sălii închise, şi s-a aşezat în faţa lui. A luat o pană de pasăre, a înmuiat-o în călimară şi, cu cantul mâinii stângi, a netezit un crâmpei de pergament nefolosit, care stătea pe pupitru. Grimpow s-a apropiat de fratele Rinaldo şi a privit curios molcomele mişcări ale mâinii monahului, care, în pofida unui uşor tremurat, desena pe pergament un cerc perfect.

— Cercul, a început solemn bătrânul monah, e una dintre cele mai enigmatice forme geometrice. Linia neîntreruptă şi nemărginită simbolizează perfecţiunea şi veşnicia fără început şi fără sfârşit, care nu poate fi găsită decât în Cer. Chiar şi luna plină şi soarele care apune au forma unui cerc, la fel ca toţi aştrii din univers.

Apoi, bătrânul călugăr a făcut o pauză şi a desenat sub cerc un pătrat de aceleaşi dimensiuni.

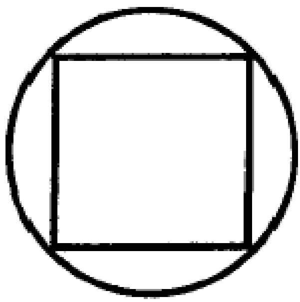

— Şi cum Cerul e cercul…

— … Pământul e pătratul, l-a întrerupt Grimpow, fără să ştie prea bine de ce rostise aşa ceva.

— Într-adevăr, a spus fratele Rinaldo, privind în ochii lui Grimpow cu o admiraţie bine stăpânită; cum Cerul neţărmurit e simbolizat de cerc, limitarea Pământului e simbolizată de pătrat, care-i forma geometrică limitată şi opusă lui. Deloc întâmplător, cele patru laturi egale ale pătratului corespund celor patru puncte cardinale: miazănoapte, răsărit, miazăzi, apus; celor patru anotimpuri ale anului: iarna, primăvara, vara şi toamna; şi celor patru elemente fundamentale ale naturii: apa, aerul, pământul şi focul. În plus, pătratul, care-i Pământul, poate încăpea în cerc, care-i Cerul, iar amândouă se bucură de acelaşi centru cosmic.

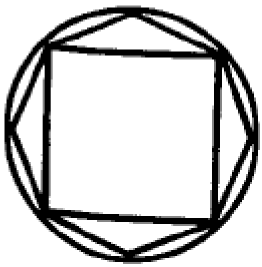
Spunând acestea, a desenat cu precizie un cerc, iar în interiorul lui un pătrat, astfel încât centrul cercului să fie şi centrul pătratului.

— Astfel, Cerul şi Pământul formează un tot dual, iar fuziunea lor ultimă e cu neputinţă, la fel ca cvadratura cercului, căci, în zadarnica încercare de a o duce la bun sfârşit, toţi cei care s-au străduit să facă din cerc şi pătrat o singură formă geometrică au dat greş, fiindcă-i ca şi cum ai contopi Pământul cu Cerul şi pe om cu Dumnezeu, a limpezit fratele Rinaldo, încântat că Grimpow îl asculta tot mai atent şi trăgând nădejde să-l stimuleze pe băiat tocmai cu ajutorul desenului său lămuritor despre obârşia templieră a castelelor din Cercul de Piatră.

— Din vorbele Domniei Tale socot că am priceput cum că acele opt castele din Cercul de Piatră simbolizează perfecta împletire a celor cereşti cu cele pământeşti, a celor divine cu cele omeneşti. Mi-ai dat totuşi de înţeles că nu-i cu putinţă cvadratura cercului; în desenul dinainte, unde ai reprezentat integrarea Pământului în Cer, adică a pătratului în cerc, apar numai patru puncte de contact între unul şi celălalt, nu opt, cum ar trebui să fie, dacă observăm că opt e numărul castelelor din Cercul de Piatră care înconjoară centrul comun unde s-a plantat fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg.

— Aşa-i, Grimpow, dar ia priveşte acum, a grăit bătrânul schivnic şi a început să deseneze alt cerc, iar în interiorul lui alt pătrat, pe care apoi l-a completat cu un octogon situat între perimetrul cercului şi al pătratului. Apoi a adăugat încântat:

— Aşa cum singur poţi vedea acum, dacă încercăm să dăm cercului forma unui pătrat, apropiindu-i-o de aceea a pătratului, ne iese o nouă figură geometrică, cu opt laturi egale, care are acelaşi centru cu cercul şi cu pătratul. Octogonul, în ale cărui colţuri ar putea sta cele opt castele ale Cercului de Piatra, simbolizează astfel perfecta armonie dintre Cer şi Pământ, echilibrata comuniune dintre divin şi uman, complementaritatea dintre spirit şi materie, dintre suflet şi trup, dintre invizibil şi vizibil.

— Dintre beznă şi lumină! a exclamat brusc Grimpow, amintindu-şi de semnele din răvaşul pe care cavalerul mort îl purta în desagi.

— Aceasta-i, fără nicio îndoială, cheia răvaşului, Grimpow, şi de aceea nici nu mă îndoiesc de originea lui templieră, a adeverit fratele Rinaldo, dar Grimpow se îndoia că era chiar aşa.

— Şi cum ai izbutit Domnia Ta să dezlegi confuza enigmă a înţelesului pe care îl au octogonul şi cele opt castele din Cercul de Piatră? l-a tras de limba Grimpow pe monah, fără să-şi ia ochii de la figura geometrică desenată între cerc şi pătrat.

— Am prins de veste tot cu ajutorul unora dintre manuscrisele aflate în această sală secretă. Întotdeauna îmi atrăsese atenţia forma octogonală a multor turle şi capele ale Ordinului Templierilor şi voiam să aflu pe ce se întemeiau ei când o foloseau în construcţii. Apoi nu mi-a mai rămas decât să-mi aplic concluziile la cele opt castele din Cercul de Piatră.

— Cum de nu ştiai toate acestea, dacă erai cavaler templier?

— Un cavaler templier ca mine, consacrat prin jurământ războiului şi rugăciunii, nu trebuia decât să se supună poruncilor, nu să pună întrebări. De altfel, până la sosirea aici, în mănăstire, nu m-au interesat niciun soi de cunoştinţe fără legătură cu folosirea lăncilor, a arcului şi a spadei.

Pe când vorbea cu bătrânul monah, Grimpow se gândea neîncetat că răspunsul la toate misterele cu care se înfrunta de când găsise în munţi leşul cavalerului stătea probabil în puterea pietrei lui, pe care el o purta acum atârnată la gât. Avea de gând să-i vorbească de ea fratelui Rinaldo, dar o tăcută voce lăuntrică îl sfătuia să-i păstreze taina numai pentru el, la fel cum cavalerii templieri păstraseră secretul descoperit în Templul lui Solomon, în urmă cu mai bine de 200 de ani.

— Şi de ce cuvântul „piatră” pare unit cu numele castelelor din Cerc? l-a descusut Grimpow, încercând să afle ce ar mai fi putut fi piatra pe care cavalerul mort o purtase drept talisman.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Bănuiesc însă că din pricina tăriei pietrelor din turnuri şi din zidurile lor, a răspuns bătrânul monah, fără prea mare convingere.

— Dar toate castelele sunt din piatră, a contracarat băiatul simplitatea deducţiei.

— Ai dreptate, Grimpow, dar răspunsul la întrebare, dacă va fi existând vreunul, va trebui să-l cauţi chiar tu printre pergamentele şi manuscrisele din încăperea noastră fără uşi,

profitând de faptul că trebuie să stai închis aici ceva vreme. În raftul din spatele tău, a glăsuit bătrânul, ridicându-se cu mare greutate în picioare şi împungând cu arătătorul peste umăr, vei da peste o grămadă de manuscrise de mineralogie şi alchimie şi chiar peste unele care vorbesc despre piatra filosofală. Poate că într-una dintre ele vei găsi răspunsul logic la întrebarea ta. Mulţi templieri au fost mari alchimişti şi au deprins dificila artă a alchimiei de la arabi, după ani şi ani de strânsă convieţuire cu ei şi cu obiceiurile lor, în Ţara Sfântă. Unii chiar susţin că Ordinul Templierilor şi-a dobândit averile şi comorile prin transmutarea metalelor nepreţioase în aur, dar pe mine nu m-au interesat nicicând atari îndeletniciri şi nici n-am ajuns să mă încred în ele.

— Şi dacă tocmai ăsta-i secretul? l-a ademenit Grimpow, însufleţit de curiozitatea pe care i-o trezise pomenirea pietrei filosofale.

— Atunci n-ar trebui deloc să te străduiești să dai de el, pentru că, dacă-l afli, probabil ca n-ai să vrei să renunţi la el. Ispita aurului e mult mai perfidă chiar decât a diavolului, a limpezit bătrânul sec. Acum trebuie să plec, în curând e amiază şi nu vreau să pierd nici a şasea liturghie, nici masa. Mă voi întoarce când inchizitorul Bulvar de Goztell şi ostaşii regelui vor veni din expediţia lor prin munţi, ca să-ţi spun ce s-a întâmplat cu prietenul tău Durlib.

— Făgăduiește-mi că nu-mi vei ascunde adevărul, oricât de crud ar fi, l-a implorat Grimpow.

— Eu n-am să te mint niciodată, a bâiguit schivnicul, dar sunt încredinţat că tu nu mi-ai destăinuit încă adevărul gol-goluţ despre ceea ce ştii.

Grimpow s-a îmbujorat şi a privit ruşinat în pământ, încercând să evite răceala ochilor fără gene ai bătrânului monah.

— Mă tem să nu se îmbete fratele Brasgdo şi să-i pomenească călugărului dominican că mă aflu în mănăstire. Şi el l-a văzut pe cavalerul templier urcând pe munte, deşi l-a crezut o fantomă care îşi spăla păcatele călărind la voia întâmplării prin ceaţa, ca un suflet chinuit, a mărturisit băiatul.

— Fratele Brasgdo ştie să-şi ţină gura, când se teme să nu i se taie limba pe care o foloseşte, a şuguit bătrânul schivnic şi a

ieşit din încăpere râzând în hohote şi fără să mai privească înapoi.

Slujitorul Kense s-a întors pe la amiază, ducând în cârcă o saltea de paie, câteva pături şi bucate cu toptanul. Dar, după bunu-i obicei, s-a mărginit să lase totul lângă mica trapă, fără să scoată vreo vorbă. Grimpow a chibzuit că, dacă prin beznă chiar hălăduia vreo fantomă, atunci era Kense, fără nicio îndoială. Chipul pe jumătate diform şi gura-i orfană de dinţi îi trezeau o frică atroce, deşi ochii mai aveau încă expresia de copil trist şi neajutorat care, cu ani în urmă, îl împinsese pe stareţ să-i salveze viaţa. Într-un fel, şi Grimpow i-o datora lui Durlib pe a lui, deşi, spre deosebire de Kense, el n-ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru a o salva pe a prietenului său. De aceea s-a simţit laş şi şi-a dorit să iasă din încăperea încuiată, ca să aştepte în faţa porţilor mănăstirii întoarcerea inchizitorului Bulvar de Goztell, să-i istorisească tot ce ştia despre cavalerul mort în munţi şi să-i ofere piatra magică pe care o avea în schimbul libertăţii lui Durlib. În van a căutat printre rafturi pârghiile neştiute care puneau în mişcare uşa nevăzută prin care intra şi ieşea bătrânul monah din şi în sălile vecine cu biblioteca. Pe rafturi nu erau decât manuscrise prăfuite şi pânze de păianjen, care i s-au lipit de degete de parcă ar fi căzut în lipicioasa capcană a unei oribile pocitanii nemiloase, care deschidea larg în faţa lui fălcile tenebroase. A mişcat din loc vreo câteva cărţi, şi atunci a observat titlul unui vechi manuscris, care i-a atras îndeosebi atenţia. Era scris pe latineşte, iar pe coperta roasă de vreme scria aşa:

LAPIS PHILOSOPHORUM

— Piatra filosofală! a exclamat cu voce tare.

A uitat de temerile de dinainte şi, pe masa din mijlocul sălii, a început să răsfoiască paginile acelui manuscris neliniştitor, scris de un autor necunoscut. Grimpow era încredinţat că în groasele-i pagini din pergament avea să găsească răspunsuri la întrebările pe care şi le punea despre obârşia pietrei găsite la

cavalerul mort, şi ardea de nerăbdare să încerce să dezlege misterul.

A început să citească fără să înţeleagă prea bine sensul vorbelor din manuscris, dar, pe măsură ce înainta cu lectura, în minte i se schiţau imaginile unei istorii lungi, tot atât de vechi ca timpul, despre învăţaţi din vremuri trecute şi din ţări îndepărtate, ale căror străduinţe se îndreptaseră îndeosebi către găsirea pietrei filosofale. După cât a putut pricepe Grimpow, manuscrisul era dedicat artei sacre a transmutării metalelor în aur, numită alchimie, şi lămurea un şir fără sfârşit de metode nu prea limpezi, folosite de acei învăţaţi în vederea obţinerii în laboratoarele lor a mult râvnitei laipis philosophorum, căreia i se atribuia nu numai virtutea de a converti cele mai sărace metale în aur curat, ci şi harul de a îngădui celui ce-ar fi găsit-o să capete totala înţelepciune şi nemurirea. Graţie acestor minunaţii, procesele urmate de alchimişti erau accesibile numai iniţiaţilor, prin revelaţia făcuta de către maestru discipolilor, pentru a evita ca piatra filosofală să cadă în mâinile unor oameni lipsiţi de scrupule, care s-ar fi folosit de puterea ei miraculoasă pentru a se îmbogăţi şi a pune stăpânire pe lume. Atunci, Grimpow s-a gândit că, poate, cea pe care o avea era piatra filosofală despre care se vorbea în manuscris şi că misterioşii cavaleri templieri o făuriseră în laboratoarele lor secrete, plecând de la vreun manuscris găsit în Templul lui Solomon, şi că era râvnitor de papă şi de regele Franţei tocmai pentru a putea să-şi umple cu aur cuferele goale şi să-şi copleşească duşmanii cu oştile lor. A presupus chiar că piatra aprovizionase Ordinul Templierilor cu averi, iar cavalerul mort în munţi avea misiunea de a o duce la loc sigur, după ce existenţa ei fusese dezvăluită de către templierii torturaţi de călăii regelui în temniţele lui din Paris, pentru ca astfel să-i împiedice pe urmăritorii lui să pună mâna pe piatră. Dar Grimpow nu putea să-şi închipuie atunci nici cât de mult se înşela, nici că piatra lui magică era mult mai miraculoasă decât piatra filosofală despre care se vorbea în manuscris.

În vreme ce toate aceste năzăriri îi roiau prin minte, el îşi petrecu restul serii încredinţat că avea o piatră magică de o extraordinară valoare şi neliniştit să ştie că tocmai ea era

râvnită cu o ambiţie fără de margini de doi dintre cei mai cruzi şi mai puternici bărbaţi de pe Pământ.

O vreme după ce clopotele din turla mănăstirii sunaseră chemând la vecernie, fratele Rinaldo din Metz s-a dus să-l viziteze în captivitate. Grimpow socotise că era deja noapte, şi, după expresia de pe chipul bătrânului schivnic, a ghicit că veştile pe care i le aducea despre Durlib nu erau deloc plăcute. De cum a intrat în încăperea încuiată, fratele Rinaldo s-a aşezat pe o bancă lângă masă, şi-a sprijinit coatele de ea şi a făcut cunoscut cu voce sumbră:

— Durlib nu s-a întors la mănăstire împreună cu Bulvar de Goztell şi ostaşii regelui.

— L-au omorât? a întrebat Grimpow, speriat şi întristat.

Bătrânul monah a mişcat uşurel din cap.

— Nu, dar, după câte i-a istorisit călugărul dominican stareţului, Durlib a încercat să fugă, aruncându-se de pe buza unei prăpăstii în gol, şi şi-a dat sufletul căzând pe stânci.

— Domnia Ta eşti încredinţat că a răposat? l-a întrebat Grimpow, abia ţinându-şi plânsul.

— Aşa pare să arate furia inchizitorului Bulvar de Goztell: că a fost înşelat printr-o stratagema atât de naivă. Călugărului dominican i-ar fi plăcut să se răzbune pe prietenul tău, omorându-l încetul cu încetul cu propriile mâini. Dar probabil că Durlib a ghicit ce-l aştepta când inchizitorul avea să-i descopere tertipul şi a hotărât s-o ia înaintea inevitabilului deznodământ al tragediei pe care hotărâse s-o joace pentru a ieşi viu din mănăstire.

În ciuda certitudinilor pe care le avea afurisitul inchizitor de Lyon, Grimpow refuza să creadă că Durlib murise. Nimic nu ştia Durlib mai bine decât să-şi înşele urmăritorii, făcându-i să creadă ce-i convenea lui. Durlib cunoştea fiecare cotlon al cărării, fiecare trecătoare îngustă, fiecare crevasă şi fiecare crăpătură primejdioasă ascunsă sub nea, aşa că, dacă hotărâse să se arunce în gol într-un loc din munţi, sigur îşi calculase cu precizie saltul, astfel încât să cadă pe vreo consola de stâncă ascunsă privirii inchizitorului Bulvar de Goztell şi ostaşilor regelui.

— E posibil ca Durlib să fi fugit, simulându-şi propria moarte în faţa inchizitorului, s-a învoit, vrând să se convingă singur de propriile vorbe, dar nu uitase că Durlib avea mâinile legate la spate şi că i-ar fi fost greu să facă faţă acestei situaţii în munţi, oricare i-ar fi fost starea după cădere.

— Dumnezeu să te audă, Grimpow, şi facă Domnul să nu fi suferit vreo rană care să nu se poată vindeca. Dacă a scăpat cu viaţă, va veni curând să te caute, iar, dacă n-o fi aşa, o să-l căutăm noi de cum va începe dezgheţul, ca să-i îngropăm creştineşte trupul în cimitirul slujitorilor mănăstirii. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să ne rugăm ca Bulvar de Goztell să plece cât mai repede dintre zidurile sfintei noastre case, care, de la sosirea lui şi a zbirilor regelui, par să tremure ca la apropierea sfârşitului lumii.

— Domnia Ta crezi că va pleca în curând?

— Stareţului nu i-a zis nimic despre aceasta în vreme ce vorbeau în sala canonicilor, la întoarcerea din munţi, dar nu socotesc că i-ar folosi la ceva să mai zăbovească pe-aici, mai ales dacă încă mai bănuieşte că templierul pe care îl urmărea e în viață şi-şi continuă drumul către fruntariile de la miazănoapte, Dacă aş fi în pielea lui, aş socoti că fugarul se îndreaptă spre castelele din Cercul de Piatră, ca să-şi caute adăpost lângă fraţii fugiţi în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg.

Ultimele vorbe ale fratelui Rinaldo l-au îmbărbătat pe Grimpow, căci nu doar ardea de dorinţa de a ieşi din ascunzătoare, dar încă mai credea că era cu putinţă ca Durlib să fie în viaţă.

— Văd deci că nu ţi-ai pierdut vremea plângându-ţi singurătatea între aceşti patru pereţi, a observat bătrânul monah, arătând către manuscrisul despre aşa-zisa *lapis philosophorum*, care stătea deschis pe masă. Ai izbutit să afli ceva despre ceea ce te interesa? a adăugat.

— Nu chiar, scriitura e neclară şi încurcata, deşi am deprins, cel puţin, cum se obţine piatra filosofală în laborator.

— Eşti încredinţat de aşa ceva? Alchimia e o artă ermetică şi, ca atare, în ea nimic nu-i ceea ce pare.

— E adevărat că printre falşii alchimişti s-au aflat din abundenţă, şi încă se mai află, şarlatani, păcălici, escroci şi

pungaşi din târguri şi pieţe, care ofereau reţete miraculoase pentru fabricarea aurului, dintre care mulţi au sfârşit pe eşafod, plătind cu viaţa propria neştiinţă şi îndrăzneală, dar un sâmbure de adevăr tot există în râvna multor învăţaţi din toate evurile de a ajunge să cunoască precis tainele care guvernează lumea. Aceştia sunt adevăraţii alchimişti, cei care caută în piatra filosofală idealul deplinei înţelepciuni.

— Domnia Ta crezi că piatra filosofală există într-adevăr? l-a descusut Grimpow.

— Multe scrieri din vechime vorbesc de *lapis philosophorum* ca despre o forţă misterioasă, care transformă un metal comun într-unul nobil, precum aurul, şi de aceea mulţi visează să o poată face în laboratorul propriu, printr-un nimerit proces alchimic, dar eu înclin să cred că transmutarea aceasta e doar o alegorie, un simbol în spatele căruia se ascunde adevăratul ei înţeles, care nu-i decât căutarea deplinei cunoaşteri, adevărata şi primordiala esenţă a făpturii umane.

— Atunci, crezi că autentica piatră filosofală nu-i o piatră? l-a întrebat Grimpow, dornic să audă răspunsul bătrânului schivnic, fiindcă lămurirea lui coincidea cu ceea ce el însuşi presimţise încă de când Durlib îi dăruise talismanul cavalerului mort în munţi.

— Cine ştie? a răspuns bătrânul monah ridicându-şi privirea către tavanul din lemn, de parcă voia să găsească un răspuns dincolo de acoperişurile mănăstirii, pătrunzând cu mintea neţărmuritul cer al nopţii. Apoi a continuat cu voce calmă: Se ştie doar că niciun înţelept, alchimist ori nu, nu i-a descris vreodată natura precisă, deşi unii eruditţi în arta transmutării afirmă că piatra filosofală e roşie ca jăraticul din foc şi străluceşte ca un astru în beznă.

Asta era ceva ce Grimpow putuse observa că se petrecea cu piatra sau ce-o fi fost obiectul magic pe care el îl păstra în punguţa de in pe care o ţinea ascunsă, atârnată la gât, aşa că l-a întrebat:

— Domnia Ta ai încercat vreodată să faci o piatră filosofală, împlinind treptele procesului alchimic descris în acest manuscris? l-a descusut, arătând spre manuscris cu privirea.

— N-aş avea răbdare să suport o atât de lungă şi nesigură aşteptare, cu toată pasiunea mea pentru astrologie, unde, pentru a observa, se cere şi răbdare, şi timp, s-a destăinuit zâmbind. Dar pot jura în faţa Domnului că fratele Assben, monahul culegător de ierburi, încearcă lucrul acesta de ani de zile în micul lui laborator din bolniţă, folosindu-se de toate formulele, reţetele şi trucurile de care a dat în aceste manuscrise interzise. Şi, de când l-am cunoscut – şi sunt ceva ani de atunci –, n-a izbutit să obţină decât nişte tincturi de aur, pe care cu multe secole în urma le fabricau deja preoţii în vechiul Egipt, pentru sicrie şi îmbălsămări, ori câte-o licoare aleasă din buruieni, despre care fratele Brasgdo susţine ca este autenticul elixir al vieţii, a încheiat cu gura până la urechi.

— Aş putea sta de vorbă cu fratele Assben când ies de aici?

— Sunt încredinţat că se va arăta încântat să aibă un tânăr şi pasionat discipol ca tine, căruia să-i împărtăşească încercările lui din laboratorul bolniţei.

Apoi bătrânul monah a pus în mişcare mecanismul ascuns care deschidea raftul rotitor şi a ieşit din încăperea secretă a bibliotecii lui, ca un spectru care trece prin ziduri fără să fie nici văzut, nici auzit.

Un strigăt în noapte

Grimpow a auzit ceva aidoma unui urlet de departe, scos de o dihanie înfiorătoare, dar n-a ştiut ce se petrecuse în mănăstire până când nu i-a povestit fratele Rinaldo, a doua zi de dimineaţă.

După ce au bătut clopotele din turlă, chemând la utrenie, toţi călugării s-au adunat în corul bisericii şi au aşteptat somnoroşi sosirea stareţului, ca să intoneze psalmii. Văzând că acesta întârzia, novicii au început să schimbe între ei priviri uimite şi agitate, care n-au rămas neobservate de monahii mai în etate din mănăstire, chiar dacă erau cufundaţi în rugăciunile lor ori nu izbutiseră încă să se desprindă din somnul adânc, dormit în odaia lor. Fratele Rinaldo s-a ridicat de pe bancheta lui şi a întrerupt, făcând un gest cu mâna, murmurul care se înteţea, când urletul sfâşietor al slujitorului Kense a spart liniştea mănăstirii.

În vuietul vocilor nelămurite şi alarmate, toţi călugării şi-au părăsit locurile din corul bisericii şi au dat fuga în claustru. În faţa odăilor stareţului, l-au aflat pe Kense trântit la pământ, zguduit de brutale convulsii, cu ochii ieşiţi din găvane, de spaimă. Fratele Rinaldo l-a zgâlţâit ca pe un muribund, întrebându-l ce se întâmplase, dar n-a obţinut decât un singur răspuns, o bâiguială neînţeleasă, stinsă în balele care se scurgeau din gura orfană de dinţi a slujitorului. Un călugăr tânăr

a intrat în odaia de lucru a stareţului şi s-a întors numaidecât cu chipul schimonosit de teamă.

— I-au tăiat capul stareţului! I-au tăiat capul stareţului! urla monahul, făcându-și cruci, de parcă-l văzuse pe însuşi diavolul.

Fratele Assben a intrat imediat în odaie, urmat de fratele Brasgdo şi de alţi monahi mai în etate, pe când ceilalţi se îngrămădeau la uşă, spunându-şi în şoaptă cât se simţeau de îngroziţi şi înălţându-şi gâtul, ca să distingă mai bine macabra scenă a crimei: stareţul stătea pe estrada mesei lui de scris, cu capul grotesc aplecat pe umărul drept, cu chipul schimonosit de spaimă şi albul ochilor pierdut în nemărginire. O tăietură curată îi deschidea gâtul în două, lăsând să se vadă fâşii de carne şi piele, atârnând sub nesfârşitul gâlgâit al unui şuvoi de sânge, care îi îmbiba sutana şi picura, formând o baltă negricioasă pe duşumea.

Fratele Rinaldo a rămas afară, ocupat cu nesfârşitele convulsii ale bietului Kense, şi, după ce, cu ajutorul lungilor lui degete, l-a ajutat pe bietul tânăr să nu-şi înghită limba din pricina crizei de epilepsie, a poruncit câtorva slujitori să-l ducă la bolniță. Apoi şi-a făcut loc printre monahii care blocau intrarea în odăile stareţului şi a văzut cum fratele Assben închidea ochii răposatului şi-i făcea cu degetul mare o cruce mică pe pleoape. A bănuit că asemenea crima abominabilă nu urmărea decât să închidă gura stareţului pe vecie, deşi asta nu ştia decât el. De când sosiseră legatul papei şi zbirii regelui Franţei la mănăstire, fratele Rinaldo trăsese cu urechea la toate convorbirile între patru ochi avute de stareţ, bănuind că vizita inchizitorului din Lyon nu era întâmplătoare. La început se temuse chiar că afurisitul călugăr dominican îl căuta pe el, deşi nu trecutul lui de cavaler templier îl îngrijora pe inchizitor, ci gândurile eretice ale călugărilor răzvrătiţi şi cerşetori pe care fratele Rinaldo însuşi îi apărase în mai multe scrieri concepute în ultimii ani la mănăstirea din Brinkdum. Dar fratele Rinaldo nu mai avea acum nicio îndoială nici despre cine era ucigaşul stareţului, nici despre temeiul pentru care i se tăiase fără îndurare capul, fireşte, ca să nu poată istorisi nimănui că papa şi regele Franţei aveau de gând să pună mâna pe taina înţelepţilor.

Nu peste multă vreme, a sosit în odăile stareţului călugărul dominican Bulvar de Goztell, însoţit de ostaşii regelui. Monahii s-au dat la o parte, auzind sunetul metalic al paşilor lor pe sub întunecatele arcade din claustră, şi au intonat pentru sufletul fratelui ucis o cantică funebra, care se auzea precum susurai zeilor în toiul nopţii.

— Oricine ar fi el, făptaşul ştie să mânuiască jungherul arab cu iscusinţă, a arătat inchizitorul, după ce a privit rece şi nepăsător gâtul spintecat al stareţului şi s-a uitat de jur împrejur, de parcă aştepta să-l găsească pe ucigaş printre monahi.

— Cum poţi fi Domnia Ta încredinţat că a fost un jungher arab şi nu un pumnal creştin? l-a descusut fratele Rinaldo.

— Dacă ai fi luptat vreodată în Ţara Sfântă, Domnia Ta ai şti la fel de bine ca mine cum taie necredincioşii capetele creştinilor.

Bătrânul schivnic cunoştea prea bine cruzimea cu care creştinii şi musulmanii se omorau unii pe alţii în numele bunătăţii Domnului, dar nu a pomenit nimic despre dramaticele întâmplări prin care a trecut în vremea cruciadelor.

— Domnia Ta insinuezi că stareţului i-a spintecat gâtul un monah din mânăstirea noastră, cu jungherul unui necredincios? l-a întrebat.

— Mulţi cruciaţi, printre ei şi monahii războinici din Ordinul Templierilor, au deprins să-şi ucidă duşmanii, spintecându-le gâtul aidoma temuţilor războinici musulmani ai sectei ashashins, care tăiau gâtul unui cavaler creştin dintr-o singură lovitură dată cu jungherele lor ascuţite.

Fratele Rinaldo nu s-a speriat de aroganţa lui Bulvar de Goztell.

— Atunci, nu-l căuta Domnia Ta pe ucigaş printre noi, ci printre oamenii de arme, i-a atras atenţia. Ce temei am avea să-l omorâm pe cel mai bun dintre fraţii noştri? adăugase sfidător.

— Temeiul lui Cain când l-a ucis pe Abel, a spus călugărul dominican, stăpânindu-şi furia şi simulând bunătatea de care era lipsit. Dar nu-ţi face Domnia Ta griji, stareţul m-a prevenit că l-a văzut dând târcoale în jurul mănăstirii pe nelegiuitul templier pe care îl urmărim încă de la Lyon şi asupra căruia cad

bănuielile mele legate de omor. Precizia tăieturii de pe gâtul stareţului, a dezvăluit inchizitorul, arătând spre rana deschisă, nu lasă loc nici unei îndoieli.

— În mânăstirea noastră n-a intrat nimeni după ce aseară aţi intrat Domnia Ta şi ostaşii care te întovărăşesc, a pretins bătrânul monah.

— Bănuiesc că Domniei Tale ţi-a ajuns la urechi vestea că însuşi papa Clement îi considera pe templieri eretici şi nelegiuiţi, fiindcă strâmbătatea alianţei lor cu Necuratul le îngăduie să se folosească de vrăjile magilor şi ale necromanţilor, ca să apară şi să dispară după cum le e voia, să treacă prin pereţi şi ziduri, să închidă gura oamenilor şi să pună dihăniile să glăsuiască, să facă moşneag din tânăr şi femeie din bărbat, să stea la taclale cu diavolul, să intre şi să iasă din iad, precum intrau şi ieşeau şi din aşezările şi fortăreţele lor.

— Dar cum ai Domnia Ta pretenţia să-l prinzi pe templierul fugar, dacă vorbeşti de el ca şi cum ar fi însăşi întruparea Satanei?

— Din nefericire pentru el, magia neagră a puterilor lui e tot atât de trecătoare şi de fugară precum strălucirea stelelor pe bolta cerească, şi din această pricină el nu poate nici să fugă, nici să se ascundă o veşnicie. Vă asigur că-l voi prinde pe templierul ucigaş, chiar dacă ar fi să strămut munţii din loc. Acum, fiindcă Domnia Ta eşti cel mai în etate de aici, ar trebui să te îngrijeşti să fie adus trupul stareţului în mănăstire, pentru ca monahii să se roage întreaga noapte pentru mântuirea sufletului său, înainte ca mâine să-l îngropaţi creştineşte. De cum se va crăpa de ziuă, am să plec pe urmele fugarului celui nelegiuit, iar calul meu nu-şi va opri galopul până n-am să-l ajung din urmă, a făgăduit morocănos inchizitorul.

Înspăimântați, monahii s-au întors cu capetele plecate în corul bisericii, intonând răspunsurile cu jumătate de glas, pe când fratele Brasgdo şi fratele Assben, ajutaţi de doi slujitori, care au adus o targă, duceau leşul stareţului la bolniță, ca să-l acopere cu un linţoliu.

Abia să se fi luminat de ziuă, când fratele Rinaldo s-a dus să-l caute pe Grimpow în sala secretă a bibliotecii, ca să-i

povestească ce se petrecuse în mănăstire în decursul nopţii. Apoi ochii-i fără gene s-au luminat de bucurie, atunci când l-a anunţat că de-acum putea ieşi fără teamă din ascunzătoare.

— Au şi plecat inchizitorul Bulvar de Goztell şi ostaşii regelui? a întrebat băiatul, nevenindu-i să se încreadă în spusele monahului bibliotecar.

— Înainte de a se crăpa de ziuă îşi găteau deja caii şi au luat-o pe drumul care duce la Ulipens de cum s-a luminat. Călugărul dominican n-a vrut nici măcar s-aştepte să-l îngropăm pe stareţ după a treia liturghie.

Deşi necăjit de soarta nelămurită a lui Durlib şi de moartea stareţului, Grimpow şi-a dat seama că sufletul i se întorcea dulce la viaţă, de cum a simţit pe obraji mângâierea vântului îngheţat care bătea dinspre vale şi se strecura prin ferestrele deschise ale bibliotecii. Noua-i libertate avea să-i îngăduie neîntârziat să afle ceva ce-i umbla roi prin minte încă de când fratele Rinaldo îi dezvăluise că Durlib se aruncase într-o prăpastie, ca să scape de inchizitorul Bulvar de Goztell, şi-şi găsise moartea în deznădăjduita încercare de a-şi recăpăta libertatea în munţii lui. Chibzuia că, dacă Durlib ar fi avut norocul să scape nevătămat în urma saltului făcut în gol, neîndoios că s-ar fi întors la crucea care arăta drumul spre mănăstire, la picioarele căreia îngropaseră desagii cavalerului mort. Aşa că şi-a pus în gând să coboare la crucea din drum, cu primul prilej care i se va fi ivit, de a ieşi din mănăstire fără să trezească bănuieli, ca să prindă astfel de veste dacă Durlib îşi luase desaga cu mica-i comoară, răvaşul pecetluit şi sigiliul din aur.

Au străbătut mai multe săli ale bibliotecii căptuşite cu manuscrise şi au apucat-o pe un coridor larg şi luminos, ale cărui mari arcade, deschise către claustru, lăsau la vedere un cer cenuşiu şi tulbure. Nu ningea, dar frigul zdravăn l-a deşteptat pe Grimpow, de parcă s-ar fi spălat pe faţă cu apă luată dintr-un lac îngheţat. Au coborât în claustru, şi de acolo s-au îndreptat spre biserică, pe acelaşi drum pe care el şi Durlib îl urmaseră în noaptea sosirii la mănăstire, când îl însoţiseră pe stareţ până în încăperile lui. O clipă, Grimpow şi-a închipuit pereţii şi duşumeaua camerei de lucru stropite cu sânge şi s-a

cutremurat din rărunchi. Chiar a bănuit iar că magica piatra a cavalerului mort nu era aşa-numita *lapis philosophorum* despre care se vorbea în manuscrisul citit în sala secretă a bibliotecii, ci un talisman diabolic, aşa cum crezuse Durlib, unul prin ale cărui farmece nefaste muriseră două făpturi nevinovate. Dar nu peste multă vreme, băiatul avea să prindă de veste că şi în această privinţa se înşela.

În biserică, totul era pregătit pentru funeraliile stareţului. Printre navele lăcaşului, rugăciunile monahilor răsunau precum zvonul melancolic al unui cor de îngeri, iar prin vitraliile colorate se filtra o lumină dulce, care arunca luciri difuze peste chipul cadaveric al mortului, al cărui trup, înveşmântat într-o sutană maro şi încins cu brâul alb al ordinului său religios, zăcea întins, cu mâinile împreunate, pe un catafalc din lemn, aşezat în faţa altarului. Avea ochii închişi, dar, în ciuda strădaniilor fratelui Assben de a ascunde sub un strat de suliman, închipuit chiar de el, urmele ororii care se mai păstrau încă pe obrajii stareţului, Grimpow i-a putut vedea pe chipul îmbălsămat, neted şi palid schimonoseala forţată a gurii care, atârnând într-o parte, exprima o extravagantă batjocură, tristeţe ori supărare. Patru lumânări mari ardeau în înaltele sfeşnice din bronz, instalate câte unul în fiecare colţ al capelei mortuare, şi un miros pătrunzător de tămâie plutea pe sub bolţile bisericii, ca o ceaţă nevăzută şi înmiresmată.

S-a aşezat lângă slujitorii mănăstirii şi a ascultat cu sinceră cucernicie recviemul pentru sufletul stareţului ucis, pe care Grimpow l-a consacrat în sinea lui mântuirii iubitului său prieten, dacă într-adevăr acesta murise căzând de pe stânci, aşa cum susţinea călugărul dominican. Chiar de nu era aşa, băiatul bănuia că lui Durlib oricum n-aveau să-i dăuneze cântări atât de dulci şi de frumoase, precum cele intonate de monahi.

— Requiem aeternam dona ei, Domine, a zis fratele Rinaldo, punând capăt ceremoniei.

Odată încheiată ceremonia, patru slujitori robuşti au ridicat pe umeri coşciugul şi, urmaţi de un dublu şir de monahi cu capetele acoperite de glugi, care purtau în mâini groase lumânări aprinse, cortegiul funerar a luat calea cimitirului mănăstirii, rugându-se şi cântând neostoit. Din biserică au ieşit în procesiune până în

patio şi au intrat în lungul şi îngustul coridor boltit care ducea în claustru. Apoi au ajuns în sala capitulară, unde un monah cu urechi mari şi nas rotund şi proeminent a stropit iar cu agheasmă trupul neînsufleţit al stareţului, recitind o rugăciune scurtă şi frumoasa. Într-o totală tăcere, au mers mai departe, printr-o altă galerie a claustrului, au intrat într-o galerie necunoscută lui Grimpow şi, după ce-au străbătut câteva cămări mohorâte, luminate de torţe, au ajuns într-o grădină mare, doldora de morminte şi cruci, din spatele absidei bisericii. Doi slujitori înarmaţi cu câte o lopată adăstau lângă o groapă săpată în pământ. Monahii s-au oprit şi au format un cerc dezlânat, iar slujitorii au pus coşciugul în tină. Apoi au coborât trupul neînsufleţit al stareţului în mormânt şi l-au acoperit cu ţarină, formând un mic tumul, în vârful căruia au înfipt o cruce din fier. Fulgi rari de nea se prefirau încet din cerul care începea să se întunece, vestind că un viscol puternic se apropia de munţi.

Pe când monahii reveneau tăcuți la îndeletnicirile lor, fratele Rinaldo şi fratele Assben, monahul culegător de ierburi de leac, au continuat să se preumble printre morminte în cimitir şi printre chiparoşii înalţi care le împresurau. Grimpow a rămas alături de ei, atent la cele ce-şi spuneau.

— Nu ştiam că un cavaler din nelegiuitul Ordin al Templului hălăduise prin vale şi luase drumul munţilor, a grăit fratele culegător de ierburi de leac, un monah scund la stat şi subţirel, cu pielea albă şi strălucitoare ca un craniu proaspăt ras, cu părul tuns ca o coroană şi un nas ascuţit, care îi dădea aerul unui bufon cumsecade şi surâzător.

— Niciun schivnic nu ştia de aşa ceva. Şi sunt încredinţat că nici măcar stareţul nu prinsese de veste.

— Dar Bulvar de Goztell a zis aseară că stareţul l-a văzut pe templierul fugar dând târcoale prin împrejurimile mănăstirii.

— Chiar ai ajuns să crezi scornelile inchizitorului din Lyon? i-a răspuns fratele Rinaldo, pășind molcom pe stratul subţire de nea, care acoperea cimitirul.

— Dar cine l-ar fi putut ucide azi-noapte pe stareţ? a răspuns fratele Assben cu altă întrebare.

— Întreabă-te mai curând ce putea şti stareţul, ca să fie ucis.

— Nu te înţeleg, a recunoscut monahul culegător de ierburi de leac, oprindu-se.

— Bulvar de Goztell, care acum e călugăr dominican şi inchizitor de Lyon şi pe care chiar tu l-ai cunoscut în urmă cu mulţi ani la Vienne, ca novice, a vorbit între patru ochi cu stareţul, la el în odăi, chiar în noaptea când a sosit la mănăstire, şi i-a lămurit temeiurile însemnate pentru care îl urmărea fără odihnă pe templierul fugar.

— Ce temeiuri putea avea ca să-l prindă, altele decât cele care, în ultimii ani, au dat pradă temniţelor, martiriului şi rugului sute de cavaleri ai Templului? a întrebat monahul culegător de ierburi de leac.

— Să le afle tainele şi comorile, a îngânat bătrânul schivnic, privind pe furiş în jurul lor, ca şi cum ar fi putut auzi cineva ce-şi spuneau.

— Regele Franţei a pus de multă vreme mâna pe cuferele doldora de aur şi argint, pe care cavalerii templieri le păstrau în Turnul Templului din Paris. A fost primul lucru pe care l-a făcut după ce a poruncit să fie prinşi toţi monahii templieri. E adevărat, unii zic că, doar cu câteva zile înainte de prinderea lor, Marele Maestru Jacques de Molay le-a poruncit celor mai credincioşi cavaleri ai săi să plece într-o direcţie necunoscută, cu o căruţă care a ieşit în zorii zilei din fortăreaţă, dar astea nu-s decât vorbele deşarte, spuse de cerşetori şi de codoşi.

— Eu vorbeam de taina legendei, a clarificat bătrânul monah.

— Taina pe care cei nouă cavaleri au descoperit-o în Templul regelui Solomon din Ierusalim acum două veacuri? l-a descusut fratele culegător de ierburi, căscând ochii cât cepele.

— Aşa-i, inchizitorul Bulvar de Goztell i-a dezvăluit stareţului că, supus la chinuri, Marele Maestru Jacques de Molay a mărturisit că taina era în puterea unui grup de învăţaţi pe care el nici nu-i ştia.

— Atunci legenda-i adevărată! a exclamat fratele Assben, înlăturând un fulg de nea, care i se lăsase pe nas, ca un fluture alb şi delicat.

— Atât de adevărată, că l-a făcut pe inchizitorul de Lyon să-l urmărească prin munţii noştri pe templierul fugar, a întărit bătrânul schivnic.

— Şi Domnia Ta crezi că acela avea cheile tainei?
— După câte ştiu, era purtătorul unui răvaș enigmatic.
Grimpow a crezut că fratele Rinaldo avea să-i istorisească fratelui Assben tot ce-i dezvăluise el despre nelămurita dispariţie a cavalerului mort în munţi, despre bani, junghere, giuvaiere, răvaşul pecetluit şi sigiliul din aur, pe care cavalerul le avusese în desagi.
— Mă uimeşte că eşti încă în viaţă, când ştii despre asemenea afacere tot atâtea câte ajunsese să prindă de veste stareţul! a exclamat fratele culegător de ierburi de leac, lăsând să-i scape un suspin. Ai fost de faţă la taifasurile lui cu Bulvar de Goztell? a întrebat.
— Nu, dar nu mă întreba cum am ajuns să ştiu toate.
Mergând, cei doi monahi au stat o clipă pe gânduri, ca şi cum şi-ar fi pus întrebări despre cele ce tocmai vorbiseră ori ar fi chibzuit ce să mai spună în continuare. În cele din urmă, fratele Assben a zis:
— Cu toate acestea, ceva tot nu izbutesc să pricep. S-a întrerupt şi apoi a continuat: Dacă stareţului i-a tăiat gâtul călugărul dominican, cum se face că inchizitorul a ajuns în galeria claustrului mult după noi?
— Poate că l-a ucis şi apoi s-a întors la iuţeala în încăperile unde sunt găzduiţi nobilii, şi-a dat cu presupusul bătrânii monah.
— Din gâtul stareţului încă mai curgea sânge cu ghiotura când eu am intrat în odaia lui de lucru. Bulvar de Goztell n-a avut destulă vreme ca să comită crima, să meargă la încăperile unde sunt găzduiţi nobilii şi să se întoarcă în claustru, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.
Fratele Rinaldo a tresărit, ca şi cum toate gândurile lui despre vinovăţia inchizitorului din Lyon în uciderea stareţului nu fuseseră decât un moft. Judecata micuţului monah culegător de ierburi de leac era pe cât de serioasă, pe atât de plină de bun-simţ, şi el nu putea să nu se gândească că raţionamentele sale erau, poate, greşite. Pe chipul lui întunecat, Grimpow a citit chiar că bătrânii bănuia că şi Durlib l-ar fi putut ucide pe stareţ. Dacă ar fi scăpat nevătămat din saltul în prăpastia munţilor, ar fi putut să se întoarcă în mănăstire la vreme de noapte, să ajungă

până la odăile stareţului şi să-i cresteze gâtul cu jungherul cavalerului mort, răzbunându-se pentru că îl trădase călugărului dominican. Dar gândul i s-a părut atât de lipsit de sens, încât a venit cu o nouă judecată:

— Spui drept şi poate că nu Bulvar de Goztell l-a ucis cu mâinile lui pe stareţ, dar sunt încredinţat totuşi că el a fost cel care a poruncit unuia dintre ostaşii lui să-l omoare şi să se ascundă după aceea într-un loc de lângă odăi, poate chiar în sala capitulară, care n-are uşi, până când totul avea să se liniştească. Nimeni n-avea cum să-şi dea seama dacă pe călugărul dominican îl însoţea un ostaş mai puţin, când s-a ivit în claustru imediat după noi şi l-a găsit pe Kense convulsionat ca un posedat în ţarina.

— Aşa-i, a întărit monahul culegător de ierburi de leac. În spaima şi tulburarea stârnite de un omor atât de atroce, nu socot că vreun monah a stat să-i numere pe cei cinci zbiri ai regelui, care îl întovărăşeau pe inchizitorul din Lyon. În plus, nu întâmplător a învinovăţit el de crimă un bărbat care nu intrase nicicând în mănăstire.

— De aceea a şi închipuit farsa cu puterile diavoleşti ale templierilor.

— Ştiu că unii monahi din mănăstire l-au crezut, iar acum sunt speriaţi şi se tem că templierul le va tăia şi lor gâtul. Am mai auzit şi zvonul că unii novici ar umbla cu vorba cum că, într-un acces de nebunie, Kense l-ar fi ucis pe stareţ.

— N-au mai văzut niciodată un om convulsionându-se şi zbierând atât de îngrozitor, aşa că-i cum nu se poate mai logic ca, în neştiinţa lor, să se îndoiască de el, s-a arătat înţelegător monahul bibliotecar.

— Da, dar bietul Kense e doar un nefericit pe care Domnul Dumnezeu l-a lipsit de minte încă de la naştere, ca să nu priceapă nicicând mizeriile oamenilor. Contactul lui cu realitatea e atât de firav, că nu-i în stare nici să urască, nici să omoare pe cineva, a adeverit fratele Assben.

— Şi apoi nici n-avea vreun jungher în mâna când au dat de el, şi chiar el mi-a mărturisit dis-de-dimineață, înainte de utrenie, că-şi pierduse cunoştinţa când îl văzuse pe stareţ cu gâtul spintecat şi că nu-şi aducea aminte nimic din cele

petrecute înainte, a întărit fratele Rinaldo, îndreptându-şi paşii către biserică, chiar în momentul în care vântul de gheaţă a început să sufle din răsputeri peste mănăstire, îndoind coroanele chiparoşilor din cimitir la fel de uşor cum îşi îndoia Grimpow arcul.

La cuhnie, fratele Brasgdo împărţea porunci slujitorilor să pună tacâmurile şi farfuriile pe mese. Era ora prânzului. O oală uriaşă stătea pe pirostriile aşezate în mijlocul vetrei şi scotea nori de abur, mirosind a izmă, şi doar gândul ca s-ar putea dedulci cu bucate atât de alese precum cele care îşi închipuia că fierbeau pe foc îl făcea pe Grimpow să-i lase gura apă.

— Foamea-i o bună momeală pentru hoţi! a exclamat călugărul bucătar, surâzând cu pometţii umflaţi de căldură şi la fel de îmbujoraţi precum cărbunii încinşi, când l-a văzut pe Grimpow intrând în cuhnie.

I-a făcut semn să se pună la masă şi, după ce slujitorii au început să servească bucatele monahilor în sala de alături, chiar el i-a pus în faţă un blid din lut fumegând, plin ochi cu o tocană deasă, un coltuc de pâine fierbinte şi o ulcică plină cu apă.

— Mi se rupe inima de Durlib, a bâiguit aşezându-se lângă el, ostaşii mi-au spus că a căzut într-o prăpastie din munţi.

— Da, aşa mi-a spus şi mie fratele Rinaldo, a adeverit Grimpow, întristându-se iar.

Fratele Brasgdo s-a apropiat mai tare de Grimpow, ca nimeni să n-audă ce-i şoptea la ureche.

— E limpede că fantoma cavalerului a început să-şi facă mendrele: un accident ursit şi un omor oribil.

— Domnia Ta eşti încredinţat că amândouă nenorocirile sunt opera misterioasei fantome? l-a întrebat Grimpow, încurajându-i temerile.

— La fel cum sunt că într-o zi moartea va să vină să mă caute cu coasa ei lungă şi hârca ei teribilă, a şoptit călugărul bucătar, sărutând crucifixul care-i atârna la gât. Bănuiesc că fantoma are să aducă nenorociri în mănăstire, deşi tare aş vrea să nu fie aşa. Unii monahi spun că au auzit fâşâituri ciudate şi bocete la vreme de noapte, aşa, ca foşnetele surde, iar alţii că au văzut umbre sinistre lunecând peste acoperişurile mănăstirii. Nenorocirile nu-

s decât la început, a continuat în şoaptă; la fel cum, la sfârşitul mileniului trecut, toţi se temeau că avea să vină sfârşitul lumii şi fugeau înspăimântați de prezicerea care vestea sosirea Satanei, în vreme ce jumătate din omenire cădea victimă ciumei, foamei şi războaielor, a recitat ca profeţii. Fratele Brasgdo îl privea înspăimântat pe Grimpow, dar, văzându-l tăcut, a continuat: – Inchizitorul Bulvar de Goztell a pretins ieri că stareţului, Dumnezeu să-l odihnească în pace – a grăit monahul şi s-a oprit ca să se mai închine o dată –, îi spintecase gâtul cavalerul templier care dădea târcoale prin împrejurimile mănăstirii. Dar greşeşte dacă socoate că acela-i om în carne şi oase, ca noi. Spectrul hoinar, pe care, după cum ştii, şi eu l-am văzut în urmă cu câteva zile, îndreptându-se călare spre inima munţilor, a venit să-şi plătească cine ştie ce datorie din trecut şi n-are să plece din valea noastră până când n-are s-o facă. Apără-ne, Doamne, de jungheru-i ucigaş, înainte să fie prea târziu! a exclamat.

Şi numaidecât a scos din buzunarul sutanei o labă de iepure şi o căpățână de usturoi, atingându-le cu ambele mâini, de parcă şi-ar fi mângâiat propria izbăvire. Grimpow s-a ţinut să nu râdă la vederea noilor temeri şi eresuri ale călugărului bucătar şi l-a descusut:

— Domnia Ta eşti încredinţat că laba de iepure şi căpățână de usturoi te pot apăra de ascuţitul jungher al fantomei?

— N-am habar de altă cale mai sigură pentru a mă apăra de duhurile rele, dar nu-i spune nimic de toate acestea fratelui Rinaldo, că, de nu, pentru păcatul meu, îmi va da drept pedeapsă un an întreg de tăcere, fără să-mi mai socotească şi ceasurile de somn, a glăsuit fratele Brasgdo de parcă era la spovadă.

— Fii fără grijă, voi tăcea ca mormântul, ca bietul Kense. Ştii, oare, dacă s-a făcut bine? l-a întrebat Grimpow.

— E ceva vreme de când, ducându-i nişte bucate la bolniță, l-am găsit dormind ca un îngeraş pe patul său. Bănuiesc că aseară fratele Assben i-a dat o infuzie de tei amestecată cu cine ştie ce zeamă din laboratorul lui, care l-a lăsat mai mult mort decât viu, a rostit monahul şi a izbucnit în râs. Dar nu-ţi face griji din pricina lui, Kense e la fel de nemuritor ca zeii, şi are, în plus,

norocul să încerce toate licorile şi infuziile pe care le prepară fratele culegător de ierburi de leac, tot căutând elixirul vieţii. Nu m-ar mira să ne supravieţuiască tuturor şi să atingă vârsta miticului Matusalem, care, după cum scrie la Biblie, a trăit nouă sute şaizeci şi nouă de ani, şi nici mort nu părea moşneag.

— E adevărat că unii monahi au crezut că pe stareţ ar fi putut să-l omoare Kense, într-un acces de nebunie? a întrebat Grimpow, ca să-l tragă de limba, încredinţat că, dacă vreun schivnic cunoştea zvonurile care umblau ca vântul prin mănăstire, acesta era, fără nicio îndoială, fratele Brasgdo.

— Atare calomnie n-ar putea fi decât opera unei guri la fel de rele şi de desfrânate ca aceea care l-a ispitit pe Adam în rai, şi eu ştiu în mănăstirea noastră unele care ar merita să fie închise într-un cuib de şerpi, a răspuns fratele Brasgdo, ducând la buze un mâr dulce, cum îi oferise şi lui Grimpow drept desert. A muşcat din el cu zidul dinţilor lui îngălbeniţi şi a continuat: Kense a venit aici, în mănăstire, când nici nu devenise bine adult. N-avea părinţi, şi nici nu şi-i cunoscuse vreodată. Se pare că mamă-sa, o femeie desfrânată, îl părăsise la naştere în peştera unei bătrâne vrăjitoare, prin împrejurimile satului Corbei. Baba s-a îndurat de el şi l-a hrănit cum a putut, dându-i să sugă lapte de la o capră la fel de bătrână ca ea. Apoi, când Kense s-a făcut mare, cei doi nefericiţi îşi duceau traiul cerând de pomană în zilele de târg şi de piaţă, pe la uşile bisericilor. Dar, în loc să se îndure de el, văzându-i chipul pocit şi gura orfană de dinţi, lumea fugea ca dracul de tămâie de lângă el. Când a ajuns la noi, nu ştia nici măcar să vorbească, dar repeta neîncetat, cu un bâiguit de neînţeles: „Ascunde-te, ascunde-te de oameni şi de răutatea lor!“

— Oare de ce zicea aşa? a vrut să afle Grimpow, nu prea lămurit de istorisirea monahului.

— După o vreme, am prins de veste că numai asta o auzise spunând pe bătrâna vrăjitoare; iar, când ea a răposat, Kense a rămas singur în peşteră şi, ca prin minune, n-a murit nici de foame, nici de frig. Era atât de înspăimântat de vecinii din ţinut, că s-a ascuns în inima codrului, aşa cum îl învăţase dintotdeauna baba, şi n-a mai fost văzut prin niciun sat din împrejurimi. Într-o zi au dat de o tânără omorâtă cumplit într-o

fermă de lângă pădurea Altford, şi au început să-l caute, ca să-l spânzure.

— Au crezut că el o ucisese pe fată?

— Întotdeauna e mai uşor să dai vina pentru o crimă horribilis pe cel care nu se poate apăra de atare acuzaţie.

Grimpow a chibzuit că de aceeaşi strategie se folosise şi inchizitorul Bulvar de Goztell, când îl acuzase pe cavalerul templier că-i spintecase gâtul stareţului de la Brinkdum, dar nu i-a zis nimic fratelui Brasgdo, care, entuziasmat de propria vorbărie, a continuat:

— În fuga-i neostoită, Kense a găsit adăpost într-un cimitir lăsat de izbelişte şi, precum un mort viu, a stat în cavoul unei nobile familii zile la rând, până când deznădejdea foamei l-a făcut să iasă din ascunzătoare. La căderea nopţii, căuta doar de-ale gurii prin împrejurimile cimitirului şi, când izbutea să dea de ceva, ce ştiu eu, câţiva melci, larve, gândaci, bondari, o cârtiţă, vreun şobolan, o pisică ori un câine, se întorcea în ţintirim, ca să le înfulece în bezna nopţii, ca dihăniile din pădure.

Lui Grimpow, greaţa i-a străbătut în goană mare gâtlejul şi i-a răscolit bucatele care se odihneau atât de pe gustul lui în stomac, deşi nu era surprins de cele ce-i povestea monahul bucătar despre Kense, căci el şi Durlib fuseseră nevoiţi nu o dată să înghită fără prea multe mofturi câte o gânganie dezgustătoare, ca să-şi potolească foamea care le chinuia maţele.

— Kense mai îmbucă şi acum asemenea orori? l-a descusut Grimpow, încercând să-şi ţină greaţa în frâu.

— L-am mai prins câteodată vânând şobolani prin haznale, deşi mi se jura că-i vânează doar din însărcinarea fratelui Assben, care îi foloseşte în încercările pe care le face în laboratorului lui, ca să alcătuiască cine ştie ce alifii şi veninuri.

— Atunci, Domnia Ta nu crezi, desigur, că slujitorul Kense ar fi putut să-l ucidă pe stareţ? l-a întrebat Grimpow, confruntat cu neţărmuritele ocolişuri cu care îi răspundea fratele Brasgdo la cele mai importante întrebări pe care i le punea.

— Stareţul l-a găsit într-o zi căzut în mijlocul unui drumeag de lângă cimitirul unde se ascundea, din pricina unui atac de epilepsie, aidoma celui de aseară. L-a urcat pe cal şi l-a adus în

mănăstire, ca să vieţuiască aici ca slujitor. Tu ce crezi, oare Kense l-ar putea ucide pe omul sfânt care i-a salvat viaţa? Bietul de el are mintea înapoiată, dar e ca un copil nevinovat, nu poate omorî nicio muscă, dacă nu-i pentru de-ale gurii, a lămurit monahul bucătar, râzând iar zgomotos.

N-avea să treacă prea multă vreme şi Grimpow avea să prindă de veste că uriaşul slujitor al mănăstirii, Kense cel cu mintea rămasă în urmă, era tot un copil nevinovat, în pofida chipului său pocit.

L-a văzut din nou chiar în acea după-amiază, în bolniţă, pe când viscolul biciuia acoperişurile şi zidurile groase ale mănăstirii, vuind apocaliptic. Fratele Rinaldo i-a zis că, dat fiind că trebuia să rămână printre monahi până ce aveau să hotărască ce se va alege de el în absenţa prietenului Durlib, putea să-şi petreacă după-amiezile dându-i o mână de ajutor fratelui Assben la bolniţă, iar dimineţile, studiind materiile din bibliotecă, aflate în trivium şi quadrivium. Bătrânul monah i-a zis că, de nu-i era cu supărare, el însuşi avea să-i fie maestru, iar Grimpow a acceptat cu nespusă plăcere. A doua zi, băiatul a prins de veste chiar de la el ca trivium era numele pe care eruditii îl dădeau celor trei arte ale elocinţei: gramatica, retorica şi dialectica, iar quadrivium, celor patru arte ale matematicilor: aritmetica, armonia, geometria şi astronomia. Şi, cu toate că a deprins cât ai zice peşte de la fratele Rinaldo tainele limbii şi ale ştiinţei, nimic nu l-a fascinat precum misterele alchimiei, pe care băiatul le-a aflat alături de monahul culegător de ierburi de leac, chiar în laboratorul acestuia.

Bolniţa era instalată în sud-estul mănăstirii şi orientată către miazăzi, ca să capteze caldele raze ale soarelui în dimineţile senine de iarnă. Fratele Assben obişnuia să spună că nu există leac mai miraculos decât lumina şi căldura astrului rege. Lângă bolniţă era sala novicilor, în care îşi petreceau o parte a după-amiezii spunând rugăciuni într-o capelă mică. Când l-au văzut trecând, unii monahi mai tineri l-au privit curioşi pe Grimpow, iar el a putut zări în ochii lor limpezi scânteile invidiei pe care i-o purtau, pentru că era liber. Ştiau că băiatul nu era obligat nici să asiste la liturghii, nici să păstreze totala tăcere, nici să

împlinească lucrările manuale din mănăstire, cum făceau ei în fiece dimineaţă, după utrenie. Era deci firesc să se întrebe ce făcea un băietan ca el în mănăstire şi să râvnească să se bucure de o viaţă la fel de liberă ca a lui, căci mulţi se călugăriseră mai curând după voia părinţilor decât dintr-o adevărată vocaţie religioasă sau dintr-o chemare divină. Mai ales după ce se bucuraseră de mierea iubirii şi a vieţii de cavaler, care, spre fericirea lor, erau cea mai mare pasiune a tinerilor de familie bună, între nobilele ziduri ale castelelor din Ulipens.

Kense stătea trântit pe un pat în sala prin care se intra în bolniță, sub o fereastră mare, închisă cu obloane din lemn, din spatele cărora se auzea mugetul vântului, care aducea cu chirăiturile nebune ale fantomelor. Slujitorul părea să doarmă, dar, auzind paşii lui Grimpow, a tresărit şi, ciudat, l-a privit înspăimântat. Grimpow i-a zâmbit, mişcat de dramatica istorie pe care fratele Brasgdo tocmai i-o povestise în cuhnie, şi, spre uimirea lui, a văzut chipul lui Kense schimonosindu-se într-un zâmbet chinuit, dar curtenitor.

Fratele Assben i-a ieşit în întâmpinare dintr-o încăpere vecină, aflată în dreapta lui, unde era sala monahilor. Erau mai multe paturi aliniate sub cele trei ferestre ale bolniţei, dar numai două dintre ele erau ocupate cu bolnavi. Într-unul dormea un tânăr monah cu piciorul în atele, care, după cum a prins Grimpow de veste mai târziu, îşi rupsese glezna, căzând de pe o scăriţa unde se cocoţase, ca să repare nişte scurgeri, pe acoperişul bisericii. În celălalt, Grimpow n-a văzut decât ceva inform sub nişte paturi; era trupul nemişcat al unui bărbos monah centenar despre care, după cum privea în tavanul boltit, ţintuind cu privirea un punct nevăzut, băiatul a bănuit că-şi pierduse lumina ochilor. Era schivnicul cel mai bătrân din mănăstire, îl chema Uberto din Alessandria şi de douăzeci de ani nici nu se mai mişca, nici nu mai vedea dincolo de propriile gânduri.

Dincolo de stele

Laboratorul alchimic al fratelui Assben, aflat într-un mic patio vecin cu bolniţa, duhnea pătrunzător a cositor şi a sulf ars. Era o încăpere lungă şi îngustă, care îşi lua lumina zilei prin două ferestruici rotunde practicate în zid şi unde se intra printr-o arcadă de piatră închisă cu o uşă mare, din lemn aglomerat şi ghintuit. Două coloane scunde şi groase susţineau tavanul înnegrit de fumul hornurilor şi felurite borcane transparente, pline ochi cu licori de toate culorile, se îngrămădeau pe rafturi, amestecate la întâmplare cu tot soiul de sticle, alambicuri, eprubete, creuzete, baloane, boluri, blide din lut şi căzănele din aramă. Câteva manuscrise şi pergamente se odihneau pe o masă doldora de pete mari şi întunecate, lângă un sfeşnic cu cinci braţe încovoiate, aproape de câteva pene de scris şi călimări. În încăpere, totul părea acoperit de patina tainei, la fel de veche ca timpul însuşi.

Micul monah culegător de ierburi de leac nu şi-a ascuns entuziasmul în faţa perspectivei de a-l avea ucenic pe Grimpow. De cum i-a intrat băiatul în laborator, i-a şi povestit că trecuseră mulţi ani de când el însuşi învăţase de la fratele Uberto, monahul lipsit de lumina ochilor, care zăcea nemişcat în patul din bolniţă, tot ce ştia despre bolile trupului şi ale spiritului, precum şi despre ierburi, flori, alifii, zemuri, băuturi şi chiar veninuri care, în doze mici, erau vindecătoare. Ca un erudit

copleşit de nestăvilita dorinţă de a se făli cu toate cunoştinţele medicale cuiva care nu ştia nimic de ele, i-a vorbit vreme îndelungată despre oftică, cangrene, tumori, vărsat de vânt, ciumă şi lepră, cele mai teribile arme ale morţii.

În vreme ce pregătea un sirop cu miere şi mentă, cu care să uşureze circulaţia sângelui în plămânii monahului centenar, şi o alifie cu aloe şi unt, ca să grăbească cicatrizarea rânii de la piciorul rupt al celuilalt monah bolnav, fratele culegător de ierburi de leac i-a mărturisit lui Grimpow că adevărata-i vocaţie fusese dintotdeauna cea de mare cunoscător al misterelor artei alchimice, ale cărei taine învăţase să le dezlege, urmând învăţăturile fratelui Uberto, înainte ca un alambic să sară în aer după cum fusese ursit, aruncându-i în față un roi de cioburi de sticla şi lăsându-l pe veci fără lumina ochilor.

— Şi-a pierdut vederea căutând piatra filosofală chiar în acest laborator? a iscodit Grimpow, interesat de istoria enigmaticului monah lipsit de lumina ochilor.

— Fratele Uberto şi-a pierdut mult mai mult decât vederea. Odată cu lumina ochilor, i-a pierit şi pofta de viaţă şi a rămas imobilizat în pat zi şi noapte, ca un cataleptic, refuzând să se mai scoale, chiar şi la porunca mai-marelui nostru. Cu toate că stareţul îl ameninţa cu excomunicarea, dacă persista în neascultare, bătrânul n-a mai pus niciodată picioarele pe podea, nici măcar ca să intre în latrina bolniţei.

— Nici nu vorbeşte? l-a descusut Grimpow.

— Numai când are chef, şi asta se întâmplă foarte rar. Ultima oară când l-am auzit spunând ceva, şi sunt încredinţat că-mi amintesc că a proferat o blasfemie, a fost iarna trecută. N-am uitat, din pricina că şi atunci ningea din belşug. Socot că-i singurul schivnic din mănăstire care respectă neabătut regula tăcerii.

Grimpow l-a întovărăşit pe fratele Assben în sala bolnavilor şi l-a privit cum îi dădea fratelui Uberto din Alessandria o zeamă catifelată şi gălbuie, cu o linguriţă din metal. Atunci băiatul s-a uitat la găvanele uscate ale ochilor şi la tenul albicios al monahului lipsit de lumina ochilor, care, deşi zbârcit de scurgerea a mai mult de un veac, încă mai păstra trăsăturile unui bărbat înţelept şi nobil.

— Te surprinde că nu pare atât de bătrân, nu-i aşa? l-a întrebat fratele Assben pe Grimpow când s-au întors în laborator, după ce monahul unsese cu balsam de aloe şi unt piciorul prins între atele al tânărului călugăr.

Grimpow a încuviinţat, fără să scoată nicio vorbă, iar monahul culegător de ierburi de leac a continuat:

— Cu puţin timp înainte de a suferi accidentul care l-a lipsit de cel mai frumos dintre simţuri, fratele Uberto mi-a zis că, în sfârşit, nădăjduia că obţinuse elixirul vieţii şi că băuse din el, ispitit de gândul de a atinge nemurirea, sfidând preceptele Bisericii şi netemându-se de mânia Domnului în faţa îndrăznelii lui. Pierzându-şi după aceea lumina ochilor, călugării, chiar şi stareţul, au chibzuit că Dumnezeu făcuse să sară în aer alambicul tocmai pentru că fratele Uberto se încumetase să-l sfideze puterea milostivă.

— Dar a fost numai un accident, cum ar putea fi Dumnezeu atât de crud?! a replicat Grimpow ofuscat.

— Eu şi fratele Rinaldo credem la fel, dar de la judecată la superstiţie e doar un pas, cel ce desparte viaţa de moarte.

— Şi fratele Uberto nu a dezvăluit niciodată ce formula folosise pentru a face piatra filosofală? l-a ademenit Grimpow, arzând de dorinţa de a afla răspunsul.

— Nu, niciodată, şi, chiar de-ar fi făcut-o, tot nu mi-ar fi servit la nimic.

— Fratele Rinaldo mi-a dezvăluit că şi Domnia Ta cauţi *lapis philosophorum* şi că-ţi treci nopţile veghind în laborator şi încercând să dai de ea.

— Dragul meu Grimpow, pentru adevăraţii alchimişti important e nu ultimul rezultat, găselniţa, ci ucenicia căutării. De aceea, fiecare alchimist trebuie să-şi aleagă propriul drum, în strădania de a da de făptura genială şi înţeleaptă căreia îi dă adăpost în sinea lui. Iar eu trebuie să mărturisesc că încă n-am dat de ea.

— Atunci Domnia Ta nu încerci să transformi metale ordinare în aurul cel mai curat? a întrebat Grimpow, năucit de dizertaţia monahului.

— Da şi nu, a răspuns schivnicul. Fireşte că fac încercări cu metale, ca să le aduc în stări la fel de neprihănite precum cea a

aurului, dar nu acesta-i ţelul care mă mână şi nici nu râvnesc la bogăţii. Toţi alchimiştii năzuim să găsim extraordinara piatră filosofală, dar ea nu-i aur, cum mincinos ne spun sus şi tare o ciurdă de şarlatani, ci ceva la fel de imaterial ca înţelepciunea. Aurul e doar un simbol, o alegorie pentru perfecţiunea sufletului, pe care adevăraţii alchimişti se străduiesc s-o atingă prin cunoaşterea oferita de procesul alchimic al transmutării metalelor şi care arată putinţa făpturii omeneşti de a şti şi de a afla tainele naturii. Alchimia încearcă să stăpânească materia, s-o transforme şi s-o creeze, aşa cum însuşi Domnul a făcut-o, când a creat lumea. Din aceasta pricină, fiece ev e diferit de cel care îl precedă şi de cel care ar trebui să-i urmeze, iar viitorul vieţii noastre şi al întregii omeniri e atât de nesigur şi de pasionant, a glăsuit cu entuziasm monahul. Apoi şi-a dres glasul şi a continuat: Fiecare dintre găselniţele noastre va fi iute depășită de invenţiile numeroşilor învăţaţi, care vor pune în practica toate ideile ingenioase închipuite de minţile lor, şi trebuie să ne intereseze doar ce să facem pentru ca asemenea minuni să servească propăşirii omului, nu distrugerii lui. De aceea, păstrăm în cel mai straşnic secret cunoştinţele, cercetările şi găselniţele noastre, la care nu pot ajunge decât iniţiaţii. Ceilalţi nu le-ar pricepe, ori s-ar folosi de ele în chip greşit, iar unii chiar le-ar lua în râs.

— De aceea Biserica îi considera eretici pe alchimişti?

— Biserica şi regii nu se interesează decât dacă cineva poate, într-adevăr, să fabrice aur curat şi să ajungă mai puternic decât însuşi papa, aşa cum s-a petrecut cu ani în urmă cu Ordinul Templierilor, ai cărui cavaleri au fost consideraţi eretici, din pricina puterii şi a bogăţiilor pe care ajunseseră să le aibă.

Cavalerii templieri îşi făceau iar intrarea în scenă, iar Grimpow nu şi-a putut împiedica gândul să zboare la piatra magică a cavalerului mort, care ajunsese în mâinile lui şi care, după ceea ce tocmai îi lămurise fratele Assben, avea mult de-a face cu alchimia, piatra filosofală şi Ordinul Templului lui Solomon din Ierusalim. Dar a avut brusc şi presimţirea că, poate, piatra care era la el, dacă era într-adevăr un minereu, aşa cum părea, putea sta la obârşia tuturor legendelor făurite în decursul veacurilor în jurul enigmaticei pietre filosofale, *lapis philosophorum*, despre

care cu toţii auziseră vorbindu-se, dar de a cărei existenţă, semnificaţie ori folos nimeni nu ştia prea multe cu precizie. Însă avea să treacă încă multă vreme până când Grimpow să-i afle, în cele din urmă, taina.

Viscolul nu i-a îngăduit câteva zile să coboare până la crucea din vale, care arăta drumul către mănăstire, ca să vadă dacă Durlib dezgropase desaga unde îşi păstrau micul tezaur, singura mărturie fără greş că încă mai era în viaţă. Tezaurul era secretul lor, al lui şi al lui Durlib, căci nimeni altul nu ştia locul unde îl ascunseseră. Cu toate acestea, Grimpow n-a întârziat să descopere că zidurile mănăstirii închideau tot atâtea taine câte suflete îşi duceau traiul între ele.

Într-o dimineaţă, în vreme ce, pe la amiază, clopotele bisericii tocmai îi chemaseră pe monahi la a şasea liturghie, Grimpow rămăsese singur în bibliotecă, studiind un tratat de astronomie scris de un egiptean pe numele lui Ptolemeu, când a văzut deodată chipul pocit al lui Kense sumeţindu-se din spatele unei coloane, schimonosind un surâs şi făcându-i semne să-l urmeze. A lăsat manuscrisul pe masă şi, mort de curiozitate, l-a urmat pe Kense, care mergea lipit de el ca umbra.

Din pricină că, străbătând coridoarele bibliotecii, slujitorul îşi mişca trupul fără zgomot şi, deschizând şi închizând uşile dependinţelor pe unde treceau, dădea dovadă de prevedere, Grimpow a bănuit că pocitul Kense prefera ca ei să treacă neobservaţi şi nimeni să nu afle unde îl ducea. Au coborât în claustru, au trecut de sala capitulară şi de odăile stareţului şi s-au îndreptat către sălile în care erau găzduiţi nobilii, unde Kense a deschis o portiţă de trecere spre casa slujitorilor, livadă şi fermă. Vântul biciuia copacii din toate puterile şi învolbura fulgii de nea deasupra capetelor lor, obligându-i să mijească ochii.

— Unde mergem? a strigat Grimpow, într-o zadarnică încercare de a-l face pe uriaşul slujitor, care mergea fuguţa în faţa lui, să-i vorbească, dar n-a primit niciun răspuns.

A mers în urma lui, până când Kense a intrat în grajd, unde cel puţin o jumătate de duzină de cai de rasă pură mestecau tihnit şi nepăsător fânul care le umplea din belşug ieslele, străini de viscol, de frig şi de foame. Toţi erau negri ca antracitul, doar

unul era bălan, iar Grimpow a recunoscut pe loc calul cavalerului mort în munţi. S-a apropiat de calul acela bălan şi a simţit din privirea lui că animalul se bucura să-l vadă, de parcă l-ar fi cunoscut. Kense a venit lângă el, iar calul a nechezat speriat, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta şi scuturându-şi coama. Grimpow i-a mângâiat grumazul, ca să-l liniştească, şi atunci i-a zărit cicatricea de pe spinare, lipsită de păr. Avea marcat cu fierul roşu, aşa cum văzuse Grimpow şi mai înainte, semnul de pe răvaşul pecetluit şi de pe sigiliul din aur al cavalerului mort în munţi: un şarpe care îşi muşca vârful cozii, formând cu tot trupul un cerc.

— Eram încredinţat că inchizitorul Bulvar de Goztell l-a luat pe cal cu el, a îndrăznit Grimpow, sperând că slujitorul Kense îi va vorbi în sfârşit.

Dar Kense s-a mărginit să-i arate picioarele din spate ale animalului, ca să vadă bandajele în care erau înfăşurate. Atunci Grimpow şi-a închipuit că încă nu se vindecaseră rănile pe care i le făcuseră colţii jivinelor care îl atacaseră în vale şi că inchizitorul Bulvar de Goztell se văzuse obligat să îl lase în grajdurile mănăstirii, neputând să-l ia cu el, din pricină că șchiopătatul lui sărea în ochi. Grimpow s-a gândit să-i ceară fratelui Rinaldo învoire să scoată calul la plimbare, de cum avea să se oprească viscolul, şi i-a mulţumit lui Kense că-l dusese acolo să-l vadă. Auzind vorbele lui Grimpow, buzele lui Kense au schiţat un zâmbet satisfăcut, apoi o bâiguială pe care băiatul n-a izbutit s-o priceapă, până când slujitorul l-a tras de mâneca pieptarului, insistând ca să-l urmeze din nou. Atunci a înţeles Grimpow că nu calul rănit voia Kense să i-l arate.

Uriaşul s-a dus până în celălalt capăt al grajdului, unde vârful unei căpiţe de fân ajungea până la bârnele robuste ale acoperişului. A dat paiele la o parte şi a deschis o trapă micuţă, lăsând la vedere o gaură, adâncă şi neagră ca un puţ secat. Şi-a dat drumul cu mare uşurinţă, lunecând înăuntru, şi l-a invitat pe Grimpow să-l urmeze. Băiatul ştia că n-avea de ce să se teamă de uriaşul cu chip pocit şi suflet de copil, aşa că l-a urmat fără să şovăie, în ciuda beznei adânci în care înaintau. Trapa cea mică li s-a închis deasupra capetelor şi au coborât pe bâjbâite o scăriţă lipita de perete. Odată ajunşi jos, Kense a pipăit într-un

loc şi a aprins o torţă, care le-a îngăduit să vadă în tenebre tunelul îngust unde se aflau. La capătul lungii treceri de sub pământ se deschidea o grotă spaţioasă, prin care trecea un pârâu cu ape întunecate, pereţii erau din piatră, iar stalactite ascuţite luceau deasupra lor precum moluştele transparente sub lumina lunii.

Kense s-a îndreptat către ceea ce părea o foarte veche ladă din lemn şi i-a făcut semn lui Grimpow să se apropie. I-a dat torţa, iar el a dat la o parte capacul care acoperea lada, de parcă se pregătea să scoată la iveală un tezaur preţios, ascuns vreme de veacuri în grota de sub pământ. Grimpow a apropiat lumina torţei de lada deschisă şi a împietrit la vederea magnificei spade care odihnea pe veşmintele împăturite cu mare grijă ale unui cavaler. L-a tras de limba pe Kense, să afle dacă ştia a cui era spada, dar slujitorul s-a mărginit să înalţe din umeri şi să-i surâdă cu gura orfană de dinţi. Grimpow a bănuit pe loc că erau, poate, veşmintele pe care fratele Rinaldo le purtase atunci când, cu mulţi ani în urmă, sosise la mânăstirea din Brinkdum, renunţând la titlul de cavaler al Ordinului Templierilor şi retrăgându-se în singurătatea munţilor. Spada avea mânerul din aur bătut cu pietre scumpe, asemenea celor încrustate pe jungherele din desaga cavalerului mort în munţi; un cerc gravat desăvârșea mânerul, iar în tăişul de fier era încrustat un mic medalion, cu un călăreţ care galopa cu lancea înălţată în văzduh. Grimpow i-a înapoiat lui Kense torţa şi a luat spada grea în mâini. Când a atins cu degetele mânerul, a văzut limpede un şir de imagini în care apărea fratele Rinaldo din Metz cu chipul ascuns în spatele unui coif cu viziera, purtând zale şi o tunică albă cu o cruce mare şi roşie brodată la înălţimea pieptului; aceeaşi cruce o avea cusută pe umărul pelerinei albe care îi cădea pe spate; şi tot aceeaşi cruce era blazonul scutului lunguieţ şi stătea în mijlocul cerculeţului care încorona mânerul spadei. Călărea pe un splendid armăsar negru, care se zbătea între o grămadă de copii şi femei care urlau, fugind printre flăcări, şi pe care călugărul îi descăpățâna neîndurător cu spada, beat de sânge, ură şi furie. Atunci, nemaiputând să îndure oribila viziune de sânge şi moarte, Grimpow a închis ochii şi a dat cu spada de pământ, spre marea uimire a lui Kense, care l-a

privit buimac şi înspăimântat, de parcă şi ochii lui de copil ar fi zărit macabrul măcel.

După viscol, a urmat o zi senină şi luminoasă, în pofida frigului. Vârfurile munţilor se profilau în zare precum nişte colţi ascuţiţi, hotărâţi să înfulece cerul fâşie cu fâşie, iar deasupra celui mai înalt dintre ei, soarele îşi urma prevăzător ruta veşnică de la răsărit la apus. Peste brazi, se grămădea neaua, gata să se prăvălească de pe cetini, iar mai la miazăzi, lângă cascade, un stol de vulturi desena capricioase spirale deasupra văii, prevestind un suculent festin de stârvuri.

Grimpow i-a zis fratelui Rinaldo că avea să meargă la grajduri, să aibă grijă de calul rănit al templierului, şi a ieşit din mănăstire după ce călugării s-au dus în sala de mese. Poarta principală era încuiată, dar Kense îi arătase cum să ajungă în livada şi la fermă, iar de acolo n-a trebuit decât să sară un mic pârleaz şi a ajuns numaidecât afară din mănăstire. Avea la el jungherul cavalerului mort, pitit sub pelerina din blană, şi voia nespus de mult să afle dacă Durlib revenise sau nu la crucea din drum, ca să-şi ia desaga îngropată, în care păstra comoara. Trebuia doar să vină la vale pe povârnișul abrupt, acoperit cu nea, sub care cărarea continua să șerpuiască. Crucea era atât de aproape, că a văzut-o neîntârziat, într-o poiană care se deschidea printre brazi. Zigzagurile cu toptanul ale urmelor de lupi i-au atras atenţia, în vreme ce cobora, intrând cu picioarele în zăpadă până la genunchi. Haitele flămânde de lupi coborau din munţi la vreme de iarnă, ca să dea iama în turmele de oi ale satelor din vale. Mai ales după marile ninsori, precum cele căzute în ultimele zile. I-a părut rău că n-avea cu el arcul şi tolba cu săgeţi, dar nici măcar nu-şi adusese aminte să le ia din sala pelerinilor, la ieşirea din mănăstire.

Soclul din piatră pe care se înălţa crucea din drum era îngropat în zăpadă, pe care Grimpow a dat-o în laturi cu mâinile, până nu şi le-a mai putut simţi din pricina frigului. Apoi a scos jungherul şi a săpat în pământ, ca să afle desaga. Nu i-a fost greu să dea de ea, dar văzând-o chiar acolo unde o lăsaseră el şi Durlib, a crezut că-i stă inima în loc, la fel ca a cavalerului mort în munţi. Dacă desaga mai era aici, era de la sine înţeles

că Durlib nu se întorsese s-o ia, iar asta trebuia să însemne că, într-adevăr, murise, căzând în prăpastie, aşa cum îi dăduse de înţeles stareţului inchizitorul Bulvar de Goztell. Atunci, Grimpow nu s-a mai putut abţine şi a plâns, ca un torent care dă peste maluri, tot plânsul pe care, zile de-a rândul, şi-l ţinuse în el, trăgând nădejde că Durlib era totuşi în viaţă. Şi-a amintit de ziua când îl cunoscuse în taverna unchiului său, Felsdron cel Colţos, şi hotărâse să plece cu el în lumea largă, de cum, odată cu trecerea vremii, Durlib devenise, încetul cu încetul, tatăl pe care şi-l dorise mereu şi pe care nu-l avusese nicicând, fiindcă acela pe care Grimpow îl cunoscuse când era copil şi care murise de vărsat în urmă cu câţiva ani în satul Obemalt nu era decât un beţiv scandalagiu, care-i maltrata mama zi de zi, îi înjura pe el şi pe fraţii lui, cu răsuflarea care-i duhnea a vin prost şi acru.

Dar, când, printre sughiţuri, Grimpow a scos desaga din groapă şi a deschis-o, a văzut că-n ea nu mai erau nici banii din argint, nici giuvaierele cavalerului mort. A răscolit cu mâinile îngheţate în desaga din piele, ca să se încredinţeze că ochii nu-l înşelau, şi a descoperit că lângă pergament şi sigiliul din aur erau câteva rămurele de rozmarin, care înainte nu fuseseră acolo. Un strigăt de bucurie i-a scăpat şi a auzit ecoul repetându-i-l tot mai departe, până la poalele munţilor. A urlat iar, la fel de tare, încât, dacă Durlib ar mai fi stat încă ascuns în codrii din apropiere, neîndoios că l-ar fi auzit. Căci Grimpow nu mai avea nici o îndoială că prietenul său era în viaţă. Aşa îi arătau rămurelele de rozmarin, pe care le găsise în desagă. Durlib trebuie să-şi fi amintit că ele erau talismanul pe care mama i-l atârna de gât când era mic şi făcuse din rămurelele de rozmarin un semn. Fără să fi avut de gând, Durlib crease un simplu şi secret limbaj pentru ei doi. Furul ştia că Grimpow avea să priceapă că numai el putea să pună rămurelele de rozmarin în desagă, luând în schimb giuvaierele şi banii din argint. Atunci Grimpow a luat răvaşul pecetluit şi sigiliul din aur, pe care Durlib le lăsase acolo, şi a pus iar desaga goală în groapă. Era încredinţat că Durlib avea să se întoarcă, ca să vadă dacă el îi primise tainica veste, şi, pentru ca el să n-aibă nicio îndoială că desaga fusese deschisă de Grimpow, a luat din groapa o pietricică de aceeaşi mărime cu piatra cavalerului mort şi a pus-

o în desaga din piele. A socotit că şi Durlib avea să-i priceapă semnul şi avea se întoarcă neîntârziat la mănăstire, ca să se întâlnească iar.

A fost atât de mare bucuria lui Grimpow că, la întoarcerea în mănăstire, s-a dus fuguţa drept la cuhnie, să-i dea şi fratelui Brasgdo plăcuta veste. Dar, spre surpriza lui, monahul bucătar o cunoştea deja.

— Şi cum ai putut Domnia Ta să prinzi de veste? l-a descusut Grimpow uimit.

Călugărul bucătar a dus un polonic cu supă la buze, a plescăit încântat înghiţitura şi a băgat iar polonicul în oala care clocotea pe foc.

— Durlib a fost aici azi-dimineaţă după a treia liturghie, când toţi monahii roboteau, iar tu studiai cu fratele Rinaldo în bibliotecă, a mărturisit, ca şi cum i-ar fi venit greu s-o facă.

— Şi de ce nu m-ai prevenit? Ştiai prea bine cât doream să-l văd din nou! i-a reproşat Grimpow furios, dar a observat că fratele Brasgdo stătea cu ochii în pământ, încercând să nu-i prindă privirile înflăcărate.

— Durlib m-a rugat să nu-ţi spun că a fost aici, până nu pleca iar, a mărturisit el necăjit. Socotea că era mai bine să nu vă vedeţi.

— Dar cum e cu putinţă ca Durlib să nu vrea să mă vadă?! Ştia doar că abia aşteptam să se întoarcă! Trebuia să ne continuăm călătoria până la capătul lumii! Chiar el ţi-a dezvăluit-o, în noaptea sosirii noastre la mănăstire, îţi mai aduci aminte? a întrebat Grimpow, încruntat şi furios.

Fratele Brasgdo s-a apropiat de el şi i-a pus o mână rozalie pe umăr.

— Grimpow, Grimpow, băiete, a bâiguit şovăielnic, prietenul tău n-a vrut să mai duci traiul de vagabond şi fugar nelegiuit care era pentru el o blestemată şi veşnică pedeapsă. Mi-a mărturisit că în aceste zile, după ce era să moară în mâinile inchizitorului Bulvar de Goztell, acolo, în singurătatea munţilor, s-a gândit mult la viitorul tău şi a ajuns la convingerea că alături de el n-aveai să ieşi nicicând din sărăcie şi neştiinţă, şi, într-o zi, aveai să sfârşeşti în ştreang, în piaţa cine ştie cărui cătun mizer.

Grimpow şi-a adus aminte că, atunci când atinsese pentru întâia oară piatra cavalerului mort în munţi, avusese presimţirea unor pasionante şi tragice schimbări în viaţa lui, iar sufletul îi fusese încercat de o puternică dorinţă neliniştită de a cunoaşte tot ce-l înconjura. Din această pricină, era mulţumit acum că ajunsese la mănăstirea din Brinkdum şi-l cunoscuse pe fratele bibliotecar Rinaldo din Metz, care îl putea învăța atâtea despre natura şi cosmos; dar, în realitate, el continua să fie micuţa haimana, veselă şi răzvrătită, care hoinărea liberă alături de Durlib prin sate şi pe drumuri, fără altă grijă de viitor decât nădejdea de a se trezi viu în zorii fiecărei zile.

De-ar fi putut alege, nicicând n-ar fi dat mizeriile şi nesiguranţele vieţii alături de Durlib pe toate bogăţiile şi înţelepciunea lumii.

— Dar eu n-am vrut niciodată să mă despart de el! Durlib e singurul şi cel mai adevărat prieten al meu! a îndrugat printre sughiţuri.

— Durlib a hotărât că pentru fiecare din voi era mai bine să va despărţiţi acum şi ca te-ai deprins de-acum să-ţi duci traiul fără el. E încredinţat că la noi în mănăstire vei învăţa tot ce el nu te-ar putea învăţa niciodată şi că-ţi vei putea găsi propriul drum în viaţă. Mi-a cerut să-ţi spun să nu încetezi niciodată să cauţi magicul drum la care ai visat într-o zi şi că, de-ai să-l găsești, să-ţi aminteşti de el, ca şi cum ţi-ar sta alături.

Grimpow a chibzuit ca aceasta era, din partea lui Durlib, un chip tainic de-ai spune că, dacă într-o zi hotăra să continue misiunea cavalerului mort în munţi, să fie perseverent, fiindcă din această pricină nu luase el răvașul şi sigiliul din aur. A bănuit că lui Durlib îi erau de ajuns banii din argint şi giuvaierele, ca să înceapă o viaţa nouă, ferit de sărăcie.

— Dar de ce nu mi-a dat mie în vileag toate acestea? Am fi putut, cel puţin, să ne luăm rămas-bun, s-a văicărit.

— Se temea că, dacă vă vedeaţi iar, n-ar fi avut destul curaj ca să te părăsească în mănăstire, a rostit fratele Brasgdo, ceva mai însufleţit.

Grimpow s-a resemnat cu hotărârea luată de Durlib de a nu se mai vedea niciodată şi a evitat să-şi mai dea pe faţă tristeţea, care i-a dăinuit în suflet încă multe zile la rând.

— Şi Durlib n-a destăinuit unde avea de gând să se ducă, nici ce a hotărât să facă de aici înainte? l-a întrebat.

— Nu mi-a făcut cunoscut decât ca se va duce să vadă marea, ca să afle dacă sirenele există cu adevărat.

Când, a doua zi dis-de-dimineață, Grimpow l-a rugat pe fratele Rinaldo să-i spună dacă văzuse vreodată marea, ochii lipsiţi de gene ai bătrânului monah s-au umplut de dor. El i-a mărturisit că marea era aşa, ca un lac imens şi neţărmurit, ba verde ca smaraldul, ba mai albastră chiar decât cerul; şi i-a mai zis că marea putea să pară că doarme, când era tihnită, sau să fie la fel de înspăimântătoare ca iadul, când valurile ei uriaşe se umflau, ca să înghită fără îndurare corăbiile care se încumetau s-o tulbure.

— Şi ai izbutit să vezi vreo sirenă pe mare? a întrebat Grimpow, preocupat de voiajul despre care Durlib îi vorbise fratelui Brasgdo.

— În călătoriile mele pe mare n-am avut nicicând fericirea să dau nas în nas cu o făptură din cele cu trup de femeie şi coada de peşte, despre care năierii istorisesc legende de necrezut.

Fratele Rinaldo l-a rugat să-l ierte o clipă şi a ieşit din sala bibliotecii, unde Grimpow studia un tratat de anatomie umană, scris de un învăţat arab, al cărui nume era Avicenna. Bătrânul monah şi-a îndreptat paşii către sala secretă a manuscriselor neîngăduite, şi nu după multă vreme s-a întors şi a pus chiar pe masa de scris un manuscris voluminos, intitulat Liber monstruorum. L-a deschis şi l-a răsfoit, până a dat de o gravură splendid pictată, care reprezenta o tânără de o frumuseţe neobişnuită, cu plete aurite, care îi cădeau pe umeri ca o cascadă din fire de aur. Ochii ei, de un azuriu delicat, păreau să-l sfideze pe Grimpow, pe care l-a gâdilat o bucurie ciudată, în vreme ce privirea i se delecta fără sfială cu imaginea sânilor ei rotunzi şi mari. Sub buric, trupul sirenei se continua cu o strălucitoare coadă argintie de peşte marin, care adăsta tihnită pe bolovanii unei faleze stâncoase. Lângă gravură, o coloană de vorbe latineşti spunea: „Sirenele sunt fecioarele mării, care îi seduc pe năieri cu trupul splendid şi dulceaţa vocii. De la cap la

buric au trup de femeie şi sunt aidoma oamenilor; dar au solzoase cozi de peşte, cu care înoată la adâncime“.

Pe când Grimpow nu-şi mai dezlipea ochii de pe sânii goi ai tinerei din gravură, jumătate peşte, jumătate femeie, fratele Rinaldo i-a istorisit o poveste pe care o auzise într-o călătorie şi care dădea drept neîndoielnic faptul că, într-o expediţie, nişte cruciaţi creştini, care se îndreptau pe mare către Ţara Sfântă şi pe care furtuna îi târâse până pe o insulă neştiută, auziseră cum nu se poate mai limpede şoaptele, cântecele şi râsetele sirenelor. Seduşi de dulceaţa glasurilor lor, cruciaţii s-au lăsat ispitiţi să le iubească şi nu s-a mai ştiut niciodată nimic despre ei, până când, mulţi ani mai târziu, corabia unor negustori veneţieni a ajuns chiar pe coastele insulei misterioase şi a dat, risipite pe bolovanii falezei stâncoase, peste scheletele cavalerilor, împodobite cu veşmintele lor de sărbătoare cele mai bune.

La auzul legendei, Grimpow şi-a pierdut tihna, fiindcă prietenul lui voia să caute sirene, iar el se temea ca pe Durlib să nu-l găsească moartea pe mare, după ce izbutise să scape din ghearele ei în munţi. Dar bătrânul monah l-a liniştit, spunându-i că, după părerea lui, sirenele frumoase coz, aidoma celei la care privea, nu erau decât himere, întrupare a cărnii şi a primejdiilor care te pășteau printre plăcerile cărnii, care le aduceau oamenilor nespuse fericiri, încă de când Adam fusese ispitit de Eva.

Puzderia de chipuri din bestiar a trezit curiozitatea lui Grimpow, care şi-a petrecut întreaga dimineaţă delectându-şi privirea cu ele, în vreme ce fratele Rinaldo îi vorbea, fără să arate prea mult entuziasm, de făpturi fantastice precum unicornul, centaurul, dragonul ori vasiliscul, o dihanie de poveste, îmbinare de şarpe şi cocoş, care putea să omoare un om doar privindu-l. I-a mai zis şi că toate jigăniile şi legendele nu erau decât închipuiri ale oamenilor care încercau, încă de la facerea lumii, să-şi lămurească, oarecum, cu ajutorul lor, întreaga magie şi toate tainele universului.

În zilele care au urmat, Grimpow s-a putut convinge, cercetând multe şi vechi manuscrise din biblioteca mănăstirii, că primii locuitori ai Pământului se folosiseră de mitologiile fiinţelor

divine şi fantastice ca să-şi lămurească minunile din jur, apoi au adăpostit zeii în cer, oamenii şi animalele pe pământ, monştrii, diavolii şi demonii în străfundurile ţarinei. Pentru ei, în fiecare dintre aceste lumi, totul era haotic şi la voia întâmplării şi numai zeilor le era dat să ordoneze devenirea nesigură a întâmplărilor. Dar a deprins şi că, după apariţia scrisului, cu mii de ani în urmă, unii învăţaţi şi-au schimbat gândurile despre univers şi natură, ajungând să creadă că tot ce se petrecea în jur nu era urmarea capriciilor divine, ci se supunea unor legi fixe, care dăinuiau în înseşi lucrurile, iar oamenii puteau ajunge să le deceleze esenţa ultima. Dar nimic nu l-a uimit mai mult pe Grimpow decât teoriile matematice ale unui învăţat grec, pe numele său Pitagora, pe care, aşa cum i-a povestit fratele Rinaldo, perşii îl luaseră prizonier cu vreo cinci sute de ani înainte de Hristos şi îl duseseră în Babilonia, unde nişte magi îl învăţaseră că numerele erau esenţa care lămurea totul. A mai aflat şi că Pitagora fondase la Crotona o şcoală destinată tinerilor învăţaţi, numiţi pitagoricieni, care-şi păstrau ştiinţa şi învăţăturile în cea mai straşnică taină, şi atunci şi-a adus aminte de imaginile care, cu câteva zile în urmă, i se arătaseră în vis, pe când dormea în sala pelerinilor din mănăstire, printre care întrezărise o grămadă de numere şi de formule matematice întreţesute cu nelimpezi teorii despre natură şi univers. Fără să ştie prea bine de ce, Grimpow a bănuit că piatra cavalerului mort, care acum se afla la el, avea mult de-a face cu misterioşii învăţaţi din vechime.

Bănuiala i s-a adeverit într-o după-amiază în care ningea tihnit, iar el s-a dus, după prânz, să-l vadă pe fratele Assben la bolniță. Trecuseră zile întregi de când mănăstirea părea să-şi fi reluat liniştitul şi tăcutul trai de zi cu zi, departe de zarva şi de spaimele pe care brutala ucidere a stareţului le stârnise printre călugări. Toţi se întorseseră la roboteala şi rugăciunile lor, chiar şi tânărul monah cu glezna ruptă, căci, când Grimpow a trecut pe lângă patul lui, a observat că nu mai era în bolniţă.

Tocmai traversa încăperea unde stăteau călugării bolnavi, pentru a se îndrepta spre laboratorul fratelui Assben, când a

auzit în spatele lui o voce gravă, care l-a înmărmurit precum muşcătura de şarpe.

— Piatra ar putea sfârşi prin a te omorî!

Grimpow a întors capul şi a văzut că în bolniță nu erau decât el şi fratele Uberto din Alessandria. Doar a bănuit că-i vorbise chiar monahul centenar, lipsit de lumina ochilor, căci paturile care îl apărau de frig nu-i lăsau chipul la vedere.

— Nu te înţeleg, ce vrei să zici Domnia Ta? l-a întrebat Grimpow, oprindu-se lângă patul fratelui Uberto din Alessandria.

Întrebarea a plutit îndelung în văzduh, ca un nor vrăjit, şi nu s-a risipit decât când glasul monahului ţintuit la pat a făcut vraja cioburi.

— Pe mine nu mă poţi duce de nas, a replicat. Încă de când ţi-am auzit pentru întâia oară paşii aici, în sală, unde nici măcar putregaiul bolii nu-l pot vedea, am ştiut că aveai piatra la tine. În bezna de nepătruns a orbirii, i-am prins din zbor lumina, ca pe strălucirea unui astru în bezna nopţii. De atunci aştept clipa potrivită, ca să-ţi pot vorbi între patru ochi.

— Habar n-am despre ce vorbeşti Domnia Ta, poate că nu ştii ce spui, a răspuns Grimpow, nevenindu-i să creadă că monahul lipsit de lumina ochilor ar fi putut ghici că el purta piatra ascunsă în punguţa de in care-i atârna la gât, pe sub pieptar.

— Îţi vorbesc de piatra învăţaţilor, de *lapis philosophorum*, dacă aşa vrei să-i zici, a răspuns sec monahul.

— N-am nicio piatră, şi cu atât mai puţin piatra filosofală a alchimiştilor, a insistat Grimpow şi s-a aşezat pe marginea patului de alături, ca să poată vedea mai bine chipul lipsit de orice expresie al monahului centenar lipsit de lumina ochilor, aproape ascuns sub lunga-i barbă albă.

— Acum o pot simţi şi mai aproape, zadarnic te străduiești să tăgăduiești ceea ce e clar, a grăit moşneagul mulţumit.

Vorbind, fratele Uberto din Alessandria nu-şi mişca decât buzele, chipul şi trupul îi rămăseseră împietrite, aşa că, ori de câte ori tăcea, lui Grimpow i se părea că stătea de vorbă cu un mort.

— Socot că Domnia Ta delirezi, ar fi mai bine să merg să-l previn pe fratele Assben, ca să vină să-ţi dea leacurile, a sărit Grimpow cu gura, încercând să nu dea atenţie spuselor lui.

— Singurul meu delir a fost dorinţa de a avea piatra, căci eram nebun după ea, a replicat monahul bombastic.

— Văd că Domnia Ta chiar ţi-ai pierdut minţile, fiindcă vorbeşti de piatra filosofală de parcă ar fi o domniţă frumoasă coz, de care te-ai îndrăgostit.

— Dorinţa nu mi-ar fi fost la fel de mare, dacă ar fi fost vorba de o domniţă. Întotdeauna mi-am respectat voturile de castitate şi niciodată nu m-au ispitit plăcerile cărnii, a lămurit monahul.

— Cu toate acestea, dacă Domnia Ta ai căutat piatra filosofală până ţi-ai pierdut lumina ochilor şi minţile pentru ea, n-ai respectat neabătut votul de sărăcie. Ce-aveai de gând să faci cu aurul obţinut în laboratorul Domniei Tale? l-a întrebat Grimpow aşa, ca să-l tragă de limbă, fiindcă îi era limpede că, dacă monahul putuse ghici că piatra învăţaţilor era la el, trebuia să ştie despre ea cu ghiotura.

— Aurul nu-i nimic în faţa puterii Domnului Dumnezeu! a exclamat bătrânul cu înflăcărare, mişcând pentru întâia oară sub paturi. Apoi s-a liniştit şi a continuat: A fost o vreme când am stăpânit *lapis philosophorum* cu sufletul neprihănit al discipolului preferat. Nu există întrebare la care să nu pot da răspuns, nici secret pe care mintea mea să nu-l poată dezlega. Era ca şi cum, ajuns la capătul Cerului, m-aş fi pus lângă însuşi Domnul Dumnezeu, ca să mă bucur, admirând universul lipsit de mistere, unde totul putea fi lămurit şi înţeles, aşa cum fusese el încă de la început pentru Atoatefăcătorul.

Descrierea lui nu i-a părut lui Grimpow nepotrivită, fiindcă, cercetând manuscrisele din biblioteca, el însuşi resimţise puterea magică a pietrei, de parcă i se dezvăluiau deodată toate cunoştinţele omenirii, ştiute ori neştiute, dar care aveau să fie aflate toate în viitor. Era deci neîndoios că fratele Uberto din Alessandria ştia prea bine despre ce vorbea.

— Deci ai izbutit să atingi înţelepciunea totală? l-a descusut Grimpow, privind pe fereastra cum cădea seara pe vale, învăluită în culori de foc.

— Nu chiar, dar destulă ca să nu mai doresc şi alta în întreaga-mi viaţă. Cât m-am folosit de piatră cu gând să ajung la înţelepciune, am scris neobosit despre toate ramurile cunoaşterii, de la astronomie la matematică şi chiar geometrie,

de la filosofie la armonie, trecând prin alchimie, medicină, botanică şi mineralogie. Cele mai de valoare judecăţi şi cele mai complicate teorii erau la îndemâna penei mele, precum fructele din pom. Şi totul se datora pietrei filosofale. Doar ea mă aţâţa şi mă inspira.

— Cel puţin ai ajuns un învăţat, căci în bibliotecă am văzut numeroase opere scrise de Domnia Ta, a recunoscut Grimpow.

— Da, s-ar putea zice ca am ajuns un învăţat, dar am comis aceeaşi stângăcie la fel ca cel mai mărunt dintre neştiutori.

— Ai greşit cu ceva?

— Am ajuns ambiţios şi am vrut să mă folosesc de piatră, ca să fac aur şi să fiu nemuritor. Ideea de a dăinui, înconjurat de bogăţii, în toate evurile ce aveau să vină, şi de a vedea cu ochii mei viitorul lumii, fără ca trupul să-mi îmbătrânească odată cu trecerea timpului m-a obsedat într-atât, încât am ajuns să-mi trădez toate principiile şi credinţele.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? l-a întrebat Grimpow nelămurit.

— De pietrele pe care izbuteam să le prepar se alegea praful, chiar între degetele mele, de cum le luam din retortă. Mânat de orgoliu şi de lăcomie, m-am închis în laboratorul mănăstirii, unde am petrecut zile şi nopţi de nesomn, până când, într-o dimineaţă, dornic să duc cât mai iute la bun sfârşit transmutarea, am încins alambicul atât de mult, că l-am făcut să-mi sară spart în ochi şi mi-am pierdut pe veci lumina lor.

— Ştiu, fratele Assben mi-a istorisit ce-ai păţit, dar acela a fost numai un accident care i s-ar fi putut întâmpla oricărui alchimist, a replicat Grimpow, încercând să-l mângâie.

— E cu putinţă, a acceptat monahul centenar lipsit de lumina ochilor, dar singura certitudine e că ochii mi-au secat şi, odată cu ei, toate aspiraţiile. De mai bine de douăzeci de ani, îmi duc traiul în pat, fără altă lumina decât a minţii şi fără altă tovărăşie decât a aducerilor aminte. În decursul anilor, n-am făcut decât să mă gândesc la piatra filosofală, încercând să-i dezleg taina, iar acum ştiu că nu-i cu putinţă s-o prepari în alt laborator decât al sufletului. Dacă uiţi aşa ceva, ea îţi va veni de hac, aşa cum ne-a băgat de vii în mormânt pe mine şi pe alţii, care au râvnit s-o aibă cu orice preţ, căci în ea sunt şi binele, şi răul, ca în toate lucrările vieţii.

— De ce spui Domnia Ta că nu-i cu putinţă să prepari o piatră filosofală în laborator? Oare nu acesta-i temeiul alchimiei? s-a mirat Grimpow, căci nu izbutea să-l înţeleagă.

— Aşa glăsuiesc legendele şi încurcatele manuscrise ale celor care nicicând n-au izbutit să cunoască adevărata taină a învăţaţilor. Tu ar trebui s-o ştii la fel ca mine, a mai zis.

— Nu, habar n-am, a tăgăduit Grimpow buimac. De ce nu-mi spui Domnia Ta?

Monahul nevăzător a părut să se codească, dar după câteva clipe de profundă tăcere a zis:

— Singura piatră filosofală care există şi a existat dintotdeauna e cea pe care au avut-o acum mai bine de două mii de ani magii din Babilonia, Egipt şi Grecia. E piatra pe care au avut-o înţelepţi precum Tales din Milet, Pitagora, Homer, Parmenide, Ptolomeu, Socrate, Platon, Aristotel şi toţi discipolii care le-au urmat, în şcolile şi societăţile secrete. Oamenii nu s-au mai străduit niciodată ca atunci să-şi lămurească lumea. Vremurile noastre sunt totuşi negre şi putrede, guvernate de spaime şi de eresuri, de foame şi de sărăcie, de boli şi de moarte, a recunoscut, trist ca un profet.

Lui Grimpow i-a făcut o mare bucurie să audă din gura fratelui Uberto din Alessandria numele învăţaţilor greci ale căror manuscrise le cercetase în biblioteca mănăstirii, fiindcă i-a adeverit că piatra lui avea mult de-a face cu ei, aşa cum bănuia şi el de câteva zile. Aşa ca l-a descusut:

— Şi cum a ajuns piatra în mâinile acelor învăţaţi?

— Dacă s-ar şti aşa ceva, nimic n-ar mai rămâne de aflat. Şi mă îndoiesc serios că ei înşişi au ştiut-o vreodată. Dezlegarea enigmei e dincolo de stele, a încheiat fratele Uberto din Alessandria, iar de atunci Grimpow nu i-a mai auzit niciodată glasul.

Aurul alchimiştilor

Zilele s-au scurs molcom, precum cad frunzele toamna, iar cu ele s-a dus iarna, a sosit primăvara şi a început dezgheţul care vestea vipia verii. În mănăstire dispăruseră urmele zăpezii, iar pe păşunile din apropiere iarba a răsărit neîntârziat, pictând în verde-aprins povârnişurile munţilor.

Odată cu sosirea primăverii, s-au schimbat şi deprinderile mănăstireşti de zi cu zi ale lui Grimpow. Continua să studieze în fiecare dimineaţă în bibliotecă, alături de fratele Rinaldo, între prima şi a treia liturghie, dar apoi fugea la grajduri, înşeua calul templierului, pe care hotărâse să-l strige Astro, din pricină că era bălan şi avea ochi azurii, şi mergea călare până la cascada din vale ori urca până la gheţari, ca să scruteze zarea de lângă ei. Îi era atât de dor de Durlib, că nu-şi pierdea nădejdea de a-l întâlni, punând capcane, ca să prindă iepuri, în pădurile din împrejurimi, cum obişnuia să facă în fiecare dimineaţă, pe când mai locuiau în cabană. Nu trecea nicio zi fără ca Grimpow să nu-şi amintească de el. Socotea că aşa nu-i va uita niciodată chipul, cum i se întâmplase cu mama şi cu surorile lui, pe care nu şi le mai putea evoca în gând, oricât s-ar fi străduit să-şi aducă aminte de trăsăturile lor dulci şi de râsetele lor nebune. Se simţea ca un copil orfan, lăsat în voia sorţii, în ciuda atenţiei şi a grijii pe care i le arătau toţi schivnicii din mănăstire, dar mai ales

fratele Brasgdo, bucătarul, care îl îngrijea ca pe un delicat novice de viţă nobilă, căruia nu trebuia să-i lipsească nimic.

Dar Grimpow nu era decât un băietan, căruia mănăstirea din Brinkdum îi dăduse adăpost între zidurile ei din piatră, fără să-i ceară, în schimb, să respecte regulile ordinului. Monahii au luat o hotărâre în legătură cu el, când, după uciderea stareţului, s-au întrunit în sala capitulară, ca să-i numească un urmaş şi să dezbată alte griji de-ale mănăstirii, printre care şi viitorul de novice al lui Grimpow. Unii schivnici au cerut ca băiatul să îmbrace sutana brună şi să respecte votul tăcerii şi orele liturgice ca oricare tânăr monah din mănăstire, dar fratele Rinaldo a crezut mai nimerit ca, pentru cel puţin încă vreo câteva luni, Grimpow să-şi petreacă vremea studiind în bibliotecă şi să-i fie de ajutor fratelui Assben la bolniță, iar mai încolo, dacă aşa avea să-i fie pe plac şi să aibă chemare, să îmbrace haina de novice, respectând de bună voie regulile. Au acceptat cu toţii propunerea fratelui Rinaldo, iar noul stareţ – un monah tihnit, cu ochi cenuşii şi păr alb, foarte respectat în mănăstire pentru bunătatea şi bunul lui simţ – a ratificat-o. Cu toate că n-a fost de față la deliberările monahilor despre el, Grimpow le-a putut asculta dezbaterile dintr-o sală vecină, despre care fratele Rinaldo îi dezvăluise că avea un loc în zidul din piatră, de care era de ajuns să-ţi apropii urechea, pentru a auzi pe viu tot ce se spunea în sala capitulară. Aşa a prins Grimpow de veste că fiecare odaie din mănăstire, chiar şi cele ale stareţului, avea câte o ureche tainică, pe care o cunoştea doar fratele Rinaldo şi care îţi îngăduia să asculţi ce se discuta în odăile vecine, ca şi cum erai chiar acolo. Bătrânul monah i-a mărturisit că doar aşa putuse afla de intrigile urzite de inchizitorului Bulvar de Goztell şi de mărturisirile despre cavalerul templier şi taina învăţaţilor, pe care acesta i le făcuse stareţului decapitat, căci fratele Rinaldo cunoştea neobişnuitul dar acustic de când i-l dezvăluise, pe patul de moarte, înaintaşul lui în postul de bibliotecar, care şi el, la rândul lui, îl ştia de la bibliotecarul dinaintea lui, care îl aflase de la predecesorul lui, şi tot aşa, până la construirea mănăstirii, despre ale cărei odăi, cotloane, treceri şi cămări de taină mărturiseau sulurile cu planuri păstrate în sala secretă a bibliotecii. Băiatul nu s-a îndoit

nici că tot astfel trebuia să se fi transmis şi taina învăţaţilor, din om în om, din generaţie în generaţie, şi s-a întrebat dacă nu cumva cavalerul mort în munţi fusese ultimul dintre învăţaţi, iar el era acum singurul care ştia de existenţa pietrei care îi atârna de gât. Aşa a ajuns Grimpow să se vadă înconjurat de taine, pe unele să le dezlege neîntârziat, iar pe altele să le găsească de nepătruns, precum bolta cerească în nopţile înstelate care au urmat.

De cum s-a luminat cerul nopţii de norii grei de furtună, fratele Rinaldo a început să iasă după vecernie şi a continuat să cerceteze astrele de pe coama unui deal din vecinătatea mănăstirii. Scria de mulţi ani la un voluminos tratat astronomic intitulat Theorica Planetarum şi, după cum i-a dat de înţeles lui Grimpow, voia să-şi încheie opera magna înainte ca Atotputernicul să ia hotărârea de a-l chema la El. Grimpow îl întovărăşea seară de seară şi-l ajuta să-și ducă astrolabul, un ciudat mecanism din alamă, cu ajutorul căruia putea cerceta poziţia astrelor pe bolta cerească şi de care puştiul a deprins neîntârziat să se folosească, urmând pilda bătrânului schivnic. Astrolabul fratelui Rinaldo era alcătuit dintr-o manetă, de care atârna un disc din metal; discul avea gravat pe margine un cerc cu grade numerotate de la 0 la 360, iar în interior altul, cu cele douăzeci şi patru de ceasuri ale unei zile, peste care se suprapunea o linie giratoare cu ajutorul căreia putea fi luat în cătare obiectul ceresc cercetat; alte discuri se suprapuneau pe primul, cu diferite ţeluri, după dorinţa astronomului, alături de o scală destinată măsurării unghiurilor în grade. Astrolabul atârna de un inel şi, suspendat în poziţie verticală, putea fi îndreptat către astrul dorit, pentru a-i afla poziţia şi înălţimea pe cerul nopţii. După ce-şi făcea observaţiile, fratele Rinaldo alcătuia anumite tabele, pe care le umplea cu cele notate de el despre astrul cercetat, adică poziţia şi ora, date pe care, în cele din urmă, le transcria în manuscrisul lui astronomic, pe care îl redacta în latineşte pe pupitrul lui din scriptorium, încăperea unde alţi monahi tălmăceau, copiau ori ilustrau magnifice scripturi din vechime.

Într-o noapte fără lună, pe când Grimpow privea de pe coama dealului câteva stele căzătoare, nu mai mari decât licuricii care brăzdau cerul cu viteza luminii, fratele Rinaldo a desfăşurat un pergament pe care îl ţinea în mână. Era o preţioasă planisferă circulară, pe care apărea reprezentată bolta cerească.

— Aici apar toate stelele pe care le văd acum ochii tăi. Stai jos şi fă-ţi singur o idee, privind cerul şi harta.

Grimpow a făcut ce-i poruncea fratele Rinaldo şi, de cum s-a aşezat pe iarba reavănă de pe coama dealului, a ridicat planisfera în mână, astfel încât să poată privi deodată adevăratul cer înstelat al nopţii şi reprezentarea lui circulară, pe care i-o dăduse bătrânul schivnic, doldora de puncte fosforescente, ceea ce-l făcea să creadă ca avea tot firmamentul în mâini. Lângă fiecare punct, la fel de uşor de văzut din pricina luminiscenţei literelor, apărea numele fiecărei stele, unită prin linii drepte cu celelalte astre din constelaţia ei. Grimpow a localizat neîntârziat lumina vie a planetei Venus pe ambele ceruri, apoi pe Saturn, pe Jupiter şi stelele Betelgeuse şi Bellatrix din constelaţia Orion; la răsărit, steaua Castor, iar la apus, steaua Rigel. În vreme ce observa cele două firmamente, real şi fictiv, Grimpow a văzut trecându-i prin faţă zeci de scânteieri care roiau pe cer ca nişte rătăcite gângănii de lumină.

— Nu-i aşa că-i minunată? l-a întrebat fratele Rinaldo, aşezându-se lângă el.

— Despre ce vorbeşti Domnia Ta? l-a întrebat Grimpow, neştiind prea bine ce voia să spună bătrânul schivnic.

— Despre bolta cerească.

Grimpow avusese în nopţile dinainte prilejul de a se delecta, admirând cerul înstelat, până când fusese copleşit de farmecul frumuseţii lui, ca un tânăr îndrăgostit de fecioara visurilor lui. În bibliotecă, învăţase tot ce se scrisese despre Pământ, Soare, Luna, planete, sateliţi şi stele şi ştia cât mister se ascundea în tenebrele universului. Dar mai ştia, deşi n-avea noţiuni precise despre acest fapt, şi că făptura omenească avea să ajungă într-o zi să-l înţeleagă în întreaga-i plenitudine, chiar dacă până atunci aveau să treacă mii de ani. Mai ştia şi că, la fel cum astrolabul îţi îngăduia să calculezi poziţia astrelor, alte maşini,

uriaşe şi încă neştiute, aveau să-i poarte pe oameni până la stele.

— Într-o bună zi, oamenii vor călători prin sferele celeste la fel de firesc cum călăresc azi caii, s-a încumetat să spună, continuând să privească cercul înstelat al nopţii.

— Spusele tale sunt un sacrilegiu. Doar Domnul Dumnezeu poate sta în cosmosul eteric, a replicat fratele Rinaldo, privindu-l pe Grimpow cu coada ochiului, ca pe un posedat de diavol. Apoi a meditat o clipă şi a adăugat: Dar poate că ai dreptate, există ochi care pot vedea dincolo de vremea noastră, pătrunzând în viitorul cel mai îndepărtat, precum profeţii, iar ai tai par să aibă acest har privilegiat, de când ai găsit leşul cavalerului în munţi. Nu văd de ce m-ar mira spusele tale.

— Asta nu ţine de profeţie, ci de ştiinţa, l-a lămurit Grimpow. În urmă cu ceva mai mult de o lună, înainte de sfârşitul iernii, am stat de vorbă cu fratele Uberto din Alessandria la bolniţă, iar el mi-a zis ceva care m-a ajutat să înţeleg.

— Ai stat de vorbă cu fratele Uberto? Nu vorbeşte cu nimeni de ani de zile, de când şi-a pierdut lumina ochilor în laboratorul bolniţei. Şi ce ţi-a zis? l-a tras de limbă cu interes fratele Rinaldo.

— Mi-a vorbit de piatra filosofală şi de înţelepţi şi mi-a dat de înţeles că tainica obârşie a aşa-numitei *lapis philosophorum* se aflã dincolo de stele.

— Moşul ăsta centenar nu-i sănătos la minte. De dincolo de stele nu-i decât Domnul Dumnezeu! a exclamat monahul, pe care spusele lui Grimpow îl supăraseră.

— Chiar Domnia Ta mi-ai dat de înţeles, în sala secretă a bibliotecii, că e greu de crezut în Dumnezeu, când omul a început să se explice pe sine şi să lămurească tot ce-l înconjoară.

Fratele Rinaldo s-a arătat nervos.

— Faptul că în răstimpuri mi se pare greu de crezut în Dumnezeu nu înseamnă că am să ajung să-L tăgăduiesc. Dacă aş înceta să mai cred în El, n-aş putea continua să trăiesc. Viaţa unui monah e lipsită de înţeles, dacă nu se roagă zilnic, aducând laude măreţiei Atotştiutorului.

— Poate ca nu-i prea mare depărtarea dintre spusele noastre, şi ceea ce-i pentru tine Dumnezeu, pentru mine nu-i decât înţelepciune. La urma urmelor, şi Unul, şi cealaltă au acelaşi înţeles, chiar dacă văzuţi din unghiuri diferite: pentru Domnia Ta, Dumnezeu a creat lumea fără s-o explice, pentru mine, înţelepciunea explică lumea fără s-o fi creat, a pretins Grimpow.

— Mi se pare că săptămâna asta ai deprins mai mult decât e potrivit pentru un băiat de vârsta ta. Dar nu uita că întotdeauna ai să dai peste o întrebare la care n-ai să găseşti răspuns…

Grimpow a aşteptat ca fratele Rinaldo să-şi termine o însemnare pe tabelele lui stelare, pentru ca monahul bibliotecar să-i spună ce întrebare n-avea niciun răspuns, dar bătrânul, cufundat în observarea cerului imens de deasupra lor, ca şi cum Grimpow nici nu era lângă el, a rămas tăcut.

— Care-i întrebarea fără răspuns? l-a descusut băiatul.

— Unde-i începutul şi care a fost acela? Dacă nu crezi în Dumnezeu, nicicând n-ai să-ţi poţi lămuri asemenea lucru, i-a răspuns fratele Rinaldo.

— Dar nici de crezi în Atotputernicul, nu poţi da răspuns întrebării, căci apare alta: Cine l-a făcut pe Dumnezeu? Dacă însă admitem că pe Dumnezeu L-au făcut oamenii, ca să-și lămurească lumea, e nesăbuit să gândeşti că pe ei i-a făcut Atotştiutorul, a pledat Grimpow, mulţumit să poată dezbate lucruri atât de complicate.

— Aşa-i, dar cel puţin Domnul Dumnezeu e mângâierea neştiinţei mele.

— Neştiinţa Domniei Tale nu te împiedică să-ţi dai seama de lipsa de logică a argumentelor pe care le aduci, a replicat Grimpow, conştient că acum ceva de dincolo de el vorbea în numele lui.

Ochii bătrânului monah nu-i ascundeau osteneala. Ajunseseră pe coama dealului cu mai bine de două ceasuri în urma şi amândoi erau zgribuliţi de frigul şi roua care se pusese pe iarba şi pe pelerinele lor din lână.

Întorcându-se la mănăstire, Grimpow a chibzuit că datora tot ce învăţase în bibliotecă fratelui Rinaldo, dar că-l ajutase şi nelămurita înrâurire a pietrei şi că, poate, sărise calul cu spusele lui. Fratele Rinaldo era, fără nicio îndoială, un erudit, chiar dacă

ancorat în ştiinţa evurilor trecute, ca un barcaz pe malul unui râu de mult secat. Cu toate acestea, studiind în bibliotecă, Grimpow descoperise că înţelepciunea lumii despre natură şi cosmos evoluase în decursul vremii, trecând de la religie şi superstiţii la ştiinţă şi judecată şi că ultimele n-aveau alte limite decât cele ale închipuirii.

— Da, poate că ai dreptate, a continuat fratele Rinaldo din Metz, mintea şi închipuirea făpturilor omeneşti sunt misterioase şi uimitoare. Fără ele, nimic din ce-a izbutit omul să afle despre sine şi despre univers n-ar fi fost cu putinţă. Lipseşte-l pe om de visuri şi de fantezie, şi-ai să ai în față animalul cel mai stângaci, mai primitiv şi mai lipsit de apărare de pe Pământ.

În acea noapte, Grimpow a adormit nespus de greu. După plecarea din mănăstire a inchizitorului Bulvar de Goztell, îşi petrecea nopţile pe o saltea din sala novicilor, şi, când se culcase el, toţi ceilalţi trăgeau de multă vreme la aghioase, temându-se că peste puţină vreme clopotele din turlă aveau să sune iar, chemându-i la utrenie. S-a ghemuit tăcut sub paturi, amintindu-şi tot ce i se întâmplase din ziua când dăduseră de cavalerul mort în munţi şi de misteriosu-i talisman. Acum ştia mult mai multe decât atunci, nu numai despre natură şi univers, ci şi despre tainica piatră pe care o purta atârnată la gât. Ajunsese să creadă că piatra fermecată era mai veche decât şi-ar fi putut închipui oricine şi că fusese transmisă peste veacuri din generaţie în generaţie în cel mai mare secret, până când ajunsese în mâinile cavalerului mort în munţi. Se îndoia chiar că acela era un cavaler templier, cum îi dăduse de înţeles inchizitorul Bulvar de Goztell stareţului, înainte de a fi ucis. Grimpow era încredinţat că templierul era un învăţat, străin de arme, războaie şi religii. În schimb, îi părea adevărată legenda celor nouă cavaleri ai Templului lui Solomon şi a preţiosului obiect pe care îl descoperiseră şi-l aduseseră în Franţa la nouă ani după sosirea lor la Ierusalim, ascunzându-l apoi de ochii întregii lumi, aşa cum îi povestise fratele Rinaldo. Şi i se părea firesc că papa şi regele Franţei râvneau să aibă piatra cu orice preţ, chiar al morţii unui om. În gândurile lui, Grimpow ajunsese să creadă că nu era cu putinţă ca piatra filosofală, pe care

alchimiştii susţineau că o făceau în laborator, să fie una şi aceeaşi cu piatra lui, deşi legendele şi manuscrisele care vorbeau despre *lapis philosophorum* puteau fi deformări ale adevăratei istorii a pietrei învăţaţilor, care era în puterea sa, dar cu care avuseseră mult de-a face magii din Babilonia, Egipt şi Grecia, cu peste o mie de ani în urmă. Plecând de la elucubraţiile de început, nu-i rămânea decât să prindă de veste dacă piatra lui putea face aur dintr-un metal sărac precum plumbul, şi, într-o după-amiază, a făcut o asemenea încercare în laboratorul bolniţei, în vreme ce fratele Assben era la slujba de vecernie, în după-amiaza când a făcut încercarea, fratele Assben îi arătase una dintre feluritele metode care se foloseau în procesul alchimic, aflată dintr-un vechi manuscris intitulat Physika kai Mystika, despre care se credea că era al unui învățat grec pe numele lui Democrit, pe care micul monah culegător de ierburi de leac îl lăsase deschis pe masa din laborator, pentru a-i urma prescripţiile.

— O să ne închipuim că suntem în vechea Grecie şi că am intrat în laboratorul unuia dintre primii alchimişti cunoscuţi, a rostit fratele Assben, pregătind cuptorul şi retorta în care voia să ducă la împlinire transmutarea.

Apoi a luat de pe un raft patru flacoane din cristal şi a scos din fiecare mici cantităţi de plumb, cositor, aramă şi fier.

— Dacă, dintre cele şapte minereuri, le dăm deoparte pe cele nobile, aurul şi argintul, precum şi ciudatul metal de trecere, mercurul, nu mai rămân decât acestea.

Le-a pus în retorta şi, la căldura focului din cuptor, metalele au început să se topească, devenind o pastă negricioasă, mată, care nu mai părea metalică, deşi în ea se mai vedeau grăunţe mici de fier, care răspândeau un puternic miros de ars.

— Amestecăm metalele ca pe o supă deasă, a continuat fratele Assben, o supă căreia alchimiştii îi zic „materia originară” şi care-i neagră ca bezna din care se naşte ziua…

— … Sau ca bezna cerului din care se naşte lumina, a completat Grimpow, amintindu-şi de hieroglifele din tainicul răvaş sigilat, pe care îl avea la el cavalerul mort în munţi.

— Aşa-i, mă bucur să văd că ai priceput, a grăit monahul culegător de ierburi de leac, fără să ştie că Grimpow vorbea de

cu totul altceva, şi a continuat: Dar acum, să mergem mai departe şi să îmbogăţim sărăcia amestecului nostru cu un fir din frumuseţea argintului. Spunând aceasta, a luat alt flacon şi, cu ajutorul unei minuscule linguriţe de alamă, a scos un pic de praf de argint şi l-a vărsat în retorta, amestecând pasta pe îndelete. Acum vom aştepta ca sămânța noastră de argint să-şi facă efectul şi să dea roade în retortă, la fel cum sămânţa trandafirului încolţeşte în țărână şi ajunge să înflorească, urmând calea pe care ce-i ascuns ajunge la vedere, a glăsuit. În vreme ce medităm în sufletul nostru filosofic la sămânţa care însufleţeşte inanimatul, să mai adăugăm şi un pic din acest metal ciudat, care nu-i nici lichid, nici solid, dar e în stare să intre peste tot.

— Mercurul, a zis Grimpow, căci citise despre el în manuscrisul din sala secretă a bibliotecii, iar fratele Assben a tresărit de parcă ar fi vorbit de-o blasfemie.

— Aşa-i, Grimpow, a adeverit mirat monahul culegător de ierburi de leac, schimonosindu-şi chipul cumsecade de bufon şi cufundând pasta din retorta într-o baie de mercur. Dar ne-ar fi fost cu folos şi puţin cositor topit şi chiar câteva grame de arsenic, ca să limpezim culoarea amestecului, până se face alb de tot.

Grimpow a observat cum, sub ochii lui, pasta negricioasă şi informă cu care fratele Assben începuse procesul alchimic, topind metale sărăcăcioase, precum plumbul, cositorul, arama şi fierul, se transforma puţin câte puţin într-un lingou din argint, pe cât de perfect, pe atât de frumos, care creştea încetul cu încetul, la fel cum creşte pâinea când drojdia fermentează.

— În ciuda aerului nobil, acest argint, care-i la fel de calp ca Iuda, l-ar putea înşela chiar şi pe trezorierul papei, acolo, în fortăreaţa lui din Avignon, a zis surâzând monahul culegător de ierburi de leac, mândru de iuţeala cu care făcuse transmutarea.

Apoi, folosindu-se de nişte cleşti subţiratici şi lungi, a scos lingoul din argint din retortă şi l-a cufundat într-un lighean plin ochi cu apă rece, făcându-l să scoată o tromba de abur, care s-a stins numaidecât, fâsâind uşor. A învelit lingoul răcit într-un crâmpei de bumbac şi l-a frecat până l-a uscat bine.

— Nu ne mai rămâne decât să încercăm să ducem la bun sfârşit Marea Opera, a rostit, lăsând să-i scape un oftat de neîncredere. După ce a adăugat ceva sămânță de aur în theion hydor sau „apa divină“, pe care numeroşi alchimişti o mai numesc şi „apa zeilor“, a cufundat lingoul din argint în ea.

— Asta va transforma lingoul de argint calp într-un adevărat lingou din aur? a întrebat Grimpow, neputând să accepte că fratele Assben putea să fabrice piatra filosofală a alchimiştilor în laboratorul lui.

Monahul culegător de ierburi de leac ştia prea bine până unde se putea întinde în arta transmutării, aşa că a cufundat şi a topit iar lingoul de argint calp în retortă şi, adăugându-i o neînsemnata porţie de praf de aur, scoasă dintr-un săcuşor pe care îl ţinea ascuns într-un sertar al mesei, a admis:

— Dacă izbutesc să fac apă divină din cantităţile cuvenite, poate că ajung să fac şi minunea, dar până acum n-am obţinut decât o tinctură aparent gălbuie, pe care nici cel mai naiv om n-ar putea-o lua drept aur. Cu toate că-i adevărat şi că, încercând să obţin apa zeilor şi dintr-alte ingrediente, am izbutit să fac o licoare verde atât de sănătoasă şi de fină, că fratele Brasgdo era s-o confunde cu adevăratul elixir al vieţii.

Grimpow şi-a adus aminte că fratele Rinaldo îi atrăsese atenţia că fratele Brasgdo era mare amator de licori, mai ales de rachiu, vin şi bere; estimp, monahul culegător de ierburi de leac a luat un alambic burduhănos de pe o banchetă de lângă masă şi l-a băgat într-alt cuptor fierbinte. Apoi a turnat oţet dintr-o sticlă în alambic şi, puţin câte puţin, i-a tot adăugat anumite bucăți de var şi câteva cristale de sulf, amestecate cu coji de lămâie, miere de albine, piper iute, nucşoară şi santal, până ce laboratorul a fost invadat de mireasma plăcută şi adormitoare a deliciilor citrice.

Aşteptând ca apa divină să dobândească harurile de care avea trebuinţă, ca să poată opera miracolul transmutării definitive a argintului în aur, prin distilare, fratele Assben i-a istorisit lui Grimpow că Zosima, un vechi maestru al alchimiştilor, obţinea apa miraculoasă distilând în alambic ouă de găină. I-a mai istorisit că încercase şi el aşa ceva, dar nu izbutise decât să le fiarbă, precum fratele Brasgdo la el în

cuhnie, punându-le în baia Măriei Evreica, o alchimistă despre care umbla vorbă că era nespus de înţeleaptă şi că inventase alambicul, cu ajutorul căruia izbutise să facă o piatră filosofală, în urma cu mai bine de şapte veacuri.

— Acum sunt încredinţat că ouăle despre care vorbeşte Zosima în scrierile lui nu-s decât simboluri, şi doar el şi discipolii lui le cunoşteau neîndoielnic adevăratul înţeles, a mai adăugat.

Grimpow o ştia de-acum de mult, fiindcă manuscrisele pe care le citise în bibliotecă erau doldora de referiri la simbolurile proceselor alchimice, cum ar fi fost Soarele, Luna, planetele, dragonii ori şerpii. Simbolul alchimiştilor era şarpele Ouroboros, care îşi muşca vârful cozii, formând un cerc, identic cu acela făcut cu fierul roşu pe spinarea calului care îi aparţinuse presupusului templier mort în munţi şi cu cel de pe sigiliul lui din aur.

Când apa divină şi-a pierdut toate necurăţeniile, micul monah culegător de ierburi de leac a vărsat lichidul fermecat din alambic într-un balon şi, la capătul unui ceremonial dătător de nădejdi şi iluzii cu nemiluita, a cufundat în el lingoul din argint.

Au adăstat ceva vreme, dând de patru ori peste cap ceasul de nisip pus de fratele Assben lângă balon, şi atunci lingoul din argint calp a început încetişor să prindă o uşoara culoare gălbuie.

— Acesta-i aur alchimic? l-a întrebat Grimpow, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Să dai acestui argint calp şi gălbui atare nume e ca şi cum l-ai socoti dăruit cu un har pe care, din nefericire, nu-l are, a recunoscut dezamăgit monahul culegător de ierburi de leac.

Chiar atunci au auzit că băteau clopotele din turla mănăstirii, chemând la vecernie, iar fratele Assben a plecat spre biserică, pentru a-şi ocupa locul în cor, lăsând lingoul din argint în balon. Grimpow a rămas singur în laborator, să pună ordine printre flacoanele şi instrumentele răspândite pe banchete şi pe masă, apoi a profitat de singurătate, pentru a-şi face, nevăzut de nimeni, propria încercare. A scos piatra din punguţa de in care îi atârna la gât şi a introdus-o în apa zeilor, pe care monahul culegător de ierburi de leac o preparase cu nespus de multă grijă. Atunci, piatra s-a luminat ca lava unui vulcan în erupţie,

apa divină a început să fiarbă şi – precum apa dintr-un cazan fermecat – lingoul din argint gălbui a prins o splendida lucire aurie, mai vie decât a aurului din soarele care străluceşte pe cer.

Puţin câte puţin, Grimpow a început să se obişnuiască de acum cu lipsa lui Durlib şi, cu toate că nu trecea nicio zi fără să-şi aducă aminte de el, se mângâia cu gândul că nicicând nu învăţase câte ştia acum. Îşi spunea în sinea lui că Durlib luase hotărârea ca ei să se despartă tocmai pentru ca el să-şi poată consacra timpul studiului, sub îndrumarea fratelui Rinaldo din Metz. Dar ceva din lăuntrul lui, ceva mai puternic chiar decât forţa raţiunii, îl împingea să plece de la mânăstirea din Brinkdum, ca să încerce să afle cât mai curând posibil care era taina învăţaţilor.

Trecuseră doar câteva zile de când un novice, pe numele lui Pobe de Lanforg, fiul contelui de Lanforg, domnul şi stăpânul unui bogat comitat aflat în sud-vestul ţinutului Ulipens, de care Grimpow se simţea legat printr-o sinceră prietenie, dat fiind că erau vecini de saltele în dormitorul comun, îi făcuse propunerea să fugă împreună din mănăstire şi-i făgăduise că avea să şi-l ungă scutier, de cum ajungeau la castelul părintelui său, din câmpia Lanforgului, unde aveau să afle cai şi arme, în vederea celei mai cutezătoare aventuri din lumea largă. Pobe era un tânăr novice neastâmpărat şi mucalit, cu părul negru ca pana corbului şi ochii scânteietori de culoarea cenuşii, căruia, în toamnă, tatăl îi poruncise să se călugărească, drept pedeapsă pentru nesfârşitele năzbâtii şi purtarea lui lipsită de cuviinţa față de fetele fecioare din castel. Contele trăgea nădejde că prelungita şedere a fiului său celui mai mic în mănăstire avea nu numai să-l deprindă să se supună unei rigide discipline şi să-şi țină în frâu pornirile amoroase şi războinice, ci şi să-i fie cu folos, aflându-i în muncă şi rugăciune cea mai potrivită cale de a aduce servicii atât Domnului, cât şi, în treacăt, nobilei şi numeroasei lor familii, cu multe domniţe şi cavaleri, dar cu puţini clerici, episcopi ori stareţi.

Novicele Pobe de Lanforg împlinise deja şaisprezece ani, şi-i tot spunea lui Grimpow sus şi tare, cu neţărmurit entuziasm, că

avea s-o șteargă din mănăstire înainte de sfârşitul primăverii, profitând de sosirea pelerinilor din nord-estul Alsaciei, care treceau munţii an de an, îndreptându-se către îndepărtata cetate a Compostelei, căci, după câte auzise, în Spania încă mai purtau război cu necredincioşii, iar regii şi nobilii aveau trebuinţă de tineri cavaleri mercenari, în stare să se pună în fruntea oştilor şi să lupte pentru victorie. După cum i-a povestit lui Grimpow într-o noapte în care pe amândoi îi chinuia un nesomn ingrat, fiind cufundaţi în istovitorul şi şovăielnicul du-te-vino dintre somn şi trezie, pământurile cucerite de la musulmani în Spania erau dăruite cavalerilor care conduceau înfruntările, iar pe ele se înălţau fortăreţe cu turnurile până la cer, întru aducerea aminte a vajnicelor lor fapte de vitejie. Pobe de Lanforg spunea că nu era dispus să renunţe la asemenea onoruri şi măreţii, iar, dacă Grimpow nu-l întovărăşea, avea să-şi caute alt scutier, fericit cu privilegiul de a-i fi slujitor.

În alte timpuri, Grimpow n-ar fi pregetat nici măcar o clipă să devină credinciosul scutier al fantastului şi atoatepromiţătorului cavaler Pobe de Lanforg, dar, tot aşa cum novicele voia să se îndrepte spre miazăzi, ca să cucerească eterna glorie a eroilor, el trebuia să plece către miazănoapte, ca să rămână credincios ţelului său de a cuceri nemurirea învăţaţilor.

— Am s-o şterg din mănăstire chiar la noapte, după ce-au să se culce toţi schivnicii. Mai ai încă vreme să vii cu mine, i-a şopocăit novicele Pobe de Lanforg la ureche, într-o dimineaţă în care Grimpow studia de unul singur în bibliotecă, în vreme ce, în scriptorium, fratele Rinaldo transcria notiţele din tabelele lui astrologice în manuscrisul lui Theorica Planetarum.

— Domnia Ta eşti nebun? Furii de drumul mare te vor prinde înainte să fi ieşit din vale, şi, dacă prind de veste cine eşti, îi vor cere părintelui Domniei Tale, contele, o răscumpărare, ameninţându-l că-ţi taie capul, dacă nu le face pe voie. Îi ştiu prea bine pe soiul ăsta de lotri ucigaşi, care nu se îndură nici de propriii copii, poţi să mă crezi, l-a prevenit Grimpow atât de şoptit, ca novicele nici măcar n-a izbutit să-l audă.

— Nu mai suport nici măcar o zi tăcerea claustrării noastre, aidoma celei din cavourile cimitirelor. Utreniile şi rugăciunile nu-s făcute pentru suflete precum al meu, care nu vrea decât să

gonească, în tovărăşia unui cal şi a unei spade şi să bată drumurile la voia întâmplării, până va cuceri inima unei iubite încă necunoscute.

— Aşteaptă Domnia Ta cel puţin până ai să poţi însoţi o caravană de pelerini, aşa cum ai plănuit. Ştii că nu vor întârzia să sosească, profitând de dezgheţul din munţi, a insistat Grimpow.

Pobe de Lanforg a clătinat din cap.

— Mâine ar putea fi deja prea târziu. Dincolo de zidurile mănăstirii mă aşteaptă libertatea şi gloria, şi nu-s prea încredinţat că domniţe atât de sensibile ca ele sunt dispuse să mă mai aştepte. Zi de zi le aud cum îmi făgăduiesc cu voci dulci mii de bucurii şi aventuri şi am luat hotărârea să mă las neîntârziat în delicatele lor mâini de zeiţe, înainte ca sufletul să mi se ofilească printre cântările şi rugile din mănăstire, s-a destăinuit novicele, iar ochii i-au scânteiat ca jarul de pe rug.

Pobe de Lanforg nu-i vorbea pentru întâia oară lui Grimpow de bucuriile dragostei, dulceaţa sărutărilor şi mângâierile suave ale unei fete fecioare, dar vorbele novicelui i-au adus acum aminte băiatului de nurii sirenelor, de sânii lor rotunzi şi goi şi de vocile lor fermecate, iar ele i-au adus în gânduri atâtea doruri şi dorinţe, că l-a încercat ispita să plece cu Pobe de Lanforg de la mănăstirea din Brinkdum chiar în acea noapte, doar ca să afle cât mai iute cu putinţă aventurile şi iubirile a căror chemare îi suna în urechi ca vuietul tunetului în nopţile furtunoase. La urma urmelor, asta visase de când se ştia, să ajungă scutierul unui cavaler rătăcitor şi să bată lumea din turnir în turnir, ca eroii baladelor recitate de trubaduri prin pieţe. Asta urmărise Grimpow împreună cu Durlib, când hotărâseră să plece să caute finis mundi, după ce dăduseră în munţi peste leşul cavalerului, dar acum, că se ivise prilejul s-o şteargă din mănăstire şi să ducă o viaţă nouă, bogată în aventuri, alături de novicele Pobe de Lanforg, o voce lăuntrică îl prevenea ca alta îi era soarta şi că nu trebuia să ia hotărâri atât de însemnate, riscând şi pripindu-se.

— Şi unde ai Domnia Ta de gând să mergi? l-a tras de limbă Grimpow, în cele din urmă.

— Păi, spre sud-vest, ca să ajung la castelul din Lanforg, să-mi iau rămas-bun de la mama, înainte de a mă îndrepta către Spania.

— Tatăl Domniei Tale te va trimite înapoi la mănăstire, escortat de propriii ostaşi, de cum ai să te-arăți prin fortăreaţă.

— Să ştii că nici mort nu mă mai întorc aici, în ţintirim.

— Dar nu-i aşa de rău aici, a insistat Grimpow sincer, căci cunoştea prea bine cât de greu era traiul rătăcitor.

— Spui asta pentru ca eşti liber ca păsările cerului, chiar dacă-ţi place să-ţi petreci zilele printre manuscrise fără niciun rost, care nu îmbogăţesc cu nimic faima cavalerului rătăcitor şi cu atât mai puţin îl ajută pe scutierul credincios să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle. Dacă vii cu mine, n-are să-ți pară niciodată rău, a făgăduit novicele Pobe de Lanforg, iar aroganţa i s-a stins în ruga.

— Lasă-mă Domnia Ta să mă mai chibzuiesc, nu-s prea încredinţat că soarta ne-a rezervat aceleaşi drumuri lumeşti şi nici că ne sunt scrise aceleaşi aventuri şi fapte de vitejie, a răspuns Grimpow, asaltat de mari îndoieli.

— Trebuie să iei o hotărâre până la slujba de vecernie. Dacă, atunci când se stinge ultima torță din claustru, nu eşti la grajduri, am să socotesc că renunţi să-mi fii scutier, am să plec din mănăstire fără să privesc înapoi şi n-am să mă mai întorc niciodată.

În acea noapte, salteaua de paie a novicelui Pobe de Lanforg a rămas goală, iar când, înainte de ivirea zorilor, clopotele din turnul mănăstirii au chemat la utrenie, Grimpow şi-a dat seama ce mare zarvă avea să stârnească în mănăstire, de cum au să vadă monahii că banca novicelui din cor era goală. De aceea, s-a dus degrabă să-l prevină pe fratele Rinaldo, înainte ca zvonul unui nou omor să se răspândească printre speriaţii schivnici ai mănăstirii, la fel de iute cum se răspândește focul pe mirişti. Dar, când Grimpow a ajuns la cuhnie, ca să-l roage pe călugărul bucătar să intre în biserică şi să-i spună stareţului şi fratelui Rinaldo că trebuia să vorbească cu ei între patru ochi despre ceva ce nu suferea amânare, era deja prea târziu. Unii novici observaseră că Pobe de Lanforg nu-şi petrecuse noaptea în

dormitor, şi erau înspăimântați la gândul că fusese ucis de fantoma cavalerului templier.

— Fireşte că i-au spintecat gâtul, ca şi fostului stareţ! a exclamat fratele Brasgdo, când l-a văzut pe Grimpow intrând în cuhnie, fără ca măcar să-l lase să-i spună ce se petrecuse.

— Ce tot îndrugi acolo? l-a întrebat Grimpow.

— N-ai prins încă de veste? Tânărul novice Pobe de Lanforg a dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut de ieri de la vecernie, iar azi în zori n-a stat de față la utrenie. Toată lumea îl caută prin mănăstire şi toţi se tem că a fost ucis, a îndrugat năuc monahul.

Văzând chipul fratelui Brasgdo mai alarmat decât dacă i s-ar fi ivit în faţa ochilor fantoma cavalerului din munţi, Grimpow a şuguit:

— Pâi, ia-ţi grija de la înmormântarea unui tânăr, fiindcă Pobe de Lanforg e mai viu şi mai fericit chiar decât Domnia Ta.

— Ce spui?

— Azi-noapte a plecat din mănăstire, părăsind ordinul vostru religios pentru cel al cavalerilor rătăcitori şi pentru bucuriile iubirii, i-a tălmăcit Grimpow, râzând.

Călugărul bucătar a pus blidul cu lapte pe masă şi-a şters mâinile de sutana brună şi a şoptit indiferent:

— Întotdeauna am bănuit că acest novice răzvrătit nu făcea doi bani… Dar, spune-mi, cum de ştii că a fugit din mănăstire?

— El însuşi mi-a mărturisit-o. Şi chiar mi-a propus să-l însoţesc şi să-i devin scutier, făgăduindu-mi că faptele noastre de vitejie nu vor avea pereche în toate regatele creştinătăţii.

— Când o să prindă de veste tătâne-său, contele de Lanforg, că fiul risipitor, pe care voia să-l facă episcop, a fugit din mănăstire, singura vitejie a tânărului Pobe va fi să-şi scape oasele de la o măreaţă ciomăgeală.

— Atât de sever e contele de Lanforg? l-a descusut Grimpow, auzind sinistrele premoniţii ale călugărului bucătar.

— Se spune despre el că era în stare să doboare ursul cu un singur pumn şi că nimeni n-a avut vreodată curajul să-i nesocotească dorinţele, de teamă să nu ajungă, în tăişul ascuţit al spadei lui, o frigăruie din carne afumată.

Grimpow n-a priceput dacă fratele Brasgdo şuguia ori exagera, ca să râdă de naivitatea lui, căci nici nu tăcuse bine, că

în cuhnie şi-au şi făcut intrarea stareţul şi fratele Rinaldo, şoptindu-şi ceva între ei.

— Dacă din grajd lipseşte un cal, e clar că l-a luat novicele, l-a auzit Grimpow pe bătrânul monah bibliotecar spunându-i stareţului.

Grimpow s-a apropiat de ei şi le-a dezvăluit tot ce ştia. Stareţul s-a încruntat, arătându-se contrariat de cele ce-i spunea, căci contele de Lanforg nu numai că era un fervent cinstitor al Sfântului Dunstan, monahul pelerin ale cărui moaşte se păstrau în reavăna şi întunecoasa criptă a mănăstirii, dar în fiecare an îi mai şi ajuta cu bogate donaţii pe monahi să-şi ducă traiul în tihnă, iar fuga răzvrătitului novice punea în mare primejdie continuarea numeroaselor lui donaţii şi vizite.

Cei doi monahi au plecat din cuhnie, îndreptându-se spre corul bisericii şi comentând între ei cele petrecute, iar Grimpow a rămas între patru ochi cu fratele Brasgdo, care alegea câteva delicioase bucăţi de brânză de capră, căutând cu mâinile lui rotofeie prin cofa plină ochi cu lapte proaspăt.

— Contele de Lanforg vine chiar aşa de des în vizită la mănăstire? l-a întrebat pe călugărul bucătar, aşezându-se alături şi ajutându-l să învelească bucăţile de brânză în fine ţesături de in.

— Vine îndeobşte la mănăstire cu întregul alai, de câteva ori primăvara şi de tot atâtea ori vara, când nu-i frig în vale şi-l mai lasă durerile gutei care îi chinuie piciorul de când mă ştiu. L-am auzit spunând mereu că, ori de câte ori se roagă Sfântului Dunstan în cripta din biserica mănăstirii şi bea fierturile de ierburi de leac pe care i le prepară fratele Assben, teribilele dureri i se ostoiesc într-atât, încât, de n-ar avea îndatoriri cu toptanul, iar apărarea comitatului nu i-ar da atâtea dureri de cap, ar veni să-şi continue traiul în mănăstire, ca să se bucure zi de zi de atari miracole.

— Şi contele de Lanforg e încredinţat într-adevăr că Sfântului Dunstan îi pasă de atacurile lui de gută? l-a descusut Grimpow.

— Chiar dacă tu nu crezi, ca să nu spun că ai fi eretic, a zis fratele Brasgdo, privindu-l binevoitor cu coada ochiului, miracolele Sfântului Dunstan le ştie întreaga creştinătate şi ai să

ai prilejul să te convingi şi singur de ele, la sosirea primilor pelerini în mănăstire.

Aşa a înţeles Grimpow de ce era atât de grăbit novicele Pobe de Lanforg să plece de la mănăstire, înainte ca părintele său, contele, să sosească acolo pentru cura de primăvară, dar încă nu aflase că foarte curând avea să plece şi el şi că avea să-l reîntâlnească pe Pobe în castelul baronului Figlieltach de Vokko, purtând lance şi spadă, ca orice nobil cavaler.

Soarele a vrut să drăgălească Luna

Primii pelerini dinspre miazănoapte şi, odată cu ei, şi primele veşti au început să sosească la mănăstire pe la începutul lui aprilie. Spuneau că Marele Maestru al Ordinului Templierilor fusese ars de viu pe rug, alături de alţi cavaleri templieri, şi că Jacques de Molay îi blestemase pe papă şi pe regele Franţei, spunându-le sus şi tare că aveau să moară înainte de a se împlini anul. Grimpow n-a dat atunci prea mare atenţie acelor veşti şi nici monahii din mănăstire n-au vorbit despre ele în vreun fel, deşi după o vreme a prins de veste cât de însemnate erau.

Într-o zi cu cerul doldora de nori grei şi negri, care se făceau fâşii-fâşii în ghearele luminoase ale nesfârşitelor tunete şi fulgere, Grimpow a privit de la fereastra bibliotecii sosirea în mănăstire a unei cete de nobili elegant înveşmântaţi în haine frumos colorate, urmată de un alai alcătuit din paji şi slujitori. Atras de zarva pe care o făceau, a coborât în claustru şi, de acolo, s-a îndreptat către odăile oaspeţilor, pentru a-i ajuta pe Kense şi pe alţi slujitori, care se îngrijeau deja să-i instaleze pe nou-veniţi în odăi, supunându-se neîncetatelor porunci năucitoare pe care le dădea fratele Brasgdo. Fără răgaz, călugărul bucătar gesticula şi-şi legăna burdihanul dintr-o parte într-alta, nemaicontenind cu plecăciuni şi curteneli adresate domniţelor şi fetelor care se dădeau jos din carete. Grimpow era

gata să-l întrebe cu ce putea fi el de folos în acel du-te-vino de cufere şi lăzi, când a dat cu ochii de-o fată cu privirea la fel de limpede şi de transparentă ca două picături de apă cristalizată, care tocmai cobora dintr-o caretă împodobită cu ghirlande de flori. Fata a observat şi ea prezenţa tânărului care o privea ca prostul şi i-a aruncat un surâs care a îmbujorat chipul lui Grimpow, făcându-i gândurile s-o ia razna năvalnic şi aiurea, ca un stol de păsări surprinse în cele mai paşnice visuri. Pentru întâia oară în viaţă, simţea cum dragostea îi bătea darabana în inimă, cum sângele îi clocotea din cap până-n picioare şi tremura ca trestia la cheremul uraganului. În clipa aceea, Grimpow a priceput tot ce-i îndrugase novicele Pobe de Lanforg despre iubire şi tulburările sufletului pe care dragostea le aducea cu ea şi şi-a dorit ca magica-i întâlnire cu fata ai cărei ochi păreau de apă să dureze o veşnicie. Dar, observând schimbul de priviri dintre cei doi tineri, fratele Brasgdo i-a poruncit lui Grimpow să se întoarcă în bibliotecă, la studiile lui, înainte să-i iasă diavolul în cale şi să-l ispitească pe dată cu simţăminte necurate şi păcătoase. Grimpow s-a supus în silă şi s-a întors în bibliotecă, deşi, mai apoi, şi-a petrecut întreaga după-amiază privind în gol, cufundat în dulci visări şi dând târcoale odăilor de oaspeţi pentru nobili, fără s-o vadă însă iar pe tânăra divinitate care părea să-i fi apărut în faţa ochilor din neant, ca să se topească după aceea în văzduh, la fel cum se făcuse nevăzut în munţi leşul cavalerului necunoscut. Cu toate că n-a mai zărit-o, Grimpow şi-a petrecut nopţile ce-au urmat nedormind până-n zori, bucurându-şi gândurile cu frumosul chip al fetei misterioase, a cărei voce i se părea că o aude în vis, ca pe îmbătătorul cântec al celei mai frumoase dintre sirenele care fuseseră văzute vreodată.

Mulţi pelerini soseau la Brinkdum în lungi caravane, îndreptându-se spre Santiago de Compostela, traversând munţii Alpi de la nord-est la miazăzi, urmând apoi drumul care unea satul Ulipens cu îndepărtata mănăstire franceză de la Vezelay, unde li se alăturau şi alţi pelerini, care coborau dinspre Germania ori dinspre Paris, pentru a face penitenţă şi a se spăla de păcate, îngenunchind în faţa mormântului apostolului de la

Compostela, pe şi mai îndepărtatele meleaguri ale Spaniei. Dar erau şi pelerini din ţinuturile vecine, care veneau la mănăstire atraşi de faima miraculoasă a moaştelor Sfântului Dunstan, păstrate într-o raclă de marmură albă în cripta bisericii din mănăstire. Sfântul Dunstan fusese primul schivnic care sosise în valea Brinkdum, când în codrii nu trăiau decât lupi şi urşi, şi-şi înălţase un schit micuţ din lemn, unde să locuiască singur, departe de orice legături cu lumea. După spusa legendelor, adevăratul lui nume era Dunstan de Guillol şi fusese în hagialâc la Ierusalim în vremea Primei Cruciade, împreună cu schivnicul Pedro şi oastea lui de săraci flămânzi, aventuroşi şi fugari, care nădăjduiau să afle în Ţara Sfântă sfârşitul mizeriilor şi veşnica izbăvire a sufletului, deşi, spre nefericirea lor, n-au dat decât de chipul morţii, ascuns în dosul valurilor sinistre ale epidemiilor, ale foametei şi ale ascuţitelor spade musulmane. Pentru a-şi povesti suferinţele. Dunstan de Guillol, unul dintre puţinii supravieţuitori reveniţi din infern, străbătea, ca şi maestrul lui, sate şi târguri, călare pe un măgar, tras la faţă şi cu picioarele desculţe, predicând războiul sfânt împotriva necredincioşilor cu ţipete sfâşietoare care îi entuziasmau pe toţi cei care îl ascultau. Dar, într-o zi, Dunstan de Guillol a dispărut de pe drumuri şi nimeni n-a mai ştiut de el, până când o ceată de monahi care trecea munţii a dat de schitul lui slinos la mijloc de codru, iar înăuntru i-au aflat oasele, grămădite în culcuş. Uimiţi de frumuseţea munţilor, monahii au hotărât să rămână în valea Brinkdum, ca să păstreze moaştele schivnicului în cripta mănăstirii, pe care şi-au propus s-o înalţe pentru a-l venera şi care, curând, şi-a căpătat faima de făcătoare de minuni în întregul ţinut Ulipens, tocmai datorită moaştelor păstrate acolo. La început, au ridicat mănăstirea chiar pe locul unde fusese schitul, dar desele avalanşe de zăpadă i-au obligat pe monahi s-o mute pe vatra ei de azi.

Pe Grimpow nu înceta să-l uimească faptul că Biserica îi canoniza pe cei care se străduiau atât să-şi omoare semenii, aşa că a doua zi de dimineaţă, când trăgea nădejde s-o vadă iar, de la fereastra bibliotecii, pe fata cu ochii ca apa, în zarva zgomotoasă a cetelor de pelerini care se pregăteau să-şi

continue drumul către Compostela, l-a întrebat pe fratele Rinaldo:

— Dacă Domnul predica în Biblie iubirea între toţi oamenii, de ce a îndemnat Biserica la cruciadele întru cucerirea Ţării Sfinte şi la uciderea necredincioşilor?

Pe bătrânul monah l-au uimit vorbele discipolului şi nu şi-a ascuns neplăcerea de a trebui să dea răspuns spinoasei întrebări.

— Fratele Brasgdo mi-a povestit că Sfântul Dunstan şi-a petrecut jumătate din viață călare pe un măgar, mărturisind în sate şi târguri că Dumnezeu îi vorbise şi-i însufleţise spiritul, ca să-i cheme pe toţi creştinii de pe Pământ să elibereze sfintele pământuri ale Ierusalimului, omorând în vederea acestui ţel pe oricâţi necredincioşi i-ar fi tăiat calea ori s-ar fi împotrivit ţelurilor lui, a insistat Grimpow.

— Fratele Brasgdo e o gură spartă care nu poate sta închisă, decât de teamă să nu-i fie cusută din pricina vorbelor lui, a bombănit bătrânul monah, furios.

— Atunci e adevărat? a insistat Grimpow, privind trist la caravana pelerinilor care se depărta de mănăstire, fără ca el s-o fi putut vedea încă o dată pe fata cu ochii ca apa.

Fratele Rinaldo a chibzuit câteva clipe. Apoi a zis:

— Acum trei veacuri, creştinătatea a căzut într-un fanatism religios greu de lămurit şi şi-a propus să recucerească Sfântul Mormânt, căzut în puterea musulmanilor, care nu-i purtau niciun respect. Aşa a vrut Domnul Dumnezeu.

— Şi cui i-a comunicat Domnul Dumnezeu dorinţa Lui de a se sacrifica atâtea vieţi omeneşti? l-a descusut Grimpow, ştiind că-l va pune pe fratele Rinaldo în încurcătură.

— Dumnezeu le-a vorbit creştinilor prin mijlocirea papei Urban al II-lea, care era atunci reprezentantul Lui pe Pământ. La sfârşitul primului mileniu, toţi voiau să meargă la Ierusalim, fiindcă socoteau că acolo era împărăţia Cerurilor, dar pelerinii erau nemilos atacaţi de musulmani, care îi omorau şi-i umileau fără nicio teamă. Atunci, papa i-a îndemnat pe toţi nobilii şi cavalerii să pună mâna pe spadă şi să-i apere pe pelerini: „Duceți-vă, fraţi întru Hristos, duceți-vă să-i atacaţi pe duşmanii Domnului, care au uzurpat Sfântul Mormânt!” a strigat Papa,

proclamând Prima Cruciadă în Conciliul de la Clermont, în anul 1095, şi, spunând aceasta, bătrânul monah a părut să-şi recapete întreaga vigoare şi putere de pe vremea când era cavaler templier.

— Domnia Ta mi-ai destăinuit că ai participat la a opta cruciada. Aşa de multe au fost? l-a descusut Grimpow.

— Musulmanii n-au încetat niciodată să hărțuiască şi să atace fortăreţele noastre din Ţara Sfântă şi ne-am văzut nevoiţi să le recucerim de mai multe ori, cu ajutorul puternicelor oşti care soseau din toate regatele Europei. Au fost aproape două veacuri de nesfârşite bătălii sângeroase, a făcut cunoscut fratele Rinaldo, mohorât.

— De aceea ai omorât Domnia Ta femei şi copii, decapitându-i cu spada de cavaler templier, s-a lămurit Grimpow, ştiind că-i înfigea bătrânului monah un pumnal în inimă, dar îi era cu trebuinţă ca el însuşi să-i adeverească realitatea imaginilor întrezărite când atinsese cu mâna spada pe care slujitorul Kense i-o arătase în grota de sub mănăstire.

Chipul fratelui Rinaldo s-a schimonosit tot, nemângâiat şi neîncrezător la auzul spuselor lui Grimpow.

— Cum poţi şti tu toate acestea? a şoptit cu buze tremurătoare, de parcă în strălucirea ochilor băiatului i s-ar fi arătat chipul diavolului.

— Kense m-a dus în grota de sub mănăstire şi mi-a arătat spada şi veşmintele Domniei Tale de cavaler templier. Când am atins spada, în minte mi-a apărut măcelul, cum te văd şi cum mă vezi.

Bătrânul monah a oftat abătut, dar cu toate acestea a spus:

— Am să-ţi răspund la întrebare, dacă te juri să răspunzi la fel de sincer ca mine la cea pe care ţi-o voi pune eu.

— E corect aşa, a acceptat Grimpow.

A urmat o scurtă tăcere, care amândurora li s-a părut o veşnicie.

— Pe atunci, eram încredinţat că voi ajunge la Cer, dacă am să omor acele făpturi lipsite de apărare, că era voinţa Domnului să omor toţi necredincioşii, chiar dacă erau doar femei şi copii, a mărturisit întristat de aducerile-i aminte.

— Atât de orb erai Domnia Ta, încât ai crezut asemenea minciuni? i-a reproşat Grimpow.

— Fanatismul întunecă minţile celui mai înţelept dintre oameni, dar crede-mă că mi-am plătit cumplit vina, a lămurit întristat monahul.

Grimpow nu i-a împărtăşit părerea, dar lămuririle îi erau de ajuns ca să afle ce dorea, aşa că a zis:

— Acum aştept întrebarea Domniei Tale.

Fratele Rinaldo şi-a dres glasul şi, cu ceva mai multă însufleţire, căci nu-l afecta interogatoriul pe care i-l lua lui Grimpow, l-a întrebat:

— L-ai ajutat în vreun fel pe fratele Assben, când a transmutat la el în laborator metalele sărace în aur curat?

Şi a rămas ţintuindu-l cu privirea, încercând parcă să vadă în ochii lui dacă răspunsul dat era sincer.

— Da, a răspuns Grimpow simplu, nădăjduind ca scurta-i afirmaţie să-i pară de ajuns monahului bibliotecar.

— Păi, ai să-l înnebuneşti pe fratele Assben, că, de când a dat cu ochii în alambic de lingoul din aur, e încredinţat ca a aflat formula perfectă a transmutării alchimice şi umblă razna prin laborator, încercând s-o aplice iar şi iar, zi şi noapte, dar fără izbândă. Şi ţie cum de ţi-a ieşit?

Grimpow n-ar fi vrut să-i dezvăluie bătrânului monah că se folosise de piatra cavalerului mort în munţi, dar făcuse jurământ şi trebuia să şi-l împlinească neclintit. Aşa că a scos piatra din punguţa de in care îi atârna de gât şi i-a arătat-o fratelui Rinaldo, care a privit-o fascinat, de parcă ar fi văzut o aşchie din adevărata Cruce a Mântuitorului.

— Am cufundat piatra în apa zeilor, pe care fratele Assben o preparase în alambic.

— Pot s-o văd? l-a rugat, întinzând mâna.

Grimpow i-a întins piatra, temându-se de ce-ar fi putut face cu ea, dar monahul bibliotecar doar a dus-o mai aproape de ochi, ca s-o vadă mai bine, şi a îngânat:

— Deci despre asta e vorba.

— Ce vrei să spui dumneata?

— Acest mineral neînsemnat e, fără nicio îndoială, piatra filosofală de care vorbesc toate legendele şi manuscrisele.

Singura care poate face aur din plumb şi înţelept din omul simplu, a limpezit schivnicul. De unde o ai? Era a cavalerului templier? l-a descusut, înapoindu-i-o.

— Aşa-i, era în mâna cavalerului mort în munţi, când eu şi Durlib l-am găsit în zăpadă, a mărturisit Grimpow. Durlib a crezut că era un simplu talisman şi mi-a dat-o mie. Mi-a zis că piatra va fi una cu soarta mea.

— Şi nu s-a înşelat. Durlib s-a încredinţat la iuţeală că soarta ta era cu totul diferită de a lui şi de aceea a şi plecat, lăsându-te la mănăstire. Aici ai deprins tot ce te puteam învăţa, şi nu încape nicio îndoială că la vârsta ta fragedă eşti mai învăţat decât numeroşi învăţaţi pe care i-am cunoscut în decursul lungii mele vieţi, deşi poate că a sosit clipa să-ţi urmezi propriul drum, care duce în cetatea Strasbourgului, şi să-l cauţi acolo pe acel Aidor Bilbicum, despre care pomeneşte răvaşul de care mi-ai vorbit. Poate că el te va putea ajuta să dezlegi taina învăţaţilor, cu care misterioasa ta piatră trebuie să aibă din plin de-a face.

— În răstimpuri simt că piatra însăşi mă împinge să plec din mănăstire, s-a destăinuit Grimpow.

— Dacă ai să pleci din mănăstire şi ai să faci într-adevăr ce-ţi dictează sufletul, piedicile de care ai să te loveşti în drumul tău nu vor face decât să te îndemne să mergi tot înainte, dar, dacă rămâi cu noi şi faci ce nu te-ndeamnă inima, cel mai mic obstacol peste care va trebui să treci îţi va aduce o nouă înfrângere. Alegerea trebuie să fie doar a ta. Iar eu am să-ţi accept hotărârea, oricare ar fi ea.

Când fratele Rinaldo i-a zis că Grimpow luase hotărârea de a pleca neîntârziat din mănăstire, fratele Brasgdo s-a simţit la fel de nefericit şi de trist ca la aflarea veştii despre uciderea stareţului.

— Am crezut că Grimpow are să rămână cu noi ca novice şi că nu peste multă vreme are să facă jurămintele ordinului. Un învăţat ca el ar putea ajunge stareţ, episcop şi chiar papă, a chibzuit întristat.

— Interesul tău pentru Grimpow e lăudabil, dar hazardul i-a încredinţat băiatului cea mai importantă misiune din câte se pot închipui. În ultimele luni, Grimpow a deprins cu ghiotura marile

taine despre obârşia lumii, ca şi despre cele care mai rămân de dezlegat întru măreţia omenirii. Soarta îi e scrisă dincolo de stele.

— Ce vrei să zici? l-a tras de limbă călugărul bucătar.

— Nu mă întreba de lucruri despre care nu-ţi pot răspunde, fiindcă asemenea răspunsuri ar avea trebuinţă să fie lămurite în peste o sută de nopţi de veghe, fără ca mai târziu să ajungi să pricepi mult mai multe decât auzi acum.

— Nu te înţeleg, frate Rinaldo, a repetat fratele Brasgdo.

— Înţelegerea acestei taine te-ar tulbura mai mult decât înţelegerea după care plângi. Ia-mă în serios şi uită repede vorbele care mi-au scăpat printre buze.

După lungi şi anoste zile de primăvară cu ploi şi furtuni, a sosit la mănăstire un călăreţ singuratic cu aer de aventurier, urcat pe un cal negru, a cărui blana strălucea ca apele unui lac bătut de lumina lunii pline. Alături de el, mergea, prevăzătoare şi greoaie, o catârcă încărcată cu desagi şi saci mari, de care erau legate piesele unei vechi armuri. Spre deosebire de majoritatea pelerinilor, care veneau dinspre miazănoapte, călăreţul venea dinspre miazăzi.

Grimpow l-a văzut suind pe cărare într-o zi când plecase în zori la vânat de iepuri cu arcul şi i-a ieşit fără şovăială şi în goană mare în întâmpinare, urcându-se pe un bolovan din marginea drumului. Călăreţul era tânăr şi vânjos, cu trăsături armonioase şi, ori de câte ori vorbea sau zâmbea, pe obrazul drept i se zărea o gropiţă. Veşmintele nu-i erau în prea bună stare, dar ceva îi dădea îndrăzneala cavalerului lipsit de pământuri şi bunuri. O spada lungă, cu mânerul aurit, îi atârna la cingătoare, iar pe catârcă Grimpow i-a putut vedea scutul, blazonat cu soarele pe un câmp albastru şi luna plină pe un câmp negru, simboluri limpezi ale legăturilor pe care le avea cu alchimia şi care lui Grimpow i-au adus aminte de poemul recitat de fratele Assben în laboratorul din bolniță, pe când încercaseră transmutarea plumbului în aur, şi care suna astfel:

Soarele a vrut să drăgălească Luna
Şi-a urmat-o pe tot cerul nesfârşit.

— Hai, frumoaso, să-mi admiri curajul,
Nu fugi de mine şi ascultă-mi vorba.
Eu sunt al zilei rege, i-a zis astrul,
Căldura şi lumina îmi sunt haruri.
— Eu sunt regina nopţii, iar dragostei
Îi dăruiesc şi tăcerea, şi bezna.
— Iubește-mă, atunci, Lună dorită,
Dulce balsam al amarului meu.
— Te voi iubi, fireşte, o, Soare fericit,
Plăcută mângâiere a rătăcirilor mele.

Ajungând lângă el, călăreţul a oprit calul şi catârca şi, privind la arcul din mâinile lui Grimpow, l-a întrebat:

— Ai vânat ceva, băiete?

— Nu, încă n-am dat de niciun iepure pe-aici, trebuie că au murit cu toţii din pricina ultimelor ploi, l-a lămurit Grimpow.

— Eşti încredinţat că ştii să tragi cu arcul? a întrebat cavalerul, schiţând un zâmbet.

Grimpow nu i-a dat răspuns la întrebare. S-a mărginit să scoată o săgeată din cucura care îi atârna pe spate, a pus-o în arc şi a ţintit o floare violetă, pe care zefirul o legăna uşor la o depărtare de vreo şaizeci de paşi. A încordat arcul şi, dând drumul coardei, săgeata a şuierat în aer şi a retezat tulpina florii, de parcă o făptură la fel de nevăzută ca vântul ar fi tăiat-o cu un cuţit ascuţit.

— Nu-i rău, a apreciat călăreţul, şi apoi a râs. Acolo jos tocmai m-am întâlnit cu un căprior care se rătăcise. Dacă îl cauţi printre tufe, poate că-l poţi vâna, a adăugat, întorcând capul şi arătând către un loc nelămurit din vale, cam în spatele lui.

— Dacă nu te superi, am să te însoţesc până la mănăstire şi-am să-i vestesc stareţului sosirea Domniei Tale.

— Stai la mănăstirea din Brinkdum?

— Abia de câteva luni. Am sosit aici la începutul iernii trecute.

— Cum te cheamă?

— Mă cheamă Grimpow şi-s din satul Obemalt. Şi Domnia Ta cine eşti?

— Mă cheamă Salietti, Salietti de Estaglia.

Un vultur zbura pe deasupra brazilor, cu aripile larg deschise şi cu un iepure muribund în gheare.

— Eşti italian?

— Chiar aşa.

— La mănăstire îşi duce traiul un monah centenar, lipsit de lumina ochilor, care s-a născut la Alessandria, în comitatul Piemont din Italia. Îl cheamă Uberto, a dat în vileag Grimpow.

— Am auzit vorbindu-se despre el şi despre teoriile lui alchimiste, a recunoscut călăreţul, trăgând de dârlogii calului nerăbdător.

— Eşti alchimist? a întrebat Grimpow, interesat.

— Nu, dar tata a fost, şi în răstimpuri spunea că unii schivnici căutau şi ei marea taină a pietrei filosofale. Uberto din Alessandria era foarte cunoscut printre alchimiştii din vremea lui.

Auzind spusele călăreţului necunoscut, Grimpow a simţit o gâdilătură uşoară în stomac.

— Şi unde mergi acum? a întrebat aşa, ca să schimbe vorba.

— Mă îndrept către miazănoapte, ca să ajung în cetatea Strasbourgului. Căci am de gând să iau parte la înfruntările cavalereşti de primăvara ale castelelor din Alsacia, pe care le-a convocat baronul Figüeltach de Vokko în fortăreaţa lui.

— Ai deci de gând să iei parte la turniruri! a exclamat Grimpow visător, căci pentru o clipă i se năzărise să plece de la mănăstire în tovărăşia călăreţului şi să ajungă împreună cu el la Strasbourg, unde să-l caute pe Aidor Bilbicum şi să-i înmâneze enigmaticul răvaș pecetluit pe care îl găsise la cavalerul mort în munţi.

— Asta îmi e dorinţa, şi trag nădejde să înving în luptă dreaptă pe toţi cavalerii care îşi vor înfrunta lancea cu a mea. Pe heralzii lui Figüeltach de Vokko i-am auzit dând de veste în gura mare că acela care avea să biruiască va putea alege regina turnirului dintre toate domniţele venite să asiste la înfruntările cavalereşti, şi eu nădăjduiesc să dau printre ele de prinţesa visurilor mele, s-a dat în vileag, surâzând.

Pentru o clipă, Grimpow a văzut în ochii cavalerului Salietti de Estaglia chipul novicelui Pobe de Lanforg, căci şi aceluia îi fierbeau în sânge asemenea porniri cavalereşti.

— Dacă-i pe-aşa, Domnia Ta ai să ai trebuinţă de un scutier care să te slujească cu credinţă şi să te ajute să-ţi duci armele la turniruri, l-a ademenit Grimpow fără voie.

— Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti?

— Nimic nu râvnesc mai din inimă decât să-ţi fiu scutier Domniei Tale, a răspuns băiatul entuziasmat.

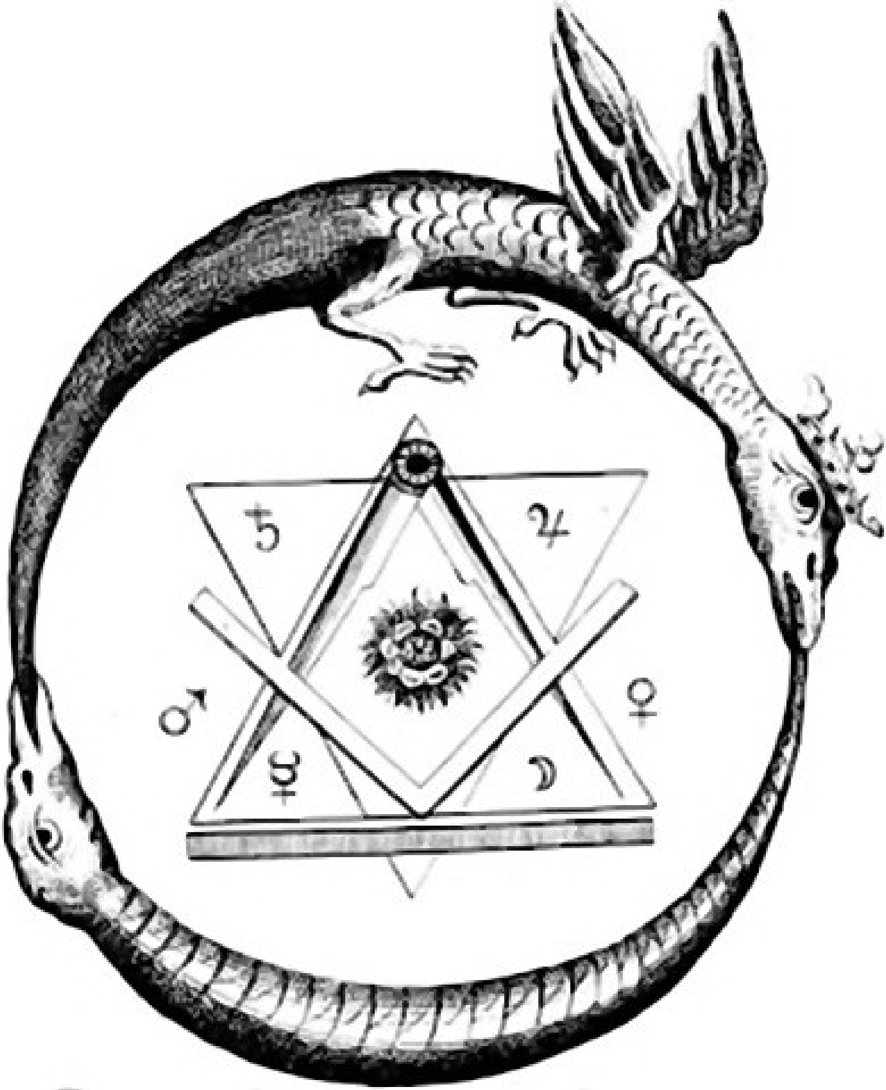
Salietti i-a zis că, dacă asta îi era cea mai mare dorinţă, chiar din acel moment se putea crede ridicat în noul său rang. Zis şi făcut; pe loc şi-a desprins spada din cingătoarea de piele, a scos-o din teacă şi i-a dat cu ea o uşoară lovitură pe umăr, spunând peste poate de solemn:

— Atingându-te cu spada mea, care-i simbolul nobilei supuneri la legile cavalereşti, te numesc scutierul meu!

Apoi i-a şi dat spada grea, ca să-şi poată astfel împlini fără nicio întârziere îndatorirea de a purta armele unui cavaler; când i-a simţit atingerea, lui Grimpow i s-a părut că o lume nouă se deschidea în faţa ochilor lui, învăluindu-l în tragedii ceţoase şi taine pasionante.

Partea a II-a

Castelele din Cerc

Copacul spânzuraţilor

A sosit şi ziua plecării, iar călugării din mănăstire s-au despărţit de Grimpow şi de cavalerul Salietti de Estaglia, luându-şi rămas-bun de la ei pe tăcute, în vreme ce fratele Brasgdo abia cu greu îşi mai putea stăpâni lacrimile. Şi lui Grimpow i-a părut rău ca trebuia să plece dintre zidurile de piatră care îi serviseră adeseori în ultimii doi ani drept loc de retragere, dar ştia că trebuia să împlinească misiunea nedusă la bun sfârşit de către cavalerul mort în munţi, iar tovărăşia cavalerului Salietti îi dădea singura şansă de a ajunge până în cetatea Strasbourgului, prilej pe care nu-l putea pierde cu niciun chip. Fratele Rinaldo nu numai că nu s-a opus în niciun fel plecării lui Grimpow cu Salietti de Estaglia, ci s-a arătat chiar încântat, auzind chiar de la el că-l numise de-acum scutier, într-o scurtă, dar solemnă, ceremonie. Înainte de plecare, bătrânul monah l-a luat pe Grimpow în bibliotecă şi i-a lămurit că fratele Uberto din Alessandria cunoştea în cetatea Strasbourgului un hangiu pe nume Junn cel Şchiop, care îl putea ajuta să dea de Aidor Bilbicum.

— Hanul lui se numeşte Ochiul Dragonului Verde şi-i foarte aproape de vechea piaţă din cetatea Strasbourgului, unde acum se construieşte o nouă catedrală. N-o să-ţi vină greu să dai de ea. Spune-i hangiului că vii din partea fratelui Uberto din Alessandria.

Apoi l-a dus pe cel care-i fusese discipol până la grajduri, iar în poartă l-a văzut pe Kense, care se uita la Grimpow cu ochi trişti, căci nici el nu voia ca băiatul să plece de la mănăstire; totuşi, când Grimpow a vrut să-şi ia rămas-bun de la el, a plecat în goană şi s-a făcut nevăzut pe sub şopronul cocinii, mai mut decât o nevăstuică. Au intrat în grajd, iar fratele Rinaldo s-a dus drept la calul bălan al cavalerului mort în munţi, căruia Grimpow îi pusese numele de Astro.

— Noul stareţ m-a autorizat să ţi-l dăruiesc, a glăsuit bătrânul monah. Dacă ai de gând să duci la bun sfârşit misiunea pe care vechiul lui stăpân a lăsat-o neîncheiată, e mai bine să-i călăreşti calul.

Grimpow i-a mulţumit fratelui Rinaldo pentru tot ce făcuse pentru el şi i-a pus lui Astro frâiele şi şaua. Calul a nechezat de bucurie, ca şi cum ar fi ghicit că n-avea să se mai despartă de noul lui stăpân.

— Să nu uiţi niciodată că drumul înţelepciunii e o lungă şi întortocheată căutare. Domnul să te ajute să ajungi într-o zi la ea şi să-ţi dea fericirea de a găsi, până la urmă, taina învăţaţilor. Când se va întâmpla aşa ceva, eu voi fi, probabil, în Ceruri ori voi arde pe veci în focul gheenei, a încheiat bătrânul monah, cu un zâmbet care i-a făcut ochii lipsiţi gene să scânteieze. În faţa porţilor mănăstirii, cavalerul Salietti de Estaglia îl aştepta pe Grimpow călare, lângă catârca pe care îşi încărcase armura şi proviziile pregătite de fratele Brasgdo pentru lungul lor voiaj; şi, văzând că scutierul trăgea de frâul lui Astro, a exclamat:

— Se presupune că scutierul trebuie să-şi aştepte seniorul!

— De astă dată, cavalere Salietti, va trebui să-l ierţi şi să mă crezi pe mine vinovat de întârzierea slujitorului Domniei Tale, s-a învinuit singur fratele Rinaldo, râzând şi el.

Dintr-un singur salt, Grimpow a şi fost pe crupa lui Astro şi a glăsuit cu mândrie:

— Putem pleca când ţi-o fi voia, domnul meu!

Corul tăcut al monahilor şi-a luat rămas-bun de la ei, fluturând braţele în aer, iar din ochii fratelui Brasgdo au picurat câteva lacrimi, pe care el încerca să şi le stăpânească, schimonosindu-şi faţa bucălată, pe când mângâia cu mâinile o labă de iepure.

Tocmai o luaseră din loc, când vocea micului monah culegător de ierburi de leac, a cărui lipsă Grimpow o observase cu părere de rău când îşi luase rămas-bun, s-a ridicat printre monahii care se duceau de-acum acolo unde-i chemau îndatoririle.

— Aşteptaţi o clipă! a strigat. Apoi fratele Assben a fugit spre ei şi, dându-le o punga din piele, l-a sfătuit pe Grimpow în şoaptă: Poate că ţie îţi va fi mai de folos decât mie; şi, după ce am chibzuit îndelung, am ajuns să fiu încredinţat că lingoul din aur, aflat în laboratorul meu, e mai mult al tău decât al meu. L-am retopit şi am făcut din el mici pepite, de care poate că o să ai trebuinţă în decursul călătoriei.

— Domnia Ta eşti foarte generos! a exclamat Grimpow, recunoscător.

— Nu mai mult decât ai fost tu cu mine, a recunoscut monahul căutător de ierburi de leac şi a rămas privind cum cei doi călăreţi se depărtau de mănăstire, cu un surâs vesel şi bun încremenit pe faţă.

Când au luat-o în sus, către munte, ca să treacă Alpii apuseni printr-o trecătoare îngustă dinspre nord-est, o pătură de nori s-a pus peste soare, întunecând vârfurile încă învăluite în zăpezi şi acoperindu-le cu umbre. De la înălţimea calului, Grimpow s-a uitat pentru ultima oară înapoi şi a ştiut că trecutul îi rămânea închis între zidurile de piatră roşiatică ale mănăstirii, ca un dulce-acrişor vis doldora de nelinişti, care dăinuie doar în memorie. Acolo îl văzuse pentru ultima oară pe iubitul lui prieten Durlib, acolo se ascunsese de blestematul inchizitor Bulvar de Goztell, acolo fusese ucis stareţul, acolo învăţase tot ce ştia acum şi tot acolo aflase legenda despre taina învăţaţilor şi că era cu putinţă ca mortul din munţi să fi fost un cavaler templier. Acum, toate aceste simţăminte şi aduceri aminte rămâneau în urmă, iar el trebuia să privească doar înainte, ca să-şi continue drumul fără poticneli şi să afle cine era Aidor Bilbicum, care era înţelesul răvaşului pecetluit, ce era cu precizie piatra filosofală pe care o avea şi ce-avea ea de-a face cu taina învăţaţilor, la care râvneau atât de mult papa şi regele Franţei.

— Te nelinişteşte ceva, Grimpow? l-a iscodit Salietti, care călărea lângă el, maiestuos ca un monarh fără ţară.

— Nu, mă gândeam doar că n-am să mai văd niciodată valea, i-a răspuns.

— Haide, nu mai spune aşa ceva! Viitorul e nesigur şi capricios ca furtunile de vară. Poate că într-o zi ai să te întorci la mănăstire, şi-a dat cu părerea Salietti.

Dar Grimpow ştia că n-avea să se mai întoarcă.

— Nici măcar nu m-ai întrebat Domnia Ta ce mi-a dat monahul culegător de ierburi de leac, când şi-a luat rămas-bun mai devreme, a zis Grimpow aşa, ca să schimbe vorba.

— Nu-mi place să-mi bag nasul în treburile scutierului, a murmurat Salietti.

— Socot că-i mai bine să ţii Domnia Ta punga din piele, i-a oferit.

Salietti a întins mâna şi, privind-o curios, a luat punga.

— Despre ce-i vorba?

— Domnia Ta uită-te singur.

Salietti a dat drumul frâielor şi a desfăcut nodul cu care era închisă panglica pungii. A deschis-o şi a scociorât în ea cu degetele, apoi a scos un pumn de pepite din aur, atât de mici şi de rotunde, că păreau boabe de porumb prăjite.

— Pe bărbile afumate ale alchimiştilor! a exclamat, scoţând un lung fluierat, pe care ecoul munţilor l-a dus tot mai departe. Avem aici o mică avere, a grăit mulţumit.

— O poţi considera a Domniei Tale. La urma urmelor, eşti cavaler, iar eu nu-s decât scutier. N-ar fi drept să ţin averea la mine, a lămurit Grimpow.

— Un bun cavaler nu şi-ar lipsi niciodată scutierul de propriile bunuri, deşi, dacă îţi face plăcere să ţin eu punga cu aur, n-ai să afli nicicând un custode mai bun ca mine, dragă Grimpow, căci e o foarte nobilă îndeletnicire. Iţi jur pe onoarea mea şi pe gâtlejul miticului câine Cerber că-ţi voi apăra aurul cu spada şi, de va fi cu trebuinţă, cu propria onoare de cavaler, a făgăduit Salietti, punând punga sub pieptar.

— Ce părere ai dacă la Ulipens am cumpăra veşminte pe potriva rangului Domniei Tale, şi o armură nouă? Cea pe care o ai, mai ciobită şi mai ruginită decât oalele din cuhnia fratelui

Brasgdo, nu-i demnă de asemenea cavaler şi, în plus, nemulţumeşte orgoliul unui scutier bogat, cum e al Domniei Tale.

— Aş accepta încântat, doar dacă n-ai să te străduieşti să-mi schimbi şi spada cu una mai nobilă. Aceasta, căreia îi zic Atena, din pricina multelor împrejurări în care mi-a salvat viaţa, e cea mai potrivită la care a putut visa vreodată un bun cavaler rătăcitor, a lămurit Salietti, ducând mâna la cingătoare.

— Cunoşti mitologia greacă? l-a descusut Grimpow, auzind numele războinicei zeiţe.

— Când eram de vârsta ta, maestrul meu m-a învăţat lucruri interesante cu ghiotura, a îndrugat Salietti, indiferent.

— Pentru greci, Atena era o zeiţă războinică.

— Dar era şi zeiţa înţelepciunii, protectoarea artelor şi a literaturii, şi avea multe legături cu filosofia, a perorat Salietti, fapt pentru care Grimpow n-a mai avut nicio îndoială ca noul lui prieten şi senior era mai înţelept decât lăsa să se vadă, deşi era mai sărac decât un cerşetor.

Au tot mers la deal şi au străbătut pajişti verzi unde, vara, pastorii transhumanţi îşi aprindeau focurile, ca să-şi apere turmele de lăcomia lupilor, au trecut de căderi de apă, care-şi precipitau spuma albă ca nişte cozi lungi de cal în prăpastia stâncoasă, au dat ocol unor gheţari, în care se deschideau crăpături adânci şi abisuri nepătrunse, şi au mers pe jos, ducându-și caii de dârlogi prin trecători înguste şi fără fund, până când, în cele din urmă, au trecut pe sub crestele ascuţite ale munţilor, iar, dincolo de un defileu abrupt, li s-a înfăţişat cetatea Ulipensului, înconjurată de ziduri care se înălţau în mijlocul unei întinse câmpii.

Au ajuns la porţile cetăţii, când soarele încă nu apusese. Câteva care cu fin treceau peste podul întărit, fără ca ostaşii postaţi în micul turn de pază să le oprească din cale. Nici pe ei nu i-a întrebat nimeni nici de unde veneau, nici unde se duceau, deşi stareţul din Brinkdum le dăduse, la sugestia fratelui Rinaldo din Metz, un salvconduct adresat episcopului din Strasbourg, care să le îngăduie să intre şi să iasă fără nicio greutate din

orice castel ori cetate, unde ar fi avut trebuinţă să ceară găzduire.

Uliţele din Ulipens erau pustii la ora aceea a după-amiezii şi doar pe lângă piaţă au auzit ceva larmă, iar cavalerul Salietti a bănuit că o stârniseră marchitanii care proclamau cu zbierete virtuţile mofturilor pe care le vindeau pe rablagitele lor tarabe.

Şi Grimpow a crezut la fel, dar spaima lui a atins delirul când au intrat în piaţă şi l-a văzut pe prietenul său Durlib, atârnând ca o sperietoare de ciori de o creangă din copacul spânzuraţilor, în vreme ce norodul se hlizea şi urla, pradă ațâțării şi nebuniei de a asista la spectacolul unei execuţii publice. Trupul aproape despuiat şi însângerat al lui Durlib se clătina ca un pendul, ochii încă deschişi se holbau, ieşiţi din găvane, iar limba îi atârna din gura căscată, de parcă râdea de călăi. Grimpow a închis ochii şi şi-a stăpânit spaima, strângând din pumni şi înfigându-şi unghiile în palme.

— Îl cunoşteai pe acest bărbat? a întrebat Salietti, năucit de plânsul care îl podidise atât de brusc pe scutierul lui.

Cu foarte mare greutate a izbutit Grimpow să-i spună că bietul nenorocit pe care tocmai îl spânzuraseră era Durlib, care fusese pentru el ca un părinte, înainte de a fi rămas să trăiască în mănăstirea din Brinkdum.

— Să plecăm de aici, nu-l mai putem ajuta cu nimic, a recunoscut Salietti, impresionat de durerea lui Grimpow.

Băiatul nu se simţea în stare să se clintească din loc, oricât l-ar fi împins dorinţa să pună mâna pe spada lui Salietti şi să dea pinteni calului, năpustindu-se asupra norodului care nu se mai oprea din urlete şi hâhâieli, în faţa macabrului leş neînsufleţit al prietenului său.

— Hai, Grimpow, bănuiesc că mai ai lucruri cu nemiluita să-mi istoriseşti, a pretins Salietti, trăgându-l pe Astro de dârlogi.

Au ieşit din piaţă, au apucat-o pe o uliţă joasă şi cotită, apoi au trecut pe lângă o biserică ruinată. Mai încolo, pe o ulicioară îngustă, cu case scunde, pe a căror faţadă li se zarea limpede armătura din lemn, au dat de o cârciumă deschisă, unde o muiere slabă, cu chipul ciupit de vărsat, spală câteva ulcele din lut pe o tejghea slinoasă. Salietti a descălecat şi i-a cerut lui Grimpow să facă la fel. Apoi l-a luat pe Astro de dârlogi şi l-a

legat alături de calul său şi de catârca încărcată cu armura de un belciug din fier, care atârna la intrare.

Femeia i-a privit bănuitoare. Şi-a şters mâinile cu o cârpă şi i-a întrebat cum de nu stăteau în piaţă, să se bucure de spânzurătoare.

— Toată cetatea s-a strâns acolo, dând târcoale leşului, precum corbii în căutarea stârvurilor, a zis. Li se pare că-i mare distracţie să priveşti cum mor alţii şi astfel uită că şi lor o să le vină rândul să dea socoteală Cerului, a adăugat, vorbind pe nas.

Salietti i-a făcut semn lui Grimpow să se aşeze la o masă scundă de sub o fereastră şi i-a cerut femeii ceva rachiu. Apoi a întrebat:

— Ce-o fi făcut omul acela, ca să-l execute cu atâta zarvă?!

Femeii a părut să-i facă plăcere curiozitatea lui Salietti.

— După câte ştiu, era beat de câteva nopţi, se fudulea ici şi colo că ar fi găsit comoara unui cavaler misterios, pe care îl aflase mort în munţi, lângă mănăstirea din Brinkdum, şi, când unul dintre ostaşii contelui a vrut să-l bage la zdup, şi-a scos spada din teacă şi unuia i-a tăiat o ureche, altuia un braţ şi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, pe altul l-a ucis. Unii zic că nu era decât un lotru, care sosise la Ulipens în urmă cu câteva luni, azvârlind în dreapta şi-n stânga cu banii din argint bătuţi de acei slujitori ai diavolului cărora li se spune templieri şi că şi-a pierdut minţile, văzând că şi-a risipit averea cu atât de puţin minte şi cu şi mai puţin folos, a povestit femeia fără nicio emoţie, umplând un păhărel cu rachiu. Apoi a ridicat capul, a făcut un semn către Grimpow şi a întrebat: Dar ce are băiatul?

— Nu-i prea sunt boii acasă. Dar cu asta o să-şi vină iute în fire, a răspuns Salietti, împingându-i scutierului păhăruţul cu rachiu.

Grimpow l-a băut fără niciun chef, neluându-şi gândul de la Durlib şi de la soarta lui nefericită, care îi jucase renghiul de a-i pune capăt vieţii sub copacul spânzuraţilor din Ulipens, chiar cel despre care vorbea el mereu. Avea neîntrerupt în faţa ochilor leşul care atârna din copac, ca într-un coşmar neţărmurit, se gândea cât de des îi prevestise Durlib despre cum avea să-i fie propria moarte, fără ca el să-l fi crezut, şi-şi amintea ce-i mărturisise în ziua când îl cunoscuse şi fugise cu el din taverna

unchiului Felsdron: „Libertatea mă va ajuta doar să sfârşesc într-o zi spânzurat în piaţa unui sat mizerabil”. Şi Durlib nu se înşelase, deşi Grimpow nu putea pricepe ce i se putuse întâmpla, după ce plecase din munţi cu banii din argint şi giuvaierele cavalerului mort, pe care îl găsiseră în zăpadă. Lui Grimpow i-ar fi plăcut ca totul să se petreacă aşa cum îl vestise Durlib pe fratele Brasgdo, în ziua când fusese în mănăstire ca să-i dea de ştire că pleca, că avea să se ducă să vadă marea şi să afle dacă sirenele existau aievea. Dar visul lui frumos n-avea să mai fie niciodată cu putinţă. Grimpow îl cunoştea pe Durlib şi ştia că el se îmbăta adeseori şi stârnea încăierări şi certuri între victimele scornelilor lui, deşi niciodată nu-şi putuse închipui că avea să ajungă să-şi piardă şi minţile, după ce-şi pierduse giuvaierele şi banii din argint.

Copleşit de toate gândurile lui, Grimpow a auzit că Salietti o întreba pe femeia cu faţa ciupită de vărsat dacă nu ştia vreun loc unde el şi scutierul lui să poată petrece o noapte şi să dea de mâncare la cai.

— Caii şi catârca ar putea rămâne în grajd, iar, dacă Domniile Voastre vreţi, puteţi înnopta într-o odaie din pod. V-aş putea da şi ceva de-ale gurii pentru cină şi să-i fac o supă bună băiatului, că poate-şi mai vine în fire; rachiul nu pare să-l fi ajutat prea mult pe scutierul Domniei Tale.

Gata să ia de bună oferta cârciumăresei, Salietti s-a uitat la Grimpow, trăgând nădejde că băiatul voia să mâie în acea noapte în cocioaba ei împuţită şi urât mirositoare. Grimpow a încuviinţat cu un gest uşor, dornic să rămână singur cu durerea lui şi să adoarmă cât mai iute, ca să şi-o ogoiască.

Odaia din pod, de care pomenise cârciumăreasa, era o ghimirlie de sub acoperişul în ape, cu tavanul din bârne mucegăite, din pricina streşinilor, şi fără alte mobile decât o banchetă şi două paturi, la fel de tari ca duşumeaua. Spre norocul lui, Grimpow nici n-a pus capul jos, că a şi adormit buştean, de cum i-a adus cârciumăreasa o supă fierbinte cu crutoane şi usturoi, alături de două ouă prăjite. Nici nu şi-a mai dat seama că Salietti ieşise din odaie, de cum se băgase el în pat.

A doua zi dis-de-dimineață, pe când Grimpow mai stătea încă supărat sub pătură, Salietti i-a povestit că, la căderea serii, pusese pe cineva să îngroape leşul lui Durlib, ca nu cumva să rămână atârnat în piaţă zile în şir şi să putrezească la voia întâmplării, ciugulit de corbi. Ca să-l convingă, îl plătise pe gropar cu două pepite şi apoi stătuse aproape întreaga noapte de veghe, aşteptând să rămână piaţa pustie, ca să poată tăia frânghia care atârna de o creangă a sinistrului copac al spânzuraţilor şi să ia apoi trupul neînsufleţit al lui Durlib, pentru a-l duce cu o căruţa la cimitirul despărţit de nişte cocioabe doar printr-un zid comun.

După cum prinsese de veste, era clar că Durlib tot intra şi ieşea din cetatea Ulipens, gătit ca un cavaler şi dispus să-şi risipească banii la voia întâmplării, jucând zaruri şi cârti, matolindu-se prin cârciumi şi lupanare, stârnind certuri violente printre rivali. Povestea în care pomenea de un cavaler pe care îl găsise mort la vreme de iamă în munţii din împrejurimile mănăstirii din Brinkdum ajunsese şi la urechile episcopului; prevenit de fuga unui cavaler templier urmărit de inchizitorul Bulvar de Goztell, acesta îi trimisese pe ostaşii contelui de Ulipens să-l bage la temniţă, dar, chiar când să fie prins, Durlib îl omorâse pe unul dintre ei şi-i rănise grav pe alţi doi, apoi căzuse leşinat pe podea, copleşit de înverşunarea luptei şi de numărul soldaţilor din jurul său. Contele poruncise să fie pedepsit cu o sută de lovituri de bici şi spânzurat după aceea de copacul care le servea întotdeauna de eşafod când erau executaţi public ucigaşii şi lotrii din ţinutul Ulipens.

Grimpow nu s-a putut împiedica să se simtă vinovat de moartea prietenului său. Dacă nu l-ar fi găsit împreună pe cavalerul mort în munţi, nu s-ar fi întâmplat nimic, la fel cum nu s-ar fi petrecut nimic nici dacă, în loc să fi rămas la mănăstire, el ar fi plecat cu Durlib către Strasbourg, aşa cum voia de când citise răvașul pecetluit găsit la cavalerul mort. Şi-a făcut reproşuri că îngăduise ca ei doi să se despartă şi că, din acea pricină, pe Durlib l-a biruit singurătatea şi şi-a căutat adăpost într-un trai nesăbuit, cu jocurile de noroc şi beţivănelile îngăduite de mica-i avere. Atunci, băiatul a vrut să scape de piatra cavalerului mort, pe care o purta atârnată la gât, căci i se

părea că-i ca un blestem şi pricinuise deja moartea templierului, a stareţului din Brinkdum şi a bunului său prieten Durlib. Dar, în sinea lui Grimpow, ceva nu se grăbea să creadă că tocmai piatra pricinuise atâtea nenorociri. Băiatul a mai chibzuit şi că, dacă Salietti şi el ar fi ajuns la Ulipens mai devreme, poate că i-ar fi putut sări într-ajutor, dar, când i-a pomenit lui Salietti de ghinionul lor, spunându-i cu glas tare ce i se năzărise, cavalerul i-a răspuns:

— Întâmplarea e un misterios joc de zaruri, aidoma celui care îl pasiona atât de mult pe prietenul tău Durlib. Un joc îndoielnic şi fără leac, pe care începem să-l jucăm de cum venim pe lume, în care ori de câte ori respirăm facem o nouă aruncare, fără să avem ştire dacă soarta va fi prielnica dorinţelor, alegerilor, iluziilor sau viselor noastre. În acest joc înşelător şi fantastic, care ne face să uităm de temeri, fiece zi e un pas nou înainte, deoarece alegem numere cu ori fără noroc, chiar dacă orice strădanie de a ocoli capcanele sorţii e la fel de nefolositoare ca bocetul la înmormântare.

— Cel puţin bocetul e o mângâiere, a replicat Grimpow, pe când Salietti deschidea ferestruica, lăsând să intre în pod câteva raze de soare care, deşi sfioase şi palide, au izbutit să-i ia ochii lui Grimpow.

— Atunci ce mai aştepţi, fă-o, plângi moartea prietenului tău până-ţi seacă ochii. Dar, când ai să sfârşeşti, gândeşte-te că trebuie să-ţi duci traiul mai departe şi bucură-te că prietenul Durlib va dăinui mereu viu printre aducerile tale aminte.

Grimpow s-a ridicat din pat dintr-un singur salt, gata să coboare la grajduri şi să pregătească cei doi cai şi catârca pentru plecarea neîntârziată către cetatea Strasbourgului.

— Mă duc să pun şeile pe cai, a rostit.

— Aşteaptă o clipă, l-a oprit Salietti, ridicând braţul. Dacă ne continuăm drumul împreună, e de trebuinţă ca mai înainte să stăm de vorbă deschis, ca de la bărbat la bărbat, uitând că eu sunt cavalerul şi tu scutierul. De acum înainte, nu va mai fi între noi nicio deosebire, decât aceea care ni se pare nimerită ca să putem rămâne alături.

Acestea fiind zise, a tăcut, înălţând sprâncenele întrebător, şi a aşteptat ca Grimpow să-i accepte propunerea.

— Bine, s-a învoit Grimpow ceva mai însufleţit şi s-a aşezat pe pat.

Salietti s-a aşezat în faţa lui şi l-a ţintuit cu privirea.

— Cine era, de fapt, prietenul tău Durlib? l-a descusut.

Grimpow i-a zis că Durlib era fur şi şarlatan, i-a istorisit cum şi când îl cunoscuse, ca şi de ce îşi petreceau iernile în munţii din împrejurimile mănăstirii din Brinkdum. Iar Salietti s-a arătat mulţumit cu lămuririle lui.

— Şi de ce năzbâtii pomenea prietenul tău, în legătură cu un cavaler care-şi găsise moartea în munţi? l-a mai iscodit.

Atunci Grimpow i-a pomenit de leşul pe care îl găsiseră în zăpadă şi de micuţa comoară pe care o avea în desagi: banii din argint, giuvaierele şi podoabele, jungherele cu mânere încrustate cu safire şi rubine, răvaşul pecetluit şi sigiliul din aur; şi i-a mai pomenit şi de leşul cavalerului mort pe zăpada, care se făcuse nevăzut sub ochii lui atât de brusc şi de misterios. I-a lămurit şi cum izbutise să dezlege ciudatele semne ale răvaşului cifrat, i-a zis că Durlib şi el voiau să-l caute pe Aidor Bilbicum în cetatea Strasbourgului şi i-a istorisit toate cele întâmplate după sosirea la mănăstire a inchizitorului Bulvar de Goztell şi a ostaşilor regelui: fuga lui Durlib şi uciderea stareţului, ucenicia pe care şi-o făcuse în bibliotecă şi vorbele pe care le schimbase cu monahul centenar, lipsit de lumina ochilor Uberto din Alessandria, care de mai bine de două decenii stătea nemişcat în patul său de suferinţă.

— Şi ce s-a ales de piatră? s-a repezit să-l tragă de limba Salietti.

— Care piatră? a replicat Grimpow, făcând pe niznaiul.

— Am jurat să nu ne ascundem nimic, i-a reproşat Salietti, încruntându-se şi, cu un gest, l-a poftit pe Grimpow să fie sincer.

Grimpow a scos micuţa piatră din punguţa de in pe care o purta atârnată la gât şi i-a întins-o.

— Nu-s foarte încredinţat că asta-i chiar o piatră, a observat, ca să-l lămurească de ce se codea.

Salietti a luat piatra în mână, iar Grimpow a observat că ea nu-şi schimba culoarea, nici nu se făcea roşiatică şi strălucitoare, aşa cum se întâmplase când o atinsese el pentru întâia oara cu degetele.

— Fratele Uberto din Alessandria mi-a povestit că ai găsit lapis philosophorm ori piatra filosofală a înţelepţilor, dacă preferi să-i spui aşa, a vorbit Salietti.

— Fratele Uberto? s-a arătat Grimpow mirat, aducându-şi aminte că, la sosirea în mănăstire, Salietti îi pomenise că-l cunoştea pe monahul lipsit de lumina ochilor, dar şi că, în plus, soarele şi luna care-i blazonau scutul era semne alchimice neîndoioase, pe care niciun iniţiat nu le-ar fi trecut cu vederea. Atunci Domnia Ta… adică tu… tu, a bâiguit Grimpow, pe măsură ce ridica vocea ca să-şi arate supărarea, tu nu eşti un cavaler, ci un şarlatan, precum Durlib, un fecior de lele rău de gură, gata să mă ducă de nas.

Salietti a izbucnit în hohote de râs.

— Nu cred că-s mai pişicher ca tine, că doar nici tu nu mi-ai împărtășit ţelurile tale de taină. Dar nu-ţi face griji, am venit doar ca să-ţi dau o mână de ajutor.

— Fratele Uberto a pus să fii chemat? l-a descusut Grimpow.

— Fratele Rinaldo din Metz a trimis la mine un slujitor de încredere, cu un răvaş în care îmi cerea să vin la mănăstirea din Brinkdum, pentru ca de acolo să te întovărăşesc la Strasbourg. Fratele Uberto îi vorbise după mulţi ani de tăcere şi hotărâseră împreună că nu te puteai duce neînsoţit să cauţi taina învăţaţilor. Când ne-am întâlnit pe drumul care ducea la mănăstire, am ştiut pe loc că erai băiatul de care îmi vorbiseră ei, deşi nu-mi închipuisem că tu însuţi aveai să-mi uşurezi într-atât misiunea, mărturisindu-mi fără ocol că voiai să-mi fii scutier.

— Şi de ce te-au ales ei tocmai pe tine? l-a tras de limba Grimpow, încă buimac.

— Aşa cum ţi-am pomenit când ne-am cunoscut, şi nici că te-am minţit, părintele meu a fost prieten bun de-o viață cu monahul Uberto din Alessandria, cu care a împărtăşit multe găselniţe şi încercări alchimice, încă de pe când îi fusese discipol la Universitatea din Padova. Părintele meu obişnuia să vină cam o dată la doi ani să-l viziteze la mănăstire, după ce-şi pierduse lumina ochilor, iar eu îl însoţeam încă de când a început să-mi meargă mintea. Fratele Uberto şi fratele Rinaldo mă cunoşteau bine şi ştiau că eu studiasem la Padova şi la Paris, în ciuda

vocaţiei războinice şi a titlului de duce pe care l-am moştenit de la bunicul meu, Jacopo de Estaglia, după ce tata i-a refuzat moştenirea grevată de datorii. Întemeindu-se pe toate acestea, cei doi monahi au hotărât de comun acord că eram omul potrivit să te însoţească şi să te apere în călătorie.

— Bănuiesc că ştii cel puţin câte ceva despre taina învăţaţilor, a pretins Grimpow, mulţumit că fratele Uberto şi fratele Rinaldo îl aleseseră tocmai pe Salietti, ca să-i ţină tovărăşie în călătorie.

Salietti s-a ridicat în picioare şi a privit prin ferestruica la cerul azuriu din cetatea Ulipensului, tot răsucind misterioasa piatră între degete.

— Nu mult mai multe decât tine. Ai enigmaticul răvaș? l-a iscodit.

Grimpow a deschis un buzunăraș ascuns în cusăturile pieptarului, a scos răvașul îndoit al cavalerului mort în munţi şi i l-a întins. Salietti l-a privit îndelung şi a trecut piatra peste el, de parcă aştepta să priceapă ciudatele semne scrise acolo.

— E de necrezut că i-ai putut înţelege de unul singur limbajul cifrat, a murmurat gânditor, dându-şi seama că nu izbutea să dezlege spusele răvaşului, cu toate că ţinea piatra magică în mână.

Grimpow s-a mărginit să dea din umeri, iar apoi a limpezit:

— Piatra mi-a îngăduit să-l dezleg, de asta chiar că-s încredinţat, dar să nu mă întrebi de ce, căci n-aş şti ce să-ţi zic.

— Şi eşti încredinţat că asta spune, l-a ademenit Salietti.

— „Pe cer stau bezna şi lumina. Aidor Bilbicum. Strasbourg.” îl ţin minte încă de când l-am citit pentru întâia oară. Bănuiesc că fratele Rinaldo ţi-a pomenit de faptul că, de când am aflat piatra, am harul rar întâlnit al limbilor, oricât de vechi ar fi ele.

— Mi-a pomenit ceva de toate astea, dar e greu de crezut că un minereu atât de neînsemnat ca acesta poate opera înlăuntrul tău asemenea miracole, a răspuns Salietti, dându-i înapoi piatra şi răvașul.

— Fratele Rinaldo e încredinţat că bărbatul mort în munţi era un cavaler al Ordinului Templierilor şi că piatra lui e parte din taina pe care cei nouă cavaleri templieri au descoperit-o în Templul lui Solomon din Ierusalim în urmă cu două veacuri şi pe

care mai târziu au dus-o cu ei în Franţa, ascunzând-o în cine ştie ce loc neştiut de nimeni.

— E cu putinţă, a încuviinţat Salietti fără prea mare convingere. Dar tocmai aşa ceva trebuie să prindem noi de veste.

Cârciumăreasa le-a arătat unde puteau afla un prăvăliaș de ţesături, ca să-şi poată lua în locul bietelor lor haine unele veşminte mai potrivite cu nobleţea ducelui de Estaglia şi a scutierului său. Salietti i-a răsplătit bunăvoinţa şi ospeţia cu o pepită din aur, iar femeia le-a dat rest câţiva bani din argint, după ce i-a sărutat mâna lui Salietti, ca pe moaştele îmbălsămate ale unui sfânt făcător de minuni.

Gătiţi cu cizme elegante, cu cingători, cămăşi, pantaloni strâmţi din piele şi pieptare atât de strălucite, de la soarele care le lumina paşii pe uliţă te puteai uita, dar la ele ba, s-au dus la cel mai vestit armurier din Ulipens, un bărbat scund şi îndesat, cu chipul la fel de unsuros şi de lucios ca chelia, căruia toţi îi spuneau meşterul Ailgrup.

— Fii binevenit, domnul meu! i-a urat meşterul Ailgrup, îndoindu-şi cu mari strădanii trupul rotofei într-o adâncă plecăciune. Spune-mi Domnia Ta cu ce v-aş putea fi de folos, iar eu am să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să vă mulţumesc.

Salietti a răspuns curtenitoarei bunăvoinţe a meşterului armurier cu o uşoară înclinare a capului.

— Am trebuinţă de o armură de cea mai bună calitate, ca să pot lua parte la turniruri, a cerut, plimbându-şi privirea peste o grămadă de armuri de o mare frumuseţe, care, cu plăcile lor netede şi lustruite, stăteau atârnate pe mari panoplii din catifea roşie, rezemate de pereţi. Grimpow rămăsese cu gura căscată la bogata colecţie de spade, care se odihnea în mai multe vitrine din cristal, când Salietti şi-a ridicat braţul, arătând o armură întocmită din uşoare plăci de oţel, care străluceau precum razele unei luni argintate. Coiful avea în vârf un soare, din care atârna un panaş gălbui ca un şuvoi de aur, prevăzut cu o vizieră încovoiată, cu răsuflători mari.

— Fii Domnia Ta încredinţat ca ai nimerit la cel mai bun atelier de armuri din Ulipens. Cuirasele noastre din oţel sunt

admirate nu numai pentru că pot să-l ajute pe cavalerul care poartă una dintre ele să nu fie atins, dar şi ca vrednice opere de artă.

— Arată-mi armura de colo, meştere Ailgrup. Pare cea mai solidă şi mai uşoară pentru turniruri, a poruncit Salietti fără ocolişuri, făcând semn spre o panoplie.

— Nu încape nicio îndoială că Domnia Ta ştie foarte bine după ce umbla, seniore… s-a întrerupt meşterul armurier.

— … Salietti, Salietti de Estaglia, dar, dacă doreşti, îmi poţi spune duce, a recunoscut Salietti fără aroganţă.

— Seniore Salietti, dacă ai Domnia Ta de gând să iei parte la turnirurile castelelor din Alsacia, armura pe care ai ales-o te va ajuta să obţii gloria victoriei. Vei fi admirat de toate domniţele şi invidiat de cei mai curajoşi cavaleri, a pretins linguşitor meşterul Ailgrup. Îţi spun eu că în toată cetatea Ulipensului n-o să dai Domnia Ta de nicio altă armură mai osebită şi mai înnoitoare, ușoară precum pana şi trainică precum diamantul, a mai adăugat, apoi a luat o prăjină înaltă care avea în vârf un cârlig şi a desprins una după alta plăcile armurii alese de Salietti.

Le-a pus pe o masă mare, descriind amănunţit virtuţile fiecărei piese a armurii, începând cu coiful care apăra capul şi viziera ce acoperea chipul, continuând cu apărătoarea bărbiei, care acoperea şi gura, cu grumăjerul care acoperea gâtul şi ajungea pe piept, cu brasardele şi terminând cu apărătoarele pentru mâini şi picioare. O adevărată harababură de piese, curele şi armături, pe care Grimpow, ca scutier, trebuia să le ştie pe dinafară atunci când avea să-l ajute pe Salietti să-şi îmbrace armura de cavaler, în vederea vreunui turnir. În vreme ce punea cu răbdare şi grijă fiecare piesă a armurii pe trupul lui Salietti, iar Grimpow nu pierdea niciun amănunt al îndemânării de care dădea dovada, meşterul Ailgrup l-a întrebat:

— Domnia Ta ai de gând să te alături oştii lui Figüeltach de Vokko?

Salietti şi Grimpow s-au uitat unul la celălalt, fără să priceapă.

— Oştii lui Figüeltach de Vokko? s-a mirat Salietti, şovăielnic.

— Văd că încă n-a ajuns în Italia zvonul războiului, a zis meşterul Ailgrup, vorbăreţ ca un bărbier.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu, şi, după câte ştiu, heralzii lui Figüeltach de Vokko n-au anunţat decât ca se vor ţine turnirurile castelelor din Alsacia, pentru a face cunoscute, ca în fiece an, serbările primăverii şi a-i pofti pe toţi cavalerii din nordul Italiei, care doresc, să participe la faimoasele lor turniruri, a cuvântat Salietti.

Meşterul Ailgrup a coborât tonul, ştiind că vorbele lui vor trezi interesul nobilului său muşteriu.

— Stăpâne şi duce de Estaglia, e mai bine să fii Domnia Ta prevenit. Anul acesta luptele dintre cavaleri nu-s decât pretextul de a întruni în fortăreaţa hrăpăreţului baron Figüeltach de Vokko pe toţi cavalerii de pe lume, pentru a le cere să se unească negreşit în vederea noii lui cruciade.

Vorba „cruciadă” a răsunat în mintea lui Grimpow şi l-a făcut să ciulească urechile, dar meşterul armurier vorbea atât de încet, că abia de-i putea auzi vocea, amestecată în răstimpuri cu sunetul îndepărtat al ciocanelor care loveau în metalul de pe o nicovală.

— Oare Figüeltach de Vokko are de gând să se pună în fruntea unor noi oşti, ca să recucerească Ţara Sfântă? a întrebat Salietti, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Un chiţcăit mitocănesc s-a desprins de pe buzele groase ale meşterului Ailgrup.

— O, nu, seniore Salietti! a zis. De data aceasta, cruciada nu-i îndreptată împotriva necredincioşilor din Orient, ci contra ereticilor aflaţi în castelele din Cercul de Piatră, care se află dincolo de fruntariile care despart pământurile lui Figüeltach de Vokko de Germania. A făcut o pauză, ca să aplice forţat o placă pe umărul drept al lui Salietti, a tras aer în piept de parcă se sufoca şi a continuat: După părerea celor cu care stau eu de vorbă, toţi cavaleri nobili, după cum vă puteţi închipui, ţinând cont de natura breslei mele, însuşi regele Franţei va fi de faţă la turniruri, şi acolo va proclama Sfânta Cruciada împotriva castelelor care îi apăra pe nelegiuiţii cavaleri templieri.

La auzul vorbelor lui, Grimpow şi-a amintit tot ce-i istorisise fratele Rinaldo la mănăstirea din Brinkdum despre castelele aflate în Cercul de Piatră şi despre ospeţia pe care ducele Gulf şi credincioşii lui cavaleri o ofereau templierilor fugiţi din întreaga

Franţă, după ce regele Filip cel Frumos hotărâse să-i urmărească. A trebuit să-şi muşte limba, ca să nu se bage în vorbă, uitând că umila-i condiţie de scutier neştiutor îl obliga să păstreze cea mai deplină tăcere. Dar Grimpow era încredinţat că Salietti n-avea totuşi să-şi ţină gura ca prostul, pierzând prilejul de a-l trage cât mai mult de limbă pe armurierul Ailgrup, profitând că era foarte curtenitor şi primejdios de indiscret.

— Şi aici s-au băgat răzvrătiţii de templieri? Eram încredinţat că regele Filip abia terminase cu ei şi cu diabolicele lor erezii, după descinderea de la Paris, din urmă cu şase ani, a lămurit Salietti, aţâţându-l cum nu se putea mai bine pe meşterul Ailgrup să le istorisească toate câte le ştia despre războiul care era tot mai aproape.

— De la Paris sosesc veşti – a admis armurierul şi a coborât atât de mult vocea, că Grimpow a trebuit să se apropie şi mai mult de Salietti, ca să audă tot ce zicea – veşti care dau de înţeles că Marele Maestru al templierilor, ca şi alţi preceptori şi comandori ai ordinului, a fost ars pe rug în faţa catedralei Notre-Dame şi că, înainte de a-şi da duhul, a aruncat un teribil blestem asupra papei şi a regelui Franţei, cărora le-a prezis că vor da ortul popii înainte de a se împlini anul. Se zvoneşte de aceea ca nu pe templierii fugiţi i-ar căuta regele Filip, ci taina pe care cei nouă cavaleri ai Templului lui Solomon au aflat-o acum două veacuri în Ierusalim, fiindcă numai ea s-ar putea opune împlinirii blestemului.

— Şi ce-au de-a face castelele din Cercul de Piatră şi taina templierilor? l-a iscodit Salietti, făcându-se că n-o cunoştea, în vreme ce-şi potrivea armura, dând din mâini şi din picioare.

Meşterul Ailgrup a luat coiful şi i-a ridicat viziera.

— Unii bănuiesc că acei nouă cavaleri care au găsit tezaurul din Templul lui Solomon l-au adus în Franţa şi l-au ascuns în fortăreaţa construită chiar în inima rotundului pe care îl alcătuiesc castelele din Cercul de Piatră. Nouă cavaleri şi nouă castele cum nu se poate mai bine fortificate, a insinuat armurierul, făcându-i cu ochiul lui Salietti, pentru a-i atrage atenţia asupra dublului înţeles al vorbelor lui.

— Înţeleg. Unde s-ar putea ascunde mai bine un secret atât de preţios şi de râvnit decât în cele nouă castele din Cercul de

Piatră? l-a tras de limbă Salietti, ca să-i arate meşterului Ailgrup că-i pricepuse insinuările şi că întrebarea lui n-avea trebuinţă de niciun răspuns.

Meşterul armurier a ridicat coiful şi i l-a pus pe cap lui Salietti, care, împodobit cu strălucitoarea-i armură de cavaler, era la fel de maiestuos cum trebuie că fusese în vremurile de demult primul duce de Estaglia. Apoi a zis:

— Acuma, seniore Salietti, numai de Domnia Ta depinde în ce tabără hotărăşti să lupţi, cu noua şi perfecta armură a Domniei Tale.

Şi un surâs de răutăcioasă mulţumire i s-a desenat pe chip.

Blestemul schivnicul

Mai aveau câteva zile de drum, ca să ajungă la Strasbourg. Salietti ardea de nerăbdare să ia parte la turnirurile de primăvară convocate de Figüeltach de Vokko în fortăreaţa lui şi, din când în când, îşi privea noua armură, pe care catârca i-o ducea în spate, parcă prevăzând că plăcile din metal şlefuit, care străluceau sub razele soarelui ca aurul alchimiştilor de după cristalul alambicului, aveau să-i salveze viaţa. Vestea pe care i-o dăduse meşterul Ailgrup, cum că regele Franţei avea de gând să pornească la o cruciadă împotriva castelelor din Cercul de Piatră, nu înceta să-l neliniştească. Mai ales după ce aflase că taina învăţaţilor, pe care o căutau el şi Grimpow, ar fi putut sta ascunsă în fortăreaţa ducelui Gulf sau în oricare dintre celelalte opt castele din Cercul de Piatră, care o apărau, aşa după cum păreau să indice toate zvonurile. Salietti nu era într-atât de naiv încât să dea crezare tuturor vorbelor de clacă, dar spusele meşterului Ailgrip erau, cu toate acestea, pline de bun-simţ: „Nouă cavaleri şi nouă castele”. Ce alt înţeles puteau avea decât acela că însuşi Regele Franţei avea să se pună în fruntea cruciadei îndreptate împotriva castelelor din Cercul de Piatră, dat fiind că legenda le socotea de necucerit. Şi dacă era aşa şi taina învăţaţilor stătea într-adevăr ascunsă într-unul dintre castele, care era semnificaţia pietrei misterioase care ajunsese în mâinile sale şi cine fusese cavalerul care îşi dăduse duhul în

munţi şi al cărui leş se topise pe zăpadă, ca un spectru nevăzut? Şi, mai mult, ce înţeles avea misteriosul răvaş pecetluit şi cine era Aidor Bilbicum? Toate aceste întrebări luau cu asalt gândurile lui Grimpow, pe când cei doi prieteni călăreau tăcuţi peste câmpiile din Ulipens, până când Salietti şi-a oprit brusc calul şi a zis:

— Socot că trebuie să începem cu începutul.

Grimpow l-a oprit pe Astro şi l-a privit pe Salietti fără să priceapă ce voia să spună.

— Nu te înţeleg. Vrei să ne întoarcem iar la mănăstirea din Brinkdum? l-a ademenit râzând.

— Vorbesc de taina învăţaţilor. Căutăm ceva ce nu ştim ce-i, nici la ce-i bun, nici unde stă ascuns, a chibzuit Salietti cu glas tare, pornind iar la trap.

— Sunt încredinţat că gândeşti nespus de inteligent, a şuguit Grimpow.

— Dar ce ştim noi, în fond? a dedus Salietti, trecând cu vederea sarcasmul noului său prieten, iar întrebarea i-a plutit în văzduh, alături de şoimul care zbura în cercuri mari deasupra lor.

— Păi, că avem un obiect misterios, în stare să facă minuni imposibil de lămurit, a insistat Grimpow asupra primii certitudini.

— Un obiect misterios care-i aidoma unei pietre, a adăugat Salietti.

— O piatră care poate avea vârsta omenirii, a continuat Grimpow.

— Omenirea care a descoperit într-o zi înţelepciunea în *lapis philosophorum*, a spus Salietti, continuând ceea ce părea un naiv şi vesel joc de cuvinte, care se legau între ele tot mai iute, cu fiecare replică.

— O înţelepciune pe care au cultivat-o înţelepţii.

— Înţelepţii care şi-au păstrat învăţăturile în secret.

— Un secret pe care, acum două veacuri, l-au aflat cei nouă cavaleri.

— Cei nouă cavaleri care au fondat Ordinul Templierilor.

— Templierii pe care regele Franţei i-a urmărit acum şase ani ca pe nişte fugari nelegiuiţi.

— Fugari care s-au retras în castele din Cerc.

— Castelele din Cerc, către care se îndrepta cavalerul mort.

— Cavalerul mort, care fugea de inchizitorul Bulvar de Goztell, având la el un sigiliu din aur, o piatră misterioasă şi un pergament.

— Pergament care conţine un mesaj.

— Mesajul care vorbeşte de Aidor Bilbicum şi de cetatea Strasbourgului.

— Cetatea Strasbourgului, către care ne vom îndrepta noi, după ce vom lua parte la turniruri.

— Turniruri pe care le-a convocat Figüeltach de Vokko, pentru ca regele Franţei să proclame o nouă cruciadă.

— Cruciada prin care aspiră să pună mâna pe taina învăţaţilor.

— Taina ce are de-a face cu piatra noastră, e taina pe care şi noi o căutăm şi despre care bănuim că o găzduiesc cele nouă castele din Cerc.

— Cercul pe care, cu jocul nostru de cuvinte, tocmai l-am închis, limpezind cât de puţin ştim şi cât de mult nu ştim încă, a îndrugat Grimpow şi amândoi s-au pus pe râs cum niciunul din ei nu-şi mai amintea s-o fi făcut de multă vreme.

Câmpia Ulipensului era acoperită cu podgorii întinse şi cu ogoare cultivate cu grâu, iar cătunurile îi împestriţau peisajul, înşirate cum erau pe malurile unui râu mare, care o străbătea în zigzag, trecând printre copaci ca un şarpe lung de apă, în mişcare. La cele două capete ale zării, terenul se vălurea în coline uşoare, pe culmile cărora se înălţau mici castele din piatră roşiatică, care de departe păreau nişte leneşi şi somnoroşi paznici ai drumului. O grămadă de seniori din ţinutul Ulipens avea să ia parte, ca în fiecare an, la turnirurile organizate cu prilejul serbărilor primăverii la castelele din Alsacia, şi unii plecaseră de-acum către fortăreaţa lui Figüeltach de Vokko, însoţiţi de domniţele, de scutierii şi de slujitorii lor, ducând cu ei corturi, arme şi stindarde. Grimpow şi Salietti n-aveau, cu toate acestea, prea mult calabalâc, iar alaiul lor era alcătuit doar din catârca împovărată cu armura, scutul,

stindardul şi harnașamentul de sărbătoare al calului, pe care apărea blazonul ducelui de Estaglia.

S-au oprit la o răscruce de drumuri, care se îndreptau spre cele patru puncte cardinale şi plecau de la un schit fără caraulă şi fără porţi, care servea de loc de rugăciune drumeţilor şi pelerinilor. Era o biserică mititică şi alungită, cu un portic arcuit, sprijinit pe două coloane rotunde. Lângă schit erau un puţ şi o adăpătoare pentru cai. Bătrânul schivnic care avea grijă de capelă stătea la soare pe o bancă din piatra, ţinând în mâna stângă un bâţ lung şi îndoit la un capăt, ca un toiag, iar mâna dreaptă o avea retezata chiar din încheietură.

Bătrânul schivnic le-a surâs când i-a zărit, arătându-și singurul dinte care-i mai rămăsese. Purta o sutană lungă şi zdrenţuită din dimie, încinsă pe talie cu un brâu din cârpă, era desculţ şi părea să fie mai curând nebun decât înţelept.

— Fugiţi, fugiţi, acum că mai aveţi vreme să scăpaţi de mânia Atotputernicului, fii blestemaţi ai diavolului, ori intraţi în sfântul schit şi puneți-vă în genunchi în faţa crucii martiriului, implorând de la divina îndurare a Domnului iertarea păcatelor voastre! a zbierat, în vreme ce Grimpow şi Salietti îşi duceau caii la adăpătoare, ca să le dea de băut.

Bătrânul schivnic s-a sculat în picioare şi, ridicându-şi toiagul către cer, şi-a continuat litania, urlând în gura mare şi privindu-i sfidător.

— Trâmbiţele Apocalipsei răsună în Cer, iar pe Pământ viermii se sucesc sub morminte, ca să scape de lumina ce vede totul! Focul gheenei e gata să vă ardă sufletele! Veţi arde cu toţii în focul gheenei! Trădători ai credinţei! Sclavi ai dezmăţului! Slujitori ai necumpătării şi ai zgârceniei! Ascultaţi vocea Judecăţii de Apoi! Secera morţii va face ca aroganţa voastră zeiască să se ducă de-a berbeleacul în tină, iar copitele cailor vor trece peste capetele voastre! La nimic n-au să vă mai servească lăncile şi spadele voastre! Profeţiile se vor împlini! Căiți-vă şi rugaţi-vă odată cu mine! a încheiat şi s-a pus în genunchi în faţa lor, într-un extaz prefăcut, în vreme ce scuipa printre buze vorbe de neînţeles.

Salietti i-a aruncat o privire îndurătoare bătrânului schivnic şi i-a şoptit lui Grimpow:

— Joacă întreaga comedie a falsului profet doar ca să primească o pomană grasă.

Cândva, şi Grimpow se prefăcuse împreună cu Durlib că era orb sau ciung, ca să primească de pomană la porţile bisericilor sau prin pieţe, aşa că ştia prea bine că, din pricina sărăciei şi a foamei, numeroşi potlogari şi haimanale hălăduiau morţi de foame pe drumuri şi prin sate şi nu pregetau să recurgă la orice şiretlic sau viclenie, ca să poată duce la gură un coltuc de pâine. Dar în privirea pierdută a schivnicului lui Grimpow i s-a părut că întrezărea o tristeţe pe lângă care toate celelalte mizerii păreau fleacuri.

— Nu cu noi vorbea, a lămurit.

Salietti s-a uitat de jur-împrejurul lor.

— Atunci cu cine? Aici nu mai sunt decât caii şi catârca.

— Le vorbea cavalerilor templieri. Poate că, în delirul lui, ne-a confundat cu ei.

— Ce te face să crezi aşa ceva? l-a descusut Salietti mirat.

— Vorbele pe care le-a îndrugat.

— Nu ştiu ce vrei să spui. A îndrugat ce-ar spune oricare profet al Apocalipsei.

— A vorbit de toate relele de care au fost acuzaţi cavalerii templieri, pentru a fi condamnaţi ca eretici, a adeverit Grimpow, entuziasmat de propriile judecaţi. De-aia, când ne-a văzut, ne-a sfătuit să fugim, că încă mai avem vreme să scăpăm de persecuţii, şi de-aia vorbea de fiii blestemaţi ai diavolului, de viermii care se ascund, ca să scape de lumina ce vede totul, de focul gheenei în care au să le ardă sufletele, de trădătorii credinţei, de sclavii dezmăţului, de slujitorii necumpătării şi ai zgârceniei, de moartea care va face ca aroganţa lor zeiască să se ducă de-a berbeleacul în tină şi de caii care vor trece peste capetele lor, căci la nimic n-au să le mai servească lăncile şi spadele, l-a lămurit.

Pe Salietti l-a năucit precizia interpretării.

— Ai dreptate, Grimpow, templierii au fost acuzaţi că-l adorau pe diavol, că se ascundeau sub pământ ca viermii, ca să-şi împlinească riturile la adăpost de ochii Domnului Dumnezeu Atoatevăzătorul, că au trădat credinţa şi au păcătuit dezmăţându-se şi comiţând obscenităţi între ei, că au îmbucat

carne în post şi au adunat bogaţii până au ajuns să se creadă egalii zeilor.

— Şi-i adevărat că i-au zdrobit înşişi papa şi regele care, precum caii lor, înainte le arătau supunere, a adăugat Grimpow, dar mai apoi lăncile şi spadele nu i-au ajutat să se salveze de la arderea pe rug.

Grimpow a descălecat de pe Astro, l-a lăsat să se adape şi s-a apropiat de moşneagul care rămăsese în genunchi în faţa lor, cu privirea pierdută în zare. L-a ajutat să se ridice şi a mers alături de el până la banca din piatră de lângă schit. Nu departe, un dud îşi întindea umbra uriaşă pe pământ, iar printre crengile lui se auzea ciripitul vioi al pasărilor.

— Care-i numele Domniei Tale? l-a iscodit Grimpow pe bătrânul schivnic.

— Ce-ţi pasă de numele meu?! a replicat acesta fără niciun chef.

Când l-a ajutat să se aşeze pe bancă, Grimpow a observat că moşneagul avea sub ceafă o cruce ovală, făcuta cu fierul roşu, aidoma celei zărite pe pelerina albă şi pe spada fratelui Rinaldo din Metz, în grota de sub pământul mănăstirii.

— Eşti cavaler templier? l-a tras de limbă.

— Dar ce, mai există încă Ordinul Templierilor? a răspuns moşneagul privind în gol.

Grimpow s-a aşezat lângă el şi i-a privit ciotul mâinii drepte: o grămadă de piei zbârcite şi putrede.

— Cum ţi-ai pierdut Domnia Ta mâna? a insistat Grimpow.

— Ei mi-au tăiat-o, ca să nu mai pot pune nicicând mâna pe spadă, a răspuns moşneagul.

Salietti s-a apropiat tăcut şi a rămas în picioare în faţa lor, cu spatele la soarele care începea să coboare spre asfinţit. Grimpow i-a făcut semn cu ochii să nu-i întrerupă, şi el a încuviinţat.

— Cine-s ei? a continuat să-l iscodească.

— Călăii regelui Franţei, i-a limpezit moşneagul.

— Te-au torturat?

Moşul a încuviinţat umilit.

— Nu ne-am putut apăra. Au intrat în zorii zilei în Turnul Templierilor din Paris, ca vulpile în ogradă, ne-au prins pe toţi,

ne-au luat hrisoavele şi comorile. Acum n-a mai rămas nimic, doar hoiturile făcute scrum ale sutelor de templieri care au ars pe ruguri, şi nici măcar n-au fost îngropaţi în Ţara Sfântă, cum ar fi dorit. Bătrânul schivnic vorbea singur, purtat de valul tristelor lui aduceri aminte, iar Grimpow l-a lăsat să continue: Pe mine m-au despărţit de ceilalţi şi m-au băgat într-o temniţă doldora de apă şi de şobolani, unde am stat închis, fără să văd lumina zilei, ani la rând, supus la cele mai oribile chinuri. Spuneau că eu ştiam lucruri pe care ei doreau să le afle şi că erau dispuşi să mi le smulgă cu cleştii Inchiziţiei.

— Şi cum ai izbutit să scapi din captivitate?

— La un moment dat, au crezut că eram destul de nebun, pentru ca nimeni să nu mă mai creadă, iar inchizitorul Bulvar de Goztell, al cărui majordom fusesem pe când era în Ordinul Templierilor, s-a hotărât să se poarte frumos cu mine şi m-a lăsat să scap, după ce le-am dat ce voiau. De atunci, am tot mers la voia întâmplării, până am găsit adăpost aici, în schitul părăsit şi fără alt stăpân decât pelerinii, şi aici am să-mi aştept sfârşitul zilelor, a cărui sosire o doresc aşa cum pustia doreşte apa ploii, a mărturisit cu voce slabă. Au proferat împotriva noastră cele mai grele calomnii care se pot închipui şi ne-au ucis fraţii doar pentru că voiau să ne afle taina.

Salietti a sărit în sus, de parcă un fulger i-ar fi cutremurat trupul, dar nici n-a clipit.

— Despre ce taină vorbeşti Domnia Ta? a iscodit.

— Despre taina de care legenda dă de înţeles că au găsit-o cei nouă cavaleri la Ierusalim, înainte de a fonda Ordinul Templierilor, acum mai bine de două sute de ani.

Salietti nu-şi clintea privirea de la Grimpow, căci se temea ca nu cumva bătrânul schivnic să recadă în starea de nebunie de dinainte.

— Bănuiesc că Domnia Ta o cunoşteai, l-a ademenit Grimpow.

— Nu, a grăit, şi apoi a tăcut de parcă nu mai voia să pomenească de aduceri aminte care îi pricinuiseră nespus de multe suferinţe.

— Vrei să zici că nu există nicio taină? a intervenit Salietti.

— Vreau să limpezesc că acei nouă cavaleri templieri n-au aflat nicio taină, ci doar s-au mărginit să ducă ceva de la

Ierusalim la Paris, din însărcinarea unei societăţi secrete a învăţaţilor, în schimbul unor mari sume de bani. N-au avut decât misiunea de a apăra de atacurile musulmanilor preţiosul conţinut al unui misterios chervan şi de a-l face să ajungă negreşit în Franţa. Nici măcar nu ştiau ce duceau. Nimeni n-a ştiut-o niciodată.

Salietti a părut dezamăgit de răspunsul bătrânului cerşetor, dar spusele lui adevereau bănuielile lui Grimpow că în munţi nu răposase un templier, ci un învăţat urmărit.

— Şi cum ai ajuns Domnia Ta să ştii aşa ceva?

— În fortăreaţa templierilor din Paris existau vechi pergamente care adevereau acest lucru: scrisori, înţelegeri, chitanţe. Fusesem numit custodele lor, până când m-au torturat şi le-am mărturisit unde stăteau ascunse.

— Pe aceste pergamente apărea şi numele societăţii secrete a învăţaţilor? l-a tras de limba Salietti, uimit de întâlnirea lor întâmplătoare cu bătrânul schivnic.

— Ouroboros, a rostit, distrându-se cu pronunţarea cuvântului.

„Da!“ a strigat Grimpow în sinea lui şi a văzut cum ochii lui Salietti se făceau cât cepele, de parcă ştia la fel de bine ca el despre ce vorbea bătrânul schivnic.

— Vorbeşti de şarpele care îşi muşcă vârful cozii? l-a descusut Grimpow.

Bătrânul a făcut semn că da.

— Şi Domnia Ta ai ajuns să cunoşti vreun învăţat din societatea secretă? a continuat.

— Nimeni nu-i cunoaşte, sunt la fel de nevăzuţi ca fantomele. Pot fi oriunde şi trec neobservaţi şi de către ochii cei mai buni. Sunt ca umbrele, ca spectrele tăcute.

— În actele pe care Domnia Ta ai ajuns să le vezi se vorbea cumva de locul unde stă ascunsă taina învăţaţilor? l-a iscodit Salietti.

— Nu, pergamentele vorbeau doar de-o simplă înţelegere comercială între cei nouă cavaleri şi enigmatica societate numită Ouroboros. Despre taina ei se spun istorii cu ghiotura, dar nimeni n-a dat încă de ea, nici n-a prins de veste despre ce-i vorba, nici unde stă ascunsă.

— Atunci de ce-o caută regele Franţei? l-a iscodit Grimpow.

— E încredinţat că, de-o afla, nicio putere de pe tot Pământul nu se va mai putea pune cu a lui şi că va ajunge nemuritor, conjurând astfel blestemul pe care Marele Maestru Jacques de Molay l-a proferat de pe rug înainte de a-şi da sufletul. Eu ştiu că şi voi căutaţi taina, v-am citit gândurile. Mulţi o caută de veacuri, şi tot mulţi sunt şi cei care şi-au pierdut viaţa străduindu-se s-o afle. Toţi au uitat de vechiul blestem, dar acesta-i lângă noi, pândind ca o fiară în beznă şi aşteptând să-i devoreze neîndurător pe curioşii care se încumetau să-i tulbure somnul veşnic.

— Blestemul? Domnia Ta vorbeşti de blestemul proferat de Marele Maestru al Ordinului Templierilor? a întrebat Salietti.

Bătrânul schivnic a căscat ochii şi şi i-a dat peste cap, până nu i s-a mai văzut decât albul lor.

— Nu, blestemul despre care vă vorbesc e la fel de bătrân ca vremea. Blestemaţi fie cei care se vor încumeta să-i pătrundă miezul, căci porţile pe care vor izbuti să le întredeschidă se vor închide pe veci în urma lor! a strigat şi a continuat să privească în gol.

Salietti şi Grimpow s-au întrebat, fiecare în sinea lui, acelaşi lucru, despre cum, oare, ar putea găsi taina învăţaţilor, iar bătrânul schivnic a părut să-i înţeleagă fără să fie nevoiţi să spună vreo vorbă.

— Dacă vreţi să ajungeţi la ea, va trebui să învăţaţi să interpretaţi limbajul pietrei, a răspuns fără să se uite la ei.

— Domnia Ta vorbeşti de piatra filosofală, de *lapis philosophorum*? l-a tras de limbă Grimpow.

Dar bătrânul schivnic a mijit ochii şi a-nceput să bâiguie un ciubăr de vorbe fără niciun înţeles, de parcă ar fi intrat într-o transă care curând avea să-l readucă la vechea-i nebunie, din care, poate – a socotit Salietti – nici nu ieşise vreodată.

Apoi s-a ridicat în picioare şi, sprijinindu-se în toiag, s-a îndreptat către biserică, strigând iar la ei:

— Fugiţi, fugiţi, acum că mai aveţi vreme să scăpaţi de mânia Atotputernicului, fii blestemaţi ai diavolului, ori intraţi în schitul sfânt şi puneți-vă în genunchi în faţa crucii martiriului,

implorând de la divina îndurare a Domnului iertarea păcatelor voastre!

Grimpow şi Salietti i-au zărit umbra intrând pe porticul bisericii, ca într-un tunel fără timp, iar vocea i s-a stins în tăcere la fel cum ziua se topea în umbrele nopţii.

Banditul cel sângeros

La căderea nopţii, au mas pe un ogor înţelenit, întins şi necultivat, fără niciun fir de iarbă şi fără copaci, unde zarea celor patru puncte cardinale era o simpla linie dreaptă, care unea negrul cerului cu negrul capătului lumii. Toată bolta cerească se întrezărea ca o jumătate de sfera goală şi transparentă care, înălţată peste podiş, se pierdea în nesfârşirea firmamentului presărat cu stele. Luna nu se vedea şi totul fusese devorat de întuneric. N-au făcut focul, ci au îmbucat câţiva cârnaţi cam uscaţi, câteva coltuce de pâine cu brânză şi câţiva ciorchini de strugure, culeşi în cursul dimineţii din întinsele podgorii pe unde trecuseră.

Constelaţiile clipeau deasupra lor, precum roiuri de licurici împietriţi brusc în neobositele lor zboruri nocturne. Salietti a pus o desagă sub capul lui Grimpow şi i-a acoperit trupul cu o pătură. O briză uşoară venea dinspre miazănoapte şi străbătea nevăzută câmpia, târând în trena ei foşnetul unor sunete nelămurite şi îndepărtate, care se întretăiau cu ţârâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor din bălţile vecine.

— Fratele Uberto din Alessandria mi-a zis că răspunsurile la întrebările despre taina învăţaţilor sunt dincolo de stele, şi-a amintit Grimpow, neluându-şi ochii de la frumosul şi imensul cer al nopţii din faţa lui.

— Ei, asta-i aşa, o metaforă, un fel de-a zice, când vorbeşti de taina care învăluie tot ce nu ştim. Fratele Uberto era mare amator de dezlegat enigmele cosmosului şi ale materiei şi petrecea ceasuri la rând privind la cer şi înlăuntrul alambicurilor lui, doar le-o dezlega tainele. E firesc să creadă că răspunsurile la toate întrebările pe care noi, oamenii, le considerăm cu neputinţă se află dincolo de stele. Şi nu trebuie să te miri, Grimpow, şi Pământul nostru, pe a cărui ţarină păşim, tot între stele îşi are obârşia, de acolo a venit acum milioane de veacuri, şi iată, încă mai e aici, parcurgând în fiecare zi, spre marea noastră mirare, parte din drumul lui în jurul Soarelui. Îmi amintesc că, pe când eram un băietan ca tine, părintele meu obişnuia să-mi spună că nimic nu-i mai misterios decât universul, iar eu mă uitam în fiecare seară la cer, precum mâţa în calendar, învățând să aflu locul lui Mercur, al lui Venus, Jupiter şi Saturn în constelaţiile Zodiacului şi imaginându-mi că într-o zi am să ajung stelele cu mâna, i-a mărturisit Salietti, împungând văzduhul cu Atena, de parcă astrul care clipea acolo sus, printre stele, ar fi fost ţinta strălucitoare a spadei lui.

— Nu ştiu, s-a codit Grimpow, când am stat de vorbă în bolniţă cu fratele Uberto din Alessandria, mi s-a părut că el ştia mult mai multe decât mi-a împărtăşit despre piatra filosofală.

— Nu ştiu la ce te referi, a şoptit Salietti.

Grimpow a scos piatra şi s-a uitat iar la ea, ca şi cum o vedea pentru întâia oară.

— Fratele Uberto ştia, pe nevăzute, că piatra era la mine. A ghicit că radia o lumină neobişnuită şi a putut-o vedea în ciuda orbirii, a lămurit.

— Poate că n-a fost decât o simplă intuiţie, un har senzorial pe care l-a dobândit în noaptea adâncă a gândurilor lui, în decursul numeroşilor ani în care nu a văzut nimic. O grămadă de nevăzători au ajuns să aibă un auz atât de fin, că pot chiar auzi din depărtare paşii celei mai discrete şi mai tăcute pisici.

— Socot că era ceva mai mult decât aşa ceva. Şi, dacă stau să chibzuiesc, aproape că-s gata să jur că fratele Uberto a fost unul dintre înţelepţii păstrători ai tainei care a învăluit *lapis philosophorum*.

— De ce crezi asta? a întrebat Salietti, privind cu viu interes culoarea roşiatică pe care o căpăta treptat piatra pe care Grimpow o ţinea în mâna, sub nemărginitul firmament luminat de stele.

— Când am stat de vorbă cu el, mi-a pomenit de lucruri cărora atunci nu le-am dat nicio însemnătate, dar pe care numai un învăţat din societatea secretă Ouroboros le putea şti.

— Societatea aceasta e atât de veche, că poate nici nu mai există, a insinuat Salietti, lăsând să-i scape un căscat, care arăta cât de ostenit şi de somnoros era.

— Ceva îmi spune că grupul ei de învăţaţi încă mai există pe undeva şi că fratele Uberto din Alessandria a avut mult de-a face cu ei.

— Părintele meu îmi vorbea foarte adesea de el pe când eram copil, şi-a amintit Salietti, gânditor. S-au cunoscut la Universitatea din Padova, unde fratele Uberto preda filosofia şi astronomia, susţinând revoluţionara teza că universul e neţărmurit, contrazicând teoria aristotelică a sferelor şi geocentrismul lui Ptolomeu. „Monahul din Alessandria”, cum îi spunea părintele meu, susţinea sus şi tare că Pământul era rotund şi că toate planetele se roteau în jurul Soarelui, ceea ce i-a atras o ciurdă de duşmani în sânul Bisericii, care se îndârjea să susţină că Pământul era centrul universului şi că toate cerurile dădeau roată în jurul lui. A călătorit ani în şir prin Spania, unde a fost maestrul unor regi şi principi, a fost profesor la Universitatea din Paris, şi de acolo s-a dus în Anglia, ajungând să scrie la Londra peste cincizeci de lucrări din toate domeniile cunoaşterii. A mai călătorit şi prin Asia şi Africa, învățând toate limbile şi scrierile de pe acele meleaguri exotice, şi era gata să fie făcut bucăţele, după ce a căzut în mâinile unor triburi sălbatice. Toţi îl considerau, fără nicio îndoială, un mare învăţat, dar, când a împlinit şaptezeci de ani, Sfântul Oficiu l-a acuzat de erezie, a fost dus la Roma şi judecat. Dacă nu s-ar fi dezis la vreme de propriile idei, să nu te îndoieşti că l-ar fi ars de viu pe rug la fel cum păcătoşii morţi ard pe veci în focul gheenei. Umilit şi ostenit, s-a retras la mănăstirea din Brinkdum, iar numele i-a căzut de atunci în cea mai neagră uitare, şi-a încheiat istorisirea Salietti cu un oftat adânc.

După ce l-a ascultat pe Salietti, Grimpow a sărit de la locul lui şi s-a aşezat pe pământul înţelenit.

— Fireşte! a exclamat în faţa privirii uimite a lui Salietti. Acuma mi-e limpede.

Salietti s-a ridicat şi el în picioare şi l-a ţintuit cu privirea.

— N-oi fi având şi tu halucinaţii? a întrebat năucit.

— Nu pricepi? Aceasta piatră a fost multă vreme în mâinile fratelui Uberto. Misiunea lui a fost s-o păstreze împreună cu sigiliul din aur al societăţii secrete a învăţaţilor, pe care-i gravat simbolul lui Ouroboros, dar, când a sosit clipa să i-o înmâneze discipolului său, pentru a-l face noul păstrător al secretului, Uberto a refuzat să se despartă de ea. Chiar el mi-a destăinuit în bolniţa mănăstirii, dar eu nu mi-am dat seama ce voia să zică. L-a ispitit dorul să obţină nemurirea înconjurat de bogăţii, aşa că a trădat principiile şi credinţele pe care înainte le respectase atât de straşnic. Apoi s-a căit şi a lăsat piatra pe făgaşul ei de taină. Dar zadarnic s-a străduit să facă alta aidoma ei în laboratorul său, cum aveau pretenţia alchimiştii, căci ştia că aşa ceva nu era cu putinţă. De aceea mi-a zis că piatra putea ajunge să mă omoare, aşa cum lui i-a stins lumina ochilor şi a minţii.

— Poate că fratele Uberto s-a referit chiar la blestemul de care ne-a pomenit azi-dimineaţă bătrânul schivnic, a presupus Salietti.

— Şi eu m-am gândit la fel. De când am găsit piatra, în jurul meu nu s-au petrecut decât nenorociri: moartea în munţi a cavalerului care o avea la el, despărţirea mea de Durlib, condamnarea lui la spânzurătoare, aşa cum îmi prezisese el dintotdeauna, uciderea stareţului din Brinkdum, războiul care se apropie de castelele din Cercul de Piatră, orbirea fratelui Uberto, a adeverit Grimpow, copleşit de atâta nefericire.

— Dac-o iei aşa, va trebui să arunci asupra pietrei misterioase vina tuturor nenorocirilor care s-au abătut asupra omenirii, de când îşi duce traiul pe minunata noastră planetă, a replicat Salietti zâmbind. Cavalerul şi-a dat sufletul în munţi din pricina frigului. Stareţului din Brinkdum i-a spintecat gâtul un zbir al inchizitorului Bulvar de Goztell, ca să nu poată pomeni nimănui că papa şi regele Franţei au de gând să afle taina învăţaţilor, prietenul tău Durlib a dat ortul popii în spânzurătoare, precum

se temea, pentru că ăsta-i cel mai probabil sfârşit al lotrilor care îi omoară cu propria spadă pe ostaşii nobililor, fie chiar şi pentru a se apăra, iar războiul care se anunţă e numai rodul nemăsuratei ambiţii a unor seniori puternici, cum sunt regele şi baronul Figüeltach de Vokko. Cât priveşte orbirea fratelui Uberto, ea a fost doar un accident, şi nu piatra ta, ci cioburile alambicului său l-au lipsit de lumina ochilor. Nu-i niciun blestem în spatele tuturor acestor întâmplări, care s-ar fi petrecut şi dacă tu nu găseai piatra.

— Poate că ai dreptate şi că totul e rodul hazardului, dar bănuiesc că o urmă de adevăr tot e în spusele bătrânului schivnic despre blestemul care îi urmăreşte întreaga viaţă pe cei care se încumetă să caute esenţa misterului.

— Judecând după neîndoioasa lui nebunie, eu nu socot că poate fi adevărat ceva din ce-a grăit schivnicul despre blestem, templieri şi societatea secretă a învăţaţilor, numită Ouroboros. Probabil că a auzit pomenindu-se de legendele şi închipuirile pe care le istorisesc trubadurii prin pieţele satelor şi, în delirul lui, le-a dat crezare, ca şi cum ar fi fost într-adevăr neîndoioase, a şoptit Salietti, apoi s-a culcat iar, cu ochii la stele.

— Eu nu cred să ne fi minţit, şi-a dat cu părerea Grimpow. Ouroboros e marca sigiliului din aur şi a pecetei de pe pergamentul pe care l-am aflat asupra cavalerului mort în munţi, iar bătrânul schivnic avea arsă pe ceafa cu fierul roşu crucea octogonală a templierilor, de asta sunt încredinţat.

— Ai văzut-o cu ochii tăi? De ce nu mi-ai pomenit de acest amănunt? a întrebat Salietti şi s-a ridicat iar în picioare.

— Bănuiam că ai văzut-o şi tu. Iar ciotul oribil pe care îl avea la mâna vorbea singur de torturile la care fusese supus.

— Da, călăii Inchiziţiei şi-au câştigat o binemeritata faimă de ucigaşi, iar crudele torturi la care au fost supuşi în timpul interogatoriilor cavalerii Ordinului Templierilor nu-s o închipuire.

— Cel puţin acuma ştim că templierii n-au avut în niciun fel de-a face cu taina învăţaţilor, dar poate că au dus-o de la Ierusalim la Paris, ca s-o apere de atacurile musulmanilor.

— Dacă aşa ceva e adevărat, e limpede că la Ierusalim au descoperit-o tocmai membrii societăţii secrete, a subliniat Salietti.

— Şi numai ei ştiau unde au ascuns-o în Franţa, a adăugat Grimpow.

— Dar, după teoria ta, cel puţin unul dintre ei a păstrat piatra care e acum la tine şi a transmis-o unui discipol pe patul de moarte, iar acesta, discipolului său, până a ajuns în mâinile fratelui Uberto din Alessandria.

— Aşa-i, iar cavalerul mort în munţi trebuie că a fost ultimul care a avut piatra şi a fost, probabil, un vechi discipol al fratelui Uberto ori un discipol de-al discipolului său, a zis Grimpow, încercând să-şi pună gândurile în ordine cu voce tare.

— Şi dacă Aidor Bilbicum din Strasbourg e chiar învăţatul care trebuia să primească piatra, ca s-o ţină pe mai departe ascunsă? a propus Salietti, căutând la fel de înverşunat ca Grimpow un răspuns la multele-i întrebări.

— E cu putinţă, a acceptat Grimpow. Dar atunci ce sens avea ca inchizitorul Bulvar de Goztell să-l fi urmărit pe cavalerul din munţi?

— E mai mult ca sigur că viclenii copoi ai regelui Franţei izbutiseră să dea de urma societăţii secrete a învăţaţilor, în cursul nemiloaselor interogatorii la care îi supuseseră pe cavalerii templieri, aşa cum a dat în vileag bătrânul schivnic când ne-a pomenit de pergamentele pe care el le păstra în Turnul Templierilor din Paris, a pretins Salietti.

— Sunt aproape sigur că bătrânul schivnic nu era chiar aşa de nebun pe cât părea. Îţi aduci aminte ce a observat despre ce-ar trebui să facem ca să ajungem la taina învăţaţilor? l-a întrebat Grimpow.

— Ne-a sfătuit să învăţăm să interpretăm limbajul pietrei, a îngânat Salietti, doborât de somn.

— Asta-i, a zis Grimpow, privindu-şi strălucirile roşiatice din palmă. Dar care-i acel limbaj şi cum am putea să învăţăm să-l înţelegem?! s-a mirat, dar singurul răspuns pe care l-a primit au fost plăcutele sforăituri ale nobilului duce de Estaglia, care dormea buştean lângă scutierul lui.

În zorii zilei, stelele încă mai pistruiau cerul nopţii, dar o palidă lumină a crescut uşurel la apus, până le-a şters de pe cer. Apoi soarele şi-a dat la iveală puternica sferă de foc în zare şi,

când cei doi tineri au pornit iar la drum, razele lui aurite domneau asupra imensei întinderi de pământ înţelenit de sub picioarele lor, care părea un ocean brun-roşcat de pământ sterp. Au călărit multe leghe drept către miazănoapte, în vreme ce Salietti îi povestea lui Grimpow despre traiul lui de student la universităţile din Padova şi Paris, cu înflăcărarea celui care duce dorul trecutului fericit, care nu mai dăinuie decât printre aducerile aminte.

Pe la amiază, priveliştea a început să se schimbe, căci în depărtare se ghicea conturul unor dealuri înalte, cu codrii adânci, la care au ajuns neîntârziat prin vipia sufocantă. Călăreau departe de poteci şi de drumuri, evitând caravanele pelerinilor care coborau spre miazăzi şi alaiurile cavalerilor care se îndreptau către fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, cu gând să ia parte la turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia.

O boare răcoroasă, care legăna ritmic coroanele copacilor, i-a întâmpinat de cum s-au afundat în umbra unei stufoase păduri cu fagi şi tufişuri. Nimic nu spărgea tăcerea, nici măcar ciripitul păsărilor ori zbenguiala veveriţelor prin frunzişul uscat de la poalele copacilor. Chiar şi tropotul cailor părea să se stingă în tihna groasă care îi învăluia. Până când, deasupra capetelor lor, a răsunat o voce gravă, de parcă însuşi Dumnezeu le vorbea.

— Opriți-vă caii şi aruncaţi armele la pământ, de nu vreţi să vă nimerească drept între ochi o săgeată înveninată!

Surprinşi de vocea care nu se ştie de unde venea, Salietti şi Grimpow au tras de dârlogii cailor şi s-au oprit locului. Salietti şi-a descheiat cingătoarea şi, odată cu ea, a lăsat spada şi teaca să lunece la pământ, mângâind în treacăt crupa calului, în vreme ce Grimpow se descotorosea de arc şi de tolba cu săgeţi, lăsându-le să cadă lângă copitele lui Astro.

Ochii lui Salietti au scrutat pădurea printre crengile copacilor, dar n-au izbutit să întrezărească decât coroanele legănate de vânt.

— Acum descălecaţi şi depărtați-vă de cai! a strigat iar glasul.

Zis şi făcut, iar Salietti a strigat în gol:

— Tare mai eşti viteaz, dacă socoteşti că trebuie să-ţi ascunzi chipul printre umbrele codrului!

O clipă, vorbele lui Salietti au rămas fără răspuns, de parcă vocea fără stăpân ar fi fost doar un miraj ori un ecou dus de vânt. Dar numaidecât o ceată de peste o duzină de tâlhari de drumul mare, înarmaţi cu arcuri, a început să cadă de prin copacii din apropiere, încercuindu-i strâns. Erau bărbați grosolani, cu bărbi mari şi priviri morocănoase, care purtau pantaloni strâmţi din piele şi pieptare zdrenţuite.

Unul dintre tâlhari a ieşit din rândul lotrilor, apropiindu-se de Salietti. Avea o barbă lungă şi roşcovană, un ochi albastru şi altul negru, nasul mare şi borcănat, ciupit de vărsat, şi trupul vânjos ca un stejar.

— Spuneţi-mi cine sunteţi şi ce vă aduce în codrul Oppemai, a vorbit cu aceeaşi voce gravă, cu care îi întâmpinase la sosire.

— Eu sunt Salietti de Estaglia, iar tovarăşul meu e Grimpow, scutierul. Ne îndreptam spre fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, unde dorim să luăm parte la turnirurile de primăvara ale castelelor din Alsacia.

— Drumul către miazănoapte trece la câteva leghe de-aici. Dacă eşti cavaler, de ce călăreşti Domnia Ta peste câmpii, ca fugarii urmăriţi de lege?

— Aseară ne-am rătăcit şi n-am mai dat de drum, a lămurit Salietti, fără să-şi ia ochii de la tâlharii care le şi apucaseră caii de dârlogi şi luaseră armele de pe jos.

— Păi, spre norocul nostru, aţi ales drumul potrivit, seniore Salietti! a admis tâlharul, hohotind. Dacă aveţi giuvaiere ori bani din argint, ar fi mai bine să mi-i daţi, înainte să vă iau eu cu forţa până şi păduchii din blana cailor. O să luăm tot ce aveţi la voi drept plată pentru trecerea prin codrul Oppemai fără îngăduinţa stăpânului, a făgăduit vânjosul tâlhar, clipind necontrolat din ochiul albastru.

— N-avem altă avere decât caii, catârca şi armele, iar, dacă ne lipsiţi de ele, ne condamnaţi la cea mai mare mizerie, a recunoscut Salietti.

— N-aveţi decât să intraţi în banda noastră, a răspuns ironic banditul. Aici sunt bine primiţi toţi cerşetorii şi sărăntocii de teapa voastră. Iar acum, scoateţi-vă veşmintele şi puneţi-le acolo, lângă copac, a adăugat, schimonosindu-se acru, dar abia întrezărit pe sub barba deasă şi roşcovană.

— Ne ceri să ne despuiem? a întrebat Grimpow revoltat, cu toate ca nu-l surprindeau metodele folosite de tâlharii la drumul mare, ca să-şi jefuiască victimele.

— Dacă preferi s-o fac eu, mucosule, după ce-am să-ţi smulg cămaşa şi pieptarul de pe tine chiar cu mâinile mele, am să te jupoi ca pe iepuri şi am să atârn în copaci zdrenţe din pielea ta, ca să ispitesc urşii şi furnicile, a ameninţat, făcând pe grozavul, cel care părea să fie căpetenia tâlharilor.

Salietti i-a făcut un semn lui Grimpow să-i dea ascultare lotrului şi amândoi au început să-şi scoată rând pe rând elegantele veşminte, până au rămas în pielea goală. Grimpow nu se temea că furii ar fi putut da de sigiliul din aur, de răvaşul pecetluit ori de punguţa cu pepite din aur pe care fratele Assben le-o dăduse la plecarea din mănăstire, fiindcă Salietti le ascunsese în şaua calului, într-un loc greu de aflat. Dar, când unul dintre tâlhari a zărit punguţa de in care atârna la gâtul lui Grimpow, s-a apropiat de el şi dintr-o singură mişcare i-a smuls-o fără ocolişuri.

— Ce-ai acolo? a întrebat zgâindu-şi dantura murdară şi ştirbă.

— Nu-i decât un talisman pe care, cu mulţi ani în urmă, mama mi l-a pus la gât, ca să mă apere de duhurile voastre rele. Dacă mi-l iei, te va ajunge din urmă teribilul blestem care te va face să-ţi târâi burdihanul prin țărâna ca o şopârlă râioasă, a sărit Grimpow cu gura, încercând să-l bage în sperieţi pe tâlhar.

Impresionat de naiva ameninţare a lui Grimpow, furul i-a dat punguţa lotrului cu păr roşcovan, iar acesta a deschis-o cu prudenţă.

— Ee! Nu-i decât o piatră şi puţin rozmarin. Şi bunica obişnuia să alunge ghinionul cu asemenea amulete, dar a sfârşit pe rug alături de alte babe vrăjitoare din satul ei, învinovăţite de o molimă care omorâse toţi porcii, oile, vacile şi caprele din ţinut, a cârâit dispreţuitor, azvârlindu-i lui Grimpow punguţa cu rozmarin şi păstrând piatra. Nădăjduiesc să aveţi la voi ceva mai preţios decât asta, a adăugat, privind curios piatra, dacă nu vreţi ca Drusklo să vă ardă tălpile picioarele pe foc, până când s-or face roşii ca jăraticul din el, a ameninţat iar, hlizindu-se, iar

hohotele tâlharilor au răsunat în tot codrul, în coral cârâiturilor mucalite ale însoţitorilor lui.

— Drusklo? Drusklo ai zis, Drusklo cel Sângeros? l-a întrebat Grimpow, auzindu-i numele.

— Cum ai auzit, băiete, ori poate că-l cunoşti? l-a ademenit tâlharul roşcovan.

— Nu, nu, a tăgăduit Grimpow, dar i s-a dus atât de departe faima în ţinutul Ulipens, că până şi trubadurii îi laudă în balade isprăvile, de parcă ar fi faptele de vitejie ale unui erou legendar, a adăugat, îngrijorat din pricina viitorului pietrei, pe când doi lotri strângeau veşmintele lui Salietti şi căutau scrupulos până şi în cele mai ascunse pliuri, fără să găsească însă nimic.

Apoi a venit rândul veşmintelor lui Grimpow şi, nici n-a scuturat bine unul din ei pantalonii strâmţi din piele, că a şi căzut în tină micul jungher cu safire şi rubine pe care i-l dăduse Durlib în munţi, când îl găsise în desagii cavalerului mort.

— Haida-de, haida-de, aici avem o mică avere! a exclamat furul, ducând jungherul la ochi, orbit de pietrele scumpe, încrustate pe mâner.

— Da-mi mie jungherul! a strigat la el roşcovanul şi, dintr-o singură lovitura cu mâna, i-a smuls arma. Căpetenia s-a uitat întâi la jungher, apoi la Grimpow, şi l-a întrebat ţintuindu-l cu privirea: De unde ai giuvaierul?

Salietti s-a repezit să i-o ia înainte lui Grimpow şi a minţit:

— Chiar eu i l-am dat să-l aibă la el, dacă ar avea trebuinţă să se apere de vreo jivină de prin codru.

— Jungherul a fost al cine ştie cărui necredincios dintre cei care ucideau cavalerii cruciaţi în Ţara Sfântă, i-a răspuns tâlharul. Îi ştiu prea bine, că şi eu mi-am încercat norocul pe acele pământuri ale diavolului, când eram tânăr, şi numai Providenţa mi-a scăpat gâtul de jungherele ascuţite ale aşa-numiţilor ashashins, după o teribilă ambuscadă. Drusklo se va bucura să vadă prada, caii şi armura voastră bine lustruită, şi chiar e cu putinţă să fie generos cu voi şi să vă lase în viață, tăindu-vă doar degetele şi urechile, a îndrugat şi a început să râdă iar, ca beţivii.

Căpetenia bandei de tâlhari le-a poruncit să-şi pună pantalonii strâmţi din piele şi cizmele. Apoi le-a dat brusc câte un brânci în

spate şi i-a îndemnat să pornească la drum, în vreme ce oamenii lui continuau să țină arcurile aţintite asupra lor. Salietti, care se prefăcea supus şi sperios ca un mişel, i-a făcut cu ochiul lui Grimpow, dându-i de înţeles că avea să găsească el calea de a lua înapoi de la tâlhari tot ce le luaseră cu japca.

Au mers aşa o vreme, pe jumătate dezbrăcaţi, îndreptându-se către apus, unde soarele cobora molcom, acoperit de nori mari şi cenuşii, care anunţau o îndepărtată furtună. Codrul se făcea cu fiecare pas mai des şi mai de nepătruns, până când o stufoasă reţea de crengi le-a acoperit capetele cu totul. Deşi lotrii nu le îngăduiau să vorbească între ei, Salietti s-a apropiat de Grimpow şi l-a întrebat în șoaptă dacă-l cunoştea într-adevăr pe tâlharul de drumul mare Drusklo cel Sângeros. Băiatul a încuviinţat, dând din cap, ca să nu le atragă atenţia furilor, care mergeau la doar câţiva paşi în urma lor şi le urmăreau fiecare mişcare. Grimpow ştia prea bine cine era Drusklo cel Sângeros. Teribila poreclă nu era doar binemeritată, ci oglindea perfect cruzimea cu care neînduratul tâlhar îşi ucidea victimele, spintecându-le burta de jos în sus cu un cuţit de măcelărie bine ascuţit şi lăsându-le apoi să sângereze ca porcii. Prietenul lui, Durlib, făcuse parte din banda lui Drusklo, dar, în cele din urmă, îl părăsise, în urma unor conflicte stârnite de isprăvile tot mai violente şi mai sângeroase ale tâlharului, care culminaseră cu un duel; din înfruntarea cu spadele, Drusklo ieşise greu rănit şi jurase să se răzbune pe Durlib, deşi acesta îi cruţase viaţa, când îl avusese dezarmat la cheremul spadei. Nu se mai întâlniseră niciodată de atunci. Durlib îi povestise lui Grimpow că, pe când era doar un băietan, Drusklo îşi omorâse, cu o săgeată trasă drept în inima, propriul senior, care îl pălmuise la o vânătoare de vulpi, din pricină că dăduse drumul ogarilor înainte de a-i fi poruncit. Izbutise să fugă şi-şi găsise adăpost în codru, dar când, chiar în acea noapte, se întorsese în satul părinţilor, îi găsise spânzurând, împreună cu cei doi fraţi ai lui mai mici, de uşorul porţii de la cocioabă, cu ochii scoşi şi maţele atârnând din pântece. Înnebunit, Drusklo se alăturase unei bande de ţărani răzvrătiţi şi devenise cu vremea căpetenia unei mari cete de furi, cerşetori, călugări renegaţi, ucigaşi şi fugari certaţi cu legea. Atacau biserici, mănăstiri, ferme şi mici castele, dădeau

foc gospodăriilor şi ogoarelor şi terorizau drumeţii şi pelerinii, ciopârţindu-i neîndurător şi lăsându-le stârvurile la margine de drum.

Într-o poiană din pădure ardea un foc şi până la ei ajungea mirosul de carne arsă de la doi cerbi care se frigeau deasupra lui. În jurul focului, se întrezăreau câteva corturi întocmite din blănuri şi crengi uscate; o gloată de bărbaţi înarmaţi cu bâte lungi şi arcuri mari le-au ieşit în întâmpinare, când i-au văzut speriaţi şi pe jumătate despuiaţi. Unii râdeau şi-şi băteau joc de înfăţişarea nou-veniţilor, iar alţii se uitau la ei plini de curiozitatea fiinţelor primitive, care nu mai văzuseră niciodată un nobil cu mâinile legate, urmat de un scutier.

Salietti a bănuit că primul care s-a apropiat de ei era chiar Drusklo, deoarece pe spate îi atârna o pelerină din mătase uzată, de culoarea vişinei putrede, iar pe pletele încurcate purta o coroană paradită, din alamă oxidată, care îi dădea aerul mândru al unui rege detronat. Avea o parte din față arsă, deşi cicatricile adânci îi erau acoperite de o barba deasă şi albicioasă, înainte de a da ochii cu el, Grimpow crezuse că era mai tânăr, aşa, cam ca Durlib, dar părea îmbătrânit, deşi muşchii îi mai păstrau ceva din vigoarea tinereţii pierdute. Ochii reci şi negri păreau să-ţi scuipe drept în faţă întreaga ură adunată în Drusklo de când îi fusese ucisă familia.

— Te consideri rege şi te porţi astfel cu un cavaler? l-a sfidat Salietti de cum a ajuns în faţa lui.

— Legile regatului meu n-au nimic de-a face cu ale cavalerilor. La noi în codru nu domnesc decât legile jivinelor, şi tu te simţi acum ca un cerb încolţit, care aşteaptă să-l înfulece lupii. Ei bine, lupii suntem noi, şi-i dăm gata pe cei care se încumetă să intre în codrul Oppemai, unde, după cum vedeţi, eu sunt regele haitei, iar ei sunt vasalii mei credincioşi, a observat sarcastic Drusklo, schimbând ocheade cu lotrii din jurul lui.

Cu un gest de spaimă şi supunere totodată, tâlharul roşcovan i-a oferit lui Drusklo jungherul.

— N-am găsit la ei decât jungherul ăsta şi piatra care-i atârna băiatului la gât, a recunoscut, arătându-i căpeteniei ciudatul mineral.

Drusklo n-a dat nicio atenţie pietrei, dar s-a uitat la jungher fără să-şi ascundă admiraţia pentru pietrele care împodobeau mânerul.

— De unde eşti Domnia Ta? a întrebat lotrul fără să-şi ia privirile de pe armă.

— Sunt Salietti, duce de Estaglia.

— Eşti italian?

— Din Piemont.

— Şi ce vânt te aduce atât de departe de locurile Domniei Tale?

— Ne îndreptam spre fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, ca să luăm parte la turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia, dacă nu ţi-e cu bănat.

Drusklo şi-a luat ochii de pe jungher, a ţintit cu el inima lui Salietti şi a căzut o clipă pe gânduri. Apoi şi-a sprijinit vârful armei în pieptul ducelui, împungându-i pielea, fără să-l rănească, şi l-a ţintuit cu privirea.

— Poate reuşim să ajungem la o înţelegere.

Salietti şi-a lunecat privirea către Grimpow, fără să priceapă la ce înţelegere putea ajunge cu Drusklo cel Sângeros, dar băiatul s-a mărginit să tacă, aşa cum se cuvenea să facă un scutier credincios în faţa gravelor afaceri pe care trebuia să le dezlege seniorul lui.

— Dacă vrei să ne târguim cavalereşte şi nu ca jigăniile despre care mi-ai vorbit, ca să mă bagi în sperieţi, trebuie să le porunceşti oamenilor tai să ne dezlege şi să ne dea veşmintele înapoi.

Neîndurătoarea căpetenie a lotrilor i-a făcut un semn roşcovanului să le taie ostaticilor legăturile de la mâini, iar alt tâlhar s-a grăbit să le dea pieptarele, cingătorile şi cămăşile.

— Dar spada, caii şi armura? l-a ademenit Salietti, după ce şi-a pus pieptarul şi şi-a mângâiat pielea de la încheieturile, în sfârşit, libere.

— De toate amănuntele vom vorbi mai încolo. Acuma spune-mi Domnia Ta ce ştii de războiul despre care umblă cu vorba toţi drumeţii şi pelerinii de la miazănoapte!

— După câte am prins de veste, baronul Figüeltach de Vokko, aliat cu regele Franţei şi având binecuvântarea papei Clement,

are de gând să ia cu asalt castelele din Cerc, ca să pună mâna pe toţi templierii fugiţi care şi-au găsit adăpost în fortăreţele ducelui Gulf de Östemberg şi ale credincioşilor lui cavaleri. Are de gând să convoace la turnirurile de primăvară toată lumea bună din ţinuturile vecine cu fortăreaţa lui, şi e probabil ca la ele să asiste şi regele Franţei.

— Şi Domnia Ta ai de gând să te alături oştilor baronului Figüeltach de Vokko, la atacul castelelor din Cercul de Piatră?

Chipul lui Salietti s-a schimonosit, de parcă Drusklo îl punea în faţa unei ghicitori de care îi atârna viaţa. Nu ştia de războiul care se vestea decât ce-i istorisise meşterul Ailgrup, armurierul din Ulipens, dar dilema pe care trebuia s-o dezlege în câteva clipe era dacă să răspundă „da“ sau „nu“ în legătură cu gândul de a se alătura oştilor pe care la strângea baronul de Vokko, fără să aibă ştire de ce voia să audă tâlharul.

— Da, fără nicio îndoială, a afirmat Salietti hotărât. Ţelul acesta mă mână de departe. Ducatul meu din Piemont e sărac, iar eu sper să câştig glorie, onoruri şi bogăţii, luptând în turniruri şi în cruciada contra castelelor din Cerc, a mai adăugat.

— Am auzit spunându-se că baronul Figüeltach de Vokko vrea să ierte de pedeapsă toate bandele de lotri care se vor alătura oştilor lor, ca să lupte împotriva celor care-i apără pe templieri, a făcut cunoscut Drusklo în faţa privirilor pline de speranţa ale oamenilor lui.

— Atunci ce vă împiedică să veniţi la fortăreaţă la vremea turnirurilor, să-i imploraţi baronului iertarea fărădelegilor voastre şi să vă oferiţi serviciile? l-a descusut Salietti, care nu-şi dăduse încă seama care erau gândurile lotrului.

Drusklo şi-a mângâiat barba, neliniştit ca şi cum cele ce avea să-i zică îi făceau o profundă greaţă. Dar în cele din urmă a mărturisit:

— Când abia eram un băietan, i-am omorât bunicul, iar războinicii baronului Figüeltach de Vokko mă mai urmăresc şi astăzi prin codri şi prin munţi. Nu-s prea încredinţat că ar catadicsi să ne primească în oastea lui de mercenari.

În privirea lui Salietti i s-a citit uimirea.

— A trecut multă vreme de atunci şi, după câte ştiu, baronul Figüeltach de Vokko n-are nici scrupule, nici temeri, când e să facă alianţe care să-i fie cu folos.

— Tocmai asta-i înţelegerea pe care vreau să ţi-o propun Domniei Tale, a întărit Drusklo, pe care vârsta, mizeriile vieţii nelegiuite şi propria cruzime păreau să-l fi ostenit şi consumat.

— Nu înţeleg, poţi să fii mai limpede? a întrebat Salietti.

Se vedea că Drusklo era nervos şi nu prea obişnuit să se umilească.

— Dacă îmi juri pe spadă că ai să-i transmiţi vorbele mele baronului Figüeltach de Vokko de cum ajungeţi în fortăreaţa lui, am să vă las, pe Domnia Ta şi pe scutier, să vă continuaţi fără nicio piedica drumul prin codrul Oppemai.

— Şi ce trebuie să-i spun baronului în numele tău? l-a iscodit sec Salietti.

— Spune-i Domnia Ta pur şi simplu că-i implor cu toată umilinţa iertarea şi că numai eu şi oamenii mei suntem în stare să ne căţărăm pe stâncile enorme ale castelelor din Cerc, ca să montăm acolo catapultele. El va înţelege cât de folositori putem ajunge să-i fim lui şi oastei lui, dacă vrea să câştige războiul.

Grimpow ar fi dorit ca Salietti să refuze şi să nu accepte niciun soi de alianţă cu sângerosul bandit. Trăgea nădejde chiar ca mândrul duce Salietti de Estaglia să iasă din încurcătură aşa cum se cuvenea s-o facă un cavaler demn şi viteaz, folosindu-se de spadă, pentru a arăta limpede cine punea condiţiile.

— Şi ce se va alege de armele şi de caii noştri? l-a descusut Salietti, înainte de a da vreun răspuns.

— Spada şi armura Domniei Tale, ca şi caii şi catârca, le puteţi lua.

— Dar jungherul şi piatra băiatului? a insistat Salietti.

— Jungherul îl iau eu şi vă jur că vi-l voi da înapoi, dacă ne vom întâlni luptând cu toţii împotriva castelelor din Cerc, sub stindardele baronului. Cât priveşte piatra, trebuie să vă lămuriţi cu Blakestown. Printre lotrii fugari e lege că obiectele fără valoare de pradă sunt ale celui care le găseşte şi i le poate lua cu forţa doar cine îl învinge în duel, dacă el nu refuză să se bata, a admis, uitându-se la tâlharul roşcovan.

Lotrul cu un ochi albastru şi unul negru a deschis gura şi a hohotit zgomotos.

— Dacă nobilul cavaler Salietti de Estaglia vrea ca scutierul lui să-şi recapete amuleta, va trebui să mi-o ia chiar el, a îndrugat sfidător.

Când a pronunţat aceste vorbe, un cor de zbierete s-a înălţat din gâtlejurile tâlharilor, aţâţându-l pe Blakestown cel Roşcovan să-i rupă oasele cavalerului italian care se încumetase să le calce codrii.

— Alege tu arma, a acceptat Salietti, resemnându-se să ia, fără doar şi poate, bătaie.

— Vom lupta cu bâtele noastre, spadele Domniilor Voastre sunt pentru cavaleri, iar asta-i o luptă pentru prostime.

Zbieretele s-au înteţit, doi lotri şi-au înmânat bâtele lungi celor doi adversari, iar ceilalţi au alcătuit un mic cerc de jur împrejurul lor. Dar, înainte de a începe lupta, Grimpow s-a năpustit în cerc şi a strigat:

— Piatra e a mea, eu trebuie s-o cer şi s-o apăr!

Furii au amuţit, auzindu-l pe băiat, dar, în cele din urmă, unul dintre ei a replicat că era cam scund, şi cu toţii s-au prăpădit de râs.

— Băiatul are dreptate, a recunoscut Drusklo cel Sângeros. Dacă amuleta e a lui, numai el o poate cere înapoi, şi pentru asta n-are trebuinţă, în codru, de îngăduinţa seniorului, fiindcă aici nu stau în picioare legile care guvernează legăturile dintre suzeran şi vasal, care îl fac pe scutier mai puţin liber decât un cavaler. Să auzim provocarea băiatului şi soarta să hotărască a cui va să fie piatra!

Grimpow s-a întors spre Salietti, implorându-l din priviri să nu se bage în dispută.

— Vom agăţa piatra de creanga cea mai de jos a acelui copac, a propus băiatul arătând înainte, şi ea să fie a celui care izbuteşte primul să taie sfoara, trăgând cu săgeata de la o depărtare de cincizeci de paşi.

Blakestown a rânjit, arătându-și dinţii galbeni, şi a primit mulţumit sfidarea lui Grimpow.

Cercul bărbaţilor s-a deschis în tăcere, desfătându-se în două linii paralele. Drusklo a luat piatra, a legat-o la capătul unei

floricele şi a agățat-o de creanga copacului ales de temerarul scutier, în vreme ce Salietti lua arcul şi tolba cu săgeţi din mâinile unui fur cocârjat şi i le întindea lui Grimpow.

Drusklo s-a întors în corul tâlharilor care numărau cincizeci de paşi şi a tras prin ţarină cu bâta o linie perpendiculara pe poziţia lui. Piatra se legăna în depărtare ca un pendul minuscul, iar sforicică de care atârna în văzduh aproape că nu se distingea de departe.

— Primul va trage cu arcul Blakestown, aşa cum i se cuvine celui provocat. Dacă rupe sfoara, piatra e a lui, iar dacă nu, băiatul are prilejul să şi-o ia înapoi, a proclamat Drusklo, dându-se de-o parte.

Tâlharul roşcovan s-a pus în faţa liniei, şi-a închis ochiul albastru şi a ridicat arcul la înălţimea umerilor. A tras adânc aer în piept şi a întins arcul sub privirile nerăbdătoare ale însoţitorilor lui. Fără să vrea, Salietti şi-a încrucişat superstiţios două degete, iar Grimpow a închis ochii. Coarda arcului a răsunat aidoma corzii mute a unei mandoline şi o săgeată a fulgerat văzduhul, pierzându-se printre buruieni, fără să fi atins nici sfoara, nici piatra.

Lotrii şi-au arătat zgomotos dezamăgirea că Roşcovanul nu nimerise ţinta şi au vorbit între ei despre cât de aproape de sfoară trecuse săgeata, făcând să vibreze aerul şi, odată cu el, şi ţinta. Blakestown a bătut cu pumnul în văzduh, ca să-şi arate supărarea, iar Salietti şi Grimpow au răsuflat uşuraţi.

Când i-a venit rândul, Grimpow s-a aşezat în poziţie de tragere, în faţa liniei trasate în țărână, simţind asupra lui întreaga greutate a tuturor privirilor. O tăcere care părea să fi oprit vremea în loc s-a rotit deasupra codrului, iar Salietti i-a făcut cu ochiul, încurajându-l să tragă fără codeală. Grimpow a ridicat arcul, astfel încât centrul acestuia să-i ajungă precis în faţa singurului său ochi deschis, şi a început să-l întindă uşurel, până când coarda şi piatra i-au apărut limpezi în punctul de miră. Şi-a ţinut respiraţia o clipă, apoi a slobozit coarda, iar vibraţiile ei i-au sunat în urechi. Săgeata a plecat cu asemenea forţă, că Grimpow n-a mai zărit-o, dar la o depărtare de cincizeci se paşi a văzut piatra căzând la pământ, precum cea mai frumoasă migdală ştiută vreodată. Urletele de bucurie ale lui

Salietti au acoperit regretele furilor, în vreme ce Drusklo cel Sângeros îi înapoia lui Grimpow piatra care era una cu soarta lui.

Flăcări peste Cornill

După ce au înfulecat o friptura de cerb în sânge cu ciuperci coapte, fără altă pierdere decât preţiosul jungher al cavalerului mort în munţi, au lăsat în urmă codrul Oppemai. Salietti era încredinţat că aveau să-l întâlnească odată şi-odată iar pe tâlharul Drusklo cel Sângeros, şi atunci preţiosul jungher al cavalerului mort avea să se întoarcă la ei.

— Ai de gând să-i duci baronului Figüeltach de Vokko mesajul celui mai sângeros lotru care a înspăimântat vreodată ţinutul? l-a întrebat Grimpow, pe când călăreau tihnit printre colinele împestriţate cu buruieni şi copaci înalţi, încercând să dea iar de drumul ce ducea către miazănoapte şi care nu era prea departe de ei.

— I-am dat lui Drusklo cuvântul meu de cavaler, iar un cavaler mândru de condiţia lui nu poate călca un jurământ.

— Dar banditul e un ucigaş! a protestat Grimpow. Ne-a lăsat să plecăm vii din codru numai pentru că nădăjduieşte ca baronul să-l ierte că i-a omorât bunicul.

— Poate că am să trag şi eu oarece foloase stând de vorbă cu baronul Figüeltach de Vokko şi linguşindu-l, ca să prind câte ceva de veste despre dorinţa lui de a lua cu asalt castelele din Cerc.

— Chiar crezi că războiul are să înceapă după serbări?

— O să aflăm foarte curând.

O bună bucată de vreme au călărit tăcuţi unul în spatele celuilalt, iar pe măsură ce înaintau, priveliştea se schimba la fel cum îşi schimbă reptilele blana, luând culorile pământului şi ale ogoarelor, ale pădurilor şi ale munţilor, ale smârcurilor şi ale terenurilor înţelenite. Grimpow se întreba ce îi aştepta în fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko şi dacă, într-o buna zi, vor izbuti să treacă de porţile cetăţii Strasbourgului. Nici măcar nu ştia dacă mai era în viaţă Junn cel Şchiop, prietenul fratelui Uberto, al cărui han se chema Ochiul Dragonului Verde. Ştia că fratele Uberto nu ieşise de mulţi ani din mănăstire, şi era probabil că prietenul lui nu-şi mai ducea traiul în cetatea Strasbourgului, aşa cum era încredinţat bătrânul schivnic. Forfota din ultimele zile aproape că-l făcuse pe Grimpow să uite că trebuia să caute taina învăţaţilor, iar singura pistă pe care o aveau Salietti şi el erau vorbele din răvașul pecetluit, găsit la cavalerul mort în munţi. Dacă Junn cel Şchiop îi ajuta să dea la Strasbourg de Aidor Bilbicum, poate că, până la urma, misterul avea să se dezlege, iar el avea să-şi împlinească misiunea, înmânându-i răvaşul, sigiliul din aur şi piatra. El avea să ştie ce să facă exact cu piatra, cum trebuie că știuseră toţi înţelepţii cărora le aparţinuse înainte de Grimpow, ca şi însuşi cavalerul la care se afla, când l-au găsit mort în munţi. Chiar din acea zi Grimpow ştiuse că ea avea ceva magic, ceva care nu era de pe lumea asta, ceva enigmatic şi fermecat, în stare să facă dintr-un băietan ca el un înţelept. Dar mai ştia şi că, în pofida cunoştinţelor adunate cu nemiluita în biblioteca mănăstirii din Brinkdum despre natură şi cosmos, mai avea încă multe de deprins şi de descoperit. În răstimpuri se îndoia chiar şi că există o taină de aflat, diferită de adevărata esență a pietrei care era la el. Oare nu era piatra misterioasă o adevărată enigmă? Cine, unde, cum şi când dăduse de ea? De ce răspândea o lumină ciudată? De ce îi dădea harul de a înţelege limbi necunoscute şi de a învăţa tot ce citea? Cum transforma ea metalele sărace în aur? Era ea, într-adevăr, piatra filosofală? Era piatra lui singura şi fără de pereche *lapis philosophorum* din legendele şi tratatele de alchimie? Cine era cavalerul mort, căruia îi aparţinuse şi care dispăruse în zăpada aşa, ca visele? De ce îl urmărea inchizitorul Bulvar de Goztell? Era, oare, cavalerul acel membru al societăţii

secrete a învăţaţilor, pe numele ei Ouroboros? Avea ceva de-a face această societate cu cavalerii Ordinului Templierilor? De ce voiau să pună mâna pe piatra papa şi regele Franţei? De ce voiau să ia cu asalt, împreună cu baronul Figüeltach de Vokko, castelele din Cerc? Cine era Aidor Bilbicum? Ce înţeles avea fraza din răvaș: „Pe cer stau bezna şi lumina“?

Toate aceste întrebări i se grămădeau una peste alta în minte, formând o înălţime de pe care se putea întrezări drumul spre miazănoapte, care mergea iar în zigzag printre întinse podgorii şi dulci coline.

Un fum gros se înălţa în depărtare, confundându-se cu norii cenuşii care odihneau greoi în zare. Vântul sufla înverşunat dinspre apus, imitând şoaptele unor voci sinistre, iar cerul avea strălucirea metalică a unui amurg rece şi fără fast. Salietti s-a alarmat şi s-a ridicat în şa, scrutând zarea, căutând un semn care să-i îngăduie să prindă de veste ce se petrecea.

— Arde în satul Cornill, şi presimt că vântul ne-aduce bocete de moarte şi strigăte de luptă. Să mergem acolo, să vedem ce se întâmplă, a propus, s-a aşezat iar în şa şi a împuns calul cu pintenii, ca s-o ia la galop pe colină în jos.

Grimpow s-a luat după el, a dat şi el pinteni lui Astro şi a tras de dârlogii catârcei, forţând-o să-i urmeze. A ciulit urechile şi a auzit bătând cu mare putere clopotele din turla unei biserici din depărtare, în vreme ce inima-i bătea toba, la fel de iute ca bietei catârce, care cobora chinuită pe povârniș, hărţuită de strigătele şi de fluierăturile lui.

— Dii, dii! Ciuş, măgăruş!

De cum au ajuns în apropierea fumăriei, au văzut, printre ascuţite limbi de foc, că în satul Cornill grajduri şi case ardeau fără număr, iar vâlvătăile fâlfâiau deasupra acoperişurilor de paie, ca fantomele dintr-un macabru dans al iadului. Bărbaţi şi femei încercau zadarnic să sufoce devastatoarea pălălaie, aruncând apa pe care alţi consăteni o scoteau din greu cu găleţile dintr-un puţ. Sub cerul acoperit de fumul negru, Salietti s-a apropiat călare de un bărbat chel şi zdravăn, care purta un şorţ din piele, ca de fierar, şi căruia îi lucea sudoarea pe piele, şi a strigat la el, ca să-l audă în toiul hărmălaiei.

— Ce s-a întâmplat aici?

— O ceată de soldaţi ai baronului Figüeltach de Vokko a intrat în cătun înainte de căderea serii, căutând hanul unde a înnoptat un om pe numele lui Gurielf Labox, care a venit la Cornill abia acum câteva zile, întovărăşit de fiica lui. I-au scos pe brânci din casă, i-au legat de mâini, i-au urcat într-un car, să-i ia cu ei, dar mai întâi au dat foc cătunului şi ogoarelor, şi apoi s-au dus.

— Ştiţi de ce i-au luat cu ei?

— Căpitanul din fruntea ostaşilor a zis că ne-au pus foc caselor pentru că noi dădusem adăpost în cătun unui mag, adorator al stelelor, din cei pe care îi urmăreşte Inchiziţia, a recunoscut bărbatul cu aer de fierar, ştergându-şi cu braţul gol sudoarea care îi picura de pe frunte.

— E cineva din sat prieten cu acel bărbat, îl cunoaşte cineva bine? l-a tras de limba Salietti, în vreme ce calul lui dădea neliniştit din picioare, înspăimântat, la fel ca Astro şi catârca, de apropierea focului.

— Întrebaţi-l pe părintele paroh de la biserică, poate că el va şti să vă spună ceva.

Casele ardeau de-o parte şi de alta a uliţei, iar caii refuzau să înainteze prin trecătoarea de foc. Foarte aproape de ei, turla bisericii din Cornill se zărea printre acoperişuri, învăluită în nori de fum şi în cenuşă. Vâlvătăile trosneau în văzduh, iar seara căpăta culoarea focului, în amurgul sinistru. Grimpow privea întristat cum bărbaţii, femeile şi copiii alergau deznădăjduiţi, străduindu-se să nu lase rugurile distrugerii să nimicească tot ce le mai rămăsese. Pe când stătea în cabana din munţi, îl încântase şi bucurase întotdeauna vederea focului. În laboratorul mănăstirii din Brinkdum, fratele Assben însuşi îi pomenise de virtuţile focului alchimic, în stare să topească metalele şi să le pregătească pentru transmutarea care avea să le înalţe de la necurăţenie la perfecţiune. Dar focul pe care îl privea acum era neîndurător şi atoatedistrugător, iar flăcările lui erau în stare să mistuie toate visurile oamenilor.

— De ce vrei să ştii cine-i bărbatul pe care l-au luat din cătun ostaşii lui Figüeltach de Vokko? l-a descusut Grimpow pe Salietti, în drum către biserică.

— Dacă, aşa cum spune fierarul, l-au luat pentru că era un adorator al stelelor, trebuie să fie vreun astronom învăţat, nu un

necromant, chiar dacă Biserica prefera să le spună vrăjitori şi magi, ca să-i acuze de erezie şi să-şi justifice persecuţiile.

— Bănuiești că astronomul ar putea avea ceva de-a face cu taina învăţaţilor? l-a tras de limbă Grimpow, vrând să afle gândurile lui Salietti, care păreau să se potrivească întru totul cu ale lui.

— N-ar fi nicio ciudăţenie de-ar fi astfel, dacă ţinem seama că tocmai taina asta vor s-o afle papa şi regele Franţei, şi e mai mult ca sigur că acesta-i şi temeiul în virtutea căruia l-au ridicat pe învăţatul pe care îl acuză de necromanţie. Şi, cum şi noi căutăm acelaşi lucru, n-ar fi rău să ştim cât putem mai mult despre Gurielf Labox. Dacă l-au dus în fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, poate că vom izbuti să stăm de vorbă cu el şi să dăm de vreo pistă de încredere, care să ne ducă la societatea secretă a învăţaţilor, numită Ouroboros, a lămurit.

Fără să ştie de ce, Grimpow a bănuit chiar în clipa aceea că bunul lui prieten şi senior, Salietti de Estaglia, nu fusese cu el atât de sincer pe cât ar fi trebuit să fie.

În piaţa bisericii, parohul dădea porunci unei cete de ţărani să îndepărteze bârnele care ardeau lângă un zid lateral al vechiului edificiu din lemn şi piatră. Era un bărbat slab, cu chipul palid şi cearcăne mari, purta o sutană neagră şi lungă, încinsă în talie cu un brâu alb, înnodat de mai multe ori, şi urla, dând neîntrerupt din mâini, cuprins de deznădejde.

Din fericire, biserica părea să fi scăpat teafără de lăcomia limbilor de foc. Salietti a sărit de pe cal şi i-a ajutat pe oameni să dea la o parte bârnele desprinse din acoperişurile unor case, care căzuseră deja pradă vâlvătăilor. Apoi s-a apropiat de paroh şi i-a făcut o uşoară reverenţă.

— Acum n-am vreme de Domnia Ta, vino altă dată, a vorbit preotul, fără să dea vreo atenţie cavalerului care îl saluta.

Nepăsându-i de dispreţul lui, Salietti s-a apropiat şi mai şi.

— Ştiu că trebuie să ai grijă de enoriaşii Domniei Tale în clipe atât de grele pentru ei, dar trebuie să-ţi vorbesc despre ceva ce nu suferă amânare.

Parohul a ridicat capul şi l-a privit pe Salietti.

— Despre ce voieşti Domnia Ta să-mi vorbeşti? l-a întrebat.

— Despre învăţatul Gurielf Labox.

— Tocmai l-au luat, împreună cu fiica lui, ostaşii baronului Figüeltach de Vokko.

— Ştiu, a adeverit Salietti, foarte sigur de sine. Am venit la Cornill tocmai ca să-l previn că aveau să-l ridice din porunca inchizitorului Bulvar de Goztell.

Vorbele lui Salietti l-au uimit peste măsură pe Grimpow, care nu-şi dădea seama dacă erau simple minciuni ori adevăruri.

— După cum vezi Domnia Ta, ai ajuns târziu la spectacolul nostru de foc şi nenorociri. Dar spune-mi, cine v-a trimis? a întrebat parohul.

— Regret că nu-ţi pot spune, dar răspunsul e parte din secret.

— Secret? l-a îngânat parohul întrebător şi încruntat.

Salietti a încuviinţat, iar Grimpow s-a temut că aveau să intre iar în încurcătura, căci nu ştia unde-i putea duce noua potlogărie, dacă chiar asta era.

— Vă înţeleg, s-a învoit parohul gânditor. L-a privit scurt şi drept în ochi pe Salietti, apoi a întrebat: Domnia Ta eşti prieten cu Gurielf Labox?

— Să spunem că vreau să-l ajut, dar pentru aşa ceva trebuie să ştiu dacă a găsit aici, în cătun, ceea ce caută.

Parohul s-a uitat la catârcă şi la blazonul de pe scutul lui Salietti, pe care ea îl avea legat în cârcă, apoi a privit fără nicio grabă soarele de pe cerul albastru şi luna plină de pe cerul negru, care erau pictaţi pe el.

— Scutul Domniei Tale e un mister, a şoptit.

— Nu pentru cei care pot să înţeleagă, a ripostat Salietti, enigmatic.

Şovăiala parohului a părut să se risipească.

— Lăsați-vă aici caii şi catârca şi veniţi cu mine înăuntru, e mai bine să stăm de vorbă în sacristie.

Şi-au legat caii şi catârca de nişte belciuge prinse lângă porticul bisericii şi au intrat în bezna reavănă a lăcaşului sfânt din Cornill, prin ale cărui ferestre fără vitralii pătrundeau scântei nenumărate, care se zbânţuiau în cerc prin văzduh, precum nişte mici rândunele negre. Biserica era veche şi de dimensiuni mijlocii, cu un naos central şi două mai mici de ambele părţi, separate de coloane groase şi arcade ample, bogate în mici capele consacrate unor fecioare şi sfinţi. Flacăra unor lumânări

aprinse în faţa altarului principal spărgea întunericul şi se punea pe trupul costeliv al unui Hrist răstignit, care părea să iasă în chip magic din beznă.

Lui Grimpow, penumbra din interiorul bisericii i s-a părut la fel de doldora de simboluri şi de mistere ca manuscrisele alchimiştilor. Fiecare icoană, fiecare pătrat, fiecare sculptură şi fiecare capitel al coloanelor avea un înţeles pe care majoritatea oamenilor nu-l prindeau, dar pe care probabil că parohul, ca orice erudit, îl cunoştea, tot aşa cum Grimpow pricepea neobişnuitul limbaj al alchimiei.

Când au ajuns în capela, o încăpere boltită şi cu tavanul scund, cu ferestruici închise pe unul dintre zidurile din piatră, parohul a aprins lumânările unui sfeşnic cu patru braţe, care stătea pe o masa. Într-o parte, atârnau veşmintele sfinte, pe care parohul le punea ori de câte ori celebra liturghia, împodobite cu şireturi brodate cu aur, iar pe un bufet din lemn sculptat se afla o tavă, cu o carafă din bronz. Parohul a scos dintr-un sertar trei păhărele din acelaşi metal şi a turnat în fiecare puţin lichid din carafă.

— E rachiu de prune, pregătit pentru mine, foarte slab şi sănătos în asemenea momente, când umbrele pun stăpânire pe lume şi ne pândesc spaimele nopţii, a grăit, oferind păhărelele oaspeţilor neaşteptaţi.

Salietti a dat tot păhărelul pe gât, în vreme ce parohul şi Grimpow beau din când în când câte puţin, delectându-şi cerul gurii cu plăcuta savoare a prunelor.

— Se anunţă ceasuri grele, fără nicio îndoială, a prevestit Salietti. Bănuiesc că aveţi ştire că baronul Figüeltach de Vokko urmăreşte să ia cu asalt castelele din Cerc, a mai rostit după ce s-a lins pe buze.

Parohul a plescăit şi a făcut semn cu capul că da.

— În toată Alsacia nu se mai vorbeşte despre altceva. Heralzii baronului merg din sat în sat şi din burg în burg, anunţând ca recrutează războinici pentru oastea lui şi că le oferă câştiguri grase şi privilegii. Răzvrătiţilor şi tâlharilor care se ascund prin codrii şi prin munţi le fac chiar făgăduieli că li se vor ierta crimele, dacă se alătura trupelor mercenare. Sunt încredinţat că de la cruciade nu s-a mai văzut o oaste atât de numeroasă ca

aceea pe care Figüeltach de Vokko şi-a pus în gând s-o adune, ca să ia cu asalt fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, a dat pe faţă preotul, însufleţit de rachiu.

— Da, regele Franţei s-a aliat cu baronul, fiindcă bănuieşte că în castelele din Cerc stă ascuns secretul templierilor, a trântit-o Salietti, ca să-i câştige încrederea parohului.

— Iar eu bănuiam că a făcut-o pentru că ducele Gulf i-a adăpostit în castelele lui pe cavalerii Ordinului Templierilor, încâlcind bula papei Clement, care poruncea ca ei să fie urmăriţi şi daţi pe mâna Inchiziţiei, a mărturisit preotul.

— Un grup puţin numeros de cavaleri templieri, fugiţi şi descurajaţi de umilinţele şi de înfrângerile suferite de ordinul lor, nu pot fi temei de război. Ei sunt doar pretextul de care regele Franţei are trebuinţă, ca să intre în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg şi să caute în catacombele ei taina la care râvneşte cu atâta înverşunare, a dedus Salietti. Tot de aceea l-au luat prizonier şi pe Gurielf Labox, fiindcă sunt încredinţaţi că unii învăţaţi de teapa lui ştiu unde-i ascuns secretul.

— Domnia Ta îmi juri să fii discret cu privire la ce am să vă povestesc? l-a întrebat parohul.

— Domnia Ta n-ai să dai printre mormintele ţintirimului din Cornill de niciun hoit mai puţin vorbăreţ ca mine, ţi-o jur pe onoarea mea de cavaler, a întărit Salietti, ducând crucea formată din arătător şi degetul mare la buze şi sărutându-le ca pe un crucifix.

— Dar scutierul Domniei Tale? l-a iscodit iar parohul, aruncându-i lui Grimpow o subtilă privire neîncrezătoare.

— Domnia Ta poţi avea încredere în Grimpow la fel ca în mine, care sunt seniorul lui, căci între el şi mine nu există taină, a grăit Salietti la fel de solemn ca atunci când jurase.

Parohul a umplut iar păhărelele din bronz cu rachiu din carafa, au băut iar şi s-au delectat cu aleasa lui aromă, de parcă ar fi gustat din nectarul zeilor.

— Acum câteva săptămâni a venit să mă vadă de la Paris un moşneag pe care îl cunoşteam şi a adus un răvaş pecetluit cu sigiliul sediului papal din Avignon, adresat umilului paroh al cătunului Cornill, adică mie. Vă puteţi închipui uimirea şi bucuria care m-au încercat la vederea lui. În răvaș îmi adevereau vizita

cavalerului Gurielf Labox, purtătorul răvaşului, şi-mi porunceau să-i îngădui să caute în toate arhivele din parohie, unde să se poată mişca în libertate, după cum îi era voia, la toate ceasurile din zi ori din noapte, fără să-l deranjez ori să-i pun întrebări. Trebuia doar să-i dau o mână de ajutor la ce avea trebuinţă ori la ce mi-ar fi cerut. Mă mai rugau să-i caut un loc de mas pentru el şi fiica lui, căci starea sănătăţii îi era precară, iar ea trebuia să-i poarte de grijă. În fine, îmi porunceau să ţin răvaşul şi temeiurile lui în cel mai straşnic secret, aşa cum m-ai prevenit şi Domnia Ta. Bănuiesc că ştii despre ce-i vorba şi ce căuta în arhivele bisericii nobilul moşneag, pe care, trebuie să mărturisesc, acum îl apreciez cu toată sinceritatea, a încheiat parohul.

Salietti a mai luat o gură de rachiu şi şi-a dres glasul, ca să scape de nodul care i se pusese în gât.

— După cum puteţi deduce din natura secretă a misiunii mele, nu vă pot vorbi de aşa ceva, dar, deoarece cavalerul Gurielf Labox a fost luat prizonier fără să ştim încă dacă a dat în această biserică de ceea ce căuta, sunt încredinţat că Domnia Ta ar trebui să-mi arăţi pergamentele pe care le-a cercetat în arhivă, ca să-mi pot scrie raportul către papă înainte de a mă îndrepta, mâine, dis-de-dimineață, spre fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, unde am să încerc să-l salvez pe prizonier din ghearele celor care l-au capturat.

— Dacă vrei, le pot pune la dispoziţia Domniei Tale chiar acum, ca să le poţi cerceta câtă vreme ţi-e voia, iar eu am să mă întorc la ţăranii care şi-au pierdut casele în foc, a propus parohul.

Şi, spunând acestea, a luat sfeşnicul şi le-a făcut semn să-l urmeze într-o odaie vecină cu sacristia, unde se intra printr-o arcadă mică, fără uşă.

Arhiva bisericii din Cornill nu era decât un mic pătrat de abia trei metri lungime pe doi lăţime, cu o micuţă masă de scris în mijloc şi o bibliotecă mare care ocupa unul dintre pereţi până la tavan.

— Aici ţin toate pergamentele emise în parohie, încă de când s-a construit biserica, pe vremea vizigoţilor, a limpezit preotul, punând sfeşnicul pe masă. Sunt mape pline ochi cu certificate

de botez, căsătorie, deces, cumpărare, donaţie, cheltuieli pentru diferite transformări, vizite făcute de nobili şi regi, numiri de parohi şi îngropăciuni. După cum puteţi vedea, oamenii sunt trecători în astă lume şi, de n-ar fi veşnica mântuire care ne aşteaptă în împărăţia Cerurilor, viaţa nu ne-ar fi decât un maldăr de acte pe care într-o zi cineva le va pune pe foc, la fel cum au ars ostaşii lui Figüeltach de Vokko casele din cătun. Vă puteţi uita la ele cât veţi voi. Ne vedem după aceea, s-a învoit şi a ieşit din arhivă murmurând în şoaptă, ca şi cum ar fi înălţat o rugăciune: Bietul Gurielf Labox!

Grimpow ardea de nerăbdare să rămână singur cu Salietti, căci voia ca acesta să-l lămurească cum izbutise să-l tragă de limba pe parohul bisericii despre ce făcea Gurielf Labox în Cornill, un cătun pierdut în lume, şi dacă îl minţise când îi dezvăluise că avea misiunea să-l prevină că avea să fie luat prizonier. Aşa că, de cum a auzit paşii preotului pierzându-se în fundul sacristiei, l-a şi întrebat:

— Ştiai că Gurielf Labox sosise în cătun ca legat al papei şi că avea să fie luat prizonier?

— N-aveam nici cea mai mică idee de aşa ceva, a recunoscut Salietti, cufundat într-un manuscris voluminos, pe care tocmai îl luase de pe raft şi în care figurau numirile tuturor parohilor bisericii de-a lungul a mai bine de trei veacuri.

— Spune-mi, cum ai izbutit să-l faci pe paroh să creadă că eşti trimisul Sanctităţii Sale?

— Mi s-a năzărit că, dacă-i vorbeam de secret, nu mai trebuia să-i dau lămuriri şi că parohul n-avea să se îndoiască de faptul că şi noi aveam legătură cu misiunea care l-a adus aici, în cătun, pe Gurielf Labox. La urma urmelor, sunt încredinţat că moşneagul căuta acelaşi lucru ca noi, a răspuns, răsfoind în mare grabă paginile manuscrisului şi lunecându-şi degetul arătător peste o nesfârșită înşiruire de nume.

— Eram încredinţat că şi papa s-a aliat cu regele Franţei tot ca să dea de taina înţelepţilor.

— Aşa şi e, dar, chiar dacă joacă împreună aceasta partida de şah, fiecare va încerca s-o câştige pentru sine. Probabil că spionii papei au prins de veste că în biserică e ascuns ceva

destul de valoros, pentru ca unii din dezlegătorii lui de enigme să vină să caute acest lucru.

— Gurielf Labox?

— Chiar el.

— Şi o fi aflat vreo taină? a iscodit Grimpow neîncrezător.

— Asta încerc să prind de veste, dacă nu mă mai cicăleşti cu pomelnicul neţărmurit al întrebărilor tale. Ia un manuscris de aici, despre vizitele nobililor şi ale regilor, şi vezi dacă vreun nume din el îţi spune ceva, l-a sfătuit Salietti, supărat şi încruntat, cum Grimpow nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

Au cercetat toate hrisoavele care dormitau în arhivă, sub praful uitării, fără să dea de nimic care i-ar fi putut ajuta să afle ce căuta Gurielf Labox.

— E cu putinţă ca învăţatul nici să nu se fi uitat la pergamente, a admis Grimpow descurajat.

— Dar ceva tot trebuia să caute aici, asta-i mai mult ca sigur. De n-ar fi aşa, la ce să fi venit în sat cu scrisoarea de la sediul papal din Avignon, adresată parohului?

— Poate că e în biserică ceea ce căuta, a propus Grimpow.

— Ai dreptate, Grimpow, a spus, să mergem să aruncăm o privire acolo, dar, înainte de a închide manuscrisul pe care îl cerceta, a şi zărit colţul unei foiţe de pergament, sumeţindu-se printre celelalte foi. Ce-i asta? a întrebat, privind scrisul perfect caligrafic de pe foiţă:

Dacă plimbi hicea,
se va deschide cripta fără leş,
unde doarme istoria.
Călătoreşte în cetatea răvaşului
şi acolo întreabă de cine nu-i.
Atunci ai să auzi vocea umbrelor.

— Vorbeşte de o criptă, care trebuie să fie în biserică, a lămurit Grimpow. Iar cetatea răvaşului trebuie să fie Strasbourgul. Poate că asta căuta Gurielf Labox.

— Ori poate că Gurielf Labox aştepta pe cineva şi i-a lăsat mesajul, temându-se că i s-ar fi putut întâmpla ceva, a dedus Salietti.

— De-ar fi cum spui tu, îmi trece prin minte că vorbele erau adresate cavalerului mort în munţi, care ducea un răvaș cu numele cetăţii Strasbourgului.

— Şi cine poate fi „cine nu-i“? s-a întrebat Salietti, gândindu-se la Aidor Bilbicum, al cărui nume apărea şi el în răvaşul pecetluit pe care îl avea la el cavalerul mort în munţi.

— Să căutam în cripta din biserică. Bănuiesc că, dacă plimbăm enigmatica hice, vom ajunge să cunoaştem mult mai mult din istoria care încă pare să dormiteze într-un mormânt. Apoi vom călători până în cetatea Strasbourgului, care-i cea din răvaș. Acolo vom întreba de cine nu-i şi vom auzi, poate, vocea umbrelor. Totul se leagă, a observat Grimpow.

Când au intrat din sacristie în naosul lateral al bisericii, s-au simţit copleşiţi de o mare confuzie, gata să-i înghită precum furtunile de pe ocean înghit corăbiile în valurile lor imense. Jur-împrejur, totul era pe cât de tăcut, pe atât de întunecat şi, apropiind lumina sfeşnicului de icoanele cu fecioare şi sfinţi, care odihneau în ocniţe, liniştite şi palide precum ceara, le-au simţit greutatea înghețată a privirilor, de parcă erau fantome. Au trecut în tăcere prin cele trei nave ale bisericii, privind fiecare lespede din podea, fiecare cotlon şi fiecare ocniţă; au trecut în revistă mormintele nobile care înconjurau prezbiteriul, vasele cu agheasmă, capela pentru botezuri, amvoanele şi altarele, dar nimic nu le-a atras atenţia, până când, în spatele altarului principal, au văzut nişte scări înguste, care duceau în criptă.

— Aici trebuie să fie îngropaţi parohii bisericii, a dedus Salietti, încruntându-se ca să arate că nu-i făcea nicio plăcere să coboare până la morminte la acele ceasuri ale nopţii.

Nici lui Grimpow nu-i făcea o plăcere deosebită să intre într-un loc atât de lugubru, fără altă lumină decât a sfeşnicului, dar, de când văzuse hârcile îngrămădite în faţa intrării secrete în biblioteca mănăstirii din Brinkdum, puţine lucruri l-ar mai fi putut înspăimânta.

— Criptele au fost întotdeauna locuri potrivite pentru a ascunde mistere, ar fi mai bine să coborâm, a propus Grimpow, fără prea mult entuziasm.

Salietti a apropiat sfeşnicul de intrarea îngustă a criptei, iar flacăra lui slabă a luminat treptele şi bolta, care coborau în spirală până în bezna unui puţ.

— Eu am să merg în față, a hotărât Salietti şi s-a aplecat, ca să nu dea cu capul de tavanul scund.

Ajungând în criptă, flăcările luminărilor au fâlfâit, de parcă o făptură nevăzută ar fi suflat peste ele, ca să le stingă, iar umbrele li s-au cutremurat pe pereţii reveni din piatra.

Tavanul boltit continua să fie destul de scund, dar puteau, cel puţin, să stea în picioare, fără să se teamă că au să dea cu capul de el. Un coridor tenebros se deschidea în faţa lor şi cotea la dreapta, urmând curba unei circumferinţe. Grimpow a bănuit că erau chiar sub absida bisericii.

La dreapta lor, se deschideau una după alta câteva arcade sprijinite pe coloane, iar în fiecare dintre ele se zăreau morminte din marmură, ca nişte raze perpendiculare pe circumferinţa desenată de coridor. Salietti a luminat cu sfeşnicul fiecare mormânt, pe care odihneau opt trupuri cioplite ale unor bărbaţi înveşmântaţi cu tunici elegante. Toţi aveau plete şi bărbi lungi şi braţele încrucişate pe piept, ca şi cum dormeau fericiţi. Mormintele n-aveau niciun soi de inscripţie, niciun nume, nicio dată de îngropăciune.

— Sunt morminte de veacuri, a observat Salietti.

Când au încheiat turul circumferinţei, lui Grimpow i-a venit o idee.

— Podeaua criptei e un octogon! a exclamat, amintindu-şi de desenul imposibilei cvadraturi a cercului, pe care i-l făcuse fratele Rinaldo din Metz, în sala secretă a mănăstirii din Brinkdum.

I-a lămurit lui Salietti înţelesul octogonului şi al castelelor din Cerc, aşa cum făcuse şi cu el fratele Rinaldo, adăugind că multe fortăreţe şi capele ale cavalerilor templieri erau de formă octogonală, pentru a simboliza unitatea dintre Cer şi Pământ, armonia dintre divin şi uman, care au un singur centru comun în univers.

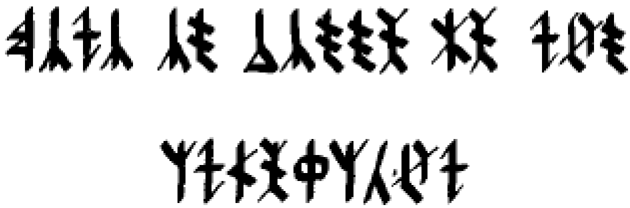
— Dar această biserică n-a aparţinut niciodată cavalerilor Templului lui Solomon, a nuanţat Salietti.

— Tocmai de aceea trebuie să aibă ceva de-a face cu taina învăţaţilor. Şi tocmai asta cerceta pesemne bătrânul Gurielf Labox, a subliniat Grimpow, revenind instinctiv la una dintre arcade şi îndreptându-se de acolo către centrul cercului din criptă.

Salietti l-a urmat, luminându-i paşii cu sfeşnicul, iar Grimpow nu şi-a mai putut stăpâni bucuria la vederea unei inscripţii cioplite în cercul central al criptei, înconjurat de cele opt morminte, care păreau opt cavaleri apărători, fără scuturi şi fără arme.

— Asta-i! a urlat, simţind că, lângă el, Salietti aştepta o explicaţie.

Amândoi au rămas cu privirile lipite de semnele cioplite în cerc pe podeaua din piatră. Erau de acelaşi soi cu cele din răvaşul pecetluit al cavalerului mort, iar lui Grimpow i-a venit nespus de uşor să le înţeleagă.

— Ce înseamnă toate aceste semne? l-a întrebat Salietti, nerăbdător.

Grimpow ţinea în mână un crâmpei de pergament şi un cărbune mic, pe care le luase din arhiva bisericii, aşa că şi-a tras sfeşnicul lângă el şi a scris:

PLIMBĂ HICEA
ISTERME ROL

— Asta-i tot „hicea“ de care pomeneşte nota lui Gurielf Labox, dacă el o fi scris-o, a observat.

— Poate că-i doar un epitaf comun tuturor acestor morminte fără nume, a presupus Salietti, încă buimăcit de descoperire.

— Dar e scris cu aceleaşi semne care apar şi în răvaşul pecetluit al cavalerului mort în munţi, i-a atras Grimpow atenţia.

Salietti a căzut pe gânduri, uitându-se la inscripţia cioplită în stâncă. Apoi a zis:

— Poate că în criptă nu-s îngropaţi vechii parohi ai bisericii, ci cei opt învăţaţi păstrători ai tainei. De aceea sunt mormintele atât de vechi şi n-au nici nume, nici date de îngropăciune.

— Crezi că taina învăţaţilor poate sta aici, sub stâncă? l-a descusut Grimpow.

— E doar o bănuială, deşi inscripţia PLIMBĂ HICEA mie mi se pare că trimite în Lumea de Dincolo de moarte. „Hicea“ poate fi asemenea raiului, ori paradisului, unde domneşte o veşnică lumină aurie şi unde, după toate religiile, se duc sufletele morţilor. Iar ISTERME ROL ar putea fi doar numele învăţatului care a scris epitaful, a presupus Salietti.

— Sau poate că „hicea“ e chiar locul unde stă ascunsă taina învăţaţilor şi doar trecând pe acolo e cu putinţă s-o găsim, a subliniat Grimpow.

— În orice caz, e limpede că avem în faţă o nouă enigmă, greu de dezlegat. Mă întreb dacă Gurielf Labox a izbutit să deschidă cripta înainte de a-l fi ridicat ostaşii baronului Figüeltach de Vokko.

— Asta o s-o ştim doar dacă vorbim cu el, a limpezit Grimpow.

— Trag nădejde că zbirii Inchiziţiei nu vor izbuti să-i smulgă ceea ce ştie. Dacă-l supun la chinuri, iar el le spune ce căuta în biserică, zbirii baronului ori ai regelui Franţei se vor întoarce curând aici.

A rămas cufundat fiecare în gândurile şi temerile lui, încercând să afle cât mai repede un înţeles de bun-simţ pentru misterioasa inscripţie. Grimpow a ajuns chiar să creadă că „hicea“ era, poate, o metaforă asemenea celei folosite de alchimişti şi că se referea, în loc de aurul alchimic, la lumina înţelepciunii, aşa cum suna şi fraza din răvaşul cavalerului mort în munţi, care spunea: „Pe cer stau bezna şi lumina”, al cărui înţeles încă nu izbutise să-l găsească. Dar, dacă era totuşi încredinţat de ceva, atunci era de faptul că în criptă se mai afla şi altceva decât inscripţia cioplită în stâncă.

— Şi dacă-i o criptogramă? a făcut numaidecât alte deducţii Salietti.

Grimpow şi-a amintit de toate câte i le lămurise fratele Rinaldo din Metz la mănăstirea din Brinkdum despre mesajele cifrate folosite încă din Antichitate, pentru a ascunde mistere.

— Vorbeşti de o scriere cu cheie?

— Exact.

— Dar inscripţia e deja scrisă într-o limbă hieroglifică, pe care nimeni dintre cei pe care-i cunosc nu poate izbuti s-o descifreze, a ripostat Grimpow.

— Uneori mesajele ascunse sunt apărate prin felurite sisteme de scrieri cu cheie. Am putea fi în faţa unui asemenea caz, când, pentru a ajunge la ultima soluţie a enigmei, trebuie să dezlegăm toate criptogramele care îl apără.

Chiar atunci i-a ajuns din urmă vuietul gloatei care intra în biserică.

— Sătenii intră în biserică. Poate că mulţi dintre ei îşi vor petrece noaptea acolo, ca să se apere de vremea rea, după ce le-au ars casele. Să plecăm de-aici, înainte să le trezim prea mult curiozitatea, l-a sfătuit Salietti.

— Bine, dar inscripţia?

— O s-o cercetăm în continuare sus, în sacristie. Acum s-o ştergem cât se poate de iute de aici.

Au urcat iar treptele înguste ale scării, care venea din criptă şi ieşea în dreapta altarului principal. În fundul bisericii, lângă marea poartă de intrare, câţiva oameni se adunaseră în jurul parohului, care le dădea lămuriri despre cum a pus să fie aşezate băncile din naosul central, ca să ţină loc de paturi, despărţind femeile şi copiii de grupul bărbaţilor. Unii cărau pături şi blănuri, dar toţi păreau copleşiţi de osteneală şi de tristeţe.

În sacristie, Salietti şi-a mai turnat un păhărel de rachiu, iar Grimpow a răsfoit manuscrisul intitulat Manualul slujbelor divine, scris de călugărul Guillermo Durando, în care n-a dat de nimic care să i se pară interesant. Amândoi încercau să găsească dezlegarea enigmei din criptă. Inscripţia aceea putea avea orice înţeles: PLIMBĂ HICEA. Aceasta parte a inscripţiei avea un tâlc în sine, mai ales ţinând seama că orice criptă e un

loc de îngropăciune, iar moartea, după toate credinţele, e trecerea la viaţa veşnică, aşa cum chibzuise şi Salietti. Cu toate acestea, ISTERME ROL nu însenina nimic din ce-ar fi putut ei înţelege. Fireşte că putea fi numele celui care fusese autorul epitafului, dar putea fi şi cheia cu ajutorul căreia să se dea de înţelesul complet al criptogramei, tot aşa cum Aidor Bilbicum părea să fie cheia de trebuinţă pentru înţelegerea mesajului de pe pergamentul cavalerului mort în munţi. Grimpow se simţea pierdut în hăţişul propriilor deducţii şi-şi repeta neîncetat în minte cuvântul ISTERME, în ritmul bătăilor inimii.

Intrarea parohului în sacristie a rupt şirul gândurilor lui Grimpow. Preotul i-a întrebat dacă găsiseră ceva interesant în arhive, iar Salietti a tăgăduit, făcând un semn cu capul.

— În hrisoavele de aici nu-s decât nume şi socoteli ale bisericii. E mai uşor să dai de acul tăbăcarului în fâneaţa fermierului, a observat.

— Aşa l-am prevenit şi eu pe Gurielf Labox, când i-am arătat arhiva. Pe rafturi nu-s decât nume şi cifre, i-am zis, dar el s-a încăpăţânat să cerceteze fiecare hrisov, de parcă era în căutarea Sfântului Graal, a amintit parohul, surâzând.

— Domniei Tale îţi spune ceva vorba ISTERME? l-a iscodit Grimpow, uitând de îndatorirea unui scutier de a păstra tăcerea.

Parohul a repetat cuvântul cu glas tare şi s-a încruntat, arătându-se nedumerit.

— Poate că-i o vorbă pe greceşte? s-a interesat, rămânând gânditor, de parcă ar fi intrat într-o plăcută transă. Apoi a dat din cap: Nu, n-am auzit-o niciodată şi nici nu-s încredinţat că ar apărea în hrisoavele păstrate aici, în arhiva.

— Cine-s cei îngropaţi în cele opt morminte din cercul aflat în mijlocul criptei, l-a descusut Salietti, ca un inchizitor politicos.

Parohul a privit în jos, apoi a început să se joace cu nodurile brâului care îi încingea sutana.

— Biserica noastră nu-i altfel decât toate celelalte, le-a spus. În toate bisericile, sanctuarele, capelele, schiturile ori catedralele, veţi da şi de lucruri pe care nimeni nu ştie să le lămurească şi ale căror adevărate obârşii ori înţelesuri nu le cunosc decât cei care le-au construit. Cripta bisericii noastre era aici cu mulţi ani încă înainte de a se ridica pe fundaţia ei lăcaşul

creştin de azi, iar mormintele sunt vechi de peste cel puţin trei veacuri.

— Pe pietre nu apare înscris niciun nume şi judecând după sculpturile de deasupra lor, nici nu pare că aceia care-şi dorm acolo somnul de veci ar fi fost de spiţă nobilă. În plus, n-au scuturi, nici armuri şi nici arme şi au aerul unor erudiţi cufundaţi într-un somn plăcut, a observat Salietti.

Grimpow şi-a amintit dintr-odată de cavalerul mort în munţi şi de faptul că, la vederea tihnei care se citea pe chipul lui îngheţat, i se năzărise că, poate, moartea nu-i decât un vis blajin şi veşnic.

— În niciun hrisov din arhivă nu sunt pomenite numele răposaţilor. Eu însumi le-am căutat acum cinci ani, când am luat în primire parohia, a lămurit parohul.

— Şi ce-mi poţi spune Domnia Ta despre inscripţia cioplită în cercul din mijlocul criptei? l-a întrebat Grimpow.

— Gurielf Labox a petrecut ceasuri la rând în criptă, încercând s-o dezlege. După câte ştiu eu, nimeni n-a izbutit aşa ceva până acum. Semnele sunt ciudate şi vechi şi pot să însemne orice. Pot fi chiar simple inscripţii făcute de pietrarii care au ridicat biserica, fiindcă, se ştie, ei îşi pun pe lucrări semnul breslei lor.

— Nu, semnele inscripţiei ascund un mister, de asta-s încredinţat, iar Gurielf Labox avea misiunea să le dezlege, l-a contrazis Salietti.

— Poate că, de vă rugaţi şi vă odihniţi, o să puteţi arunca o rază de lumină asupra acestor mistere care ne intrigă, le-a dat ideea parohul.

Apoi i-a cerut iertare lui Salietti că nu le putea oferi la ceas de noapte demna găzduire cuvenită rangului său de cavaler şi a deplâns faptul că focul a distrus hanul din cătun, căci acolo locuiseră Gurielf Labox şi fiica lui şi, din această pricină, lui i se pusese foc înainte de toate. Dar le-a oferit, în schimb, găzduire în grânarul bisericii, din spatele sacristiei, pe care nu-l atinsese focul, şi tinerii s-au îndreptat într-acolo, după ce şi-au luat catârca şi caii, care îi aşteptau nerăbdători şi flămânzi în piaţă.

Grimpow a auzit cum un cocoş cânta, anunţând că se crăpa de ziua, dar, când s-a deşteptat, în minte îi roia o vorbă nouă, de

parcă toată noaptea fusese cu gândul la ea: MISTERE. Dintr-un salt a şi fost în picioare şi a început să-l scuture pe Salietti, ca să-l trezească din somnul adânc în care părea cufundat.

— Ce-i? a întrebat Salietti, răsucindu-se în culcuşul de paie.

— Mistere! a urlat Grimpow, entuziasmat.

— Bine, bine, ştiu ca suntem înconjuraţi de mistere. Nici eu n-am încetat să mă gândesc la ele şi abia de-am putut pune geană peste geană vreo două ore în întreaga noapte, a bâiguit Salietti, încă somnoros.

— Nu pricepi? Mistere e anagrama lui ISTERME, nu trebuie să schimbi decât locul literei M şi s-o pui la începutul cuvântului şi iese MISTERE.

Salietti a sărit în picioare, de parcă i-ar fi aruncat cineva în cap o găleată cu apă rece.

— Ai dezlegat criptograma? l-a întrebat, holbându-se neîncrezător.

— Cred că da, a recunoscut Grimpow. A luat crâmpeiul de pergament pe care scrisese cu o noapte mai înainte şi i-a arătat iar inscripţia lui Salietti.

PLIMBĂ HICEA
ISTERME ROL

— Dacă înlocuim ISTERME cu MISTERE…

— … continuam să avem două enigme de dezlegat: PLIMBĂ HICEA şi MISTERE ROL, l-a întrebat Salietti, mângâindu-şi calul, care a început să-l lingă pe faţă.

— Dar ştim deja că acolo unde trebuie plimbată hicea se află misterele. Trebuie doar să prindem de veste unde s-o plimbăm, şi neîndoios că acolo avem să dăm peste taina învăţaţilor, pe care o căutăm.

— Dacă n-a dat mai înainte de ea Gurielf Labox, iar acum o şi caută cei care l-au răpit, baronul Figüeltach de Vokko şi regele Franţei. Să plecăm neîntârziat spre fortăreaţa baronului, înainte de a fi prea târziu, a propus Salietti şi, luându-şi spada de pe duşumea, şi-a pus-o la cingătoare.

Tocmai se pregăteau să iasă din grânarul bisericii din Cornill, când lui Grimpow i-a fulgerat o idee prin minte, trecând ca săgeata.

— O clipă, a rostit. HICEA pur şi simplu nu există.

Salietti s-a oprit brusc şi s-a rotit pe călcâie.

— Şi cum poţi fi sigur de asta? a întrebat, năucit de afirmaţia pe care Grimpow o făcuse pe nepusă masă.

— Pentru că, dacă inversăm ordinea literelor din ROL, obţinem LOR, şi atunci criptograma spune: PLIMBĂ HICEA MISTERELOR.

— Hicea Misterelor! a exclamat Salietti. Nu sună rău, poate că ai dezlegat cu adevărat enigma. Să mergem deci să căutăm Hicea Misterelor.

— Nu cred că-i aşa simplu, i-a atras atenţia Grimpow.

— Nici eu, dar nici aici nu cred să mai avem ceva de făcut.

— Eu vorbeam de criptogramă.

— Criptograma ai dezlegat-o, iar înţelesul ei e simplu: PLIMBĂ HICEA MISTERELOR. Aşa trebuie să căutam taina învăţaţilor. Poate că Aidor Bilbicum din Strasbourg ne poate spune câte ceva despre ce-i hicea, dacă izbutim să stăm de vorbă cu el.

Grimpow n-a dat mare atenţie vorbelor lui Salietti.

— Trebuie să mai fie ceva ascuns printre literele criptogramei. Cei care au alcătuit-o au ascuns enigma în semne, iar în ea, un mesaj complicat, care trebuie să fie dezlegat întru totul, ca să se ajungă la adevăratul lui înţeles, a chibzuit cu glas tare.

— Dar acum e clar. Mesajul ascuns are un început de înţeles: PLIMBĂ HICEA MISTERELOR.

Atunci, Grimpow şi-a adus aminte de spusele răvaşului purtat de cavalerul mort în munţi: „Pe cer stau bezna şi lumina“ şi a întrezărit strălucirea luminii în beznă.

— Am ghicit, am ghicit! a zbierat.

— Mai e ceva? a întrebat Salietti, dând drumul dârlogilor calului şi privindu-şi buimac isteţul scutier.

— Da, mai e ceva. Misterul e în PLIMBĂ HICEA.

— Asta mi-ai mai atras atenţia! a protestat Salietti. Mă tem că criptograma ţi-a luat minţile. Hai s-o lăsăm baltă şi să plecăm din grânarul ăsta.

Grimpow nu-şi lua ochii de pe scriitura originală a criptogramei, pe care el însuşi o copiase pe crâmpeiul de pergament.

— Vreau să spun că şi HICEA e o anagramă şi cine ştie ce înţeles are…

Salietti a încercat să schimbe în minte ordinea literelor, ca să găsească alt cuvânt, cu alt înţeles, dar Grimpow i-a luat-o înainte şi a dezlegat enigma.

— HICEA poate fi CHEIA.

— Fantastic! a exclamat Salietti, entuziasmat de deducţia lui Grimpow. Atunci, sub criptograma originală PLIMBĂ HICEA ISTERME ROL,

Grimpow a scris:

PLIMBĂ CHEIA MISTERELOR

şi a fost încredinţat că obscura criptogramă era definitiv dezlegată.

— Dar care-i cheia misterelor şi unde trebuie plimbată? a întrebat Salietti, descurajat din nou în faţa a ceea ce credea ca era altă enigmă grea şi încurcată.

— Păi e chiar piatra noastră! a afirmat Grimpow, fără codeală.

— Piatra? l-a îngânat Salietti.

— Da, piatra filosofală! *Lapis philosophorum* a învăţaţilor e cheia tuturor misterelor naturii şi ale cosmosului. Trebuie să plimbăm piatra noastră, cheia tuturor misterelor, pe deasupra inscripţiei cioplite din criptă.

— Eşti genial, Grimpow! i-a lăudat Salietti perspicacitatea.

— Nu eu, ci piatra, a precizat Grimpow, încredinţat că n-avea prea mari merite.

Cheia misterelor

Biserica era pustie. Băncile din naosul central fuseseră repuse la locul lor, iar un miros puternic de tămâie curăţa aerul de printre sclipirile pe care le aruncau lumânările aprinse în altar. L-au căutat pe paroh în sacristie, dar el nu era nici acolo, aşa că au luat un sfeşnic, l-au aprins, ca să-şi lumineze drumul către străfundurile tenebroase ale criptei, şi au ieşit din sacristie întrebându-se ce nou mister îi mai aştepta, după ce aveau să plimbe piatra pe deasupra inscripţiei, şi dacă aveau să găsească acolo taina învăţaţilor.

De cum au ajuns iar la inscripţia cioplită în cercul din centrul criptei, Grimpow a scos piatra din punguţa de in care îi atârna la gât, s-a ghemuit şi a apropiat piatra de semnele scrise pe cerc. Atunci, piatra miraculoasă a început să lumineze dulce, până a ajuns aidoma jarului. A plimbat uşurel piatra peste inscripţie, repetându-şi în minte vorbele: PLIMBĂ CHEIA MISTERELOR, iar semnele cioplite pe cerc s-au făcut roşii ca jarul, de o culoare atât de neobişnuita şi de vie, că păreau scrise cu foc.

Cu toate acestea nu s-a petrecut nimic altceva.

— Şi acum? l-a iscodit Salietti neliniştit, căci trăgea nădejdea că, dacă, aşa cum erau încredinţaţi, piatra lor era adevărata şi singura piatră filosofală, mitică şi adevărată *lapis philosophorum* a învăţaţilor, cheia misterelor de care pomenea criptograma, de

cum ar fi trecut-o pe deasupra inscripţiei, ceva uimitor şi magic trebuia să aibă loc chiar sub ochii lor.

— Habar n-am. Nu ştiu ce-am mai putea face, a recunoscut simplu Grimpow, făcându-se ecoul propriei dezamăgiri.

— Poate că piatra noastră filosofală nu-i cheia misterelor, aşa cum ai bănuit, s-a văicărit Salietti.

— Sau poate că ea trebuie trecută nu numai pe deasupra inscripţiei, a replicat Grimpow, căci simţise că îi încolţea ceva chiar atunci în minte.

A ridicat instinctiv privirea spre bolta aflată la două palme de capul lui Salietti şi la alte câteva de al lui şi l-a văzut chiar acolo, în centrul către care se îndreptau toate nervurile radiale ale tavanului boltit al criptei.

— Ouroboros!

Semnul şarpelui care îşi muşcă vârful cozii, acelaşi care apărea şi pe sigiliul din aur şi pe răvașul pecetluit pe care îl purta cavalerul mort în munţi, era cioplit deasupra inscripţiei din criptă fără ca, până cu o clipă în urmă, ei să-şi fi putut da seama.

— Dă-mi piatra, am s-o trec pe deasupra imaginii lui Ouroboros, doar înălțând braţul, a vorbit Salietti, ceva mai însufleţit.

Dar nici când a trecut piatra pe deasupra semnului lui nu s-a petrecut nimic.

— Am să încerc şi eu, a propus Grimpow, luând piatra din mâna lui Salietti.

De cum a pus piatra deasupra semnului lui Ouroboros, o rază de lumina, aidoma focului ceresc, a răsărit din mijlocul boitei care acoperea cripta şi a căzut drept pe inscripţie. Au auzit o stâncă scrâşnind lângă ei şi, întorcând ochii către ea, au văzut că unul dintre sarcofage se rotea în jurul axei sale, de parcă sub priviri li s-ar fi deschis chiar negrele porţi ale iadului.

— Nu mai încape nicio îndoială că piatra noastră, ori ce-o fi însemnând *lapis philosophorum*, te-a ales pe tine, a recunoscut Salietti.

— Ce vrei să spui? l-a iscodit Grimpow.

— Că piatra nu-şi dă în vileag esenţa decât în mâna ta. Ea are trebuinţă de tine, ca să fie ceea ce e, şi-i limpede că ea singură alege la cine să stea, l-a lămurit Salietti emfatic.

— Şi dacă ar fi găsit-o altcineva? l-a întrebat Grimpow.

— Sunt încredinţat că n-ar fi văzut în ea decât o piatră roşiatică, lipsită de orice valoare.

Atunci Grimpow şi-a amintit cu precizie de vorbele pe care fratele Rinaldo le spusese în sala secretă din biblioteca mănăstirii din Brinkdum: „Un Ales e dotat cu neliniştea studiului şi a cunoaşterii, cu o forţă interioară în stare să descopere realitatea lumii, în vederea creării verigilor unui lanţ de înţelepciune care-i din afara omenirii şi de dincolo de ea şi care va duce la dezvăluirea tainei înţelepţilor. Comoara minunată, pe care nimeni n-a văzut-o încă şi ale cărei porţi rămân închise pentru mulţi, e doar la îndemâna celor care o caută, urmând semnele şi căile potrivite".

— Crezi că acolo stă chiar taina învăţaţilor? a întrebat Grimpow, copleşit de emoţie.

— Dacă nu privim înăuntru, n-o vom şti niciodată, a decretat Salietti şi, apropiind lumina sfeşnicului de sarcofagul deschis, şi-a băgat capul într-o gaură neagră şi înspăimântătoare.

— Poţi vedea ceva? a întrebat Grimpow.

— Aici nu-i niciun os, a observat Salietti, pipăind cu mâinile şi temându-se să nu dea peste oasele cine ştie cărui schelet. Dar numaidecât a adăugat: Aşteaptă o clipă, aici pare să fie totuşi ceva.

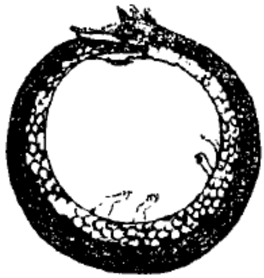
— Ce? Hai, spune! l-a implorat Grimpow nerăbdător.

— Sunt încredinţat că nu-i decât un vechi manuscris, a şoptit Salietti fără prea mare entuziasm, scoţând capul din sarcofag şi întinzându-i lui Grimpow un manuscris peste poate de vechi şi doldora de praf.

Grimpow a suflat peste scoarţe şi un nor des de praf cenuşiu a plutit prin faţa ochilor lui. Apoi şi-a trecut mâneca pieptarului peste vechiul manuscris, iar scoarţele din aur au strălucit cu magică vioiciune. Manuscrisul era de o mare frumuseţe, legat, cu o încuietoare din aur şi caboşoane tot din aur. La mijloc era gravat Ouroboros, şarpele care îşi muşcă vârful cozii, iar, deasupra lui, titlul era scris cu aceleaşi hieroglife pe care

Grimpow le cunoştea deja. Ouroboros era aidoma celui de pe sigiliul din aur şi de pe răvaşul pecetluit al cavalerului mort în munţi şi întru totul asemănător cu semnul peste care au plimbat cheia misterelor, pentru a face sarcofagul să se deschidă.

— Cum sună titlul manuscrisului? l-a descusut Salietti.

— Esenţa cosmică a pietrei! a exclamat Grimpow, peste poate de mulţumit, fiindcă vechiul manuscris pe care îl ţinea în mâini avea să le îngăduie, în sfârşit, să afle cu precizie ce era piatra lui filosofală, deoarece conţinea, fireşte, cheile trebuitoare pentru a putea da de taina învăţaţilor, oriunde ar fi stat ea ascunsa.

Nici Salietti nu-şi ascundea bucuria de a-l fi găsit şi zâmbea mulţumit, de cum îşi dăduse seama de însemnătatea pe care vechiul manuscris o putea avea pentru căutările lor.

— Apare numele autorului pe copertă? a întrebat îngrijorat.

— Ei bine, sub titlul manuscrisului apare numele unuia pe care îl cheamă Muciblib Rodia. Sau, cel puţin, asta am citit, a zis Grimpow.

— Numele are sonoritatea unei limbi ciudate, dar ceva din el nu mă convinge totuşi.

Salietti i-a cerat lui Grimpow crâmpeiul de pergament şi micul cărbune de care se servise ca să-şi noteze deducţiile privitoare la inscripţia cioplită din criptă şi a notat numele pomenit de prietenul său:

MUCIBLIB RODIA

— Sunt încredinţat ca de astă dată ai uitat ceva important, a afirmat Salietti, ascunzându-şi un zâmbet maliţios.

— Spune-mi tu, i-a cerut Grimpow, dornic să scape şi de altă enigmă şi de altă intriga.

— Trebuia să citeşti de la coada la cap.

Grimpow i-a dat ascultare şi mare i-a fost surpriza, căci a dat pe loc un strigăt de bucurie.

— Aidor Bilbicum! E scris de Aidor Bilbicum!

— Aşa-i, a adeverit Salietti, şi mândria de a fi descoperit aşa ceva îi sclipea în priviri.

— Cum de-ai bănuit că era o nouă criptogramă? l-a întrebat Grimpow.

— Spune-i simplă intuiţie, dacă vrei, a răspuns cavalerul, morocănos. Şi acum, să aruncăm o privire peste manuscris, înainte ca luminările din sfeşnic să ardă pe de-a-ntregul şi să rămânem fără lumină.

Manuscrisul nu era voluminos, căci avea doar opt pagini groase din pergament, dar, de cum i-a aruncat o privire, Grimpow şi-a dat seama că acel volum vechi era mai frumos şi mai enigmatic decât toate tratatele ermetice scrise de alchimişti.

— Citeşte câteva semne cu glas tare, ca să ştim cel puţin despre ce-i vorba în manuscris, l-a rugat Salietti.

Grimpow l-a deschis şi a început să citească:

Întâia oară când am stat la taifas cu misteriosul învăţat, mi-a părut nebun. L-am cunoscut din cine ştie ce capriciu al universului, într-una dintre călătoriile mele pe mare, când navigam pe o galeră robustă cu vele, care făcea negoţ cu mătăsuri şi mirodenii de pe coasta ei exotică. În noaptea aceea, sufla o briză călduţă dinspre apus, iar valurile tihnite te pofteau să întârzii pe coverta navei, admirând bolta cerească doldora de stele şi strălucirile lor fermecate. Fără nicio îndoială, lipsa lunii îmi oferea prilejul de a-mi bucura încă o dată privirile cu constelaţiile Zodiacului, aşa că am început neîntârziat să le localizez, ţintind cerul cu toiagul. Tocmai aflasem zodia Berbecului pe cvadrantul apusean, căci se apropia echinoxul de

primăvară, când am simţit că mă privea cineva din spate. Am întors capul, cu gând să văd chipul neobişnuitului însoţitor, şi l-am zărit, ca şi cum câteva imposibile raze de lună i-ar fi luminat chipul ori luna însăşi i s-ar fi aprins în ochi. Era un bărbat de statura obişnuită, cu barbă deasă şi plete lungi, care mă privea, aşteptând, plin de încredere, să încep eu ritualul politeţii, dând seama despre observaţiile şi găselniţele mele pe bolta nopţii. Mă pregăteam să mă prezint, când mi-a pronunţat numele şi mi-a făgăduit că, de-mi arătam dorinţa, mă putea duce la un castel, ale cărui ziduri se înălţau printre stelele pe care eu le cercetam cu atâta stăruinţa.

Nu m-a surprins că-mi ştia numele, deoarece, fiind la fel ca mine pasagerul galerei, l-ar fi putut prea bine auzi de la unul dintre năieri, ori chiar de la mine, când mă prezentasem căpitanului, înaintea plecării din port şi a începerii croazierei. Dar, auzindu-i vorbele, am crezut că bărbatul delira ca un halucinat, din pricina multelor zile de navigaţie pe acele mări, când fusese expus vipiei neîndurătoare, legănatului nesfârşit al galerei şi bruftuielii vânturilor. I-am zâmbit, ca să-mi ascund uimirea în faţa nesăbuinţei cu care mă ademenea, căci nu numai mi s-a părut lipsit de politeţe să-i arăt că aiura, dar m-am şi temut ca nu cumva, în nebunia lui, să mă arunce furios peste bord şi să ajung astfel momeală pentru lăcomia rechinilor, de care erau cum nu se poate mai pline acele ape adânci. Am preferat să-i cânt în strună şi să mă las în voia fluxului molcom al închipuirii lui, aşa că i-am răspuns că aş accepta cu plăcere un zbor atât de plin de primejdii şi de nou, dacă n-ar trebui să ajung pe coastă, ca să-mi vizitez un bun prieten, mare cunoscător al boltei cereşti, cu care aveam de gând să dezbat toate problemele referitoare la mişcările planetelor şi la orbitele lor eliptice în jurul Soarelui. Am chibzuit că asemenea lămurire, care în plus mai era şi adevărată, avea să-l mulţumească pe tovarăşul meu şi să-mi îngăduie să-mi continui îndeletnicirile, amânând pentru un prilej mai nimerit vizita în stele, pe care mi-o propunea fără să roşească. Dar, în pofida presimţirilor pe care le aveam, s-a arătat înţelegător faţă de cererile mele de iertare şi m-a lăudat, zicând că ele se întemeiau pe motive demne de crezare, căci şi lui asemenea îndeletniciri îi luau mai tot timpul,

şi era încredinţat că-mi putea da lămuriri, dacă doream, despre alcătuirea chimică a corpurilor cereşti ori măsurarea depărtării dintre stele, I-am primit cu bunăvoinţa propunerile, care nu presupuneau părăsirea galerei pentru niciun zbor nesăbuit pe cerurile nopţii şi care, judecând după enunţul disertaţiei lui, mi s-au părut mai potrivite cu începutul taclalelor noastre. Interlocutorul meu a început atunci o polilogie fără sfârşit despre univers, bazându-se pe teorii şi fundamente atât de solide şi de originale, că n-am putut decât să stau şi să-l ascult uimit. Auzindu-l, mare mi-a fost mirarea, şi am crezut că înnebunesc sau că sunt victima unei neîndurătoare halucinaţii, căci niciodată, în niciun loc de pe lume, dintre multele pe unde umblasem, urmându-mi chemarea pasiunii pentru astronomie, nu auzisem idei atât de înaintate şi de neîndoioase despre ştiinţa artelor. Aşa că m-am dat bătut în faţa splendorii erudiţiei sale şi l-am rugat să-mi îngăduie să mă bucur de tovărăşia lui în tot cursul voiajului şi chiar să-l însoţesc, ca ajutor, oriunde s-ar fi dus mai încolo. Misteriosul învăţat mi-a primit bucuros vorbele şi ne-am continuat taclalele până mult după ce se luminase de ziuă. Atunci mi-a dat de veste că şi el voia să coboare pe coasta către care ne îndreptam navigând, căci avea de gând să cerceteze un paradis necunoscut din acele ţinuturi, locuite de făpturi uimitoare şi magice. Auzindu-l, m-am îndoit iar de înţelepciunea lui, dar disertaţiile lui de dinainte fuseseră atât de plăcute şi de splendide, încât mi-am uitat repede neîncrederea şi am continuat să-i ascult cu atenţie istorisirea, până când am simţit în ochi puternica usturime a ostenelii şi tihnita invitaţie la somn. Ne-am despărţit numaidecât, nu fără să ne făgăduim că, a doua zi, aveam să ne bucuram iar de pasionantul nostru taifas. Apoi, când am ajuns în cabina de la pupa, m-am abandonat în dulcea îmbrăţişare a somnului şi, lăsându-mi visările cosmice să se înalţe în zbor, am adormit buştean. Foarte aproape de stele, am auzit bătaia ritmică a valurilor care mângâiau chila galerei, printre frumoasele ecouri ale algelor, ale sirenelor şi ale melcilor…

— Până acum pare doar istoria unei călătorii fantastice, a observat Salietti.

— Bănuiesc că ăsta-i doar începutul şi că vechiul manuscris al lui Aidor Bilbicum face istoria pietrei, vorbind de taina învăţaţilor şi de cum poate fi ea aflată. Deşi mi s-a părut că citesc printre rânduri că, pentru a afla toate acestea, ne rămâne de dezlegat încă multe enigme. Poate că, dacă dăm de el la Strasbourg, Aidor Bilbicum ne-ar putea ajuta să ieşim din labirint.

— Atunci să ne întoarcem în biserică, luminările sunt gata să se stingă şi încă nu ştim cum să închidem sarcofagul. În drum spre fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, ai să-mi lămureşti ce vrea să zică esenţa cosmică a pietrei, de care vorbeşte manuscrisul. Eu nu pot înţelege hieroglifele cu care-i scris, şi pe care tu izbuteşti să le citeşti de parcă ar fi în limba pe care o auzi de când te-ai născut.

Grimpow a plimbat cheia misterelor deasupra semnului lui Ouroboros, din mijlocul bolţii care acoperea cripta, aşa cum făcuse şi ca să deschidă sarcofagul, iar mormântul s-a închis cu un zumzăit surd, redând întunericului scheletul invizibil care le dăruise preţioasa comoară. Dar, dacă Grimpow era încredinţat cu adevărat de ceva, atunci era chiar de faptul că nu trebuia să păstreze niciun secret față de scheletul nevăzut.

Nu puteau spune la fel şi despre parohul din Cornill, în ciuda curteniei şi a dorinţei lui de a-i ajuta în şovăielnica lor căutare, fiindcă se temeau să nu fi dat de ştire, prin cine ştie ce mesager, la fortăreaţa lui Figüeltach de Vokko, şi să nu se trezească cu zbirii în sat, ca să-i ia neîntârziat prizonieri şi pe ei, aşa cum făcuseră cu Gurielf Labox şi cu fiica lui. Dar temerile li s-au risipit când au dat iar de el în sacristie, pregătindu-și veşmintele pentru liturghia de la amiază, fără griji şi fără remușcări.

— Ei, ce spuneţi, au dat roade rugăciunile voastre din biserică? Aţi găsit ce căutaţi în criptă? i-a descusut, punându-şi scapularul în jurul gâtului.

— În cripta bisericii nu-s decât oase de morţi! a observat Salietti morocănos.

Parohul şi-a pus cagula şi s-a scuturat, de parcă ea îi înţepa trupul.

— De vreţi aur, aţi face mai bine să-l căutaţi în lăzile papei din Avignon ori în laboratorul vreunui alchimist, le-a spus râzând. Dar chipul i s-a schimbat de cum i s-a oprit privirea pe pumnul de pepite din aur pe care i l-a oferit Salietti. Aţi găsit un tezaur? i-a descusut uluit.

— Nu, dar tare-am vrea. Aurul de-aici vi-l trimite papa, ca să vă dea mulţumire pentru ajutor şi discreţie. Cu el, vei putea Domnia Ta să aranjezi biserica şi să dai ajutor sătenilor celor mai nevoiaşi, ajutându-i să-şi ridice iar casele distruse de flăcări.

Parohul se pregătea să-i ia pepitele de aur din mână, când Salietti i le-a tras iute de sub nas.

— Dar, mai înainte, fă-mi Domnia Ta un jurământ, a cerut cu severitate.

— Un jurământ?

— Trebuie să juri pe crucea care-ţi atârna pe piept că n-ai să vorbeşti cu nimeni nici de Gurielf Labox, nici de noi. Şi a adăugat: Ascultă-mă bine, cu nimeni, chiar de-ai fi încredinţat peste poate că ne cunoaşte secretul.

Parohul a luat crucifixul, l-a dus la buze şi l-a sărutat cu devoţiune.

— Jur! a vorbit grăbit.

— Dacă ai să-ţi calci jurământul, Domnul să-ţi bage viermi cu găleata în maţe, iar ei să ţi le înfulece de viu, dar, dacă ai să-ţi respecţi cuvântul, Domnul să-ţi dea toate fericirile, într-o viaţă pe care să ţi-o facă pe cât de lungă, pe atât de frumoasă, i-a spus Salietti ameninţător, şi apoi i-a dat parohului pumnul de pepite din aur.

— Mergeţi fără nicio grijă, vă asigur că viermii n-o să-mi roadă din trup până n-am să-mi dau duhul şi oricum n-am să spun niciodată că v-am văzut pe undeva, nici pe Domnia Ta, nici pe scutierul Domniei Tale.

Veşti pline de nelinişte

Au plecat din cătunul Cornill, pe un soare care devenea tot mai palid, în spatele unui văl de nori pufoşi, au îmbucat fără să descalece câteva ciozvârte de jambon de mistreţ şi câte un coltuc de pâine, bucate dăruite de paroh odată cu un burduf plin ochi cu deliciosu-i rachiu de prune. Mergeau printre dealuri cu povârnișuri domoale, doldora de stejari şi de ierburi, iar drumul continua lin către miazănoapte, la umbra răcoroasă a copacilor care îl mărgineau.

În vreme ce îmbucau una-alta, fără să facă popas, au trecut amănunţit în revista ultimele întâmplări ale călătoriei, în care începeau să se vădească primele roade ale şovăielnicelor lor căutări. Aveau acum nu numai piatra filosofală, *lapis philosophorum*, ori cheia misterelor, cum suna inscripţia din cripta bisericii din cătunul Cornill, ci şi misteriosul manuscris al lui Aidor Bilbicum, Esenţa cosmică a pietrei, care avea să-i ajute să pătrundă multe enigme neştiute de ei până atunci. Dar mai aveau cunoştinţă şi că piatra, manuscrisul şi taina învăţaţilor erau râvnite de papă şi de regele Franţei şi că fiecare din ei voia să le aibă el şi nu celălalt, cu graba celui care-şi simte moartea aproape. Blestemul pe care Marele Maestru al templierilor, Jacques de Molay, îl aruncase asupra lor de pe rug, făgăduindu-le că aveau să moară înainte de a se împlini anul, îi grăbea să caute neostoit secretul despre care se credea că ar fi al

templierilor, cu ţelul hotărât de a trage chiulul morţii anunţate şi de a deveni nemuritori. Numai taina învăţaţilor putea conjura blestemul pe care îl strecurase în trupurile lor ultimul cavaler templier ars pe rug, ca o mușcătură înveninată a unui şarpe în agonie.

— Mai bine să trăieşti veşnic decât să mori numaidecât, spunea Salietti că ar fi gândit papa şi regele Franţei, aflând de blestemul templierului.

Ştiind că timpul fuge mai iute decât caii dezlănţuiţi, cei mai puternici bărbaţi de pe lume porunciseră celor mai buni spioni aflaţi în slujba lor să dea negreşit de taina învăţaţilor, ca nu cumva s-o dezlege altcineva, înaintea lor. Grimpow a bănuit că tocmai din această pricină îl trimisese papa pe Gurielf Labox la Cornill în cătun, iar regele îi dăduse porunca baronului Figüeltach de Vokko să pună mâna pe el. Dar nici papa, nici regele Franţei n-aveau habar că piatra era la cavalerul Salietti de Estaglia şi la scutierul lui şi că era limpede ca bună ziua că fără cheia misterelor nu era cu putinţă să fie dezlegată taina învăţaţilor, oriunde ar fi stat ea ascunsă. Lucru adeverit, fără nici cea mai mică umbră de îndoială, chiar de manuscrisul lui Aidor Bilbicum, care vorbea de esenţa cosmică a pietrei, căci nimeni pe lume nu mai ştia atâtea ca el despre ea şi taina ei.

În prima parte a manuscrisului, pe care Grimpow i-o citise lui Salietti în cripta bisericii din Cornill, Aidor Bilbicum istorisea întâlnirea lui cu un înţelept misterios, pe care îl cunoscuse într-una dintre multele-i călătorii în Orient, cu câţiva ani înaintea Primei Cruciade din Ţara Sfântă. După cum afirma Aidor Bilbicum, în alte pagini din manuscris, misteriosul învăţat fără nume îi dezvăluise uimitoarele mistere ale naturii şi ale cosmosului, pe care nicio făptură omenească nu şi le-ar fi putut închipui în acele vremuri, şi-i dăruise o piatră ciudată, căzută din stele, cu care nu numai că putea să facă aur din plumb, ci şi să dobândească toată înţelepciunea şi nemurirea. În sfârşit, într-o grotă de sub Templul lui Solomon din Ierusalim, îi mai arătase şi alt obiect ciudat care, în contact cu piatra, făcea minuni neînchipuite. La puţină vreme după aceea, misteriosul învăţat fără nume dispăruse, iar Aidor Bilbicum nu-l mai văzuse niciodată. La întoarcerea în Franţa, Aidor Bilbicum a fondat în

secret o mica şcoală pentru învăţaţi, căreia i-a dat numele lui Ouroboros, alegând şarpele care îşi muşcă vârful cozii, formând astfel un cerc, drept simbolul nemărginirii şi al haosului. După o vreme, Aidor Bilbicum s-a întors iar la Ierusalim şi, împreună cu alţi şapte înţelepţi din şcoala lui, cărora le arătase ciudatul obiect ascuns acolo, a plănuit să-l ducă în Franţa, ca să-l cerceteze cu atenţie. Pe atunci, se aflau la Ierusalim şi nouă cavaleri francezi şi flamanzi, care veniseră în Ţara Sfântă ca să-i să apere şi să-i ajute pe pelerini şi pe care regele Balduin al II-lea îi găzduise în grajdurile Templului lui Solomon. Aidor Bilbicum şi discipolii lui au intrat în contact cu ei şi le-au încredinţat misiunea de a păzi cu propriile spade mutarea magicului obiect, împachetat în blăniţe de miel, în schimbul unei mari cantităţi de aur. Şapte dintre cei nouă cavaleri au acceptat misiunea, căci aveau de gând să se întoarcă în Franţa, pentru a fonda un ordin cavaleresc care să-i protejeze pe pelerinii din Ţara Sfântă de atacurile musulmanilor, aşa că, atunci când a sosit sorocul, o caravană a plecat din Ierusalim spre un loc neştiut din Paris. Odată ajunşi acolo, şi uluiţi de neţărmurita putere a obiectului minunat, Aidor Bilbicum şi discipolii lui au hotărât să-l pună la loc sigur şi ascuns, astfel încât nimeni în afară de ei să nu mai aibă ştire de puterea magică a minunii. Au trecut anii şi cei şapte înţelepţi din societatea Ouroboros au răposat rând pe rând şi au fost îngropaţi într-o veche criptă octogonală din cătunul Cornill, unde se născuse Aidor Bilbicum.

— Dar în arhiva bisericii din Cornill nu figura numele lui. Eu m-am uitat în registrul cu naşteri şi cu botezuri, chiar de la prima pagina, a protestat Salietti.

— E cu putinţă ca Aidor Bilbicum să nu fie adevăratul lui nume, ci un pseudonim în spatele căruia îşi ascundea identitatea adevărată, a propus Grimpow.

— Da, e cu putinţă, a admis Salietti. Dar istoria pe care mi-o spui despre Aidor Bilbicum mi se pare plină de interes.

— Nu mai rămăsese în viaţă decât Aidor Bilbicum, a continuat Grimpow, şi, dat fiind că la el era ciudata piatră de la misteriosul învăţat, nu numai că ajunsese şi el un mare învăţat, dar trupul i se bucura de nemurirea zeilor. Aidor Bilbicum ştia însă că trebuia să transmită piatra unuia dintre discipolii lui, aşa cum îl

prevenise misteriosul învăţat, fiindcă, de n-ar fi făcut aşa, piatra l-ar fi distrus şi i-ar fi adus moartea. Atunci, Aidor Bilbicum a căutat un tânăr, pe care l-a învăţat tot ce ştia el şi căruia i-a arătat locul unde era ascuns magicul obiect, despre care i-a vorbit pe îndelete, ca să prindă bine vestea existenţei lui. Şi a sosit clipa când, ostenit de atâta nemurire, Aidor Bilbicum a hotărât să-şi pună capăt vieţii şi să odihnească veşnic în pace; atunci i-a înmânat piatra discipolului, cerându-i să dea creştinească îngropăciune trupului său, într-un sarcofag din cripta aflată în biserica din Cornill, unde-şi dormeau somnul de veci şi cei şapte învăţaţi din societatea secretă Ouroboros. De aceea sunt opt morminte în criptă, şi tot de aceea manuscrisul a fost pus într-unul dintre ele. Sarcofagul pe care l-am deschis trebuie să fie chiar al lui Aidor Bilbicum, a adăugat Grimpow.

— Asta înseamnă că-i mort! a exclamat Salietti, cam năucit, căci în sarcofagul aflat în cripta din Cornill nu era niciun schelet.

— Judecând după spusele manuscrisului, se pare că da.

— Asta înseamnă că nu putem da de el la Strasbourg şi că răvaşul cavalerului mort în munţi n-are niciun înţeles. Un mort nu poate citi răvaşul altui mort şi cu atât mai puţin într-o cetate diferită de locul în care unul dintre ei e îngropat de veacuri, a dedus.

— Poate că vorbele scrise în mesaj sunt doar o parolă ori o nouă criptogramă. Nu ştiu, a admis Grimpow, gândindu-se cum să se descurce prin hăţişul ideilor care îi roiau în minte. E drept că manuscrisul lămureşte unde-i ascunsă taina învăţaţilor, dar se pare că-i lipseşte ultima pagină şi o hartă formidabilă. Aidor Bilbicum a chibzuit că avea să vină, poate, vremea potrivită pentru ca minunea aflată în Templul lui Solomon să fie găsită iar, de către alţi învăţaţi, aşa că a lăsat scrise lămuririle despre cum putea fi ea căutată, dar cu hieroglifele societăţii secrete Ouroboros şi sub protecţia unui număr nesfârşit de criptograme. Totu-i aici, nu lipsesc decât harta şi ultima pagină, de care ţi-am pomenit, a întărit Grimpow, arătând spre manuscrisul pe care îl ţinea în mână, chiar şi când călăreau.

— Dar, dacă Aidor Bilbicum nu-i la Strasbourg, ce să căutăm noi acolo?! s-a mirat Salietti.

— Adevăratul început al sfârşitului, i-a răspuns Grimpow. Dacă îl căutăm pe Aidor Bilbicum, deşi-i mort, poate că putem da la Strasbourg de cheile enigmelor din acest manuscris. De ele pomeneşte, probabil, nota lăsată de Gurielf Labox în arhiva bisericii din satul Cornill. Doar ducându-ne în cetatea răvaşului şi întrebând de cine nu-i, vom putea auzi glasul umbrelor, a adăugat.

— Şi ce ne poate învăţa glasul lor? l-a întrebat Salietti.

— Dacă nu greşesc, a răspuns Grimpow, cum să dezlegam misterul esenţei cosmice a pietrei.

În drum către fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, au ajuns din urmă alaiurile unor cavaleri, care mergeau şi ei spre miazănoapte, ca să ia parte la turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia. Grimpow s-a simţit fascinat de coloritul şi de măreţia cortegiilor şi a caravanelor. Caretele domniţelor şi subretelor erau împodobite cu ghirlande din flori şi panglici din mătase, vârfurile lăncilor străluceau în lumina puternică a soarelui şi o mare de steguleţe şi stindarde unduiau în văzduh, peste caii unei cete numeroase, alcătuită din ostaşi şi cavaleri.

Caii lui Grimpow şi Salietti aveau pasul mai iute decât al celor din suitele nobililor, şi curând au luat-o înaintea caretelor doldora de slujitori, corturi, armuri, arme şi provizii. Copiii i-au salutat zgomotos, când au trecut pe lângă ei, şi şi-au fluturat mâinile în aer; ajungând în dreptul caretelor, Grimpow a observat câteva tinere care şuşoteau între ele, ascunzându-şi chipurile îmbujorate în faţa politicoaselor reverenţe ale lui Salietti. Ostaşii le-au privit totuşi prevăzători şi dispreţuitori, iar cavalerii au stat drepţi şi aroganţi pe cai, vorbind cu însufleţire unul cu altul, nepăsători şi străini de acele tinere.

Doar un cavaler cu ţinută nobilă, care călărea singuratic în fruntea alaiului, urmat la mică depărtare de scutierul său, le-a salutat politicos, când urmau să i-o ia înainte. Nu era în etate, dar nici nu se putea zice că ar fi fost tânăr: avea ochii cenuşii, nasul drept, iar părul tuns scurt pe ceafă era de culoarea cenuşii, la fel ca sprâncenele şi barba îndreptată cu foarfeca, iar pe cap purta o pălărie ascuţită, din care se sumeţea o pană de păun. Veşmintele îi erau elegante, deşi păreau spălăcite, din

pricina prafului care se pusese pe ele, iar mânerul spadei îi era robust şi aurit la vârfuri.

— Blazonul de pe scutul Domniei Tale îmi pare cunoscut. Te îndrepţi către fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko? l-a întrebat Salietti. Apoi, tânărul cavaler a tras de dârlogii calului, ca să-şi potrivească mersul cu al celui mai în etate, şi a luat-o înaintea lui Grimpow, care şi-a potrivit, la rândul lui, paşii cu ai celuilalt scutier, un tânăr cu pielea brună, care s-a mărginit să-l privească nepăsător. Şi eu mă îndrept într-acolo, şi bănuiesc că şi Domnia Ta, seniore…

— … Rhadoguil, Rhadoguil de Cumilldonn. Dar numele Domniei Tale care-i? l-a întrebat cavalerul.

— Salietti de Estaglia, nepotul ducelui Jacopo de Estaglia.

— Înseamnă că Domnia Ta eşti străin.

— Da, născut în Piemontul italian.

— Şi ai trecut peste ascuţitele creste ale Alpilor, doar ca să vii la turniruri?

— Pentru un cavaler dornic de aventuri şi de fapte de vitejie, Alpii sunt ca giganţii pe care trebuie să-i înfrângă în bătălii îndârjite, a subliniat Salietti.

Cavalerul a râs ostentativ.

— Ai dreptate, prietene. Şi, cum vorbeşti de aventuri, fapte de arme şi bătălii, spune-mi şi dacă ai Domnia Ta de gând să te alături noii cruciade la care ne cheamă baronul Figüeltach de Vokko şi regele Franţei, împotriva castelelor din Cerc.

— N-aveam ştire de războiul care se anunţa, când am plecat din Piemont, dar am auzit pe drum câte ceva despre cruciadă, cu toate că nu izbutesc să-i pătrund prea bine temeiurile. După câte ştiu, baronul s-a aliat cu regele Franţei, ca să-i poată hăitui pe templierii fugiţi, care au găsit adăpost în fortăreţele ducelui Gulf de Östemberg şi ale credincioşilor lui cavaleri. Greşesc cumva? l-a întrebat Salietti.

— Fleoşc! Scorneli şi apă de ploaie! a zis dispreţuitor cavalerul. Regele Franţei ştie prea bine ce caută atât de departe de elegantul lui palat din Paris. Şi, deşi pare că-şi ascunde ţelurile în pliurile propriei minţi încâlcite, toţi ştiu că vrea să radă de pe faţa pământului castelele din Cerc, la fel cum a făcut

acum şase ani cu Turnul Templierilor din Paris, ca să le jefuiască şi să afle acolo secretul templierilor.

— Dar secretul templierilor e numai o simplă legendă. Cine poate da drept sigur faptul că el ar sta ascuns în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg? l-a descusut Salietti, prefăcându-se că nu lua în serios pasionanta istorie, pe care chiar el şi Grimpow încercau s-o lămurească, deşi, după câte aflaseră, era vorba nu de secretul templierilor, ci de taina învăţaţilor.

Cavalerul s-a aşezat mai bine în şaua calului şi şi-a potrivit teaca spadei pe şold.

— Prietene, a glăsuit, când un Mare Maestru al Ordinului Templierilor, pe care ei îl acuză că ar avea legături cu diavolul şi că ar stăpâni arta necromanţiei, îi anunţă pe rege şi pe papă, chiar când agonizează printre vâlvătăile rugului, că au să moară înainte de a se împlini anul, ceva adevăr trebuie să fie în ameninţarea lui.

— Şi dacă blestemul Marelui Maestru al Templului, Jacques de Molay, nu-i adevărat? în vremurile noastre, oamenii-s gata să închipuie poveşti cu vrăji şi farmece, care mai apoi ajung să fie crezute ca şi cum ar fi adevărate, a ripostat Salietti.

— Dacă Domnia Ta dai crezare vorbelor mele, poţi fi încredinţat că blestemul e, cum te văd şi cum mă vezi, adevărat. Eu însumi am fost de faţă când l-au ars pe rug, anul trecut, pe optsprezece martie, în faţa catedralei Notre-Dame din Paris, şi l-am auzit pe Marele Maestru al Templului, preferându-și blestemul cu glas sever şi neabătut. În agonie, în toiul focului ale cărui văpăi îl devorau trosnind, când toţi cei de faţă erau încredinţaţi că avea să-şi dea ultima suflare, Marele Maestru al Ordinului Templierilor, Jacques de Molay, a ridicat glasul şi a strigat: „îmi blestem ucigaşii, astfel încât, înainte de a se împlini anul, să dea socoteală de crimele lor împotriva Ordinului Templierilor, chiar în faţa sfintei Judecăţi de Apoi!“ Iar blestemul e aproape gata să-i ajungă din urmă.

— Nu te înţeleg pe Domnia Ta, a zis Salietti, năucit de ultimele vorbe ale lui Rhadoguil de Cumilldonn.

— Aşa cum un trimis le-a dat de veste chiar ieri cavalerilor care vin de-a-ncălare în spatele nostru, papa Clement al V-lea şi-

a dat sufletul în urmă cu un mai mult de câteva zile în castelul Roquemaure, lângă Avignon.

— Cum grăieşti Domnia Ta? l-a întrebat Salietti, alarmat.

— Chiar cum ai auzit. Se pare că papa nu s-a simţit prea bine, că apoi au început să-l chinuie dureri îngrozitoare şi că a sfârşit zvârcolindu-se, chircit de durere şi scuipând sânge, de parcă şi-ar fi vomitat maţele.

— Atunci blestemul s-a împlinit vorbă cu vorbă, a adeverit Salietti, nemaiştiind ce să creadă.

— Te mai îndoiai Domnia Ta? a zis cavalerul, cu un aer misterios.

— Păi, n-am nicio încredere în poveştile cu blesteme, farmece şi vrăji, a recunoscut Salietti, gânditor.

Cavalerul a râs iar.

— Nici eu, dragă prietene, nici eu. Pe papă l-a omorât nu un farmec, ci un venin, a şopocăit, neclintit.

Uimirea lui Salietti când creştea, când scădea, căci nu-şi dădea prea bine seama dacă misteriosul cavaler spunea ce ştia ori doar ce bănuia.

— Şi cum de eşti încredinţat de aşa ceva? a întrebat Salietti.

— Pentru că doar o zeamă otrăvită poate aduce o moarte atât de sângeroasă şi de teribilă şi pentru că-i limpede ca lumina zilei că-i vorba de o răzbunare.

— O răzbunare… Răzbunarea cui? Acum şase ani, cavalerii templieri care izbutiseră să scape de temniţe şi ruguri au părăsit Franţa, fugind, cei de la miazăzi către Spania şi Portugalia şi cei de la miazănoapte spre castelele Cercului de Piatră şi spre Germania.

— Mai sunt încă templieri răzvrătiţi în Franţa, gata să apere onoarea ordinului lor. Regele Filip o ştie şi, după moartea papei Clement, e mai speriat ca porcul la vremea ignatului. Îi e frică să nu-l pască aceeaşi soartă şi ştie că, de nu află la vreme secretul templierilor, adică râvnitul elixir al vieţii, care te face nemuritor, după cum sună legendele, e foarte cu putinţă să moară şi el înainte de sosirea primăverii.

Salietti nu şi-a ascuns mirarea, la auzul vorbelor spuse de cavaler, care păreau pe cât de înţelepte, pe atât de adevărate.

— Am înţeles că regele Franţei va asista la turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia, a rostit.

— Aşa cel puţin avea de gând şi chiar era pe drum. Dar ieri, un mesager le-a dat de veste acelor cavaleri – şi l-a lămurit despre ce cavaleri era vorba, privind în urmă, ca să-i arate pe nobilii din suită – că, de cum i-au dat de veste că papa murise, a făcut cale-ntoarsă către Paris, cu coada între picioare, ca un căţel prins cu mâţa în sac.

— Acelor cavaleri? Dar Domnia Ta nu faci parte din acelaşi alai cu ei? l-a întrebat Salietti.

— O, nu! Eram încredinţat că ţi-am dat de înţeles asta, a ripostat cavalerul, cerându-şi iertare că uitase s-o facă. Eu şi scutierul meu mergem singuri călare spre fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko. Ieri, înainte de a se însera, le-am ajuns caravana din urmă şi ne-am alăturat lor la vreme de noapte.

— Domnia Ta ai să iei parte la turniruri?

— Nu, nu obişnuiesc să mă bat în duel. Noi avem o misiune de împlinit, pe care acum o vom putea duce doar în parte la bun sfârşit.

— De ce-mi vorbeşti de toate acestea? Dacă lucrurile stau cum spui, Domnia Ta îţi pui viaţa în joc, s-a încumetat să zică Salietti, temându-se că Rhadoguil de Cumilldonn era un templier travestit în nobil cavaler, care primise însărcinarea de a-l ucide pe regele Franţei, dacă acesta ar fi asistat la turniruri.

— Nu-ţi face griji, ţi-am mai pomenit că blazonul de pe scutul Domniei Tale mi-e cunoscut.

Odată cu lăsarea serii, a început să bata vântul. Cerul era încă senin, deşi câţiva nori uşori, umflaţi şi pufoşi ca nişte grămezi din flori de bumbac, se sumeţeau din spatele culmilor muntoase din apropiere.

Există o magie a stelelor

Fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko se înălţa pe culmea munţilor care dominau toată câmpia Alsaciei. Era un castel uriaş, care te băga în sperieţi, doldora de foişoare de veghe la care nu se putea ajunge, de porţi, ambrazuri, metereze şi turnuri nespus de înalte şi de crenelate, dintre care multe erau rotunde şi aveau acoperişuri aidoma unor negre scufiţe din cenuşă. Poarta mare era înconjurată de turnuri burduhănoase şi apărată de un enorm grilaj cu ţepi, ca şi de un pod mobil, care se putea lăsa peste şanţul enorm care o împrejmuia; chiar acolo, heralzii baronului urau bun venit, cu stindarde şi muzică, alaiurilor de cavaleri care ajungeau în faţa zidurilor şi le desemnau câte o pereche de slujitori: unul care să ducă pe fiecare nobil ori domniţă în odăile sale, şi altul care să îndrepte caretele şi caii către grajduri.

În castel, zarva era încă şi mai mare. Sute de cavaleri şi de ostaşi, împodobiţi cu cămăşi din zale şi coifuri strălucitoare, forfoteau de ici până colo printre ziduri şi turnuri, iar în toate cotloanele ardeau torţe enorme şi căţui cu mirodenii, ale căror văpăi păreau că vor să-şi ia zborul pe aripile vântului.

Tocmai intraseră în fortăreaţă, când Grimpow a trebuit să facă un salt acrobatic, ca să nu nimerească sub copitele calului ridicat pe picioarele de dinapoi al unui cavaler care-şi ascundea chipul sub un coif care te băga în sperieţi. Un slujitor îi conducea

în odăile lor, străbătând pe jos o întinsă esplanadă, un altul le ducea de dârlogi caii şi catârca, purtând în cârcă armura, şi se îndrepta împreună cu ei către grajduri, iar estimp Grimpow nu se putea abţine să nu privească ba în dreapta, ba în stânga, fascinat de zarva care se înstăpânise peste tot.

— Cine-i cavalerul care-şi biciuieşte în aşa hal calul? l-a întrebat Salietti pe pajul care-i însoţea şi căra, la fel ca Grimpow, două desagi.

— Nimeni nu ştie, doar heraldul care i-a ieşit în întâmpinare azi de dimineaţă, la intrarea în castel. Cavalerul şi-a acreditat titlul de nobleţe cu coiful tras peste obraz şi şi-a arătat dorinţa să-şi păstreze ascunsă identitatea, până la încheierea turnirurilor, i-a răspuns. De când a venit, n-a făcut decât să intre şi să iasă din fortăreaţa, pentru ca nimeni să nu-l recunoască, dar toţi să se întrebe cine poate fi. An de an, vin la turnirurile castelelor din Alsacia mulţi aventurieri nobili şi fără avere, care încearcă să atragă atenţia astfel sau pe alte asemenea căi, dintre cele mai ciudate şi mai extravagante, a spus pajul, văicărindu-se. Dar sunt încredinţat că Domnia Ta nu eşti ca ei, căci e de ajuns să te vadă cineva, ca să şi ştie că eşti unul dintre cei care visează să iasă învingător din înfruntările turnirului şi că, poate, vei fi cel care o va alege pe regina turnirului.

— Dar pe tine cum te cheamă? l-a tras de limba Salietti pe paj, un băietan urecheat şi cu dinţi de rozător, ceva mai mare decât Grimpow.

— Îmi poţi spune Guishval, seniore.

— Guishval, a repetat Salietti, silabisind. Nu-i rău numele pentru un puşti aşa de deştept ca tine.

Din tonul linguşitor al cavalerului, Grimpow a ghicit că Salietti dăduse, fără să fi urmărit aşa ceva, peste cel mai bun informator despre tot ce se petrecea între zidurile groase ale fortăreței baronului Figüeltach de Vokko.

— Dacă aveţi trebuinţă de ceva, nu trebuie decât să-mi cereţi, a făgăduit Guishval. Şi, trecând pe lângă o fântână, a exclamat: Priviţi, acolo-i seniorul meu, Figüeltach de Vokko!

Lângă fântână, un nobil cu veşminte scumpe dădea porunci cavalerilor lui. Era mai tânăr decât îşi închipuise Grimpow. N-avea barbă, iar pletele negre îi unduiau uşor în bătaia vântului.

În ochi îi lucea neîndurarea, iar glasul şi gesturile îi erau severe, ca şi privirea. Pe umeri îi atârna o pelerină lungă, din catifea neagră, brodată cu aur, iar pe pieptţii cămășii albe avea brodat cu negru un urs ridicat pe labele de dinapoi. La cingătoare îi atârna o spadă mare, al cărei mâner strălucea de parcă în oţelul ei s-ar fi topit un pumn de pietre scumpe.

Ajungând lângă el, i-au făcut o reverenţă, apoi au traversat curtea armelor. Au trecut pe lângă şoproane şi cuhnii şi au intrat într-un turn păzit de doi războinici cu cămăşi din zale şi cu coif, care le-au deschis calea şi i-au lăsat să treacă, dându-şi lăncile de-o parte şi de alta. Pe scuturile lor aveau pictat drept blazon acelaşi urs ridicat pe labele de dinapoi, care unduia în bătaia vântului şi pe toate stindardele din fortăreaţă. Apoi au urcat pe nişte trepte înguste până la primul cat al turnului şi au ajuns în cele din urmă într-o sală cu ziduri groase şi tavane scunde, unde stăteau aliniate vreo douăzeci de paturi confortabile, fiecare cu câte o saltea din paie la picioare. Sala părea tot atât de zgomotoasă ca şi patio, căci mulţi dintre cei care urmau să ia parte la turniruri sosiseră de-acum la castel şi-şi puneau desagile şi veşmintele lângă paturile care le fuseseră destinate.

— Aici veţi sta, acestea sunt patul Domniei Tale şi salteaua scutierului, l-a lămurit Guishval, fără să fi fost de trebuinţă, căci lui Grimpow i se păruse de la sine înţeles că el avea să doarmă pe jos. Pe banchetă vă puteţi pune desagile şi aici aveţi o găleată cu apă; latrinele le veţi găsi jos, în fundul ogrăzii. Seniorul meu, baronul, vă doreşte şedere plăcută în fortăreaţa. Cina se va servi peste două ceasuri, în marea sala de arme. În zori, dis-de-dimineaţă, heralzii vor anunţa perechile de luptători, apoi vor începe turnirurile, a recitat slujitorul, ca un crainic vestitor.

— Bine, Guishval, eşti foarte curtenitor, l-a linguşit din nou Salietti.

Slujitorul a dat să plece şi a schiţat o reverenţă.

— Aşteaptă o clipă, l-a rugat cavalerul, coborând glasul, ca să nu-l audă ceilalţi oaspeţi, care se spălau ori îşi schimbau hainele doldora de praful drumului. Ia spune-mi, ai văzut vreodată cum lucesc pepitele din aur?

Guishval s-a uitat năuc întâi la Salietti, apoi la Grimpow, ca şi cum ar fi fost întrebat despre înţelepciunea cavalerului pe care îl slujea.

— Nu, seniore, a rostit sfios. În viaţa mea n-am văzut decât aurul de la sigiliul seniorului meu, baronul, şi de la giuvaierele şi brățările purtate de domniţele din castel.

— Poate că ţi-aş putea dărui o pepită din aur, ca plată pentru serviciile tale, a şoptit Salietti drept în urechea lui Guishval.

Slujitorul a tresărit, de parcă i s-ar fi înfipt un pumnal în spate.

— Ce-ar trebui să fac? a întrebat cu ochii cât cepele.

— Pentru moment, ar fi de ajuns să-mi spui dacă acum câteva zile au adus doi prizonieri în fortăreaţa, un bărbat în etate şi fiica lui, a cerut Salietti fără codeală.

Înainte de a răspunde, Guishval şi-a plimbat privirile dintr-o parte într-alta, ca să se încredinţeze că nimeni nu se uita la ei.

— Nu ştiu dacă am voie să vă vorbesc despre aşa ceva. Dacă seniorul meu, baronul, ajunge să afle că m-a luat gura pe dinainte, n-are să pregete să-mi taie limba şi s-o arunce la câini, a mărturisit speriat.

— Poţi fi încredinţat că n-o să afle niciodată, ţi-o jur pe onoarea mea de cavaler, l-a liniştit Salietti.

— Moşneagul şi fiica lui au sosit cu două zile în urmă la fortăreaţă, escortaţi de soldaţii baronului. Mă puteţi crede când vă spun că ochii mei n-au văzut fată mai frumoasă, a recunoscut Guishval.

— Sunt închişi în temniţele castelului? l-a descusut Salietti, nerăbdător să afle răspunsul.

— Nu, seniore, a bâiguit slujitorul. Moşneagul era grav bolnav când au sosit, aşa că l-au încuiat într-o odăiță din turnul de pază şi a răposat azi-noapte. Chiar în aceasta dimineaţă, i-au dus rămăşiţele pământești la osuarul de lângă temniţă, fără niciun soi de liturghie ori alta ceremonie, şi i-au lăsat leşul acolo, ca pe al unui nelegiuit. Războinicii trăncănesc că era mag ori necromant.

De astă dată Salietti a fost cel care s-a simţit străpuns de un pumnal nevăzut. Şi, chiar dacă s-a străduit să ascundă deznădejdea care îi inundase sufletul, cufundându-l în cea mai neagră tristeţe, Grimpow a aflat din lucirile limpezi ale ochilor lui

că bătrânul Gurielf Labox nu era pentru cavaler un simplu necunoscut. Atunci s-a încredinţat băiatul că Salietti îi ascundea ceva, aşa cum mai bănuise şi când ajunseseră în cătunul Cornill, iar un fierar le istorisise că ostaşii lui Figüeltach de Vokko luaseră ostatic un mag adorator al stelelor, pe numele lui Gurielf Labox.

— Fiica ştie că bătrânul şi-a dat sufletul?

— Bănuiesc că da, fiindcă de azi-noapte, când a răposat tătâne-său, nefericita nu s-a mai oprit din plâns. O cheamă Weienell.

— Şi unde-i acum?

— E închisă cu cheia într-un alcov din turnul de onoare. Văzând-o, seniorului meu, baronul de Vokko, i-a rămas inima la frumusețea ei, şi bănuiesc că încearcă să-i câştige iubirea, cu toate că o ţine prizonieră.

Grimpow a observat că inima lui Salietti tresărise iar.

— La cine-i cheia acelui alcov? a întrebat neliniştit.

— Cheia o ţine seniorul meu, baronul, într-un cufăraş din odaia lui de lucru.

Salietti a scos două pepite de aur din punga pe care o ţinea ascunsă la cingătoare şi i le-a dat slujitorului pe furiş.

— Îţi mulţumesc pentru mâna de ajutor pe care ne-ai dat-o, Guishval. Ai grijă să nu dea nimeni de ele la tine, căci s-ar încredinţa pe loc că le-ai şterpelit de la cineva. Eu am să mai am trebuinţă de serviciile tale.

— Dacă ai Domnia Ta trebuinţă de mine, dă-mi de veste la grajduri prin scutier şi-am să fiu gata să te slujesc, seniore, a făgăduit pajul cu mare bucurie, făcând temenele după temenele, pe când se depărta.

Când Grimpow şi Salietti au rămas singuri, şi-au pus ordine în desagi şi s-au spălat pe mâini şi pe faţă cu apă din găleată. Salietti s-a dezbrăcat, şi-a scuturat hainele doldora de praf şi le-a pus pe pat. Dintr-o desagă, a scos o pereche nouă de pantaloni strâmţi din piele, o cămaşă şi un pieptar elegant, pe care le cumpăraseră în cetatea Ulipens, şi şi-a pus iar veşmintele, ca pentru ceremonia de învestitură a unui cavaler.

— Am convingerea că n-ai fost sincer cu mine în podul cârciumii din Ulipens, când, după ce l-am găsit pe Durlib

spânzurat, am jurat să n-avem nicio taină unul faţă de celălalt, a sărit numaidecât cu gura Grimpow, care se supărase.

Pe Salietti l-au luat pe nepregătite vorbele prietenului său, care acolo în încăpere juca rolul scutierului.

— Habar n-am despre ce-mi vorbeşti, Grimpow. Ştii despre mine tot atât cât ştiu şi eu despre tine, i-a răspuns în şoaptă, punându-şi spada la cingătoare.

— Îţi vorbesc de Gurielf Labox şi de fiica lui. Tu îi cunoşteai. Şi tocmai de aceea n-am ajuns din întâmplare în cătunul Cornill. Ştiai că ei erau acolo, chiar dacă nu-ţi închipuiai că aveau să fie ridicaţi de soldaţii baronului, e adevărat? l-a întrebat Grimpow energic.

Salietti l-a privit cu căldură în ochi.

— Nu pot să-ţi vorbesc despre toate astea acum, Grimpow, dar nu-i ceea ce crezi.

Grimpow n-a ştiut niciodată de ce, dar în acea clipă nu şi-a mai putut stăpâni lacrimile, care au început să-i curgă de-a valma pe obraji. Poate din pricină că-l ostenise călătoria ori îl doborâse încordarea în care trăia de luni de zile, poate din pricina magiei pe care o exercita asupra lui piatra ori a temerilor de neştiutul care îi aştepta în fortăreaţa baronului, din pricina morţii acelui moşneag, pe care nici măcar nu-l cunoştea, a misterioasei taine a învăţaţilor, pe care încă n-o aflaseră, ori pur şi simplu din pricină că iar se simţea trădat mişeleşte de cineva despre care era încredinţat că-i era cel mai bun prieten.

— Haida-de, Grimpow, doar nu vreau să-ţi fac niciun rău! Dar pur şi simplu acum nu-ţi pot vorbi despre aşa ceva. E o istorie lungă şi complicată, dar îţi făgăduiesc că mai târziu am să ţi-o spun de-a fir a păr. Acum trebuie să ne ocupăm de lucruri mai însemnate decât ea.

Vorbele lui Salietti l-au alinat şi s-a însufleţit iar. S-a gândit chiar că era nedrept să-i facă reproşuri, căci Salietti avea poate temeiuri serioase să nu-i fi povestit totul despre viaţa, trecutul ori ţelurile cu care îl însoţea în căutarea tainei învăţaţilor. La urma urmelor, a chibzuit Grimpow, în mintea fiecărui om sunt cotloane păstrate numai pentru gândurile cele mai ascunse, pentru dorinţe, visuri şi chiar răutăţi.

— Îmi pare rău, n-am avut de gând să-ţi fac niciun reproş, şi-a cerut iertare.

Salietti i-a primit surâzând cererea de iertare şi i-a făcut cu ochiul.

— Nu-ţi face griji. Haide, termina cu spălatul, să mergem să dăm o raită prin fortăreaţă, înainte de cina. Sper că azi vom putea îmbuca ceva bucate calde şi gustoase.

— Ţi-ai făcut vreun plan ca să ajungi la fiica lui Gurielf Labox? l-a întrebat Grimpow, căci ştia că în mintea lui Salietti acum nu mai fierbea decât acest gând.

— Încă nu, dar mai înainte am ceva urgent de lămurit cu baronul Figüeltach de Vokko. Ori ai uitat?!

— Chiar ai de gând să-i duci mesajul banditului Drusklo cel Sângeros?

— Am făcut un jurământ, iar onoarea îl obligă pe cavaler să respecte întotdeauna cele făgăduite. În plus, e posibil ca, în vreme ce stau la taifas cu el, să-i pot şterpeli cheia de la alcov, pe care o ţine în cufărașul din camera lui de lucru.

— Te bagi singur în gura lupului! a exclamat Grimpow, neliniştit de gândurile pe care le citea în ochii lui Salietti.

— Numai aşa am să aflu cât îi sunt colţii de ascuţiţi.

Salietti s-a apropiat de bancheta pe care îşi puseseră desagii şi a scos dintr-una din ele un pachet de cărţi de joc groase, pe care Grimpow nu i le mai văzuse până atunci.

— Vrei să joci cărţi cu baronul? l-a întrebat.

— Nu, a răspuns cavalerul şi l-a podidit râsul. Sunt nişte cărţi de joc ciudate, pictate cu felurite motive alegorice, care într-unele ţări din Orient se folosesc la ghicitul viitorului. Mulţi nobili şi multe domniţe se simt slabi în faţa nesiguranţei propriului destin, vor să-l afle şi s-o ia înaintea lui, de parcă astfel l-ar putea fenta. Figüeltach de Vokko e unul dintre ei, şi este nespus de pasionat de toate soiurile de ghicit. Dar sunt încredinţat că n-a auzit nicicând vorbindu-se despre cum se ghiceşte viitorul cu ajutorul acestui simplu joc de cărţi. Chiar am de gând să i-l dăruiesc, ca să-i câştig încrederea.

— Şi eu ce să fac în vremea asta?

— Am o misiune pentru tine. Mai ai bucăţica de cărbune şi crâmpeiul de pergament luate din sacristia bisericii din Cornill?

— Da, sunt în desagă.

— Ia-le, trebuie să scriu ceva important.

Grimpow a luat micuţul cărbune şi a rupt un crâmpei şi mai mic din pergamentul pe care i-l ceruse Salietti, căci nu voia să se despartă de însemnările făcute cu privire la enigmatica inscripţie din criptă, pe care o descifrase cu atâta greutate. Apoi, Salietti l-a rugat să se întoarcă şi să se aplece, ca să-i folosească spatele drept pupitru, deşi Grimpow a bănuit că o făcuse şi pentru ca el să nu poată vedea ce scria.

— Nicio grijă, te las să citeşti după, a făgăduit Salietti, ghicindu-i gândurile.

S-a sprijinit pe spatele lui Grimpow şi a scris cu o caligrafie demnă mai mult de un monah copist decât de un cavaler rătăcitor:

Există o magie a stelelor
Şi un farmec al nopţilor cu lună plină.
Priveşte-le, şi-acolo visurile-ţi vei găsi.

— Sunt pentru ea? l-a descusut Grimpow, după ce Salietti l-a lăsat să citească răvaşul pe care îl scrisese.

— Aşa-i.

— E o nouă criptograma ori un mesaj cu cheie? l-a iscodit iar.

— Nu chiar, dar ea va înţelege.

— Şi n-ai să semnezi?

— Numele meu nu i-ar zice nimic, a admis Salietti, sătul de întrebările scutierului. Iar acum, ascultă-mă cu luare-aminte. În vreme ce eu încerc să stau de vorbă cu baronul, tu du-te la grajduri şi prefă-te că doar ai grijă de caii noştri. Acolo ai să te întâlneşti ca din întâmplare cu Guishval şi, fără să te vadă nimeni, mai dă-i o pepită din aur. Spune-i că i-o dăruiesc eu şi că îl rog să trimită, cât poate de repede, mesajul meu fiicei bătrânului Gurielf Labox.

Dintre toate enigmele, misterele şi tainele aflate şi încă neaflate, de când îl găsise în munţi pe cavalerul mort, nimic nu-l uimea mai mult pe Grimpow acum decât ceea ce făcea Salietti. În vreme ce, la lumina torţelor, mergeau prin gloata ostaşilor,

cavalerilor, scutierilor, slujitorilor, căruţelor, cailor şi catârilor, care se duceau şi veneau din nenumăratele dependinţe pregătite în fortăreaţă, ca să le dea găzduire tuturor celor care urmau să ia parte la turniruri, Grimpow se întreba iar şi iar cine era într-adevăr Gurielf Labox, de ce căuta el taina învăţaţilor în biserica din Cornill, ce era între el şi Salietti şi ce-l mâna pe prietenul său să se intereseze de fiica lui captivă. Totodată, îşi tot amintea de mesajul care, potrivit dorinţei lui Salietti, trebuia să-i parvină fetei şi se tot întreba dacă acesta nu va fi având de-a face cu faptul că tânăra era frumoasă coz, fiindcă era cu putinţă ca şi Salietti, după pilda baronului, să se fi îndrăgostit de ea. Dar, de era aşa, cum şi când o cunoscuse, deoarece, de când plecaseră împreună la drum de la mânăstirea din Brinkdum, nu stătuseră la taifas cu nicio altă domniţă ori femeie, decât cu stăpâna mizerabilei taverne din cetatea Ulipensului.

Scrisoarea morţii

După ce-a rătăcit o bună bucată de vreme prin treceri umede şi pe înguste scări în spirală, Salietti a ajuns în marea sală de arme a castelului. Numeroşi nobili şi domniţe, care purtau rochii elegante şi coafuri delicate, făcuseră cerc în jurul baronului Figüeltach de Vokko, care conversa însufleţit cu ei. Totul era pregătit pentru cina şi mulţi cavaleri se aşezaseră deja la locurile lor, în faţa lungilor mese care umpleau încăperea, împodobită cu splendide tapiserii, impresionante trofee de vânătoare, lungi stindarde care atârnau din tavan şi felurite scuturi războinice, peste care stăteau încrucişate lănci şi spade. Lămpile şi căţuile cu mirodenii păreau sori doldora de luminări aprinse, iar lângă unul dintre zidurile laterale fusese aprinsă o vatră uriaşă, pe care s-ar fi putut frige un cerb întreg.

Salietti s-a apropiat de un cavaler care dădea porunci câtorva heralzi îmbrăcaţi sărbătoreşte şi l-a întrebat:

— Domnia Ta eşti comandantul fortăreței?

— Chiar aşa, a recunoscut, făcându-i o uşoară reverenţă, căreia Salietti i-a răspuns schiţând alta. Spune-mi, cavalere, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Sunt Salietti de Estaglia. Vezi Domnia Ta, eu ştiu că acum baronul e peste poate de ocupat, împlinindu-şi obligaţiile de gazdă a turnirurilor. Dar ai, oare, bunătatea de a-i spune că

doresc să-i vorbesc în mare graba între patru ochi despre ceva ce în mod sigur are interes să afle?

— Îi voi împărtăşi baronului dorinţa Domniei Tale, seniore, de cum ne vom pune la masă, fii fără nicio grijă, a făgăduit comandantul fortăreţei şi, făcându-i o nouă reverenţă, s-a dus spre altă ceată de heralzi, care-i aşteptau poruncile.

Salietti s-a simţit încântat că izbutise să-şi arunce momeala, aşa cum îşi şi pusese în gând, apoi şi-a zis în sinea lui că nu-i mai rămânea decât să aştepte ca baronul să muşte din ea. S-a gândit că, poate, Rhadoguil de Cumilldonn, cavalerul pe care el şi Grimpow îl întâlniseră pe drumul către fortăreaţă şi care îi vorbise atât de făţiş de otrăvirea papei Clement al V-lea şi de temerile regelui Franţei de a-i împărtăşi soarta sosise de-acum la castel şi l-a căutat cu privirea printre oaspeţi. I s-a părut că-l recunoaşte într-un cavaler care avea aerul lui şi sorbea plin de încântare dintr-o bărdacă plină cu bere, dar, când s-a apropiat de el ca să-l salute şi să se aşeze la masa lui, şi-a dat seama că se înşelase. Un paj a zărit că Salietti nu-şi găsea locul şi i-a arătat unde trebuia să se aşeze, alături de o ceată de tineri cavaleri care se făleau cu iscusinţa de care dădeau dovadă în mânuirea lăncii şi a spadei, printre şotii şi râsete stridente.

Câteva trompete au anunţat începutul cinei, iar o grămadă de slujitori au răsărit din cuhnii, cărând tăvi doldora de fazani, miei şi cerbi fripţi, salate, poame şi prăjituri. În faţa minunatelor bucate, lui Salietti i s-a deşteptat iar pofta tăiată de lungile zile de post forţat din timpul călătoriei, şi s-a pus trup şi suflet pe înfulecat fără nicio milă tot ce-i cădea la îndemână, fără să mai dea vreo atenţie larmei şi hohotelor tinerilor cavaleri care îi ţineau tovărăşie. Şi-a închipuit că stătea la masă cu toţi nobilii din Alsacia, Lorena şi Burgundia, le-a cercetat chipurile, dinţii, bărbile, privirile, râsetele şi gesturile, de parcă întreaga încăpere s-ar fi cufundat brusc în tăcere, iar imaginile lor i-ar fi trecut cu încetinitorul prin faţa ochilor, până când privirea i s-a încrucişat cu a baronului Figüeltach de Vokko, care-l privea fix, ascultând estimp vorbele pe care comandantul fortăreței i le şoptea la urechea dreaptă. Salietti a schiţat un salut, aplecându-şi capul, la care baronul a răspuns nelămurit. La stânga lui era aşezat un călugăr dominican, cu barba roşiatică şi chipul marcat de

cicatrici adânci, iar Salietti n-a pregetat să creadă că era chiar blestematul inchizitor Bulvar de Goztell.

Înainte de a se sfârşi cina, baronul a ridicat glasul şi, cu gesturi măreţe, le-a adresat cavalerilor un înflăcărat îndemn să se alăture războiului împotriva castelelor din Cerc şi le-a vorbit de ereziile templierilor şi de datoria de a-i da pe toţi pradă rugului. Apoi, în sala de arme au intrat câţiva saltimbanci, care scoteau flăcări pe gură şi făceau salturi surprinzătoare şi acrobaţii, în ritmul susţinut al tobelor şi al trompetelor. Cavalerii şi-au luat bărdacele şi au toastat îndelung cu ele ridicate în aer, iar domniţele au aplaudat, şuşotind şi hlizindu-se fără răgaz, uimite de spectacol.

Salietti a observat că baronul se ridica de la masă şi, prin spatele estradei, se îndrepta spre odăile lui. „Figüeltach de Vokko e nerăbdător să mă cunoască, şi-a zis în sinea lui. Şi nu peste multă vreme va trimite un herald la mine, ca să mă ducă în camera lui de lucru“, a continuat să se amuze cu elucubrațiile de ghicitor. Iar heraldul n-a întârziat să se apropie de masa lui.

— Să-mi fie cu iertare, seniore, dar baronul vrea să te vadă între patru ochi. Ai Domnia Ta bunătatea de a mă urma, l-a rugat heraldul pe Salietti, vorbindu-i la ureche.

— Intră, intră Domnia Ta şi fii binevenit! i-a urat baronul Figüeltach de Vokko, văzând că Salietti înainta în odaia mare în care el adăsta, plimbându-se nerăbdător prin faţa unei luxoase tapiserii – pe care era brodat un urs ridicat pe labele de dinapoi – flancate de două enorme capete de cerb împăiate.

În pragul uşii, Salietti s-a înclinat şi a surâs curtenitor. Şi chiar dacă s-a prefăcut că simţea respect şi admiraţie pentru bărbatul din faţa lui, nu încape îndoială că s-a simţit copleşit de un nesfârşit dispreţ.

— Comandantul fortăreței mi-a dat de veste că Domnia Ta doreşti să-mi vorbești între patru ochi de ceva ce-ţi pare că m-ar interesa.

— Chiar aşa, seniore. Mă cheamă Salietti şi sunt nepotul ducelui Jacopo de Estaglia, din Piemontul italian.

Baronul a făcut un gest de încuviinţare.

— Mare trebuie să fie însemnătatea celor ce ai să-mi spui, dacă ai făcut un drum atât de lung şi de greu doar ca să mi le comunici între patru ochi.

— Ei bine, despre însemnătatea lor numai Domnia Ta poţi să-ţi dai cu presupusul. Primul meu ţel a fost să vin până în fortăreaţa Domniei Tale ca să iau parte la turnirurile castelelor din Alsacia, a căror faimă, după cum bine ştii Domnia Ta, ajunge an după an până în nordul Italiei.

— Fireşte. An de an sunt tot mai mulţi cavalerii din Trieste, din Padova ori din Bolsano, care vin să ia parte alături de noi la turnirurile organizate cu prilejul serbărilor primăverii, lucru care într-adevăr ne umple de bucurie, a zis baronul, arătându-se cordial şi vorbăreţ, dar Salietti ştia că bunăvoinţa lui era doar strategia unui mişel.

— În decursul voiajului, câţiva cavaleri, al căror alai se îndrepta tot către fortăreaţa Domniei Tale, mi-au dat de ştire că ai de gând să iei curând cu asalt castelele din Cerc, ca să-i iei prizonieri pe templierii răzvrătiţi, cărora duşmanul Domniei Tale de-o viaţă, ducele Gulf de Östemberg, le-a dat adăpost, în ciuda bulelor dictate de papa Clement al V-lea, a cărui moarte ne-a umplut sufletele de întristare în urmă câteva zile.

— Cu toţii deplângem pierderea lui. În ce priveşte intenţia mea de a lua cu asalt castelele din Cerc, nu te înşeli, cavalere, a adeverit arogant baronul.

— Trag nădejde că-mi vei îngădui să mă alătur oastei Domniei Tale.

Baronul s-a apropiat de Salietti şi i-a pus un braţ pe după umăr.

— Fireşte, nu încape nicio îndoială că Domnia Ta vei fi bine primit printre cavalerii mei, şi te asigur că împreună vom obţine o victorie pe care trubadurii o vor cânta în baladele lor câtă vreme le va mai rămâne un dram de memorie, dar până acum buzele Domniei Tale încă n-au pronunţat ceva care să-mi trezească într-adevăr interesul, aşa cum mi-ai anunţat, a insinuat cu subtilitate baronul.

Salietti a prins aluzia şi s-a hotărât să nu mai umble cu fofârlica.

— Domnia Ta ai toată dreptatea, dar sunt încredinţat că al treilea temei al vizitei mele te va umple de satisfacţie. Îţi spune ceva numele de Drusklo cel Sângeros?

Baronul a avut o puternică tresărire, pe care numaidecât a încercat s-o ascundă.

— Mai întâi spune-mi pentru ce-mi pui asemenea întrebare.

— Am fost prizonierul lui în codrul Oppemai.

— Te-ai lăsat prins de acel lotru şi de tâlharii care-l urmează?

— O spadă nu serveşte la mai nimic în faţa unei bande de nelegiuiţi înarmaţi cu arcuri. Nici măcar nu i-am putut zări, aşa cum stăteau ascunşi în copaci. Dar, când a aflat că mă îndreptam spre fortăreaţa Domniei Tale, Drusklo mi-a redat libertatea, în schimbul jurământului că aveam să-ţi cer, în numele lui, iertarea crimelor pe care le-a comis.

— Acest tâlhar nu-i doar sângeros, ci şi neruşinat! Cum se încumetă să-mi ceară îndurare, după ce mi-a ucis bunicul?! Părintele meu şi-a trecut viaţa încercând să-l prindă, iar de la moartea lui, nici eu n-am încetat să-l caut, ca să mă răzbun, a recunoscut, ofensat şi ranchiunos.

— Acum ai prilejul să te răzbuni. El e încredinţat că-ţi poate fi de folos la asaltul castelelor din Cerc. Adu-l aici, oferindu-te să-i treci vina cu vederea, iar el se va alătura oastei Domniei Tale, apoi spânzură-l de cum îţi cade în mâini, atârnându-l ca pe un trofeu de cel mai înalt turn din fortăreaţă, l-a sfătuit Salietti, arătându-se neîndurător.

Baronul a căzut pe gânduri, dar Salietti nu şi-a putut da seama dacă se gândea că Drusklo cel Sângeros îi putea fi într-adevăr de folos ori îl încânta ideea de a-l condamna la moarte.

— Îngăduie-mi Domnia Ta să chibzuiesc, n-aş vrea să iau o hotărâre pripita.

— Nu trebuie decât să-i dai Domnia Ta de ştire în codru prin cineva şi în câteva zile ai să-l şi ai umil la picioare. Eu mi-am respectat cuvântul, dar, înainte de a pleca, aş dori să-ţi fac un dar.

— Un dar? l-a întrebat Figüeltach de Vokko, nespus de curios.

— Am cunoştinţă de interesul pe care îl porţi Domnia Ta practicilor divinatorii şi m-am socotit că ţi-ar făcea plăcere să priveşti asemenea cărți de joc. Ţi le dăruiesc, poate că te vor

ajuta să-ţi potoleşti ursita, când nu-i de partea Domniei Tale, a propus Salietti, scoţând jocul de cărți de sub pieptar.

Figüeltach de Vokko se pregătea să pună mâna pe cărți, când Salietti s-a prefăcut că-i scăpau din mâini şi le-a lăsat să-i cadă pe duşumea. Baronul s-a aplecat să le adune, iar Salietti l-a copleşit cu cererile de-a fi iertat, în vreme ce cu o mână aduna cărţile de pe duşumea, iar cu cealaltă pipăia tăblia mesei, deschidea un cufăraş şi căuta cheia alcovului în care era închisă fiica lui Gurielf Labox. Dar n-a dat de ea.

De cum au adunat cărţile de pe duşumea, baronul le-a cercetat cu neobişnuită curiozitate.

— Eşti ghicitor? a întrebat, uimit de frumusețea lor.

— Ghicitul viitorului e unul dintre harurile mele înnăscute, pe care singur m-am ocupat să mi-l dezvolt încă din copilărie, a lămurit Salietti, distrându-se cu şiretlicul lui.

— Şi de unde le-ai luat? a întrebat scurt baronul.

— Ei bine, de la un negustor din cetatea Veneţiei, unde am călătorit toamna trecută. Chiar acel negustor care mi le-a vândut mi-a explicat înţelesurile cărţilor şi mi-a vorbit de obârşia lor. Se pare că le-a găsit, împreună cu un pergament în care se vorbea despre ele, printre nişte mine, într-o ţară îndepărtată, pe când cotrobăia în mormintele dintr-o necropolă, căutând giuvaiere din cele cu care oamenii de pe-acolo îşi îngropau morţii. Mi-a dat de înţeles că aceste cărți au daruri nelămurite, de parcă ar avea ochi în stare să privească dincolo de realitate şi de timp. Dacă vrei Domnia Ta, îţi pot arăta cum să le citeşti.

Mâinile greoaie ale baronului au prefirat cărţile printre degete, una câte una, de parcă voia să le deprindă pipăitul. A stat tăcut o vreme, încercând să ascundă cât de mult îl fascinau.

— Eşti încredinţat că ele-s calea nimerită de a ghici viitorul?

— Nu numai viitorul, baroane, ci şi trecutul, a nuanţat ferm Salietti. Stai Domnia Ta jos şi îngăduie-mi să-ţi arăt.

Figüeltach de Vokko şi Salietti s-au instalat la masa unde baronul punea la cale afacerile zilnice cu vasalii, pe când lumina torţelor îşi furişa umbrele peste capetele lor.

Salietti a înşirat cele douăzeci şi patru de cărţi pe masă, dispunându-le în patru rânduri orizontale de câte cinci cărţi fiecare, precedate ori urmate de câte o singură carte pusă în

centru. Cărţile stăteau cu faţa în jos, ascunzându-şi figurile, astfel că, privite de sus, păreau toate la fel. Pe dosul fiecărei cărţi de joc, două spade de argint se încrucişau deasupra unui soare care apunea, pe un cer azuriu şi limpede.

Nerăbdarea l-a făcut pe baron să uite că trebuia să-şi ia rămas-bun de la oaspeţi, înainte ca ei să se retragă în odăile lor, ca să se odihnească.

— Alege cartea de joc care îţi place cel mai mult, l-a rugat Salietti cu politeţe.

Figüeltach de Vokko şi-a lăsat privirea să lunece peste masă, ca şi cum căuta taina ascunsă printre imaginile repetate, care încă mai tăceau sub privirea lui. Apoi s-a oprit, în sfârşit, la o carte, a pus hotărât mâna pe ea şi a întors-o chiar pe locul unde stătea.

— Îndrăgostiţii! a exclamat Salietti, văzând un bărbat şi o femeie care se ţineau de mâini sub un soare radios. N-ai putea începe Domnia Ta mai bine.

— O să-mi surâdă soarta în iubire? a întrebat baronul zăpăcit.

— Să n-ai Domnia Ta nicio îndoială. Cartea-i splendidă, prevesteşte bucurie, belşug şi pasiune. Chiar dacă iubirea nu-ţi e împărtăşită acum, după cum ţi se citeşte în dezamăgirea din privire, cartea dă de veste în gura mare că necazurile din dragoste se risipesc numaidecât, lăsând locul unei iubiri nepieritoare. În scurtă vreme, fericirea Domniei Tale nu va putea fi mai mare.

Baronul a zâmbit mulţumit şi a ales o nouă carte. Era imaginea splendid pictată a unei piramide cu vârful despicat de fulger, la vederea căreia Salietti a părut să se cufunde într-o transă adâncă.

În faţa tăcerii lui, baronul a întrebat nerăbdător:

— Ce vezi?

Salietti nu i-a răspuns imediat, dar, până la urmă, a glăsuit cu voce misterioasă:

— Văd că pământul tremură sub lucirile neînduplecate ale spadei pe care Domnia Ta o mânuieşti şi care, precum fulgerul din cer, va cădea peste turnuri şi ziduri neînfrânte până acum. Şi te mai văd pe Domnia Ta cum te înalţi triumfător, după îndârjite bătălii, care vor schimba mersul istoriei. Trecutul va fi doar o

tristă aducere aminte faţă cu gloria care te aşteaptă. Acum, mai ia Domnia Ta şi altă carte, mai departe cu cel puţin două rânduri, socotite în orice direcţie faţă de primul, şi arată-mi-o.

Cu chipul luminat de fericire, baronul a luat şi a întors cu faţa în sus a treia carte, iar pe ea au văzut amândoi roata unui car, cu nişte semne rare în jur, pe care nu le-a înţeles. Salietti i-a ghicit întrebarea şi a răspuns:

— Asta-i roata norocului. Se pare că astă-seară soarta-i de partea Domniei Tale.

— Şi ce înţeles are? a vrut să ştie neîntârziat Figüeltach de Vokko.

Pe chipul lui Salietti s-a insinuat bunătatea răspunsului său.

— Cauţi înverşunat ceva ascuns privirilor Domniei Tale; ceva care ţi-a fost refuzat pe nedrept cu multă vreme în urmă. N-am habar, s-a codit. Poate că un tezaur preţios… Nu! s-a răzgândit Salietti, scuturând din cap, după ce se gândise, tăcând îndelung. Sunt încredinţat că-i ceva şi mai valoros.

— Mai valoros decât un tezaur? l-a descusut baronul, fără să-şi ascundă neliniştea.

— Da, e ceva neted şi strălucitor, ceva ce multă lume vrea să aibă şi caută cu disperare, dar de care dau doar unii aleşi.

— Ochii baronului au dat să iasă din găvane.

— Ai pronunţat Domnia Ta „unii aleşi“?

— Da, a admis Salietti, de parcă vorbele l-ar fi lăsat fără puteri. Habar n-am cine-s, dar sunt în carte, într-unul dintre semnele neînţelese. Poate Domnia Ta ştii mai bine ca mine despre ce vorbesc. Încearcă să-ţi aminteşti, a adăugat.

Baronul s-a străduit să-şi aducă aminte, dar nu ştia cine puteau fi aleşii, doar dacă nu era vorba de templieri.

— Acuma văd limpede! a exclamat Salietti, tresărind şi atrăgând astfel iar toată atenţia baronului. Domnia Ta cauţi ceva perfect, ceva ce n-are egal în nicio altă formă ce se poate închipui. E un obiect mare, dintr-un metal la fel de scump ca aurul.

— Şi am să dau de el? l-a iscodit baronul, ţinându-şi respiraţia.

— Ia Domnia Ta altă carte, după voia inimii, şi în ea vom găsi răspunsul la întrebare, a propus Salietti, pe care jocul de-a ghicitul îl amuza, căci îl alesese cu mare plăcere.

Baronul s-a codit, neştiind ce carte să mai aleagă, iar mâna i-a plutit nehotărâtă peste masă. Când, în cele din urmă, a oprit-o deasupra cărţii alese, a întors-o şi a văzut că pe ea era pictată o răscruce de drumuri într-o pădurice stufoasă. Cărţile fermecate îl fascinau.

— Stai să văd, l-a amânat Salietti, ca să-l întărâte şi mai abitir. Apoi a continuat: Când ai putut alege drumul nimerit, ca să găseşti ceea ce cauţi, ai ales unul care te-a dus departe de el. Deşi văd că şi acum eşti asaltat de îndoieli.

— Şi spune-mi, am să aflu tezaurul? a încercat baronul să-l tragă brutal de limbă, încrezându-se fără preget în spusele mincinosului ghicitor.

— Îmi pare rău să-ţi spun că n-ai să dai de el niciodată, deoarece tezaurul nu-i acolo unde gândeşti că e, nici într-alt loc, pe care să-l poţi afla.

— Am să fac le una cu pământul castelele şi am să aflu până şi gaura de şarpe în care ar fi putut să-l ascundă blestemaţii de templieri! a urlat baronul, mânat de deznădejde.

— N-am habar despre ce vorbeşti, dar mai ia o carte, dacă mai vrei să ştii şi altele despre viitorul Domniei Tale, a propus iar Salietti.

Mâna lui Figüeltach de Vokko a ezitat în aer, apoi s-a lăsat pe ultima carte din rândul al doilea, ca şi cum ar fi vrut să pună capăt, o dată pentru totdeauna, ursitei care îşi făcea simţită prezenţa.

— Prevestiri rele se încrucişează acum cu soarta Domniei Tale, a şoptit Salietti cu aer misterios.

— Ce vrei Domnia Ta să zici? Fii mai limpede, a cerut baronul, încruntându-şi fruntea.

— Cartea vorbeşte de războaie şi pustiiri. Trebuie să te păzeşti Domnia Ta de primejdii, căci se anunţă teribile înfruntări, care vor umple câmpurile de bătaie cu leşuri. Deşi văd că vei dispune de-o mare oaste.

— Mai bine de cincisprezece mii de războinici, a zis baronul, cu aroganţa.

— Cu toate acestea, zăresc puţini călăreţi, a observat Salietti, ca să-i dezlege limba.

— Aproape cinci mii de războinici călare şi mai bine de cinci sute de cavaleri se îndreaptă de-acum către fruntariile de miazănoapte, ca să-mi aştepte oştile şi să înceapă războiul. Poate nu ţi se par de ajuns ca să luăm cu asalt castelele din Cerc?

— Simt că Domnia Ta vei avea trebuinţă de şi mai mulţi, ca să-ţi atingi ţelurile.

— Vom mai avea şi maşini de război cum nu s-au mai văzut vreodată pe la noi, alături de o ceată de mercenari veniţi de la miazăzi, cărora nu le pot sta în cale nici stânci, nici ziduri.

— Atunci, ar fi mai bine să mai iei Domnia Ta o carte, poate că ea ne va scoate din bezna în care încă suntem învăluiţi. Ia-o pe cea care ţi-e mai mult pe plac, i-a propus Salietti.

Baronul a luat furios cartea solitara de pe ultimul rând şi a aflat înspăimântat că pe ea era pictat chipul morţii.

Lănci şi spade

Când s-a deşteptat, Grimpow s-a bucurat că Salietti era în patul lui, căci nu-l mai văzuse de când, cu o seară mai înainte, se dusese să stea de vorbă cu baronul Figüeltach de Vokko.

— Unde-ai fost aseară? Când m-am culcat, încă nu veniseşi, l-a întrebat pe Salietti, întinzându-se.

— A fost o noapte lungă şi cu mare folos pentru mine, i-a dezvăluit Salietti, în şoaptă. Am cinat copios şi am petrecut cu baronul ceasuri în şir, stând la taclale despre viitorul său şi despre gândurile lui de a lua cu asalt castelele din Cercul de Piatră. O parte din oastea sa e de-acum aproape de fruntariile de miazănoapte, unde va aştepta sosirea baronului, împreună cu războinicii şi cavalerii lui, de cum iau sfârşit turnirurile. I-am câştigat repede încrederea şi mi-a dat veşti nespus de însemnate, deşi n-am dat de cheia alcovului unde o ţine închisă pe fiica lui Gurielf Labox. Trebuia să-i fi văzut mutra când i-am vorbit de planurile lui de război şi de preţiosul obiect pe care îl caută şi nu-l găseşte.

— I-ai vorbit de taina învăţaţilor? l-a descusut Grimpow, în vreme ce îşi spăla faţa cu apă din găleata ce le fusese dată.

— Cum te văd şi cum mă vezi. M-a întrebat dacă va da curând de secret.

— Şi ce i-ai zis?

— Păi, adevărul, că n-o să-l găsească niciodată, fiindcă nu-i unde crede el, şi încă îl mai caută pe căi greşite. Dar, stai să vezi, chipul de jivină i s-a făcut alb precum ceara când a ales cartea morţii.

— A morţii?! s-a arătat mirat Grimpow.

— Da, e o carte cu mai multe înţelesuri, după cum i se pare potrivit ghicitorului. I-am zis că pentru el cartea aducea o umbra de nesiguranţă, căci putea să-şi găsească moartea în bătăliile care se apropie. Dar în acea clipă nu l-am minţit.

— Nu înţeleg.

— Dacă ia curând cu asalt castelele din Cercul de Piatră, moartea îi e la fel de neîndoioasă ca vorbele mele, nici un ghicitor şi nici o forţă ocultă nu-l vor putea ajuta să scape de ea.

— Şi eu am aflat aseară anumite lucruri interesante la cuhnie, s-a fălit Grimpow.

— Mă bucură să aflu că nu ţi-ai pierdut vremea, pe când eu îmi puneam viaţa în joc, ducându-l de nas pe baron cu cărţile mele. I-ai dus mesajul meu lui Guishval, aşa cum te-am rugat? a vrut să ştie Salietti, în timp ce-şi punea iar veşmintele de călătorie şi le lăsă pe cele de gală pregătite pentru ceremoniile din acea seară.

— Să mergem să îmbucăm ceva măcar acum, dis-de-dimineaţă, că eu n-am cinat copios ca tine, şi foamea îmi roade pântecele.

Pe drum, Grimpow i-a istorisit lui Salietti ce făcuse cu o noapte mai înainte. Îl căutase pe Guishval la grajduri şi, într-adevăr, dăduse de el acolo, alături de alţi tineri slujitori ai baronului, bând pe ascuns câteva bărdace de bere, în vreme ce se îngrijeau de cai.

— Când m-a văzut, s-a bucurat, de parcă îşi vedea îngerul păzitor. I-am dat pepita din aur, aşa cum mă însărcinaseşi, şi i-am lămurit unde trebuia să ducă răvaşul. Guishval a băgat pe loc aurul în buzunar, dar mi-a zis că nu ştia cum să ducă răvaşul captivei, căci un soldat stătea fără răgaz de pază la uşa alcovului, fiindcă baronul îl ameninţase că răspunde cu viaţa dacă reuşeşte cineva să ajungă la fată. Atunci mi-a trecut prin minte că tânăra captivă trebuia să cineze şi că la cuhnie cineva era, fireşte, însărcinat să-i ducă bucatele, iar Guishval mi-a zis

că acel cineva era o slujnică, pe care el o ştia şi care nicicând n-avea să încalce poruncile baronului, oricât de mult aur i s-ar fi dăruit. A mai zis că, dacă mă încumetam, pe când slujnica îşi pregătea coşul cu de-ale gurii, el avea să-i abată atenţia, astfel ca eu să pot ascunde răvaşul printre bunătăţi. Zis şi făcut, un timp Guishval mi-a povestit că tatăl lui era şoimarul baronului şi că vânătoarea cu şoimi nu mai avea nicio taină pentru el. Aşa ne-a trecut timpul, dând târcoale cuhniilor celor mari, cu privirea îndreptată neîncetat pe coşul care adăsta pe-o masă. Până când, în cele din urmă, a sosit slujnica, o femeie în vârstă şi grasă, prost dispusă, cu faţa îmbujorată şi gesturi aprige, şi a început să pregătească bucatele; un peşte, pâine, ceva brânză şi o bărdacă de apă. Când să plece, Guishval s-a apropiat de bucătăreasă şi, cu un vicleşug, a ţinut-o o clipă departe de coş, cât să pot să pitesc răvașul.

— Şi unde l-ai băgat? l-a întrebat Salietti, temându-se că răvașul ar fi putut să ajungă la destinaţie.

— L-am lăsat să plutească pe apa din bărdacă.

— L-ai aruncat în apă! a exclamat Salietti, îngrozit, atrăgând atenţia unor cavaleri care mergeau alături de ei.

— Nu mi s-a năzărit ceva mai bun, a recunoscut Grimpow, coborând iar vocea. Dar apa nu poate şterge cărbunele, l-a lămurit.

— Puteai să-l ascunzi în miezul pâinii, a cârcotit Salietti.

— Aşa am chibzuit şi eu mai întâi, dar pe urmă m-am socotit că fata era tristă, din pricina morţii părintelui ei, şi poate că îi pierise pofta de mâncare, aşa că nici măcar n-avea să se atingă de bunătăţi, l-a lămurit.

Salietti a căzut pe gânduri.

— Poate că ideea nu ţi-a fost chiar atât de nesăbuită. Setea e greu de stins, oricâte necazuri am avea, iar dacă Weienell a băut apă din bărdacă, neîndoios că a dat de răvaş, a recunoscut Salietti, când au ajuns în ograda cea mare de la grajduri, unde câţiva slujitori pregătiseră un mic dejun la iuţeală, pentru cavaleri şi scutierii lor.

Au pus deoparte nişte coltuce de pâine şi câteva ciozvârte de carne friptă şi s-a dus într-un cotlon mai depărtat, să se bucure de ele.

— Şi ce-ai mai aflat? a întrebat Salietti, rupând cu dinţii dintr-o ciosvârtă de carne.

— Inchizitorul Bulvar de Goztell e în fortăreaţă, l-a prevenit Grimpow.

— Ştiu, l-am văzut ieri la vremea cinei în sala de arme, stătea la dreapta baronului. Am ştiut că era el, după descrierea pe care mi-o făcuse fratele Rinaldo din Metz, înainte de a părăsi mănăstirea. Nu cred să mai existe multe chipuri la fel de sinistre ca al acelui călugăr dominican.

— Am mai aflat că Gurielf Labox şi-a dat sufletul, în vreme ce-l interoga inchizitorul Bulvar de Goztell. N-a putut îndura chinurile la care l-a supus călâul, a adăugat Grimpow, deşi nu-i plăcea deloc să vorbească despre o asemenea împrejurare teribilă.

— Eşti încredinţat de aşa ceva?! s-a mirat Salietti îngrozit.

— O ştiu toţi slujitorii din castel. Spun că ieri ostaşii nu vorbeau decât de asta. Şi afirmă că strigătele moşneagului răzbăteau în tot turnul de pază. Apoi s-a lăsat tăcerea şi, după o zi, i-au scos leşul şi l-au îngropat în temniţa.

— Bulvar de Goztell e un ucigaş! a izbucnit Salietti, muşcându-şi limba, ca să n-o spună în gura mare, în faţa cavalerilor care umpluseră ograda de la grajduri.

— Un slujitor mi-a istorisit că el însuşi a fost de faţă când călugărul dominican vorbea cu seniorul lui, Figüeltach de Vokko, şi asta pentru că inchizitorul voia s-o interogheze şi pe fiica bătrânului, acuzând-o de vrăjitorie, dar baronul a fost categoric împotriva. De aceea o şi ţine încuiată într-un alcov de lângă odăile lui. Toţi cei care-au văzut-o sunt uimiţi de neasemuita ei frumuseţe, iar gurile rele zvonesc cum ca ea l-ar fi fermecat pe seniorul fortăreței, folosind magia neagră, pentru a-i subjuga spiritul.

— Asemenea zvonuri trebuie să le fi răspândit intenţionat inchizitorul Bulvar de Goztell, ca să-l sape pe baron, şi astfel să-l oblige s-o încredinţeze pe domniţa călăilor lui, a dedus Salietti.

— Crezi, oare, că Gurielf Labox o fi mărturisit sub tortura ce căuta în biserica din cătunul Cornill?

— Nu cred, fiindcă, dacă ar fi făcut aşa ceva, călugărul dominican n-ar mai fi acum aici.

— Dar Gurielf Labox e purtătorul unei misive care poartă pecetea papei, şi mă întreb, atunci, cum ar putea să-l urmărească inchizitorul! a zis Grimpow aşa, ca să-şi limpezească gândurile.

— Misiva aceea e falsă, a recunoscut Salietti, cu ochii în pământ. Acum să luăm caii şi armura mea.

Grimpow tocmai voia să-l mai întrebe pe Salietti cum de avea el ştire de asemenea amănunt, când au răsunat trompetele din turnuri, iar răpăitul tobelor a anunţat până departe începutul turnirurilor.

Pavilioanele cavalerilor care luau parte la lupte se înălţau pe câmp, ca nişte mari ciuperci colorate, împodobite cu splendide stindarde şi strălucite scuturi de luptă. Zeci de armuri sclipeau deasupra cailor agitaţi, care dădeau necontenit din copite şi nechezau, aşteptând să sune începutul turnirului. O ceaţă transparentă plutea pe deasupra zidurilor castelului, iar pe gradene, baronul Figüeltach de Vokko şi inchizitorul Bulvar de Goztell, întovărăşiţi de nobilii cei mai importanţi şi de domniţele cele mai alese din Alsacia, prezidau serbările dintr-un pavilion acoperit cu luxoase catifele de culoarea purpurei. Adunaţi în cete mici, cu toţii vorbeau de minunile la care fuseseră martori în decursul cinei din noaptea dinainte, iar unii dădeau de înţeles că regele Franţei burduşise lăzile baronului cu mii de lingouri din aur curat. Baronul făcuse făgăduiala că va împărţi acele bogăţii între cavalerii care aveau să se alăture oastei lui, în vederea cuceririi castelelor din Cercul de Piatră, şi nu erau prea mulţi cei care voiau să rămână pe dinafara bogatei prăzi. De aceea, întreaga câmpie vuia de cavaleri dornici să arate cât de iscusit mânuiau lancea şi spada în înfruntările din turniruri şi să ocupe un loc de onoare, alături de baronul Figüeltach de Vokko. Mai era în joc şi alegerea reginei turnirurilor de primăvară ale castelelor din Alsacia şi mulţi tineri voiau să se bucure de privilegiul de a-şi încorona iubitele.

Când au ajuns pe câmpul de luptă, turnirul nu începuse încă. Heralzii tocmai începeau să-i cheme, cu nume şi titluri, pe primii luptători, iar Salietti şi scutierul lui mai aveau de aşteptat între ulucile din lemn ale zăplazului rezervat cavalerilor până să le

vină rândul. Salietti era strălucitor, cu armura pe care le-o vânduse meşterul Ailgrup în cetatea Ulipensului, pe care lui Grimpow i s-a părut că-l zărea în gloată, grămădindu-se printre gradene. Sute de slujitori, argaţi, săteni şi ţărani priveau spectacolul de pe povârnișurile înclinate ale zidurilor de apărare, într-o tevatură festivă şi veselă.

Când trompetele au anunţat prima înfruntare, mulţimea a început să aclame. Doi călăreţi au ieşit în câmp deschis, fălindu-se cu blazoanele lor, de pe harnașamentele sărbătoreşti ale cailor şi de pe scuturi. Aveau vizierele coifurilor ridicate şi lăncile cu vârful bont ridicate vertical pe cai. Au luat poziţia de luptă, faţă în faţă, şi-au coborât vizierele şi lăncile şi, în zbieretele gloatei, şi-au îmboldit caii cu pintenii şi au pornit în galop spre mijlocul arenei, împărţit în două de un zăplaz din uluci scunde, pentru ca, în înfruntare, caii să nu se poată lovi unul de altul. Ciocnirea a fost brutală, iar unul dintre cavaleri a izbutit să-şi doboare adversarul de la prima lovitură, lăsându-l atât de grav rănit, că au trebuit să-l scoată din arenă cu ajutorul mai multor scutieri. În strigătele admiratorilor, cavalerul învingător s-a îndreptat către tribuna regală, ridicând lancea în semn de triumf. Pe blazonul lui se putea vedea un vultur roş-albastru îngemănat. Apoi, în ritmul lent al calului, s-a retras de pe câmpul de bătaie şi s-a îndreptat spre pavilionul lui, în aşteptarea celei de-a doua runde a luptei.

Cavalerii au continuat să se bată doi câte doi, rezistând arareori pe cal mai mult de două înfruntări cu adversarul, domniţele au dăruit frumoase batiste din mătase învingătorilor din turniruri, iar aceştia defilau orgolioşi, cu ele agăţate în vârful lăncilor, de parcă batistele ar fi fost relicve nepreţuite.

În gloata care urla pe povârnișurile laterale, Grimpow a izbutit să-l zărească pe pajul Guishval, pentru care avea o adevărată simpatie, de când izbutiseră să ducă împreună răvașul lui Salietti în alcovul fiicei lui Gurielf Labox. Pajul îşi găsise un loc privilegiat pe povârniș, în faţa tribunei baronului, şi, aşezat chiar la aceeaşi înălţime cu centrul arenei, ca să nu piardă nimic din spectaculoasa înfruntare a lăncilor, îl aclama pe câștigătorul fiecărei lupte, cu entuziasmul unui tânăr scutier care aşteaptă plin de iluzii victoria finală a seniorului său.

Grimpow i-a făcut un semn cu mâna şi, văzându-l, Guishval şi-a părăsit locul, de parcă brusc şi-ar fi adus aminte că avea să-i dea de ştire ceva însemnat. Şi-a trecut trupul pe sub zăplazul din uluci care îi înconjura şi, când a ajuns alături de ei, Guishval l-a privit cu admiraţie pe cavalerul Salietti şi a grăit cu glas sufocat:

— Aţi zărit-o, seniore?

Salietti a tresărit.

— Pe cine?

— Pe domniţa captivă. E acolo, lângă baron, a rostit, arătând către tribuna arenei.

Salietti şi Grimpow şi-au întors deodată capetele. Între baron şi comandantul fortăreței stătea jos o domniţă cu părul negru strâns într-un conci, împodobită cu o diademă, cu privirea tristă pierdută în nemărginire. Cu toate acestea, baronul părea încântat s-o aibă alături şi se străduia s-o distreze, vorbindu-i de luptele din turnir.

— Eşti încredinţat că-i ea? a întrebat Salietti, încă bănuitor, căci nicicând nu-şi mai pusese ochii pe un chip atât de splendid şi de delicat. Şi Grimpow şi-a bucurat privirea cu tânăra Weienell, înţelegând de ce toţi cavalerii prezenţi la turnir păreau să fi fost înfrânţi de domniţa cea frumoasă coz. Apoi s-a uitat la Salietti şi a văzut în ochii lui nevinovaţi acelaşi chip al iubirii, pe care el îl descoperise la mănăstirea din Brinkdum, când pe nepusă masă se nimerise în faţa fetei cu ochii de apă.

— Cunoaşteţi Domniile Voastre o domniţă mai frumoasă? Eu v-am prevenit că n-aveţi să daţi în întreaga Alsacie, nici în tot regatul Franţei, de una la fel, a rostit mândru Guishval.

Salietti părea nedumerit.

— Dacă tânăra aceasta e cu adevărat fiica lui Gurielf Labox, eu sunt încredinţat ca a citit răvaşul. Probabil ca de aceea îi va fi şi cerut baronului să-i îngăduie să-l întovărăşească la turniruri. Ştie că răvașul pe care l-a aflat în bărdaca cu apă nu poate veni decât de la cineva care vrea să-i dea o mână de ajutor, şi singurul chip de a ieşi din alcovul unde era încuiată a fost să-şi arate bunăvoinţa faţă de dorinţele baronului, în ciuda durerii pe care i-au stârnit-o moartea părintelui ei şi prezenţa în tribună a inchizitorului Bulvar de Goztell, a limpezit.

— Mă bucur să vă fi fost de folos încă o dată, seniore, a rostit Guishval zâmbitor.

— Da, Guishval, şi nici nu-ţi poţi închipui cât. Vorbim noi, mai încolo, şi adu-mi aminte că-ţi sunt dator o pepită din aur.

Guishval i-a făgăduit lui Grimpow că, de voia, la terminarea turnirului avea să-l ducă să vadă feluriţii şoimi ai baronului. Era gata de plecare, când un nou cavaler a intrat în arenă.

— Să vă păziţi de spada călăreţului care intră acum în arenă, i-a şoptit la ureche lui Salietti.

Tânărul cavaler a privit spre intrarea arenei şi a văzut un bărbat impunător, împodobit cu veşminte negre de luptă, care avea pictat pe scut un turn peste care trecea aripa unui corb şi pe al cărui coif se afla un minuscul cap al aceleiaşi păsări. Harnaşamentul calului său avea pulpane de şa negre, care-i acopereau până şi capul, lăsându-i la vedere doar ochii mari şi negri.

— Cine-i acel cavaler? a întrebat Salietti nelămurit.

— E temutul Valdigor de Rostvol. Se spun despre el istorii care l-ar băga în sperieţi până şi pe cavalerul cel mai iscusit şi mai îndrăzneţ. Acuma-i mâna dreaptă a baronului şi prieten la cataramă cu inchizitorul Bulvar de Goztell, care nu numai că l-au dăruit cu mari sume de bani ca să li se alăture în războiul pe care îl vor duce împotriva castelelor din Cerc, dar au ajuns să-i făgăduiască drept recompensă chiar fortăreaţa ducelui Gulf.

Valdigor de Rostvol şi-a trântit adversarul jos de pe cal, cu aceeaşi uşurinţă cu care dărâmi o sperietoare de ciori, şi a dat ocol arenei, fălindu-se cu triumful lui şi cu însemnele de pe stindardul său. Ostaşii l-au aclamat, cavalerii i-au adus onorurile lor, domniţele şi-au dovedit admiraţia cu prefăcute zâmbete complice şi însuşi baronul şi-a arătat din tribuna lui satisfacţia în faţa victoriei repurtate de aliatul său, în vreme ce Salietti se sucea şi se răsucea nervos sub armură, gata parcă să dea în boala copiilor, care îl chinuia atât de mult pe Kense, slujitorul mănăstirii din Brinkdum.

— Câte lupte mai sunt până ne vine rândul? l-a întrebat pe Grimpow chiar când trompetele i-au chemat pe următorii adversari.

— Mai sunt două şi-ai să ai prilejul să te baţi. Rivalul tău e cavalerul care ieri era să mă zdrobească cu calul, adică acela care îşi ascundea chipul sub coif.

— Atunci am să răzbun afrontul chiar cu prima lovitura de lance, a ameninţat Salietti, râzând şi neluându-şi privirea de la frumoasa domniţă care se topea de melancolie alături de inchizitorul Bulvar de Goztell, care se uita la ea cu ură şi cu neîncredere.

Înainte de a-i chema heralzii, Salietti s-a urcat pe calul împodobit cu pătratele blazonului său, în care alternau soarele pe cerul albastru şi luna pe cerul negru. Apoi şi-a pus coiful împodobit şi el cu un soare şi un mic mănunchi de pene aurite, astfel că, atunci când i-a cerut lui Grimpow să-i dea scutul robust şi blazonat şi lancea, pe prietenul său l-a încercat mândria că-i era scutier.

Grimpow i-a luat calul de dârlogi şi l-a dus până la intrarea în arenă. Heralzii au strigat numele ducelui de Estaglia, iar Salietti a privit către tribună, încercând să afle dacă Weienell tresărea la auzul acestuia. Dar tânăra, indiferentă la vocile heralzilor şi la zarvă, a continuat să scruteze cu privirile arena încă goală. Trompetele au sunat, iar Salietti şi cavalerul necunoscut s-au aşezat pe poziţii unul în faţa celuilalt, făcându-şi caii să fornăie. Amândoi au dat din pinteni şi s-au năpustit în galop, cumpănindu-și lăncile şi ascunzându-şi privirile în dosul vizierelor de la coifuri. Vârfurile lăncilor au lovit cu sunete de gong în scuturi şi s-au făcut surcele în văzduh, fără ca vreun luptător să cadă de pe cal. Gloata a scos la unison un urlet prelung, în vreme ce amândoi adversarii îşi reluau poziţiile de la început. Grimpow i-a dat lui Salietti o nouă lance şi a observat atunci că Weienell se schimba la faţă, cu ochii ţintă la soarele şi luna pictate pe scutul lui Salietti, de parcă şi-ar fi amintit de înţelesul lor şi ar fi văzut în ele singura luminiţă de speranţă. Salietti a dat iar pinteni calului şi l-a făcut să se ridice pe picioarele dinapoi, după care a repetat miza, de astă dată cu mai puţin noroc pentru cavalerul necunoscut, pe care lancea lui Salietti l-a lovit în cap cu atâta putere, că era cât pe ce să i-l smulgă din loc, înainte ca trupul să cadă grămadă în țărână. Grimpow a sărit în sus de bucurie, Guishval a strigat

entuziasmat de pe povârniș, iar frumoasa fiică a lui Gurielf Labox a simţit că sângele începea să-i curgă iar prin vine, când a văzut că învingătorul ultimului turnir se apropia de tribună, îşi ridica viziera coifului şi-i cerea să-şi pună vălul în vârful lăncii lui de cavaler.

Văzând că tânărul înfrânt continua să zacă la pământ şi că niciun scutier nu-i sărea în ajutor, Grimpow s-a dus în goană mare până la el, ca nu cumva să se sufoce sub coif. L-a ajutat să şi-l scoată, iar când chipul i-a rămas descoperit, băiatul a descoperit cu uimire că tânărul înfrânt era Pobe de Lanforg, novicele care fugise din mănăstire.

— Eşti rănit? l-a întrebat.

Dar Pobe de Lanforg s-a mărginit să-l privească de parcă lovitura primită în cap i-ar fi stârnit halucinaţii, apoi, de cum a deschis ochii, a căzut leşinat în braţele lui Grimpow.

Salietti a participat la un turnir şi după-amiază, ieşind şi de acea dată învingător, cu toate că a fost cât pe ce să cadă de pe cal, din pricină că acesta s-a împiedicat chiar când lăncile se loveau brutal de scuturi. Dar a izbutit să se țină ferm în spinarea calului, încredinţându-se că va putea astfel participa la turnirurile care, a doua zi, aveau să-l hotărască pe singurul câștigător al întregului turnir.

Regina turnirurilor

După luptele de după-amiază, în marea sală de arme a fortăreței s-a dat un banchet. Baronul Figüeltach de Vokko nu şi-a ascuns satisfacţia de a o avea alături pe frumoasa Weienell şi a discutat însufleţit cu Valdigor de Rostvol şi Bulvar de Goztell despre strălucirea înfruntărilor şi pregătirile de război; estimp, Salietti îi dădea târcoale baronului, nădăjduind să aibă prilejul de a-i spune fiicei lui Gurielf Labox că foarte curând avea s-o scape din captivitate.

Grimpow şi-a trecut vremea cu Guishval în ogrăzile unde pasările de vânătoare ale baronului picoteau cu capul sub cagule din fier şi a rămas uimit în faţa aerului maiestuos al feluriţilor şoimi şi vulturi regali, pe care îi dresa tatăl lui Guishval. A rămas chiar surprins când pajul şi-a pus o mânuşă groasă din piele neagră pe mâna stângă şi a scos din colivie un frumos şoim călător, căruia i-a îndepărtat cagula, ca să-l poată privi pe Grimpow cu ochii lui vioi de culoarea mierii.

— Acesta-i favoritul meu, a recunoscut puştiul, plimbându-şi mâna peste penele catifelate ale păsării. Când s-o sfârşi turnirul, îl vom lăsa să-şi ia zborul din turn, a adăugat.

Şoimul a dat neîncrezător din gât, dar l-a lăsat, cu toate acestea, pe Grimpow să-i mângâie capul şi gâtul gros, ghearele puternice şi aripile lungi şi ascuţite. Băiatul visase dintotdeauna să aibă cândva o pasăre de pradă ca el şi l-a încercat fericirea

de a fi alături de Guishval, pe care îl credea de-acuma un nou prieten. Pentru întâia oară de multă vreme, se întâlnea iar cu un băietan de vârsta lui, cu cineva care era aşa cum fusese şi el înainte de a găsi piatra cavalerului mort în munţii de lângă Brinkdum: un tânăr vesel, vioi, şăgalnic şi neastâmpărat, care nu ştia nici să citească, nici să scrie, care nu văzuse în viaţa lui un manuscris anluminat, nici nu ştia numele învăţatului care îl concepuse, dar care zâmbea neobosit, mulţumit pur şi simplu pentru că trăia. Grimpow s-a gândit că şi el trebuia să se simtă norocos, fiindcă, în cine ştie ce chip magic, visul lui din copilărie, de a fi scutier, devenise realitate. Acum era scutierul seniorului Salietti de Estaglia şi luau împreună parte la turnirurile de primăvara ale castelelor din Alsacia, cu gândul de a ieşi învingători şi de a-şi câştiga dreptul de a o alege pe regina turnirurilor; nu-şi mai aducea aminte nici de piatra cavalerului mort în munţii de lângă Brinkdum, nici de căutarea tainei învăţaţilor, care încă îi aştepta.

Apoi, Grimpow s-a înveselit în ograda de lângă grajduri, căci a câştigat pariurile puse cu alţi tineri scutieri la trasul cu arcul, făcându-i să privească uimiţi cum nimerea el de fiecare dată drept la ţinta aleasă: un pui curăţat de pene, care se legăna într-un laţ atârnat de-un stâlp, ca spânzuraţii.

— Unde-ai deprins să foloseşti astfel arcul? l-a tras de limbă un scutier cu păr blond şi o ciurdă de pistrui pe chip.

— Acolo în munţi, la vânat de iepuri, a răspuns Grimpow nepăsător.

— Socot că ai putea fi un bun arcaş. N-ai chibzuit niciodată să mergi la oaste ca războinic?

— Mai mult ca sigur că baronul te-ar primi în ceata lui de arcaşi aleşi, a adăugat altul, cu privirea stinsă şi nas coroiat.

— Eu sunt scutier, n-aş mai şti să fac şi altceva, a recunoscut Grimpow, ridicând arcul în faţa ochilor.

Apoi a întins coarda cu ochii fix pe țintă, i-a dat drumul, iar săgeata a străbătut văzduhul, şuierând ca un bici, şi s-a oprit în pieptul puiului care atârna în laţ.

— Ei bine, dacă ai mânui lancea şi spada la fel ca arcul, ai ajunge neîntârziat cavaler. Şi eu sper să ajung într-o zi, prin bunăvoinţa seniorului meu, a mărturisit blondul.

— Mai văd eu, a şoptit Grimpow fără prea mare convingere, întinzând mâna, pentru ca scutierii din jurul lui să-i dea banii pe care puseseră pariu, cu naiva nădejde că Grimpow avea să rateze tragerea de la mai bine de o sută de paşi depărtare.

Cel cu privire tristă şi nas coroiat a încercat să imite felul în care ţintea Grimpow, dar n-a nimerit şi s-a ales doar cu hohotele de râs ale prietenilor.

— Ai auzit vorbindu-se de războiul care se apropie? l-a tras de limba cel cu nas coroiat pe Grimpow, total străin de râsetele din jurul lui.

— Bănuiesc că la fel ca voi, a adeverit băiatul.

— Eu nu dau crezare istoriilor care se îndrugă despre fabulosul tezaur al cavalerilor templieri, a arătat alt scutier, mai înalt şi cam rotofei.

Auzindu-l, Grimpow a ciulit urechile.

— Ce istorie mai e şi asta? l-a descusut, ca şi cum n-ar fi ştiut despre ce vorbea, apoi a dat arcul unui băiat şi s-a aşezat pe nişte bolovani din apropiere.

— Se zice că, acum mult timp, nişte cavaleri din Ordinul Templierilor au aflat un tezaur preţios în Ţara Sfântă şi l-au ascuns în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, a lămurit blondul, coborând vocea de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit. Baronul Figüeltach de Vokko vrea acum să pună mâna pe tezaur şi de aceea vor lua cu asalt castelele din Cercul de Piatră, de dincolo de fruntarii, de cum vor lua sfârșit turnirurile. Din această pricină suntem cu toţii aici şi ni s-a alăturat şi temutul Valdigor de Rostvol, despre care gurile rele zic ca ar fi fost prieten cu templierii.

— Dar tu cum de ştii toate acestea? a bodogănit Guishval.

— Le-am auzit de la seniorul meu, după ultimele înfruntări de azi după-amiază. Şi tot pe el l-am mai auzit spunând că Valdigor de Rostvol s-a jurat pe onoarea lui de cavaler că va câştiga turnirul şi o va numi regina serbării pe frumoasa domniţă pe care o ţine captivă baronul. Toţi cavalerii s-au îndrăgostit de ea, de parcă ar fi chiar prinţesa visurilor lor, a observat scutierul, iar ceilalţi au hohotit viclean.

— Valdigor de Rostvol nu-i decât un fanfaron, care nicicând nu-l va putea înfrânge pe seniorul meu, Salietti de Estaglia! a sărit Grimpow.

— Pun pariu că Valdigor de Rostvol îl dă jos de pe cal pe seniorul Salietti, chiar din prima înfruntare, a glăsuit arogant blondul, ridicându-se în picioare, ca să se vadă că era mult mai înalt decât Grimpow.

Băiatul era cât pe ce să răspundă provocării, dar blondul s-a apropiat de el şi i-a tras un pumn în piept, dându-l pe spate, drept într-o baligă de cal, şi a scuipat în văzduh cu mare dispreţ, înfruntându-l.

— Oi fi tu plin de cutezanţa la trasul cu arcul, dar la luatul în pumni eşti doar un laş.

Pumnii lui Grimpow s-au încordat, şi, mânat de furie, băiatul s-a ridicat, s-a năpustit asupra blondului şi amândoi s-au încăierat, dându-se de-a rostogolul îmbrăţişaţi prin țărână. Ceilalţi scutieri au făcut cerc în jurul luptătorilor, zbierând şi hohotind, şi numai Guishval se străduia să-l scoată pe Grimpow din încurcătură. Dar chiar atunci a trecut pe lângă ei un tânăr cavaler care, observând disputa dintre scutieri, a hotărât să-i pună capăt, înainte să le dea sângele pe nas.

— Pobe! a strigat Grimpow, văzând că tânărul cavaler îi smulge duşmanul din cârcă.

Pobe de Lanforg, novicele care fugise de la mănăstirea din Brinkdum, a îngheţat auzindu-şi numele. Dar, văzând chipul băiatului care îi întindea o mână, ca să-l ajute să se ridice din tină, a exclamat:

— Grimpow! Tu eşti!

Băiatul a încuviinţat, înmărmurit de mirare, la fel ca tânărul cavaler.

— Ce făceai aici, cum de te-ai prins în asemenea încăierare de mârlani? l-a descusut Pobe de Lanforg, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că se întâlniseră.

— Nu făceam decât să ne distrăm, a răspuns Grimpow, privind cu coada ochiului la Guishval şi la ceilalţi scutieri care, speriaţi de prezenţa unui cavaler, se dăduseră tăcuţi deoparte.

— Mi se păruse că te-am văzut în arenă, după ce-am fost trântit de pe cal în turnir, dar când m-am deşteptat într-un cort

de pe câmp, lângă un vraci care voia să-mi ia sânge, am socotit că totul fusese o vedenie, stârnită de puternica lovitură pe care am primit-o în cap, a povestit Pobe, râzând.

— Ei bine, după cum vezi, sunt chiar eu în carne şi oase, a adeverit Grimpow şi a râs şi el.

Fostul novice, Pobe de Lanforg, acum cavaler, s-a tras un pas înapoi, privindu-l pe Grimpow de sus în jos.

— Dar cum de-i cu putinţă?! Nici acum, că eşti în faţa mea, nu-mi vine să cred! Nicicând nu mi-aş fi închipuit că aveam să ne întâlnim iar!

— Soarta n-a vrut să mergem pe acelaşi drum, dar a fost generoasă, îngăduindu-le vieţilor noastre să se încrucişeze iar.

— Haide, vino cu mine şi istoriseşte-mi ce s-a întâmplat la Brinkdum, când stareţul şi fratele Rinaldo din Metz au aflat că răzvrătitul novice Pobe Lanforg fugise din mănăstire, l-a rugat, trecându-şi un braţ peste umerii lui.

Din mers, Grimpow i-a istorisit cu însufleţire tânărului cavaler Pobe de Lanforg tot ce se petrecuse atunci.

— Mulţi monahi şi novici din mănăstire, printre ei şi fratele Brasgdo, bucătarul, s-au temut că pe Domnia Ta te ucisese fantoma cavalerului care hălăduia prin munţi, dar stareţul şi fratele Rinaldo au bănuit numaidecât că ai şters-o cu calul care le lipsea din grajduri. Când i-am explicat călugărului bucătar că râvneai să slujeşti în ordinul cavalerilor şi să te dedici bucuriilor iubirii, a zbierat cât l-au ţinut puterile şi te-a făcut bastard, a istorisit Grimpow, râzând cu hohote. Apoi, fratele Brasgdo mi-a vorbit de severitatea părintelui Domniei Tale, contele de Lanforg, şi mi-a dat de înţeles că aveai să te întorci neîntârziat la mănăstire, cu oasele muiate de bătaia pe care o meritai pentru răzvrătire.

— Tatăl meu mi-a trecut, în cele din urmă, cu vederea năzdrăvăniile de tânăr zălud, cu toate că a refuzat să-i însoţesc, pe el şi pe fratele meu, la aceste turniruri ale castelelor din Alsacia, de unde se vor duce, alături de baronul Figüeltach de Vokko, să ia cu asalt fortăreaţa ducelui Gulf, aceea în care se ascund templierii. Dar, cu complicitatea unei slujitoare care m-a stimat întotdeauna în chip deosebit, am izbutit să încarc o veche armură într-o căruţă şi să ajung aici, ascuns într-o caretă din

alai. De aceea nu voiam să afle nimeni cine sunt, până aveam să le arăt alor mei că şi eu puteam lua parte la turniruri, ca oricare alt cavaler. Părintele meu, care stătea în tribună lângă baron, mi-a aflat tertipul, de cum am fost aruncat de pe cal în luptă, dar acum e tot atât de mândru de mine ca de ceilalţi fraţi ai mei, a povestit.

— Atunci, şi Domnia Ta vei lua parte la război? a întrebat Grimpow.

— Da, în sfârşit îmi voi putea vedea cu ochii visurile de cavaler, mânuindu-mi spada în bătălii, a proferat Pobe de Lanforg, cu aere de trubadur, ducându-şi mâna la mânerul spadei care-i atârna la cingătoare. Dar tu? Încă nu mi-ai zis cum se face că eşti aici, în fortăreaţă.

Într-o lungă plimbare prin feluritele ogrăzi şi coridoare ale castelului, slab luminate de torţe, Grimpow i-a povestit tânărului cavaler Pobe de Lanforg cum îl cunoscuse pe seniorul lui, Salietti de Estaglia.

— Seniorul meu, Salietti, avea de gând să ia parte la turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia, să-i facă o vizită episcopului din cetatea Strasbourgului, iar după aceea să se alăture oastei baronului, ca să ia parte şi el la război, aşa că m-am hotărât să-l însoţesc, a minţit fără niciun chef.

— Atunci vom putea să ne mai vedem şi, dacă vreodată ai chef să te pui în slujba altui cavaler, nu uita că ard de nerăbdare să-mi fii scutier, a recunoscut Pobe de Lanforg, cu însufleţire.

— N-am să uit, a răspuns simplu Grimpow, care se şi întristase, la gândul plăcutei lui şederi printre schivnicii din mănăstire.

Au ajuns lângă poarta mare a intrării în turnul de onoare, în a cărui mare sală de arme se ţinea banchetul nobililor, iar cavalerul Pobe a făcut un gest de despărţire. Dar, amintindu-şi de ceva, l-a întrebat:

— A! Ţi-l aminteşti pe inchizitorul Bulvar de Goztell, călugărul dominican care a ajuns la mănăstire, urmărind un cavaler templier, cel care i-a spintecat gâtul stareţului din Brinkdum?

— Da, mi s-a părut că l-am zărit în tribună, alături de baron, în timpul turnirurilor, a şoptit Grimpow o voce pierdută.

— Am avut prilejul să-l salut şi, când i-am zis că am fost novice în mănăstirea din Brinkdum, s-a arătat foarte încântat să mă cunoască şi n-a mai terminat cu întrebările despre monahi şi obiceiurile lor, mai ales despre fratele bibliotecar Rinaldo din Metz, despre care a ajuns să-mi spună că era un blestemat de eretic, pe care într-o zi are să-l ardă el pe rug, dacă nu moare mai înainte de bătrânețe.

— Aceasta e o injurie pe care fratele Rinaldo din Metz n-o merită! a protestat Grimpow.

Pe tânărul cavaler Pobe de Lanforg l-au tulburat impetuoasele vorbe ale lui Grimpow.

— N-am priceput niciodată pe ce se întemeia simpatia ta pentru bătrânul monah. Oricum, am să-i spun fratelui dominican că eşti şi tu aici, sunt încredinţat că va fi interesat să-ţi vorbească, a observat.

— Mai bine n-o face. Şi eu am fugit de la mănăstire fără învoirea monahilor şi n-aş vrea ca inchizitorul să mă oblige să mă întorc iar la Brinkdum, a lămurit.

— Ai dreptate. Sigur ţi-ar porunci să te întorci numaidecât la călugări, ca să-i serveşti de spion, a ghicit Pobe de Lanforg, râzând. Acum trebuie să plec, sunt încredinţat că ne vom revedea curând.

Şi, răsucindu-se pe călcâie, cavalerul Pobe de Lanforg s-a îndreptat spre intrarea în turn, unde îl aşteptau, printre râsete şi chicoteli, două tinere domniţe, la fel de frumoase ca sirenele pe care le văzuse Grimpow în cartea interzisă de la mănăstirea din Brinkdum.

Între timp, în marea sală de arme a fortăreței, o ceată de trubaduri, purtând pe cap pălării rafinate, împodobite cu pene lungi, cântau dulci balade la lăute, vihuele, chimvale şi flaute, iar nobilii şi domniţele dansau printre ei, spre marea bucurie a tuturor cavalerilor.

În decursul serii, Salietti le-a dat fără întrerupere târcoale frumoasei Weienell şi baronului Figüeltach de Vokko, până când a profitat de o clipă în care fiica răposatului Gurielf Labox a rămas singură şi a abordat-o fără ocolişuri.

— Există o magie a stelelor, a glăsuit, întinzându-i mâna şi făcând o uşoară reverenţă, în semn că neîndoios ea trebuia să-i acorde următorul dans.

— Şi un farmec al nopţilor cu lună plină, a răspuns frumoasa Weienell, îmbujorându-se de uimire în faţa apariţiei neaşteptate a cavalerului necunoscut gândindu-se că el era, fără nicio îndoială, cel care îi trimisese în alcov acel răvaş ascuns în bărdaca de apă.

Tânăra avea părul strâns la ceafă, iar pe frunte îi scăpau câteva şuviţe negre, care contrastau cu dulceaţa privirii. Avea ochii verzi ca smaraldele, iar buzele fine făgăduiau să le ofere celor care le-ar fi sărutat delicata aromă a cireşelor. Vocea îi era caldă ca zefirul, iar mândria ei părea la fel de cu neputinţă de înfrânt ca o fortăreaţă. Din clipa aceea magică, Salietti a visat la sărutări trubadureşti, fluturi coloraţi, ocheade sub lună şi luciri de licurici.

— Chiar mâine am să te scap din captivitate, i-a şoptit încetişor, în vreme ce-şi lăsau trupurile în voia ritmului vioi al melodiei, de parcă amândoi ar fi reprezentat subtila curte pe care o făcea fazanul făzăniței.

— Domnia Ta cine eşti? a întrebat tânăra, deschizându-şi buzele într-un surâs curtenitor, cu care încerca să-şi ascundă zăpăceala.

— Ia-mă drept un bun prieten, care a suferit în egală măsură la moartea părintelui Domniei Tale, a propus Salietti emoţionat, simţind atingerea delicată a mâinii lui Weienell într-a lui.

— Care-i numele Domniei Tale?

— Sunt Salietti de Estaglia.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi şi au sclipit, de parcă în ei s-ar fi adunat toate stelele de pe firmament.

— Nu mai plânge, Domnia Ta, rogu-te, a conjurat-o Salietti. Nimeni nu trebuie să creadă c-aş voi să te ajut.

— Şi ce-ai de gând să faci? Baronul nu pleacă de lângă mine nicio clipită, iar noaptea unul dintre ostaşii lui îmi păzeşte uşa alcovului ca pe o comoară.

— Domnia Ta nu trebuie să te miri. Eşti cel mai scump giuvaier la care poate visa un cavaler, a arătat Salietti surâzând,

căci nu mai putea ascunde iubirea pe care începea s-o poarte fetei.

— Mai bine de o mie de ori moartă decât captivă aici în fortăreaţa, a îngăimat Weienell, coborând vocea, căci observase că baronul Figüeltach de Vokko şi inchizitorul Bulvar de Goztell îi priveau.

— Mărgineşte-te să te prefaci ca nu-ţi displace tovărăşia baronului şi roagă-l chiar Domnia Ta să-ţi îngăduie ca mâine să-l însoţeşti la turniruri şi la serbări. Eu mă ocup de restul, a încheiat Salietti, nespus de sigur de sine.

— Ai grijă de tine, oricine-ai fi, i-a murmurat Weienell la ureche, subliniind cu o uşoară înclinare a genunchilor sfârşitul melodiei.

Salietti s-a grăbit să se retragă, dar, nici nu plecase de lângă fată, că baronul Figüeltach de Vokko şi inchizitorul Bulvar de Goztell erau de-acum lângă ei.

— Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe legatul papei şi inchizitor de Lyon, Bulvar de Goztell, care ne onorează cu prezenţa-i la turniruri, a glăsuit Figüeltach de Vokko.

Salietti s-a înclinat în semn de consideraţie, iar călugărul dominican i-a întins, ca să-i fie sărutat, inelul impresionant care îi împodobea mâna.

— Baronul mi-a istorisit minunăţii despre Domnia Ta şi mi-a mai destăinuit şi că ai de gând să te alături oastei noastre în sfânta cruciadă împotriva templierilor răzvrătiţi, care se ascund precum şobolanii în castelele din Cerc, a rostit călugărul dominican cu glas grav.

— Şi eu am auzit vorbindu-se de lucrarea Domniei Tale de inchizitor şi mă bucură să ştiu că eşti neînduràtor cu ereziile care se ivesc prin lume, a minţit cu neruşinare Salietti, simţind în ochi greutatea privim lui Weienell. Iar acum, dacă Domnia Ta îmi îngădui, am să mă retrag în odăile mele, căci mâine mă aşteaptă lupte grele şi nu vreau să scap prilejul de a fi eu cel care o alege pe regina turnirului, a adăugat şi s-a pregătit de plecare.

— Aşteaptă Domnia Ta o clipă! a poruncit baronul, luându-l cordial de braţ şi trăgându-l deoparte.

— La dispoziţia Domniei Tale! a răspuns Salietti, cu sufletul sfâşiat, văzând că Weienell rămânea de vorbă între patru ochi cu inchizitorul.

— I-ai vorbit domniţei de mine? a întrebat Figüeltach de Vokko.

— Să n-ai nici urmă de îndoială, baroane. Am sfătuit-o să se arate curtenitoare şi ascultătoare cu cel care acum îi e singurul protector, i-a dezvăluit Salietti.

— Crezi că mă va iubi într-adevăr, aşa cum au vestit minunatele cărți de joc ale Domniei Tale? l-a ademenit nobilul.

— Lasă-i vreme, inima îi e încă distrusă de moartea părintelui ei, dar curând va uita de tristeţe şi va descoperi c-o aşteaptă marea iubire a vieţii. Nu te codi să-i oferi petreceri şi încearcă s-o convingi să fie de faţă mâine la ultimele turniruri. O va ajuta să-şi iasă din letargie, a perorat Salietti, conştient de dublul înţeles al vorbelor lui.

Inchizitorul Bulvar de Goztell n-a ajuns să audă vorbele schimbate de baron cu Salietti, dar nici nu era întru totul convins că tânărul cavaler italian era într-adevăr cel drept care se dădea.

A doua zi de dimineaţă, numărul celor veniţi în fortăreaţă, dornici să fie de față la turniruri, a fost şi mai mare. Era duminică, şi sătenii din împrejurimi lăsaseră deoparte toate obiceiurile şi robotelile, venind cu grămada să ia parte la serbări şi ocupând orice loc liber de unde să se poată întrezări câmpul de luptă. Gradenele şi povârnișurile zidurilor erau înţesate de bărbaţi, femei, copii şi bătrâni, iar prin mijlocul gloatei se foiau echilibrişti, saltimbanci, păpuşari, comedianţi, bufoni şi trubaduri fără număr, care făceau deliciul nobililor şi al gloatei. Cei mai mulţi dintre ei mâncau şi beau, râdeau ori cântau în cor, în vreme ce câţiva mutilaţi şi pierde-vară cereau de pomană, dar soldaţii îi goneau dintr-un loc într-altul. La fiecare nouă intrare în arenă, victoria obţinută de cavalerul cel mai puternic sau mai viclean era primită cu aclamaţii şi aplauze, pe când cel înfrânt părăsea câmpul de luptă pe propriile picioare sau pe o brancardă, printre insulte, urlete şi îndelungi fluierături. Salietti ieşise cu obrazul curat din luptele eliminatorii şi cucerise

simpatia multora dintre cei de faţă, căci îşi conducea iscusit calul şi mânuia lancea cu artă, dar nimeni nu stârnise, precum cavalerul Valdigor de Rostvol, delirul prostimii. Pe amândoi, heralzii îi proclamaseră cei mai buni cavaleri din turnir, dar iată că venise şi mult aşteptata înfruntare finală, din care avea să se aleagă singurul câştigător al turnirului.

Calul lui Salietti era sfârşit de puteri, în urma ferocilor lovituri primite în înfruntările dinainte, şi în ultima clipă au hotărât să-l schimbe cu Astro, calul bălan al lui Grimpow, pe care tocmai îl găteau cu pulpanele de şa pe care apărea blazonul ducelui de Estaglia, când heralzii au anunţat în gura mare că în doar câteva clipe avea să înceapă ultima bătălie a turnirului.

— Crezi că Bulvar de Goztell va putea recunoaşte calul pe care el însuşi l-a dus până la mănăstirea din Brinkdum, când îi urmărea călăreţul? a întrebat Grimpow neliniştit.

— Cu harnaşamentul de sărbătoare care îl acoperă din cap până-n picioare, nici chiar tu nu l-ai putea recunoaşte, a replicat Salietti, care părea dus, pierdut în gânduri încâlcite. Chibzuia cum să-l înfrângă pe Valdigor de Rostvol şi să câştige turnirul, dar, mai ales, cum s-o scape pe Weienell o dată pentru totdeauna din murdarele gheare ale baronului. Dar nu i-a zis nimic lui Grimpow, ca să nu-l mai neliniştească şi pe el.

— Nu ţi-am putut vorbi mai înainte, dar aseară m-am întâlnit cu cavalerul pe care l-ai înfrânt tu în primul turnir, cel despre care nimeni nu ştia cine-i şi care îşi ascundea chipul sub coif. Îl cheamă Pobe de Lanforg, e fiul ducelui de Lanforg şi era novice la mănăstirea din Brinkdum, de unde a fugit doar cu câteva săptămâni înaintea sosirii tale, l-a lămurit.

Salietti a luat harnaşamentul calului său şi i l-a pus lui Astro.

— Şi ce-i cu novicele cavaler ori ce-o mai fi şi el? l-a întrebat, nerăbdător să afle ce voia Grimpow să zică.

— Ei bine, Pobe era la mănăstire când a sosit inchizitorul Bulvar de Goztell, urmărindu-l pe cavalerul care a răposat în munţi şi l-a asasinat pe stareţul de Brinkdum, i-a dezvăluit în şoaptă. Văzându-l aici, în fortăreaţă, Pobe de Lanforg s-a prezentat în faţa lui, şi, câtă vreme au stat de vorbă, călugărul dominican i-a pus fără răgaz tot soiul de întrebări despre monahi, mai ales despre fratele Rinaldo; la acest ceas, e cu

putinţă să-i fi istorisit deja inchizitorului că eu am fost cu el la mănăstire şi am studiat cu bătrânul monah bibliotecar.

— De ce te gândeşti acum la aşa ceva? l-a descusut Salietti, fără să dea vreo însemnătate temerilor lui Grimpow.

— Pentru că tocmai l-am văzut pe Pobe de Lanforg stând de vorbă cu inchizitorul de Lyon în tribuna, şi amândoi priveau la noi ca râşii la pradă.

— Acum nu putem face nimic, a recunoscut Salietti, fără să-şi arate vreo temere.

Apoi, cavalerul a chibzuit că, dacă fratele dominican se putea îndoi de ei, trebuia să găsească nu doar o cale de scăpare a lui Weienell din ghearele baronului Figüeltach de Vokko, ci şi una a amândurora de fierul roşu al inchizitorului Bulvar de Goztell. Dar, oricât îşi frământa mintea, n-a aflat cum să ducă la bun sfârşit asemenea ispravă.

— Vreau să câştigi turnirul, orice s-ar întâmpla după aceea, a recunoscut Grimpow emoţionat.

— Am să mă străduiesc cât pot, prietene. Am s-o fac pentru tine şi pentru Weienell, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care am să-l duc la bun sfârşit pe această lume. Acum ajută-mă să-l încalec pe Astro şi împlineşte-ţi îndatoririle de scutier, i-a poruncit, ciufulindu-i părul cu mâna lui de oţel.

Un herald al baronului i-a chemat pe ultimii adversari din turnir, pronunţându-le numele şi titlurile de nobleţe cu mare pompă, iar cei doi cavaleri au intrat triumfal în arenă, în sunet de trompete şi răpăit de tobe. Gloata zbiera încinsă, întovărăşind cu aplauze pasul molcom al cailor, pe când cei doi cavaleri făceau turul de onoare al arenei, pentru a-i aduce baronului Figüeltach de Vokko omagiul lăncilor lor. Domniţa Weienell şi-a stăpânit cu mare greutate lacrimile, când l-a văzut oprit în faţa tribunei pe cavalerul care îi făgăduise s-o scape din captivitate, căci simţea în adâncul sufletului ei că o lega ceva de el încă din copilărie, deşi memoria ei nu izbutea să-şi aducă aminte ce.

Când cavalerii s-au aşezat faţă în faţă, zgomotul s-a stins şi s-a lăsat o tăcere atât de adâncă, de se puteau auzi răsuflarea înfrigurată a cailor şi sunetul metalic al armurilor. Caii fornăiau şi se agitau neliniştiţi, înfigându-şi picioarele în țărână printre

norişorii de praf, aşteptând imboldul dat de pintenii călăreţului ca să se arunce în galop întins împotriva adversarului.

Cavalerul Salietti de Estaglia a tras de dârlogii calului, l-a făcut să se ridice pe labele de dinapoi şi, după ce Astro a nechezat îndelung, l-a îmboldit din răsputeri cu pintenii, obligându-l să se năpustească dezlănţuit asupra rivalului său care, de pe poziţia lui, i-a ieşit şi el furios în întâmpinare. Toţi erau cu ochii pe mijlocul arenei, aşteptând ca lăncile să se ciocnească brutal de scuturile cavalerilor. Valdigor de Rostvol ţintea cu lancea drept în față, şi, când a lovit scutul lui Salietti, ea i s-a rupt în două cu zgomotul copacului doborât de fulger. Grimpow, Weienell şi Guishval au închis ochii fiecare unde era, temându-se ca nu cumva Salietti să fi fost doborât de pe cal. Dar el n-a părut afectat de lovitură. Stătea tot drept pe cal, cu lancea întreagă şi ameninţătoare.

Cei doi cai au gonit în grabă mare către capătul arenei, apoi au făcut pe loc cale întoarsă. Scutierul lui Valdigor de Rostvol i-a dat cavalerului o lance nouă, iar el a luat-o sub braţ pentru atac, îmboldindu-şi furios calul. Cavalerii s-au înfruntat iar cu brutalitate, dar de astă dată Salietti a lovit cu precizie şi a izbutit să-l dea pur şi simplu jos de pe cal pe Valdigor de Rostvol, a cărui cădere a răsunat zgomotos, de parcă s-ar fi spart o sută de oale.

A urmat o clipă de larmă nebună în rândul prostimii şi chiar Grimpow zbiera şi sărea în sus de fericire, dar, văzând cu toţii că Valdigor de Rostvol, lovit şi ciobit, s-a ridicat şi a scos cu furie spada din teacă, au fost atât de curioşi, că toţi cei care zbierau au închis gura şi s-au cufundat iar într-o adâncă tăcere. Salietti a descălecat, a ridicat spada în văzduh şi l-a atacat pe Valdigor de Rostvol cu puternice lovituri date cu braţul, cărora acesta le-a răspuns cu furia unui animal rănit. Lupta în arenă a fost lungă şi îndârjită şi nu s-a dat nicio atenţie leşinurilor ori odihnei, în ciuda faptului că amândoi cavalerii păreau sfârşiţi şi aveau numeroase tăieturi de spadă pe trup. Fiecare se străduia să-i dea celuilalt lovitura hotărâtoare, deşi nu mortală, şi fiecare răspundea cu neaşteptată vigoare la lovitura celuilalt. Până când Salietti şi-a răsucit spada Atena în aer şi l-a lovit pe Valdigor de Rostvol cu atâta putere, că spada cavalerului s-a rupt în două, iar trupul i s-

a dus de-a rostogolul în ţărână, ca al unei marionete căreia i se taie firele nevăzute care o ţin.

Nobilii şi norodul, care umpleau până la refuz câmpul de luptă, au fost întristaţi de înfrângerea eroului lor. Nimeni nu se încumeta să spună nimic şi doar Grimpow sălta ca pe arcuri şi zbiera de fericire. A sărit peste ulucile din lemn care înconjurau arena şi a fugit la calul sau, Astro, care mirosea tihnit pământul. L-a mângâiat şi i-a zis în şoaptă ceva ce nimeni n-a putut auzi. Apoi i-a dat dârlogii lui Salietti şi a zărit sângele care-i şiroia pe mâini.

— Eşti rănit?! s-a mirat, amintindu-şi că era scutier.

— N-am nimic, băiete, n-am nimic, l-a liniştit Salietti, dar era sfârşit. Apoi a băgat spada în teacă şi s-a apropiat de tribuna prezidată de baronul Figüeltach de Vokko şi de inchizitorul şi legatul papei, Bulvar de Goztell.

Tăcerea şi curiozitatea au pus iar stăpânire pe câmpul de luptă, căci toţi aşteptau să fie aleasă regina turnirurilor de primăvara ale castelelor din Alsacia. În fiecare an, regina turnirurilor era copleşită cu atenţii ca o adevărată zeiţă, vreme de mai multe zile, cât durau serbările, iar alegerea ei era aşteptată cu tot atâta nerăbdare ca recolta de grâu la vreme de foamete.

— În calitate de câștigător al turnirului, Domniei Tale, cavalere Salietti de Estaglia, îţi revine onoarea de a o alege pe cea care va să fie regina serbărilor pe care le-am organizat în cinstea primăverii! a proclamat solemn baronul. Trompetele au sunat, gloata a urlat ceva vreme de bucurie, dar, după ce au răpăit tobele, s-a lăsat iar o profundă tăcere. Poţi Domnia Ta să ne spui numele doamnei pe care ai ales-o şi s-o aduci în tribună pentru a-i pune coroana de regină! a strigat baronul, ţinând în mâini o coroană din aur bătută în pietre scumpe.

— Seniore, doamna pe care am ales-o nu poate fi decât cea a cărei frumuseţe a uimit pe toţi cavalerii care au luat parte la turniruri şi chiar şi pe Domnia Ta. Făcând aceasta alegere, cred că mă fac ecoul simţămintelor tuturor celor de față şi trag nădejde să-ţi dau şi Domniei Tale un temei de mândrie la auzul plăcutului ei nume, care nu-i altul decât Weienell! a rostit cu voce puternică Salietti, privind mulţimea care îl înconjura şi

care, auzind numele alesei, a început să-l scandeze fără oprire şi din toate puterile.

Grimpow a surâs în sinea lui, văzând talentul de a îmbăta cu apă rece de care dădea dovadă Salietti, care părea un fazan ce-şi arăta orgolios penele cele mai frumos colorate. Atât de pline de bun-simţ fuseseră vorbele prietenului său, că însuşi Figüeltach de Vokko s-a simţit măgulit de alegere, căci socotea că ghicitorul şi cavalerul italian o numise pe fata iubită de el regina serbărilor primăverii ca s-o încurajeze să rămână în fortăreaţă. Iar Weienell părea pe cât de năucită, pe atât de emoţionată.

— Urcă atunci în tribuna noastră şi pune-i cu mâna Domniei Tale această coroana regală! a poruncit încântat baronul.

Salietti şi-a scos coiful, i-a dat lui Grimpow frâiele lui Astro şi s-a îndreptat către tribună, în aclamaţiile mulţimii. Dar, chiar când să-i dea baronul coroana, inchizitorul Bulvar de Goztell a strigat:

— Oare poate cavalerul Salietti de Estaglia să ne lămurească de unde şi-a luat calul?

Întreaga arenă a amuţit iar şi toţi s-au uitat la calul spre care călugărul dominican arăta cu mâna întinsă. Grimpow s-a apropiat de Astro şi l-a mângâiat, ca să-l liniştească, ca şi cum calul ar fi putut recunoaşte vocea de temut a inchizitorului.

— Ce vrei să spui? a întrebat baronul, care nu pricepea unde bătea călugărul dominican cu insinuările.

— Ai să afli şi singur, dacă un ostaş de-al Domniei Tale va da deoparte harnașamentele elegante ale calului, a făcut cunoscut Bulvar de Goztell cu aroganţă.

Salietti a încercat să-i liniştească pe Grimpow şi pe Weienell din priviri, în vreme ce un războinic se apropia de Astro şi, în ciuda protestelor lui Grimpow, îi dădea la o parte pulpanele de şa cu blazoane, care-i acopereau trupul.

Gloata începuse să-şi piardă răbdarea, fiindcă nu pricepea nimic din cele ce se petreceau, când inchizitorul Bulvar de Goztell s-a uitat la urmele lăsate de fierul roşu pe trupul calului şi a glăsuit iar.

— Aici aveţi dovada! Salietti de Estaglia e…

Dar înainte ca inchizitorul să-şi isprăvească fraza, şuierul unei săgeţi trimise dintr-un loc neştiut a fulgerat nevăzut văzduhul şi s-a înfipt în pieptul baronului Figüeltach de Vokko.

Gloata a rămas înmărmurită, de parcă săgeata, pe care nimeni n-o văzuse plecând şi care îl rănise de moarte pe baron, ar fi adormit-o şi pe ea ori ar fi intimidat-o într-atât, încât se temea ca o nouă săgeata i s-ar fi putut înfige oricui în piept ori în ochi, dacă se mişca. Fiecare cavaler a dus mâna la spadă, dar niciunul nu s-a încumetat să o şi scoată din teacă, de teamă să nu devină ţinta arcaşilor pitiţi în cine ştie ce cotlon din turnuri ori de pe zidurile fortăreței.

Salietti nu ştia de unde răsărise săgeata care îl rănise de moarte pe Figüeltach de Vokko, dar s-a folosit de împrejurarea nelămurită ca să scoată jungherul pe care îl ţinea ascuns sub armură şi, cu o mişcare iute a mâinii, i-a pus legatului papei tăişul ascuţit la gât. Şi-a chemat calul cu un fluierat şi a poruncit unui ostaş să aducă lângă tribună calul baronului.

— Ştii să călăreşti? a întrebând-o pe Weienell.

În loc de orice răspuns, domniţa şi-a sumecat veşmântul şi a sărit din tribună drept pe cal.

Grimpow a priceput greu ce se petrecea, dar, văzând-o pe Weienell călărind calul baronului, a făcut şi el un salt acrobatic şi a nimerit drept pe Astro, gata s-o ia la goană de cum i-ar fi poruncit Salietti.

Cu timpul inchizitorului Bulvar de Goztell drept scut, Salietti a coborât din tribună şi i-a pomenit băiatului să se pregătească de fugă. Apoi a prevenit cavalerii şi prostimea că oricine se mişca putea deveni ţinta săgeţilor şi numaidecât a sărit şi el pe crupa calului, a luat frâiele în mâini şi, ţinându-l pe legatul papei în faţa lui, a strigat:

— Dacă vine cineva în urma noastră, am să-i spintec gâtul acestui porc!

În sfârşit, adevărul

Au fugit de pe câmpul turnirurilor, galopând întins, întrebându-se tăcuţi a cui fusese săgeata care îl rănise de moarte pe baron. Pe când treceau peste un fluviu cu ape adânci, din apropierea fortăreței, Salietti şi-a oprit calul şi s-a apropiat cu el de balustrada podului din piatra. Lângă el, Grimpow şi Weienell încercau să ghicească ce avea de gând prietenul lor.

— Ce vrei să faci? a bâiguit speriat inchizitorul Bulvar de Goztell, cu chipul schimonosit de spaimă.

— Sper că ştii să înoţi, a răspuns Salietti şi pe nepusă masă l-a aruncat pe călugărul dominican în apă, ca pe un sac cu zgură.

— Să mergem, înainte să se apropie soldaţii baronului, a spus Grimpow, în timp ce inchizitorul se zbătea în apă, agitând mâinile disperat, de teama să nu fie luat de curent.

S-au pregătit să facă pe loc cale întoarsă, au dat pinteni cailor şi au călărit în grabă mare pe malul fluviului, ca să nu rămână nicio urmă a fugii lor.

Când cei trei călăreţi au ajuns în împrejurimile cetăţii Strasbourgului, începuse deja să se întunece. Un amurg cu cerul purpuriu incendia zarea şi o ceaţă cenuşie plutea peste Rin, precum aburii unei supe dese. La un cot al fluviului, s-au oprit şi au descălecat. Weienell s-a aşezat pe iarba reavănă de pe mal, fără să scoată o vorbă, şi şi-a acoperit chipul cu mâinile, plângând deznădăjduită moartea părintelui ei.

Salietti s-a apropiat de ea, i-a luat mâna, ajutând-o să se ridice, şi a îmbrăţişat-o drăgăstos.

— Părintele tău a fost un prieten apropiat al părintelui meu şi amândoi şi-au pierdut viaţa căutând înţelepciunea, i-a şoptit la ureche. Când tu erai abia o copilă, eu am locuit vreo câţiva ani în casa părinţilor tăi din Paris şi obişnuiam să-ţi suport resemnat năzbâtiile, pe când învăţam în podul casei, îmi mai amintesc încă de casa voastră doldora de cărţi vechi şi de nopţile pe care eu şi tatăl tău le petreceam privind cerul plin de stele, în mahalaua copiştilor din Paris. Tu erai prea mică şi nu-ţi poţi aminti, dar părintele tău obişnuia să-mi spună pe atunci că există o magie a stelelor şi un farmec al nopţilor cu lună plină şi adăuga: „Privește-le, şi-acolo visurile-ţi vei găsi“.

Weienell şi-a dus mâneca rochiei la ochi şi l-a privit pe Salietti.

— Şi mie obişnuia să-mi spună aceste vorbe, la culcare, a mărturisit, şi un zâmbet uşor i-a luminat chipul. De aceea, găsind răvașul în bărdacă, am ştiut că un apropiat de-al lui voia să mă ajute. Am bănuit chiar că răvaşul îl scrisese el însuşi şi că mai era încă viu. Dar niciodată nu mi-aş fi putut închipui că tocmai tu, tânărul care se juca cu mine în copilărie, şi al cărui nume îl uitasem cu totul, aveai să mă scapi şi de baron, şi de inchizitorul ucigaş, a bâiguit fata printre sughiţuri, îmbrățișându-l iar pe Salietti.

Grimpow a simţit câteva lacrimi lunecându-i pe obraz.

— Cineva trebuie, în cele din urmă, să-mi lămurească toată încurcătura, s-a rugat şi a lăsat să-i scape un oftat.

— Grimpow, te-am prevenit că istoria-i lungă şi complicată, i-a amintit Salietti. Dar să stăm aici, pe bolovani, îmi închipui că tu şi Weienell sunteţi nerăbdători s-o aflaţi, şi-ar fi mai bine să v-o povestesc neîntârziat, înainte de căderea serii.

S-au aşezat pe malul fluviului, sub nişte ulmi foarte înalţi şi pe nişte bolovani încărcaţi de muşchi, aşteptând să-i învăluie noaptea neagră, înainte de a intra în cetatea Strasbourgului.

— Tatăl meu se numea la fel ca bunicul, Jacopo de Estaglia, a început să istorisească Salietti, sub privirile curioase ale lui Weienell şi ale lui Grimpow. Bunicul dorise întotdeauna ca el să devină un cavaler cutezător, demn să moştenească ducatul lui mânat din Piemont şi să-i redea splendoarea pe care în alte

vremuri i-o conferise familia Estaglia. Cu toate acestea, părintele meu încerca încă de copil o mare atracţie pentru studiu şi curând a început să strălucească prin cunoştinţe din toate ramurile învăţăturii, de la aritmetica la filosofie, fizică sau astronomie. Când a împlinit cincisprezece ani, a plecat la Paris, în pofida protestelor bunicului, ca să studieze la universitatea de curând fondată acolo şi care, departe de influenţa papei, se bucura de o mare libertate academică. Acolo a cunoscut un monah, şi el născut în Piemont, pe care îl chema Uberto, despre a cărui prietenie cu tatăl meu ţi-am mai vorbit la cârciuma din cetatea Ulipensului, a grăit, uitându-se la Grimpow. A ajuns discipolul monahului învăţat şi amândoi au călătorit neobosiţi, până când părintele meu s-a instalat la Paris şi a cunoscut-o pe cea care mai apoi avea să-mi fie mamă. Nu după multă vreme m-am născut eu, mi-au pus numele de Salietti şi ne-am mutat la Lyon, în a cărui universitate tatăl meu preda filosofia; însoţit de mine, îl vizita adeseori pe monahul Uberto din Alessandria, la mănăstirea din Brinkdum, unde acesta se refugiase, ca să scape de urmărirea Inchiziţiei.

Grimpow şi-a amintit că despre toate acestea Salietti îi istorisise câte ceva, când stătuseră la taifas despre bănuielile lui Grimpow că piatra îi aparţinuse, printre alţii, şi monahului centenar lipsit de lumina ochilor.

— Părintele meu a vrut să facă din mine un tânăr înţelept şi, peste ceva vreme, când am împlinit şaisprezece ani, m-a trimis iar la Paris, ca discipol al unui învăţat pe numele lui Gurielf Labox, la care m-a lăsat în gazdă, a grăit Salietti, privind-o surâzător pe Weienell. Dar, înţelegând că prin venele mele curgea sângele adevăraţilor Estaglia, de cum am împlinit optsprezece ani, tata a hotărât să mă trimită să stau cu bunicul, pentru ca el să se poată ocupa de instruirea mea de cavaler pasionat de arme, în vreme ce-mi continuam studiile în oraşul din apropiere, Padova. Aici mi-am dus traiul, până când, după moartea bunicului, i-am moştenit ducatul, la care părintele meu renunţase în favoarea mea. Ajuns aici, Salietti s-a oprit şi a lămurit: V-am povestit toate acestea, fiindcă doar aşa veţi putea înţelege ceea ce mă pregătesc să vă istorisesc de-acum înainte, adică lucrurile într-adevăr însemnate. La sfârşitul iernii trecute,

a continuat Salietti, mă aflam în micul meu palat din ducatul Estaglia, din Piemontul italian, când am primit o misivă ciudată, care nu fusese închisă cu nicio marcă ori sigiliu de ceară. Am deschis-o cu mare curiozitate şi am văzut cu stupoare că era de la fratele bibliotecar al mănăstirii din Brinkdum, al cărui nume e Rinaldo din Metz, care spunea că-mi scria din însărcinarea fratelui Uberto din Alessandria, care n-o putea face cu mâna lui, pentru că era lipsit de lumina ochilor şi imobilizat la pat de peste douăzeci de ani, după cum ştiam şi eu. În misiva lui, fratele Rinaldo din Metz îmi anunţa moartea părintelui meu în munţii din apropierea mănăstirii…

— Tatăl tău era cavalerul pe care l-am găsit mort în munţi? a întrebat Grimpow uimit.

— Aşa-i, Grimpow, a recunoscut Salietti cu tristeţe, îmi pare nespus de rău că nu ţi-am limpezit faptele mai înainte, dar acum vei înţelege pentru ce m-am văzut obligat să te mint.

— Atunci piatra era a părintelui tău! a exclamat Grimpow, gata să se piardă cu firea.

La auzul vorbei „piatră”, pe chipul lui Weienell s-a citit că nu înţelegea despre ce vorbeau, cu toate că pricepuse tot ce le istorisise Salietti până atunci.

— Despre ce piatră vorbiţi? Ce-are de-a face piatra asta cu tatăl tău şi cu părintele meu? a întrebat, dornică să afle ceva despre care tatăl ei nu-i vorbise.

— Ai să înţelegi numaidecât, dacă mă laşi să continui, a pretins Salietti, încercând să ordoneze haosul pe care îl stârniseră vorbele sale.

— Fireşte, continuă-ți povestea, a acceptat Grimpow, scoţând piatra din punguţa de in care-i atârna la gât şi întinzându-i-o lui Weienell, care a luat-o în mână cu delicateţea celui care primeşte în grijă un giuvaier scump şi fragil.

— Aşa cum vă spuneam, în misiva lui, fratele Rinaldo din Metz îmi comunica moartea părintelui meu şi mă grăbea să mă duc neîntârziat la mănăstirea din Brinkdum, profitând de dezgheţul din munţi, ca să mă ocup de ceva deosebit de însemnat. Eu ştiam că primăvara aveau loc în fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko turnirurile castelelor din Alsacia, aşa că, deoarece mă îndreptam către miazănoapte, mi-am urcat armura în cârca unei

catârce, vrând să profit de voiaj, ca să-mi caut faima şi norocul în aceste ţinuturi, mi-am înşeuat calul şi am luat-o în graba mare pe drumul care duce la mănăstire. După ce am traversat vreme de vreo săptămână ascuţitele creste ale Alpilor, am ajuns la Brinkdum, iar pe drumul spre mănăstire te-am întâlnit pe tine, dornic să devii scutierul unui cavaler rătăcitor…

Grimpow l-a întrerupt iar.

— Da, cu toate că, sosind la Brinkdum, nu ştiai ce misiune te aştepta, m-ai învestit scutier, i-a amintit.

— Ţi-am citit în ochi atâta dor de aventură, că mi s-a părut plăcut să intru în jocul tău, s-a justificat Salietti, râzând.

— Ai petrecut pe socoteala mea?

— Doar la început. Când am ajuns la mănăstire, m-ai dus la fratele bibliotecar, iar Rinaldo din Metz la fratele Uberto din Alessandria, care era imobilizat tot în patul din bolniță unde îl văzusem în tinereţe. Fratele Rinaldo m-a lăsat între patru ochi cu fratele Uberto, iar, când m-a simţit lângă el, monahul lipsit de lumina ochilor s-a emoţionat într-atât, că ochii i s-au umezit, în pofida orbirii. Mi-a dezvăluit că resimţise moartea părintelui meu ca pe a unui fiu sânge din sângele lui şi că trebuia să-mi vorbească de o taină pe care o cunoştea nespus de puţina lume. Atunci mi-a lămurit că părintele meu avea o piatră fermecată, pe care legendele o numeau piatra filosofală, *lapis philosophorum*, dar care era, în realitate, mult mai mult decât atât. Mi-a mărturisit că piatra fusese şi la el, căci o primise de la maestrul lui, şi că el însuşi i-o dăduse tatei, pe când îi era discipol la Padova. Piatra, m-a lămurit monahul, îţi îngăduia să atingi înţelepciunea şi chiar nemurirea, dar nimeni nu trebuia s-o ţină multă vreme, ca şi alţii să se poată bucura de minunăţiile ei şi astfel să se poată cunoaşte, puţin câte puţin, misterele naturii şi ale cosmosului. A mai adăugat că aceia care avuseseră piatra şi alţi învăţaţi apropiaţi lor alcătuiseră o societate secretă numită Ouroboros, care acum era pe primejdioasa cale a dispariţiei, căci piatra căzuse în mâinile unui băiat pe care îl chema Grimpow, care îşi ducea traiul în mănăstire.

Grimpow s-a simţit îndemnat să-l întrerupă iar pe Salietti, dar istorisirea prietenului său i se părea atât de pasionantă, ca a aşteptat, să audă ce mai avea cavalerul de istorisit.

— Mi-a lămurit atunci că tu găsiseşi leşul părintelui meu pe zăpadă şi că un lotru neînsemnat cu care îţi duceai traiul într-o cabană din munţi îţi dăduse ţie piatra, crezând că era un talisman. Apoi mi-a zis că leşul tatei se risipise pe zăpadă, fiindcă toţi cei care au avut piatra ori mor cu ea în mână se duc de pe astă lume, să trăiască veşnic într-un castel ale cărui ziduri celeste se înalţă printre stele, unde, în sfârşit, se bucură de veşnicul har al nemuririi.

— E chiar castelul dintre stele despre care vorbeşte Aidor Bilbicum în manuscris! a exclamat Grimpow, năucind-o iar pe Weienell, care urmărea foarte atentă povestirea lui Salietti.

— Fratele Uberto mi-a zis că există un obiect şi mai miraculos decât piatra, pe care unii învăţaţi din societatea Ouroboros îl găsiseră în Templul lui Solomon din Ierusalim şi pe care, din însărcinarea lui, nişte cavaleri templieri îl aduseseră până în Franţa, unde, în cele din urmă, învăţaţii îl ascunseseră, pentru ca niciun străin de societatea Ouroboros să nu poată da vreodată de el. În decursul ultimelor trei veacuri, toţi învăţaţii din societatea Ouroboros au ştiut de existenţa tainei, pe care primii lor maeştri o ascunseseră din pricina miraculoasei sale puteri, deşi lăsaseră unele piste scrise cu cheie, care să îngăduie găsirea ei într-o zi, spre binele omenirii.

Fratele Uberto mi-a dat de înţeles atunci că acel moment sosise, deoarece neştiinţa şi superstiţiile puseseră stăpânire pe lume şi trebuia să se afle taina, pentru ca înţelepciunea să pună capăt întunericului religios şi fanatic al Bisericii, care nu numai ca persecuta înţelepţii şi poruncea să fie arşi pe rug, ci avea de gând să pună mâna pe piatră şi pe miraculosul obiect de care îmi vorbea el. Din această pricină, îl luaseră prizonier şi-l torturaseră pe un învăţat care, sub teribile torturi, mărturisise că părintele meu era ultima persoană la care ajunsese piatra şi că el conducea societatea Ouroboros. Mi-a mai zis că papa îl însărcinase să afle taina învăţaţilor pe inchizitorul de Lyon, Bulvar de Goztell, un templier trădător, care îl convinsese pe regele Franţei că templierii ţineau ascunsă taina în castelele din Cerc. Tata a putut fugi la vreme din Lyon şi a încercat să găsească adăpost în mănăstirea din Brinkdum, dar s-a pierdut în ceață şi s-a rătăcit în munţi, apoi a murit de frig. Mi-a mai zis, în

sfârşit, că eu trebuia să duc la bun sfârşit misiunea părintelui meu şi să găsesc piatra, deoarece fără ea era cu neputinţă să aflu taina.

Lui Grimpow începeau să i se adeverească bănuielile că Salietti îl trăda.

— Aveai de gând să-mi iei piatra? Asta era misiunea pe care o aveai de împlinit? l-a iscodit supărat şi ofensat pe Salietti.

Acesta şi-a plecat capul umilit, iar Grimpow a luat piatra din mâna lui Weienell şi a trântit-o în a lui Salietti.

— N-ai decât s-o iei, n-ai decât să rămâi pe veci cu piatra asta blestemată! a zbierat băiatul printre sughiţuri şi a început să plângă deznădăjduit.

Nu era întâia oară că Grimpow se simţea trădat. Din această pricină, nici n-a putut să-şi stăpânească lacrimile, la auzul adevăratelor ţeluri ale lui Salietti şi al chipului în care prietenul lui îl înşelase, pretinzând, în cârciuma din Ulipens, că ei doi trebuiau să stea de vorbă cu sinceritate, ca de la prieten la prieten, căci n-avea să mai existe niciun secret între ei. Şi Durlib îi fusese prieten şi-l părăsise la mănăstirea din Brinkdum, ca şi cum simţămintele lui ar fi fost lipsite de orice însemnătate ori ca şi cum el ar fi fost un băietan nesimţitor la suferinţă. Lui Grimpow nu-i păsa nici cât de-o ceapă degerată de misterioasa piatră pe care tocmai i-o dăduse lui Salietti. I-ar fi dat-o de bunăvoie, dacă i-ar fi cerut-o, şi şi-ar fi dat şi viaţa, dacă ar fi trebuit. Ar fi dat totul pentru un prieten, dar acum vedea iar că aceia pe care îi crezuse prieteni nu era dispuşi să facă la fel pentru el şi se simţea făptura cea mai nefericită de pe Pământ.

— M-ai înşelat! a strigat Grimpow, copleşit de furie.

— Am fost nevoit s-o fac! a recunoscut Salietti, cu uşurinţă.

— Şi acum, că piatra e în puterea ta, ce-ai de gând să faci? Ai să mă omori cum l-au omorât pe stareţul de Brinkdum ori pe Gurielf Labox? Ai să mă dai pe mâna inchizitorului Bulvar de Goztell, ca să mă tortureze şi să mă ardă de viu pe rug? Asta aveai de gând să faci cu mine, după ce-mi luai piatra învăţaţilor? Şi eu care credeam că-mi erai prieten! a strigat Grimpow continuând să plângă cu sughiţuri.

Weienell a citit în ochii lui Salietti cât de mult îl aprecia pe băiat şi a hotărât să nu se bage în cearta lor. Salietti s-a

apropiat de Grimpow ca să-l mângâie, dar băiatul s-a tras mai încolo.

— O, haide, Grimpow, îmi pare rău, îmi pare rău de-adevăratelea, iartă-mă! Nu te-am înşelat decât pentru propria-ţi tihnă. Cum să am de gând să-ţi fac vreun rău?! s-a mirat Salietti necăjit. La început, aveam într-adevăr misiunea de a pune mâna pe piatră şi de a scăpa de tine, dar, când te-am cunoscut şi am văzut cât de multe ştiai despre marile taine ale vieţii, mi-am dat seama că piatra era parte din sufletul tău şi mi-am schimbat părerea. N-am habar de ce, dar am ştiut că, fără tine, misiunea pe care mi-o încredinţase fratele Uberto din Alessandria, de a afla taina învăţaţilor, avea să fie cu neputinţă de dus la bun sfârşit. Chiar eu am recunoscut asta, îţi aminteşti? În cripta bisericii din cătunul Cornill ţi-am zis că piatra te alesese pe tine şi de aceea mi-am pus în minte să-ţi port de grijă şi să te ajut să găsești taina, pentru ca tocmai tu, şi nu eu, să continui misiunea pe care tata, la care era piatra, nu izbutise s-o ducă la bun sfârşit. Fratele Uberto mi-a istorisit că-i trimisese răvaş şi unui învăţat, al cărui nume nu mi l-a destăinuit, ca să-l apere astfel, învăţat cu care eu trebuia să mă întâlnesc în biserica din cătunul Cornill unde acesta avea să mă aştepte. El trebuia să-mi dea o mână de ajutor, ca să dezleg taina învăţaţilor, iar primele piste de care prinseseră ei de veste, prin mijlocirea unor vechi manuscrise, arătau că din acea biserică trebuia să înceapă căutarea tainei. Eu nici măcar nu ştiam ce trebuia să caut acolo, când am ajuns şi am văzut casele arzând. Atunci m-am temut să nu se fi petrecut ceva de nereparat, şi, când fierarul ne-a dat în vileag numele bătrânului pe care ostaşii baronului îl luaseră prizonier împreună cu fiica lui, n-am mai avut nicio îndoială că era vorba de vechiul prieten al părintelui meu, în casa căruia eu însumi locuisem la Paris.

Chipul lui Salietti părea să fi îmbătrânit brusc, în vreme ce le făcea cunoscută întreaga istorie, în timp ce Grimpow se simţea ceva mai întărit.

— Acum ştiţi totul, a recunoscut Salietti, ostenit ca la sfârşitul ultimului turnir.

Weienell s-a apropiat de Grimpow şi l-a prins de mâna.

— Tata nu mi-a vorbit nicicând de piatră, nici de societatea secretă numită Ouroboros, nici de taina învăţaţilor. El a fost foarte secretos cu cercetările şi descoperirile lui. Dar e adevărat că, în decursul câtorva călătorii, l-am auzit spunându-i mamei că obişnuia să se întrunească într-o vreme cu alţi bărbaţi înţelepţi în castelele Cercului, despre care aţi pomenit.

— Ştii, cumva, dacă părintele tău a găsit ceva în biserica din cătunul Cornill? a descusut-o Grimpow cu inima încă strânsă, ştergându-şi lacrimile din ochi cu mâneca pieptarului.

— Nu ştiu, a recunoscut Weienell. Tata n-a vrut ca eu să-l însoţesc în voiajul de la Paris, dar era nespus de bolnav, iar eu m-am încăpăţânat să merg cu el, ca să-l îngrijesc. Mama s-a stins de câţiva ani şi, de când a rămas văduv, inima i-a slăbit mult şi abia de mai ieşea din casă. La primirea răvaşului despre care vorbeai, a povestit fata, adresându-i-se lui Salietti, a părut să întinerească dintr-odată, şi nu-mi aduc aminte decât că mi-a zis: „Foarte curând, flacăra cunoaşterii va lumina iar universul oamenilor”.

— El ştia că în biserica de la Cornill era ascuns manuscrisul lui Aidor Bilbicum, de care am dat noi în criptă, de aceea mi-a lăsat un mesaj în arhiva parohiei, asta-i neîndoios, a întărit Salietti.

— Dar fără piatra nu era cu putinţă să se deschidă sarcofagul, iar tatăl lui Weienell n-ar fi putut găsi nimic până nu soseai în cătun, ca să i-o dai, a dedus Grimpow.

— Asta înseamnă că acea parte din manuscrisul lui Aidor Bilbicum care lipseşte trebuie să fie pe undeva. Să mergem la Strasbourg, poate că acolo, în cetate, se află ceea ce căutăm, a dedus Salietti, ridicându-se hotărât în picioare.

— Cine-i Aidor Bilbicum? a întrebat Weienell, temându-se că îi mai rămâneau încă multe amănunte de aflat din întreaga istorie.

— Încalecă şi-ţi vom lămuri totul pe drum, a făgăduit Salietti, când valul nopţii se lăsase de-acum asupra lor.

Hanul lui Junn cel Şchiop

Junn cel Şchiop dormea de mult, când a auzit că bătea cineva din răsputeri în poarta mare a hanului său. S-a ridicat pe pipăite, a aprins o lumânare, şi-a pus pantofii care îi făceau picioarele la fel de lungi, apoi s-a dus să vadă cine-i întrerupea odihna la asemenea ceas de noapte. A deschis o fereastră de pe faţada principală a casei, lângă care atârna o foaie de alamă pe care era pictat cu verde un cap de dragon, şi s-a uitat la nou-veniţi cu ochi mijiţi şi neîncrezători. În uliţă totul era negru şi n-a zărit decât cele trei chipuri şterse ale unor călăreţi care stăteau drepţi pe cai, nemişcaţi în faţa lui, privindu-l la rândul lor.

Grimpow a dat să-i spună că veneau din partea fratelui Uberto din Alessandria, dar Salietti a luat-o înaintea vorbelor lui.

— Nu mai eşti în stare să-ţi recunoşti prietenii?! dragă Junn, l-a întrebat, văzând cum îşi sumeţea hangiul capul minuscul prin fereastra deschisă.

— Tu eşti, Salietti? a cârâit Junn de sus, fără să-şi ascundă bucuria.

Grimpow s-a mirat iar, văzând că Salietti îl cunoştea şi pe Junn cel

Şchiop, dar de astă dată nu s-a mai îndoit de intenţiile prietenului său.

— Cine te-ar putea supăra la asemenea ceas, dacă nu un cavaler rătăcitor, care umblă noaptea pe coclauri şi n-are unde

pune capul jos, nici bani de plată pentru un han onorabil? a declamat Salietti, de parcă recita un rol dintr-o comedie.

— Stai o clipă, prietene, îţi deschid numaidecât uşa cramei, ca să duceţi caii înăuntru.

Junn a închis fereastra şi a fugit cât îi îngăduia piciorul şchiop pe coridoarele şi scările casei, până a ajuns în ograda cramei, unde stăteau claie peste grămadă o ciurdă de butoaie din stejar, în care era vin cât să ajungă pentru mai mulţi ani fără recoltă. A deschis larg uşile porţii mari de la ogradă şi a zis:

— Haideţi, intraţi iute înăuntru, înainte să se deştepte toţi vecinii şi să ne spioneze de prin case, întrebându-se care-i pricina vacarmului pe care-l facem.

Salietti a tras de dârlogii calului şi, de cum a intrat în ogradă, a dat fuga să-l ajute pe Junn să închidă poarta mare a cramei. Apoi cei doi prieteni s-au îmbrăţişat, iar Salietti a zis:

— Vino, înainte de orice vreau să ţi-i prezint pe prietenii mei.

— Am văzut eu că nu eşti singur, a consimţit Junn, ţinând din greu pasul cu grăbitul Salietti.

Grimpow şi Weienell au descălecat şi au venit lângă Salietti, aşteptând să fie prezentaţi, iar Junn s-a arătat vesel şi încântat de vizita pe care noii oaspeţi i-o făceau pe nepusă masă. I-a salutat cordial şi a propus:

— Să intrăm în cârciumă şi să bem o bărdacă de vin; estimp îmi povestiţi cărei pricini îi datorez plăcuta voastră surpriză. O să pregătesc şi ceva de-ale gurii, ca v-o fi foame şi nu-i frumos să puneţi capul jos câtă vreme pântecele nemulţumit protestează.

În cârciumă era beznă şi domnea un iz dulce-acrişor, amestec de orz şi must. Junn a pus lumânarea pe o masă acoperită cu un strat gros de slin şi şi-a poftit însoţitorii să se aşeze în jurul ei. Apoi a luat de pe tejghea nişte bărdace, le-a umplut cu vin şi i le-a dat lui Salietti să le împartă. Junn s-a dus la cuhnie şi numaidecât a venit înapoi cu o tavă pe care erau felurite bucăţi de brânză şi coltuce mari din pâine de secară.

— Şi acum, povesteşte, Salietti, cu ce vă pot fi eu de folos?!

Salietti a luat un colţ de brânză şi un coltuc de pâine, apoi a început să-l lămurească.

— Înainte de orice, vreau să-ţi transmit salutări de la o persoană pe care şi tu o cunoşti, fratele Uberto din Alessandria, a spus.

— El ne-a sfătuit să venim să te vedem, l-a lămurit Grimpow, dornic să afle cât mai iute ce-l lega pe Salietti de hangiu.

Junn a făcut o strâmbătură de satisfacţie, amintindu-şi chipuri din alte vremuri.

— Mai trăieşte încă moş Uberto! Nu l-am mai văzut de peste douăzeci de ani! Şi unde-i acum?

— În mănăstirea din Brinkdum, l-a lămurit Salietti fără să-i mai spună şi că era imobilizat la pat şi-şi pierduse lumina ochilor.

— Şi tatăl tău, ce face neobositul Jacopo de Estaglia? a vrut sâ afle Junn.

— Şi-a dat obştescul sfârşit iarna trecută, a lămurit Salietti. Dar, dacă nu ţi-e cu supărare, de asta îţi voi vorbi altă dată.

— Îmi pare rău, îmi pare într-adevăr rău şi socotesc că vei fi având temeiuri îndreptăţite ca să nu-mi vorbeşti acum despre el, a recunoscut Junn, întristat. Încă îmi mai amintesc de ziua când mi-a dăruit nişte ghete ca astea, a adăugat, arătându-și pe sub masă piciorul mai scurt, cu un toc din lemn, ca să-mi uşureze șchiopătatul. N-am cunoscut pe nimeni cu capul mai doldora de idei ca părintele tău. Dar spune-mi, ce treburi vă aduc în cetatea Strasbourgului?

— Avem trebuinţă sâ ne oferi găzduire în han la tine şi să ne dai o mânâ de ajutor ca să dibuim unde stă un bărbat pe numele lui Aidor Bilbicum, a spus Salietti.

— Aidor Bilbicum? l-a îngânat gânditor hangiul. Nu-mi amintesc sâ fi auzit vreodată asemenea nume.

— Suntem încredinţaţi că făcea parte dintr-o societate secretă a învăţaţilor, numită Ouroboros, a limpezit Grimpow.

— Aşa va fi şi mai greu, a şopocăit Junn, scărpinându-se în cap. În Strasbourg sunt multe bresle de meşteşugari şi prăvăliaşi, care se strâng în loji secrete, ca sâ vorbească de-ale lor, mai ales de când a început ridicarea noii catedrale. Mai sunt şi giuvaiergiii, fierarii, alchimiştii, magii şi necromanţii şi, de vreo câţiva ani, şi templierii. Niciuna dintre bresle nu vrea sâ se afle numele celor care fac parte din societăţile ermetice. Mulţi

dintre ei îşi petrec întreaga viaţă acolo şi se folosesc de nume închipuite, ca să-şi facă ştiute întrunirile şi misterele.

— Avem ştiinţă că nu va fi uşor de găsit, dar mai e ceva ce trebuie să ştii. Aidor Bilbicum şi-a dat sufletul, a răposat cam în urmă cu două veacuri, după cum a mers vestea până la noi, a admis Salietti.

— Atunci nu puteţi da de el decât la ţintirim! a exclamat Junn, râzând singur de propriile spuse, care au adus un surâs politicos şi pe buzele lui Weienell.

— Am chibzuit că, dacă întrebam de el, cineva ar putea dori sâ afle cine îl caută şi de ce, a subliniat Grimpow.

— Trebuie să te previn şi că ne urmăresc soldaţii baronului Figüeltach de Vokko, a mai zis Salietti. E cu putinţă ca prezenţa noastră în han să-ţi aducă unele complicaţii.

Junn s-a foit pe scaun şi a holbat ochii micuţi, atras de povestea spusă de Salietti.

— Ştii câ aş face orice pentru părintele tău şi pentru tine, a recunoscut, turnându-şi neîntârziat altă bărdacă cu vin.

— Ştiu, Junn, ştiu. Oricum, cel mai probabil e că la acest ceas urmăritorii noştri cred de-acum că am cerut adăpost în castelele din Cerc, chibzuind câ eu sunt cavaler templier.

— Tu, cavaler templier!? a râs hangiul, nevenindu-i să creadă.

— Cel puţin aşa-i încredinţat inchizitorul Bulvar de Goztell, pe care l-am întâlnit în fortăreaţa lui Figüeltach de Vokko, la vremea turnirurilor de primăvara ale castelelor din Alsacia, a lămurit Grimpow.

Salietti i-a povestit lui Junn peripeţiile călătoriei lor, de când ajunseseră la fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, şi încercarea lor de a o elibera pe Weienell din captivitate.

— Cei care l-au rănit de moarte pe baron nu pot fi decât templierii, ca să se răzbune pe el, din pricină că vrea să ia cu asalt castelele din Cerc, împreună cu oastea regelui Franţei, a dat în vileag Junn, la auzul spuselor lui Salietti.

— N-am nicio îndoială de aşa ceva, căci penele săgeţilor erau albe şi negre, precum culorile proscrisului Ordin al Templierilor, a dedus Salietti.

— Foarte bine, a zis Junn. Să lăsăm asemenea afaceri pe mâine, înainte să ne sară somnul din pricina lor. Călătoria v-a

ostenit şi, în plus, e târziu. Urmaţi-mă, am să vă conduc în odăile voastre.

Junn a pus mâna pe lumânarea care încă mai ardea pe masă şi i-a purtat printr-un coridor nu prea lung, până la scara întunecata care urca la odăile hanului. Cu lumânarea din mână, Junn a aprins apoi câteva mici opaiţe, care atârnau din tavan, iar bezna care îi învăluise a devenit un coridor larg, înţesat cu uşi pe amândouă laturile.

— Îţi dau aceeaşi odaie unde-l găzduiam pe părintele tău, când sosea la Strasbourg. Poate că ţi-o aminteşti, cu toate că erai prea agitat ca să dai atenţia unor asemenea lucruri. Lui îi plăcea, fiindcă de la fereastra se zăresc fluviul şi cele trei turnuri ale podului, iar când răsare soarele, razele îi ajung chiar până în pat, a lămurit.

Junn şi-a instalat rând pe rând oaspeţii în odăi, le-a dat câte o lumânare aprinsă şi şi-a luat rămas-bun de la ei, dorindu-le odihnă plăcută la el în casă. Apoi s-a întors în camera lui de dormit, s-a băgat în pat şi nu peste multă vreme a adormit buştean.

Dar noii chiriaşi ai hanului Ochiul Dragonului Verde n-au adormit la fel de repede. Grimpow a stins lumânarea dintr-o suflare şi a rămas cu ochii deschişi în beznă, de parcă ar fi putut vedea lumea întreagă fără să aibă trebuinţă de lumină. Acum era la Strasbourg şi un timp nou începea să curgă prin molcomul ceasornic al vieţii lui. Nu mai avea nicio însemnătate ce lăsase în urmă: cabana din munţi, prietenia cu Durlib, mănăstirea din Brinkdum, monahii, lungile ceasuri de studiu din bibliotecă, nopţile în care privise cerul alături de fratele Rinaldo, bucatele binevoitorului frate Brasgdo, încercările alchimice ale fratelui Assben şi misterioasele vorbe ale monahului centenar, lipsit de lumina ochilor, Uberto din Alessandria. Pentru o clipă, şi-a închipuit ce-ar fi fost de viaţa lui dacă ar fi rămas pe drumuri, să hoinărească împreună cu Durlib, ori dacă ar fi hotărât să rămână în mănăstirea din Brinkdum, ca novice, ca să facă voturile religioase ale ordinului. În doar câteva luni, învăţase că viaţa, ca şi ciclurile naturii, abundă în contraste care alternează, se schimba şi se repetă, până alcătuiesc un cerc magic greu de explicat. Era încredinţat că, înainte de a afla şi dezlega taina

învăţaţilor, îi mai rămâneau încă multe lucruri de învăţat şi multe enigme de dezlegat. Aşa îi arătase piatra lui fermecată, încă din prima clipă când o ţinuse în mână, iar acum se simţea atât de legat de ea, că piatra părea să facă parte din mintea şi trupul lui.

Şi Salietti părea să doarmă în odaia lui primitoare din hanul lui Junn cel Şchiop, dar închipuirea lui hoinărea prin neospitaliere câmpuri de luptă, printre spaimele bărbaţilor şi iubirile din apropiere. Se temea de viitorul tragic care îi aştepta în castelele din Cercul de Piatră, dar simţea totodată prezenţa lui Weienell la câţiva paşi de el şi credea că-i putea auzi răsuflarea întretăiată, în aşteptarea unei întâlniri făgăduite şi dorite. La rândul ei, Weienell, întinsă în alcov cu ochii închişi şi mintea încă trează, îşi aducea aminte de trecutul apropiat, de icoana tatălui ei, de suferinţele captivităţii şi de tristeţea morţii lui. Cu toate acestea, mai avea în piept un licăr de nădejde, din pricina libertăţii recâştigate şi a întâlnirii cu Salietti, a cărui iubire era încredinţată că era veşnică. Când a auzit că se i deschidea uşa odăii şi că Salietti îi spunea pe nume, ca să nu se sperie, a ştiut că în acea noapte fără luna trupurile lor dezgolite aveau să se contopească în pat, printre neobosite mângâieri şi nesfârşite sărutări.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Junn cel Şchiop le-a adus veşti la fel de proaspete ca păstrăvul şi pâinea abia scoasă din cuptor, pe care le-a servit la micul dejun. Stăteau în cârciumă, încă năpădiţi de somn, când hangiul a zis:

— Veştile aleargă ca vântul de miazănoapte prin cetatea Strasbourgului.

— Ce noutăţi aduci? a întrebat Salietti.

— În toată cetatea nu se vorbeşte decât de săgeata care l-a rănit pe baron.

— Încă mai e în viaţă? a întrebat Weienell, nădăjduind că baronul Figüeltach de Vokko să nu fi dat ortul popii, căci, în pofida faptului că o ţinuse captivă în fortăreaţa lui, el îl făcuse pe inchizitorul Bulvar de Goztell să n-o dea pe mâinile călăilor lui.

— Spre norocul lui, săgeata i s-a înfipt în umărul stâng, foarte aproape de inimă, dar nu i-a făcut vreun rău. E doar grav rănit şi

foarte furios pe cavalerul italian care a câştigat turnirul şi care, în plus, i-a furat doamna visurilor. Se spune că unii trubaduri pregătesc de-acuma balade despre toată pătărania, ca să le recite prin sate şi pieţe, căci vor fi unele dintre cele mai frumoase care se ştiu.

Grimpow şi Weienell s-au uitat la Salietti, căci nu-l vedeau în chip de erou al unei drame amoroase cântate de trubaduri.

— S-a aflat cine a tras cu săgeata, rănindu-l pe baron? l-a iscodit Grimpow, căruia întrebarea îi roia necontenit în minte, bâzâind zgomotos ca un bărzăun supărător.

— Nu, dar nimeni nu se îndoieşte că a fost un cavaler templier travestit în sătean, care dădea târcoale unuia dintre turnurile castelului. Se pare că l-a atacat pe unul dintre arcaşii baronului, i-a îmbrăcat uniforma de ostaş şi s-a postat în minaretul turnului din faţa tribunei.

— Au izbutit să-l prindă? a insistat Grimpow.

Junn a strâmbat din buze.

— Încă nu, şi probabil că nici nu vor izbuti înainte ca oştile baronului şi ale regelui Franţei să şteargă de pe faţa pământului castelele din Cerc, unde se presupune că ar fi fugit.

— Eu ştiu cine a tras săgeata care l-a rănit pe baronul Figüeltach de Vokko, a pretins Salietti, făcându-i pe toţi să-şi întoarcă privirile către el.

— Ai zărit pe cineva trăgând cu arcul? a întrebat Junn.

— Nu, dar i-am vorbit, când eram lângă fortăreaţa baronului, şi am luat-o înaintea alaiurilor unor nobili care avea acelaşi drum cu noi.

— Te gândeşti la cavalerul Rhadoguil de Cumilldonn? a întrebat Grimpow.

— Da, cel care mi-a pomenit de moartea prin otrăvire a Papei Clement al V-lea şi de teama regelui Franţei să nu-i ajungă din urmă blestemul pe care Marele Maestru al templierilor l-a proferat pe rug cu câteva clipe înainte de a-şi da sufletul printre vâlvătăi, dându-i neîntârziat pe amândoi pe mâna tribunalului lui Dumnezeu. Rhadoguil de Cumilldonn mi-a istorisit că se îndrepta către fortăreaţa baronului, pentru că avea o misiune de dus la bun sfârşit. În mod sigur că nu din întâmplare ducea scutierul lui în cârcă un arc mare, iar de şa îi atârna o tolbă cu

săgeţi, împodobite cu pene albe şi negre. Poate că se gândiseră să-l ucidă pe regele Filip al IV-lea în cursul turnirurilor şi, cum acesta s-a întors la Paris, se hotărâseră să termine cu aliatul lui, Figüeltach de Vokko, ca să nu fi făcut voiajul degeaba, a lămurit Salietti.

— Zvonurile despre blestem şi ştirile despre moartea papei au ajuns chiar şi la Strasbourg. Nu m-ar surprinde ca, foarte curând, şi unele, şi altele să ajungă o nouă, tragică şi misterioasă legendă, a întărit Junn.

— În plus, cavalerul ţi-a mărturisit că blazonul de pe scutul tău îi era cunoscut, îţi aminteşti? a adăugat Grimpow.

— Da, aşa-i, a adeverit Salietti.

Junn şi-a scărpinat bărbia.

— Templierii au fost întotdeauna mari cunoscători ai alchimiei şi ai alchimiştilor. Iar cavalerul de care vorbiţi era templier, ştia că soarele de pe blazonul tău simbolizează aurul, iar luna, argintul. E chiar cu putinţă să-l fi cunoscut pe părintele ori pe bunicul tău, ducele de Estaglia, căci defunctul Ordin al Templierilor avea contacte şi aliaţi în toate colţurile lumii. De aceea va şi fi greu să termine cu ei pe vecie.

— Şi ce se spune în cetate despre începutul războiului? l-a întrebat Weienell.

— Neputând să ia chiar el parte la război, din pricina rânii, baronul Figüeltach de Vokko i-a poruncit ieri lui Valdigor de Rostvol să se pună în fruntea războinicilor şi cavalerilor şi să plece dis-de-dimineață către fruntariile dinspre miazănoapte, unde îi aşteaptă numeroasa oaste a regelui Franţei. Are de gând să înceapă chiar astă-seară asedierea castelelor din Cerc.

— Mai bine de cinci mii de călăreţi înarmaţi şi sute de cavaleri ard de nerăbdare să radă de pe faţa pământului castelele din Cerc, ca să pună mâna pe comorile şi pe tainele lor, aşa cum a şi făcut regele Franţei cu fortăreaţa templierilor din Paris, a întărit Salietti.

— Dacă doresc să intre în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, Figüeltach de Vokko şi regele Franţei trebuie să termine mai întâi cu credincioşii cavaleri din castelele Cercului, iar aşa ceva nu-i cu putinţă.

Au rămas cu toţii tăcuţi, de parcă o umbră de nelinişte s-ar fi rotit pe sub tavanul afumat al cârciumii.

— Deci războiul a şi început, a observat Grimpow, cu ochii plecaţi în pământ.

— Mă tem că da, băiete, şi nu putem face mai nimic ca să-l ocolim, a recunoscut Junn.

Salietti s-a ridicat în picioare.

— Să ne ocupăm acum de ce-am venit să căutăm, fiindcă ne mai rămâne să dăm de cine nu-i şi să auzim glasul umbrelor, a atras atenţia, folosind aceleaşi vorbe pe care Gurielf Labox, tatăl lui Weienell, le scrisese în catastiful bisericii din Cornill.

— Văd că foloseşti chiar limbajul misterios al răposatului ei părinte, a spus Junn râzând.

Au chibzuit că era primejdios să călătorească împreună prin tumultul uliţelor din Strasbourg, deoarece, după cum le vestise Junn, în oraş ştiau cu toţii că trei călăreţi, o domniţă frumoasă coz, un cavaler italian şi tânărul lui scutier, fugiseră din fortăreaţa baronului, după ce templierii încercaseră să-l ucidă. Aşa că au hotărât să se împartă în două grupuri, iar cetatea în două sectoare, ca să nu-şi repete cercetările în aceleaşi locuri. Salietti şi Weienell aveau să meargă în mahalaua meşteşugarilor şi a neguţătorilor, iar Grimpow şi Junn aveau să străbată pieţele şi construcţiile noii catedrale, ca să stea de vorbă cu meşterii zidari şi pietrari şi să viziteze câţiva alchimişti din zona canalelor, pe care Junn îi cunoştea.

Vocea umbrelor

Cetatea Strasbourgului mai păstra câte ceva din măreţia şi splendoarea obârşiilor ei, în ciuda jafurilor şi a focurilor care o pustiiseră în vremuri de demult, ca urmare a feluritelor conflicte de succesiune şi de frontiera. Părea ieşită din ceaţa groasă care, la vreme de iarnă, acoperea fluviul care o străbătea, pe ale cărui maluri se înălţau numeroase case mari, cu structuri din lemn şi acoperişuri din ardezie, care se întindeau hăt departe, chiar până la zidurile cetăţii, străjuite de trei turnuri colosale ridicate deasupra deltei Rinului, ca şi cum i-ar fi fost păzitori. Multe poduri uneau cele două maluri ale canalelor de apă, iar pe ele treceau cai şi catâri, ca şi căruţele care zi de zi se îndreptau spre cetate, venind din satele cele mai îndepărtate, ca să-şi vândă produsele în târguri şi pieţe.

Două zile la rând, Salietti şi Weienell au străbătut fără răgaz cetatea de la miazănoapte la miazăzi şi de la răsărit la apus, până în mahalalele tăbăcarilor, aurarilor, copiştilor, fierarilor, ţesătorilor, dulgherilor, cizmarilor ori bijutierilor. Pe toţi oamenii cu care li se încrucişau drumurile îi întrebau dacă-l cunoşteau pe Aidor Bilbicum, dar nu primeau drept răspuns decât priviri severe şi neîncrezătoare şi câte un nu categoric, în răstimpuri dispreţuitor şi grosolan. Părea că toţi se speriau la auzul acelui nume ori se temeau să nu-şi pună vieţile în primejdie, dacă vorbeau cu străinii.

Nici Junn şi nici Grimpow n-au izbutit să dea de vreo urmă a bărbatului pe care îl căutau.

— Ei bine, dacă, aşa cum spuneţi tu şi Salietti, Aidor Bilbicum nu există, nu înţeleg cum speraţi să daţi de el. Şi dacă nu-l cunoaşte nimeni? Şi dacă n-a auzit nimeni de el? i-a zis Junn lui Grimpow, suflând din greu de osteneala, după ce vorbise cu un spiţer, a cărui casă se afla într-un colţ din piaţa catedralei şi a cărui drogherie, aflată la parter, duhnea a sulf şi a cositor ars, a ierburi de leac, a mirodenii, a alifii şi a siropuri, la fel ca laboratorul unde fratele Assben îşi făcea încercările alchimice, la mănăstirea din Brinkdum. Grimpow n-a avut nicio îndoială că spițerul era şi alchimist şi s-a gândit că, poate, el le-ar fi putut spune despre Aidor Bilbicum ceva care să le îngăduie, în cele din urmă, să audă vocea umbrelor despre care pomenea nota pe care Gurielf Labox i-o lăsase lui Salietti în biserica din Cornill. Dar nu numai că numele nu i-a amintit spițerului de nimic, dar el a fost chiar gata-gata să creadă că Junn era un spion de-al Inchiziţiei, cu toate că se cunoşteau de mulţi ani, şi s-a arătat tare zgârcit la vorbă.

— Dacă nimeni nu ştie nimic despre el, nu vom putea niciodată să găsim ce căutăm, a observat Grimpow.

— Şi ce căutaţi, în afară de învăţatul care nu-i nicăieri? a întrebat Junn încruntându-se.

— Înţelepciunea, Junn, înţelepciunea, a răspuns Grimpow, privind înmărmurit măreaţa catedrală a Strasbourgului, la poalele căreia roboteau sute de ucenici, calfe şi meşteri zidari, încercând să termine marea rozetă de pe faţadă. Grimpow ştia că, pentru ridicarea acelei biserici colosale, de o frumuseţe fără pereche, erau necesare complicate cunoştinţe de fizică şi uimitoare calcule matematice, pe care lojile de constructori le păstrau în cel mai strict secret, cunoscându-le doar anume învăţaţi, pe care cu toţii îi numeau arhitecţi. Privind înaltele sculpturi care împodobeau porticul central, a avut presimţirea că, poate, în bezna zidurilor ei superbe, avea să izbutească să audă vocea umbrelor.

în piaţa catedralei au stat de vorbă cu nişte pietrari, care sculptau mari blocuri din piatră, lângă nişte schele nespus de înalte, de care atârnau o grămadă de scripeţi, pulii şi frânghii, cu

care le urcau până la al doilea etaj, deasupra bolţilor. Niciunul dintre ei n-auzise nicicând de numele lui Aidor Bilbicum, dar Grimpow şi-a dat seama că fiecare pietrar cioplea pe blocurile din piatră nişte semne diferite de-ale celorlalţi, ca un soi de marcă personală, care le permiteau să-şi deosebească lucrările. Nu numai că semnele i-au amintit de cele din răvaşul aflat la tatăl lui Salietti, când răposase în munţi, dar era încredinţat că limbajul hieroglific folosit de învăţaţii din societatea Ouroboros fusese alcătuit transformând alfabetul în felurite simboluri copiate de la pietrari, unul pentru fiecare litera. Asta însemna că învăţaţii din societatea Ouroboros aveau strânse legături cu zidarii catedralelor, a chibzuit Grimpow.

Au vizitat şi mahalaua canalelor, unde multe mori de apă îşi roteau palele în văzduh, de parcă ar fi fost braţele unor giganţi, dar nici acolo n-au izbutit să afle nimic. Aidor Bilbicum era cu neputinţă de găsit, asemenea fantomelor.

Noaptea s-a pogorât peste ei, chiar când se întorceau la han, ca să se reîntâlnească cu Weienell şi Salietti. Lângă un canal de apă lat, drumul li s-a încrucişat cu o procesiune funebră luminată cu torţe. Pe o hărăbaie de catafalc din lemn, o ceată de bărbați mascaţi duceau un schelet ascuns sub văluri din mătase neagră, de sub care se sumeţea o hârcă oribilă. Un zgomot asurzitor de tobe mari şi mici însoţea alaiul, urmat de gloata altor mascaţi, care săltau şi zbierau, agitându-şi torţele în văzduh.

— Sărbătoresc Noaptea Vrăjilor şi îngroapă scheletul iernii la o lună după echinox, aducând astfel un omagiu primăverii depline, a lămurit Junn, oprindu-se să privească acel du-te-vino, cu vacarmul lui de torţe şi măşti, care dansau şi săreau în sus în jurul lor. Tot privind înveselit la saltimbancii care dansau, aruncând în aer mingi de foc atârnate de nişte lanţuri lungi, ca nişte sori mici în neoprită mişcare, Grimpow nici măcar nu şi-a dat seama că s-a pierdut de Junn. Dar, când a vrut să-l caute, ridicându-se în vârful picioarelor, ca să privească pe deasupra capetelor din mulţime, nu l-a mai zărit.

Atunci şi-a dat seama băiatul că o femeie tânără, cu capul ascuns sub gluga unei pelerine, se apropia de el. Avea ochi

tulburători şi negri ca noaptea, iar cerceii mari i se bălăbăneau de-o parte şi de alta a lor.

— Apropie-te, băiete, şi lasă-mă să-ţi citesc viitorul în palmă, fiindcă numai eu ştiu să văd în ea soarta care te aşteaptă, l-a poftit tânăra, îndulcindu-şi vocea şi izbutind să-l subjuge cu privirea.

Grimpow s-a apropiat mai mult de ea şi i-a întins o mână. N-a ştiut de ce, dar în acea clipă s-a simţit atras de vocea ei, de parcă i-ar fi vorbit fratele Rinaldo din Metz, la mănăstirea din Brinkdum. Şi-a mai adus aminte şi de Salietti şi de cum râsese tânărul cavaler, când îi descrisese ce față de prost avea baronului Figüeltach de Vokko, în vreme ce el îi vorbea de viitor cu ajutorul ciudatului său joc de cărți. Dar, de astă dată el era cel care se lăsă sedus de o bazaconie ca aceea de a cunoaşte ce-ţi e scris, dar nu poate fi văzut în palmă. A încercat deci să se opună şi s-o ia la goană din locul fermecat, dar, când a simţit atingerea delicată a degetelor fetei în palmă, un tremur puternic i-a zguduit trupul, trezind în el necunoscute visuri şi dorinţe.

— Ai mâini de prinţ, a susurat femeia, dar nu văd în ele obârşia nobleţei.

— Fac parte dintr-o caravană de păstori transhumanţi, a minţit Grimpow, sedus de ochii smoliţi, care îl priveau fără să clipească.

— Vii de foarte departe şi în tine se amesteca miresmele ierburilor şi ale florilor cu duhoarea fumului şi a rugurilor, a povestit tânăra, trăgând aer în piept, ca şi cum ar fi putut ghici din văzduh de unde era Grimpow.

Băiatul a tăcut, cufundat în admirarea fetei, care părea să vadă în liniile mâinii lui neştiutele brazde ale trecutului său.

— Şi mai sunt înăuntrul tău vechi tristeţi, necazuri duse de-acum şi amare plânsete uitate.

Fata îşi petrecea arătătorul peste palma lui Grimpow, uşor, ca o mângâiere, producându-i dulci furnicături, iar băiatul s-a întrebat dacă tot aşa de dulci vor fi fiind şi mângâierile iubirii, de care îi vorbise atâta novicele Pobe de Lanforg şi pe care el dorea atât de mult să le cunoască.

— Mama şi-a dat sufletul de multă vreme, a minţit iar Grimpow, simţind cum i se făcea pielea de găină.

— Dar nu eşti singur. Cei care sunt acum cu tine te apără şi lunecă prin viaţa ta ca un nod glisant, care vine şi pleacă, pe şina unei vieţi norocoase.

— Nu te înţeleg, a ripostat Grimpow.

— Sunt mulţi cei care veghează asupra ta, deşi nu-s mereu lângă tine, ca să te ajute, i-a lămurit femeia. Apoi a tăcut îndelung, a închis ochii, de parcă voia să vadă dincolo de realitatea lor, iar în cele din urmă a spus: în mintea ta se grămădesc întrebări fără răspuns, iar tu aştepţi să le afli în contemplarea universului.

Pe măsură ce vorbea, trăsăturile fetei erau tot mai grave şi mai profunde.

— Cine eşti? Ce vrei de la mine? a bâiguit Grimpow năucit.

Cu tot ropotul tobelor, băiatul a crezut că întreaga cetate amuţise şi că nu putea auzi decât vocea tinerei necunoscute. Chiar vacarmul nebunesc al mascaţilor cu torţe i s-a năzărit c-ar fi tihnit şi mut, ca un miraj. Le vedea purtările nemăsurate, fugile precipitate şi gesturile ample, pe care le făceau cu mâinile, la lumina torţelor; dar nu auzea nimic altceva decât vorbele şoptite şi îmbătătoare ale necunoscutei.

— Du-te la catedrală şi bate de trei ori în porticul drept, unde sunt sculptate trei fecioare înţelepte, a spus fata, fără să-i dea drumul mâinii. Bărbatul pe care îl cauţi vrea să-ţi vorbească. Dar du-te singur, dacă te însoţeşte ori te urmăreşte cineva, n-ai să-l mai întâlneşti. Şi, spunând acestea, a lăsat mâna să-i lunece pe a lui Grimpow, de parcă ar fi vrut să-i ofere o ultimă mângâiere, şi s-a pierdut în mulţimea înnebunită, care dansa jur-împrejurul lor.

De pe canal, Grimpow putea întrezări silueta catedralei din Strasbourg, slab luminata de lună. A încercat să dea de Junn, dar gloata care îl înconjura era de nestrăbătut, un amestec de trupuri fără chip, care păreau să fi înnebunit în toiul unui rit demoniac, încuviinţat de episcop ca o eliberare a sufletelor păcătoase.

S-a depărtat de prostime, dând din coate, şi a luat-o pe nişte ulicioare singuratice şi întunecoase, gândindu-se dacă nu cumva îi fusese întinsă o capcană, ca să i se ia piatra. Să întrebe de

Aidor Bilbicum în toate cetatea li se păruse singura cale de a găsi pe cine nu-i, dar nu era mai puţin adevărat că astfel dădeau de veste în gura mare ca piatra era la ei şi că ei căutau taina învăţaţilor. Şi, dacă aşa cum le dăduse Junn de înţeles, în Strasbourg erau mai multe societăţi secrete decât şi-ar fi putut ei închipui, oricine ar fi putut să-şi dea seama de vicleşugul lor şi să încerce să pună mâna pe piatră, cu un tertip aidoma celui folosit de ei. Lumea gemea peste tot de coţcari şi de pui de lele; era suficient ca aceştia să-şi arate dorinţa de a vorbi cu el despre Aidor Bilbicum, ca să-l prindă în capcană şi să-i smulgă tot ce ştia despre piatră şi taina învăţaţilor.

În vreme ce în minte îi roiau tot soiul de asemenea bănuieli, Grimpow a ajuns în faţa porticului catedralei, luminat doar de câteva torţe, care ardeau într-un colţ al pieţei. A privit spre dreapta şi a zărit contururile cioplite ale unor femei, care stăteau toate trei în picioare lângă un bărbat şi erau, probabil, fecioarele înţelepte de care îi vorbise femeia necunoscută. S-a apropiat de portic şi a lovit în el cu putere de trei ori la rând, în ritmul intenselor bătăi ale inimii sale. Nu ştia ce-l aştepta în catedrală, dar acum nu mai putea da înapoi. Dacă pleca, era posibil să nu mai aibă niciun alt prilej de a auzi vocea umbrelor, iar căutarea tainei învăţaţilor se putea opri pe vecie.

Poarta s-a deschis cu un scârţâit ruginit, fără să-i iasă cineva în cale. Grimpow s-a oprit o clipă, şi-a plecat capul ca să privească în bezna care se ghicea în dosul porţii, dar nu i s-a părut că l-ar fi aşteptat cineva. Atunci a văzut că o luminiţă începuse să pâlpâie în interiorul catedralei şi a intrat hotărât, cu toate că-i tremurau picioarele. „Trebuia să-l fi anunţat pe Salietti“, şi-a zis în sinea lui, deşi femeia îl prevenise foarte limpede: dacă îl întovărăşea cineva ori îl urmărea, n-avea să fie nicio întâlnire.

Flăcăruia slabă a unei luminări aprinse lumina bezna din mijlocul naosului. Grimpow s-a apropiat de lumina şi a zărit un chip sub bolta înaltă a catedralei. Atunci a auzit vocea care ieşea din umbră.

— Pe cine cauţi? a bubuit în tăcerea din jur glasul unui bărbat.

Liniştit şi mulţumit să audă vocea din umbră, Grimpow a privit jur-împrejur, încercând în zadar să afle de unde venea.

— Îl caut pe Aidor Bilbicum, a dezvăluit simplu.

Glasul s-a auzit din nou, iar ecoul a părut să-i lungească vorbele.

— Aidor Bilbicum nu mai e, a răposat de câteva veacuri.

— Ştiu, a acceptat Grimpow.

— Credeam că avea să vină Jacopo de Estaglia.

— Jacopo de Estaglia şi-a dat sufletul iarna trecută, în munţii de lângă mănăstirea din Brinkdum, a lămurit Grimpow molcom. Iar, după o clipă de tăcere, băiatul a profitat să pună o întrebare: Cine era femeia care mi-a zis să vin?

— O tânără îmbrăcată ca vrăjitoarele, ca să treacă neobservată în Noaptea Vrăjilor, a răspuns vocea din umbră şi numaidecât s-a interesat: De ce voiai să-l vezi pe Aidor Bilbicum?

— Am un mesaj pentru el.

— Mi-l poţi spune mie, a zis vocea, iar lui Grimpow i s-a părut că era a unui bătrân venerabil.

— „Pe cer stau bezna şi lumina.”

— Ai plimbat hicea?

— Da, în cripta bisericii din Cornill.

— Cum ai izbutit?

— Am trecut cheia misterelor pe deasupra inscripţiei şi a semnului.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a deschis cripta fără leş, unde doarme istoria.

Grimpow ştia că îi vorbea vocea unei făpturi omeneşti care nu voia să se arate şi nu a unei fantome, dar ceva îl îndemna să iasă cât mai repede din catedrala goală.

— Ai piatra la tine? a întrebat vocea.

— Da, a răspuns Grimpow, fără nicio codeală. O vrei Domnia Ta? a adăugat.

— Nu, piatra te-a ales pe tine, a răspuns vocea.

— Şi ce trebuie să fac?

— Să lămureşti semnele tainei, aşa cum ai făcut şi până acum. În spatele acestei luminări ai să găseşti întreaga scriitura de pe pagina care lipsea din manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

— Unde era ascunsa?

— Am dat de ea în atelierul unui copist din cetate, acum multă vreme.

— Şi Gurielf Labox a răposat, a limpezit Grimpow.

— Atunci numai doi mai suntem în viaţă, a zis vocea umbrelor. De aceea tu trebuie să afli taina învăţaţilor şi s-o aduci la cunoştinţă şi altora, pentru ca omenirea să primească lumină de la flacăra înţelepciunii şi să nu stea în bezna superstiţiilor şi a ne ştiinţei.

Grimpow s-a apropiat de sfeşnicul în care stătea lumânarea şi, în spatele lui, pe duşumeaua din piatră a catedralei, a găsit o foaie de pergament. A apropiat-o de flacără şi a citit întreaga scriitură:

Plimbă hicea
şi caută odaia pecetluită,
unde timpul e viaţă şi moarte.
Dar numai dacă atingi nemurirea,
vei izbuti să vezi Drumul Nevăzut.
El te va duce până în insula lui Ipsar,
locuită de făpturi fantastice şi de monştri;
înfruntă diavolul, şi la picioarele lui vei găsi ultimele cuvinte.
Apoi mergi dincolo de coloanele de trecere
şi intră în labirint.
Acolo seamănă sământa
şi vei vedea floarea crescând.

— Ei bine, asta-i o nouă criptogramă! a exclamat băiatul, dar vocea umbrelor nu i-a mai răspuns.

Toţi în butoaie

Grimpow s-a întors la hanul lui Junn, urmând îngustele şi întunecatele ulicioare din jurul catedralei din Strasbourg, şi s-a întâlnit cu ostaşi, care păreau să sărbătorească şi ei Noaptea Vrăjilor. Unul dintre ei fredona o melodie pe care Grimpow o auzise cântată odată de prietenul sau Durlib în cabana din codrii ţinutului Ulipens, iar ceilalţi mergeau, clătinându-şi trupurile, cu scuturile puse pe cap, şi târâind prin tină spadele care le atârnau la cingătoare. A trecut pe lângă ei, fără să-i privească, temându-se ca nu cumva vreunul să-l recunoască, dar ostaşii erau atât de beţi, că nu vedeau decât cum se mişcau casele de sus în jos, de parcă ar fi navigat pe o mare agitată şi cu valuri mari.

În cârciuma de la parterul hanului, câteva cete de ţărani, meşteşugari şi pietrari beau vin din uriaşe bărdace, pe care le duceau cu gesturi hotărâte la buze, până când vinul o luă razna, curgându-le prin colţurile buzelor.

Grimpow a intrat în tăcere, a coborât scările care despărţeau cârciuma de strada şi l-a zărit în spatele tejghelei pe Junn, stând la taclale cu un bărbat grosolan şi zdrenţuit. Văzându-l intrând, Junn l-a lăsat o clipă pe bărbat şi s-a apropiat de Grimpow.

— Începuse să-mi fie teamă c-ai păţit ceva, i-a şoptit, ştergându-şi mâinile cu o cârpă groasă, care-i atârna pe şold.

— L-am găsit pe cine nu-i! a dat în vileag Grimpow, dornic să povestească cuiva tot ce i se întâmplase.

— Pe Aidor Bilbicum? Tu singur? l-a întrebat Junn, neîncrezător.

Grimpow a răspuns cu altă întrebare.

— Unde sunt Weienell şi Salietti? Trebuie să-i văd cât mai iute, a rostit grăbit.

— Când m-am întors la cârciumă şi le-am zis că te pierduseşi în mulţimea care sărbătorea Noaptea Vrăjilor prin mahalaua canalelor, au plecat să te caute, dar se întorc numaidecât. Ar fi mai bine să urci în han şi să-i aştepţi în odaia ta. Lângă scară, ai să găseşti o lumânare, l-a sfătuit Junn şi s-a întors lângă bărbatul cu care tăifăsuia.

Grimpow a deschis o hărăbaie de uşă lângă tejghea, a mers orbeşte printr-un coridor îngust şi a pipăit într-o gaură din perete, până a dat de-un sfeşnic. A aprins mucul de lumânare şi, suflând uşor, a stins chibritul. În jurul luminării a apărut o aureolă, care i-a luminat chipul în întuneric şi, întovărăşit de propriile umbre proiectate pe pereţi, a urcat în odaia lui. A deschis uşa, a intrat fără zgomot şi a închis-o la loc, cu zăvorul.

Cu lumânarea care ardea a aprins alta, pusă jos, pe podea, lângă pat. Apoi s-a aşezat pe pervazul ferestrei şi a scos de sub pieptar foaia pe care vocea umbrelor i-o lăsase în catedrală. Tocmai se pregătea să citească iar enigmaticul mesaj, când în uşă au răsunat două lovituri uşoare. A simţit că-i sare inima din piept şi, când a deschis, a văzut în faţa lui chipurile descompuse ale lui Weienell şi Salietti.

— Se poate şti unde te-ai băgat? Ne-ai speriat de moarte, i-a reproşat Salietti, foarte supărat.

Grimpow n-a dat atenţie protestelor prietenului său.

— Am găsit pe cine nu-i şi am auzit vocea umbrelor! a dat dintr-odată în vileag totul, cu un zâmbet de mulţumire pe chip.

— Cum? l-a întrebat Weienell.

— Vă povestesc imediat ce s-a întâmplat, dar mai înainte uitați-vă aici, le-a cerut Grimpow încântat, întinzându-le pagina lipsă din manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

Salietti şi-a uitat de supărare, a luat pergamentul şi l-a apropiat de flacăra luminării, în vreme ce Weienell privea curioasă peste umărul lui.

— Şi ce înseamnă cele scrise aici? Totul pare să fie scris cu cheie, a şoptit Salietti, fără să priceapă nimic din ce citea.

— Dar la ce te aşteptai? Aidor Bilbicum ne-a prevenit din manuscris. Îţi aminteşti? „Cel care caută taina învăţaţilor trebuie să vadă în bezna care domină haosul enigmelor ce nu se pot dezlega”, a recitat Grimpow pe de rost.

— Grimpow are dreptate, a adeverit Weienell. Acum cel puţin ştiţi ce enigme va trebui să înfruntaţi, ca să găsiţi ce căutaţi.

Salietti a privit în ochii lui Weienell.

— Vrei să spui ce căutăm. Şi tu eşti parte din toate acestea, datorită părintelui tău şi tatălui meu, a replicat.

— Atunci lasă-mă să citesc pe îndelete scrierea misterioasă, a spus Weienell, acceptând sfidarea lui Salietti, mulţumită să se simtă tovarăşa lor. După ce a citit criptograma, a adăugat: Cred că scrierea marchează trei etape, fiecare cu enigma ei. Prima e aceasta:

Urmează drumul semnului
şi caută odaia pecetluită,
unde timpul e viaţă şi moarte.
Dar numai dacă atingi nemurirea,
Vei izbuti să vezi Drumul Nevăzut.

A doua etapă, a continuat, sunt aceste rânduri:

El te va duce până în insula lui Ipsar,
locuită de făpturi fantastice şi de monştri;
înfruntă diavolul,
şi la picioarele lui
vei găsi ultimele cuvinte.

Iar a treia şi ultima, a lămurit şi mai sigură pe ea, e aceasta:

Apoi mergi dincolo de coloanele de trecere
şi intră în labirint.

Acolo seamănă sămânţa
şi vei vedea floarea crescând.

Salietti n-a mai putut ascunde că era îndrăgostit de Weienell, iar vorbele i-au fost dulci ca mierea:

— De acord, avem în faţa noastră toate enigmele pe care trebuie să le rezolvăm, ca să găsim taina învăţaţilor, dar cum le interpretam acum?

— Vom începe cu începutul, i-a limpezit Weienell. Părintele meu spunea neobosit că acesta e cel mai bun chip de a înfrunta misterul.

— Atunci, mai întâi trebuie să aflăm unde-i odaia pecetluită, unde timpul e viaţă şi moarte, a insistat Salietti.

— De aceea trebuie să urmăm drumul semnului, a adăugat Weienell, pe care începea s-o pasioneze scriitura încărcată de enigme, pentru care, neîndoios, există o rezolvare logică.

— Eu cred ca ştiu unde-i odaia pecetluită, în care timpu-i viaţă şi moarte, a pretins Grimpow. M-am gândit pe drum. Semnul nu poate fi altul decât Ouroboros, şarpele care îşi muşcă vârful cozii, şi, dacă urmăm drumul lui, obţinem…

S-a întrerupt, aşteptând ca Weienell şi Salietti să-i termine ideea.

Amândoi au rămas gânditori, dar Weienell a ghicit răspunsul.

— … Un cerc! Semnul Ouroboros trasează un cerc în drumul lui de la cap la coada al cărei vârf şi-l muşcă şarpele! a exclamat încântată.

Salietti s-a simţit mândru de Weienell.

— Odaia pecetluită e în castelele din Cerc! a dedus Grimpow, şi toţi s-au felicitat pentru corecta interpretare, deşi o umbră de nelinişte s-a zărit pe chipul lui Salietti.

Grimpow s-a trezit speriat. Era ud de sudoare şi în minte încă îi mai roiau imaginile inconsistente ale unui vis ciudat şi neterminat. Avusese un teribil coşmar, în decursul căruia văzuse cu mare claritate trupul însângerat al lui Salietti, întins printre sute de leşuri. Grimpow stătea în picioare, alături de el, privind cum inchizitorul Bulvar de Goztell se apropia şi-i smulgea piatra din mână, iar el nu-l împiedica deloc. Călugărul dominican râdea

în hohote şi le poruncea soldaţilor să-l ducă pe băiat în faţa călăilor. Atunci s-a văzut legat de calul de tortură şi propriul urlet de oroare l-a smuls din somn, asudând şi gâfâind de parcă era pe moarte.

Tocul de lemn care îl ajuta să aibă picioare egale pe Junn ciocănea cadenţat în duşumeaua coridorului, iar zgomotul lui ajungea la urechile tuturor celor care mai dormeau încă în han. Grimpow s-a dat jos din pat dintr-un salt, a tras zăvorul uşii şi l-a văzut pe Salietti, care privea pe coridor din patul lui Weienell.

— S-a întâmplat ceva, Junn? l-a întrebat Salietti pe hangiu, care era vizibil agitat şi înspăimântat.

— Trebuie să plecaţi neîntârziat din Strasbourg! Inchizitorul ăla, de-i zice Bulvar de Goztell, a sosit în cetate însoţit de zbirii baronului şi vă caută. Chiar au încarcerat câţiva meşteri zidari de la catedrală şi câţiva magi şi alchimişti, ca să-i interogheze, socotind că poate v-au dat adăpost în casele lor.

— Trebuia să-l fi omorât eu pe călugărul ăla dominican când era în mâinile mele, a bâiguit Salietti printre dinţi.

— Am să cobor în ograda de la cramă, să pregătesc caii, a vorbit Grimpow, îmbrăcându-se în mare grabă, chiar în uşa odăii.

— Nu veţi putea ieşi din cetate călare. Războinicii îi controlează pe toţi cei care intră şi ies pe podurile întărite. Am pus caii voştri la căruţa mea şi am să vă ascund în nişte butoaie goale, pe care le am în cramă.

— Dacă izbuteşti să ne scoţi din cetate, o să ne putem vedea singuri de drum, către castelele din Cerc, de cum ne depărtam de porţi, a plănuit Salietti.

— Castelele din Cerc? Ai de gând să fugi de rug chiar în iad? Asaltul castelelor a început de-acum şi am auzit spunându-se că, deşi rănit, baronul Figüeltach de Vokko s-a pus în fruntea oastei lui, alături de Valdigor de Rostvol. Au izbutit să cucerească deja trei castele de la apus, iar cavalerii credincioşi ducelui Gulf, care le apărau, s-au retras în fortăreaţa acestuia.

— O să încercăm să ajungem acolo prin trecătoarea de la răsărit. Dacă plecăm chiar acum, ajungem înainte de căderea serii, a insistat Salietti.

înainte de prânz, Junn înhămase deja trei cai ai oaspeţilor şi unul de-ai lui, punându-i doi în faţă şi doi în spate, şi încărcase falsul transport de vinuri în coşul chervanului. Era o partidă de şase butoaie, trei normale şi trei cărora le pregătise un fund dublu, suficient de mari ca să poată sta cineva acolo pe vine. Apoi Grimpow, Weienell şi Salietti s-au băgat pe rând în butoaie, cu inima strânsă, căci se simţeau ca îngropaţi de vii în acele sarcofage burduhănoase. Junn a pus capacele la butoaie şi le-a pecetluit cu untură, ca să aibă aerul că erau ermetic închise. Apoi s-a urcat pe capră, a dat bice cailor şi a ieşit din ograda cârciumii.

Chervanul a străbătut degrabă mahalaua meşteşugarilor şi uliţa pustie a copiştilor şi a librarilor, altădată faimoasă şi plină de larmă, părăsită acum, de când cu persecuţiile Inchiziţiei. Numaidecât a trecut pe lângă cimitirul Strasbourgului, lăsând la dreapta un şir de chiparoşi lungi şi subţiri, precum acele ceasurilor din turnurile care se întrezăreau printre coroanele lor.

Mai încolo, au trecut podul fortificat cu trei arcuri în ogivă şi trei turnuri crenelate, care se înălţau deasupra deltei Rinului, şi s-au pregătit să iasă din cetate pe poarta dinspre nord-est, sub paza unei patrule de ostaşi înarmaţi cu lănci şi spade. Junn a oprit chervanul în spatele unor căruţe atent controlate de santinelele turnurilor, s-a dat cu greu jos de pe capră, din pricina piciorului şchiop, şi s-a prefăcut că verifica starea butoaielor. S-a uitat într-o parte şi într-alta şi, cum soldaţii continuau să controleze veseli carele din faţa lui, doldora de grâu, fân, zarzavaturi, păsări şi porci, s-a făcut că trăgea de frânghiile cu care erau legate mărfurile cărora le vorbea pe şoptite.

— Ţineţi-vă gura şi suflarea pe cât vă e cu putinţă, suntem la ieşirea din Strasbourg, iar ostaşii vor controla chervanul, a zis Junn.

Nici n-a vorbit bine, că l-a şi văzut pe sergentul de gardă, un bărbat corpolent, cu chipul îmbujorat şi oțărât, apropiindu-se de chervan, însoţit de doi dintre războinicii lui. Junn s-a îndreptat spre ei, aşa ca să se vadă bine că era şchiop.

— Dar ăsta-i schilodul de Junn cel Şchiop! Te-o fi chemat baronul, ca să-i stingi cu vinurile tale îndoite cu apă setea ostaşilor?! a vorbit sarcastic sergentul, recunoscându-l pe nou-

venit, şi numaidecât şi-a scos coiful şi şi-a trecut braţul peste frunte, ca să-şi şteargă sudoarea.

În butoaiele pecetluite, Grimpow, Weienell şi Salietti şi-au ţinut răsuflarea, la auzul vocii răguşite a sergentului, şi au închis ochii sub imperiul spaimei pe care o simţeau în bezna groasă a vizuinilor de lemn.

— În vremurile de-acum, baronul Figüeltach de Vokko are de dus la bun sfârşit treburi mai însemnate decât să-ţi sature ţie setea cu vinul meu, şnapan bătrân! a exclamat Junn, încântat de steaua lui cea bună, căci sergentul de gardă cu care vorbea era un obişnuit al cârciumii lui.

— Haide, arată-mi ce-ai acolo şi spune-mi unde duci încărcătura asta preţioasă, a poruncit sergentul, care se şi postase în spatele chervanului.

— Duc o partidă de şase butoaie cu cel mai bun vin pe care îl am unui prăvăliaş de stofe din oraşul vecin, Isbroden, dar, dacă dai cep la butoaie, am să pierd marfa pe drum. Toate sunt pecetluite, ca nu cumva să se scurgă lichidul divin, a lămurit Junn, făcându-se că râde. Cu toate acestea, dacă vrei să afli calitatea vinului din ele, îţi pot lăsa unul dintre burdufurile pe care le duc de mostra, cu care la întoarcere sper să sărbătoresc afacerea, bucurându-mi şi propriul gâtlej, a mai adăugat, în vreme ce desfăcea prelata chervanului şi lasă la vedere şase butoaie şi două burdufuri cu vin.

Sergentul s-a scărpinat în cap, de parcă s-ar fi gândit, ori cel puţin aşa i s-a părut lui Junn.

— Ia să vedem, hai să verificam ce spune şchiopul şi vicleanul păcălici al beţivilor, a poruncit sergentul, în cele din urmă, şi i-a făcut semn unuia dintre ostaşii lui să ia burduful cu vin.

Un soldat a dat lancea lui altuia, a luat burduful, l-a desfăcut şi a tras o dușcă zdravănă.

— E bun, a adeverit simplu, întinzându-i burduful din piele sergentului.

Acesta l-a imitat, a săltat burduful ca pe-o piele umflată de miel şi a savurat altă dușcă zdravănă. Apoi şi-a trecut mâna peste colţurile gurii, ca să nu piardă nici măcar o picătură care s-ar fi scurs pe acolo, şi a zis:

— Îl primim în dar, şi acum urcă-n chervan şi cară-te de-aici, înainte de a mă hotărî să opresc şi două butoaie.

Cei care se ascundeau în butoaie auziseră totul, aşa că au răsuflat uşuraţi. Junn s-a urcat pe capră şi a început să îmboldească neîntârziat caii, dar nu înainte de a-l trage de limbă pe sergent:

— Ce mai e nou prin Strasbourg, de ce-i atâta zarva pe străzi?

— Sunt căutaţi trei nelegiuiţi, care au fugit din fortăreaţa lui Figüeltach de Vokko, după ce un arcaş neştiut l-a rănit de moarte pe baron. Se zice că unul dintre ei e cavalerul care a câştigat turnirurile de primăvară ale castelelor din Alsacia şi că domniţa care îl însoţeşte e o vrăjitoare frumoasa coz.

— Şi tu crezi o astfel de legendă? l-a iscodit Junn.

— Eu nu cred decât ce văd cu ochii, iar când sunt beat, nici măcar atât, a limpezit sergentul, cu un hohot care, în butoaie, a sunat ca mugetul furtunii.

Junn a dat bice cailor şi numaidecât a trecut pe sub ultimul turn al podului întărit, lăsând în urmă cetatea Strasbourgului şi temerile de a fi descoperiţi.

S-au îndreptat către oraşul vecin, Isbroden, pe drumul care ducea către miazănoapte, şi, când s-au depărtat îndeajuns de podul întărit, Junn a oprit chervanul lângă un ogor înţelenit, înconjurat de buruieni înalte. S-a dat jos de pe capră şi s-a grăbit să dea la o parte prelatele care acopereau butoaiele. Apoi a urcat în coşul chervanului şi a scos capacul fals al primului butoi, cu ajutorul braţelor care îl împingeau dinăuntru. Weienell, ameţită de sâcâielile călătoriei, a scos capul la lumina zilei şi, sub strălucirea soarelui, s-a ridicat în picioare şi a sărit din butoi, ajutată de Junn.

— Am crezut că n-am să mai ies niciodată din acest puţ negru! a exclamat, după ce a tras aer proaspăt în piept, de parcă respira pentru întâia oară.

— Haide, ajută-mă să destup şi celelalte butoaie, i-a cerut Junn.

Salietti şi Grimpow au sărit din ascunzători, bucurându-se ca puii de vulpe când dau de ieşirea vizuinii. Şi-au luat caii de la chervan, unde l-au lăsat doar pe acela al lui Junn, şi i-au mulţumit pentru toate câte le făcuse pentru ei. Dar, înainte de

plecare, Salietti a scos punga de piele şi i-a dat un pumn de pepite din aur lui Junn.

— Poate că va trebui să stai o vreme departe de Strasbourg. Cu astea vei putea trăi fără griji, până la întoarcere, fără ca inchizitorul Bulvar de Goztell să te pună de viu la frigare ca pe miei, l-a lămurit.

— Ştii că nu trebuie să-mi plăteşti pentru ajutor. Tu şi tatăl tău aţi fi făcut la fel pentru mine. Dar nici nu dispreţuiesc aurul pe care mi-l dăruieşti, ca să scap de o moarte atât de lentă şi de oribilă cum mi-ar rezerva călugărul ăla dominican. Mă duc către miazăzi, la Mulhouse, să-mi vizitez fratele, pe care nu l-am văzut de ani de zile. Trag nădejde că-i în viaţă, iar, de nu, tot am să rămân acolo o vreme, să-i ajut familia. Avea unsprezece copii şi era un simplu porcar.

Toţi l-au îmbrăţişat, iar Junn le-a urat noroc în căutarea înţelepciunii, chiar dacă el nu izbutea să priceapă cum puteau ei să afle o comoară atât de inefabilă.

Camera pecetluită

De la ieşirea din defileu, se putea zări fumul gros care ieşea din cele trei castele din Cerc, situate spre apus. Mii de călăreţi, mici ca furnicile, înaintau prin vale, spre fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, fără să le iasă cineva în cale pentru a le opri înaintarea.

— Oastea baronului Figüeltach de Vokko a ras de pe faţa pământului primele castele din Cerc şi a deschis o breșă mare, prin care se pregăteşte să asedieze fortăreaţa ducelui. Dacă nu ne grăbim, ei vor ajunge înainte ca noi să intrăm pe poartă, i-a prevenit Salietti, stând drept pe cal, în vreme ce Weienell şi Grimpow admirau frumoasa privelişte a văii de sub ochii lor.

La marginea păşunii mari şi întinse, acoperite cu iarbă şi traversate de la răsărit la apus de apele limpezi ale unui râu bogat, se înălţau opt munţi uriaşi, pe ale căror culmi fuseseră ridicate castelele Cercului. În centru, pe un podiş înalt, înconjurat de pereţi netezi de stâncă, se ivea marea fortăreaţă a ducelui Gulf de Östemberg, împletind într-o complicata cetate turnuri şi ziduri groase.

Au dat pinteni cailor şi au coborât în goană mare la vale, înainte ca o ceată de cavaleri ai baronului, care-i văzuseră de departe galopând, să se ia după ei.

Intrarea pe podişul stâncos, unde se înălţau fortificaţiile ducelui Gulf de Östemberg, era cu putinţă doar dinspre răsărit,

unde povârnișul cobora vertiginos şi se topea în vale. Un şanţ lat şi adânc apăra zidurile din acea parte, dominate de un micuţ castel, care creştea în faţa ochilor înaintea podului mobil. În spatele lui, se ridicau două turnuri, enorme şi burduhănoase, despărţite de o arcadă amplă, deschisă în zid, unde erau instalate grilajul cu ţepi din fier şi cele două porţi mari de intrare în mica fortăreaţă de la poalele stâncii. Pe boltă şi pe zidurile tunelului care unea prima cu a doua poartă, un sistem de trape şi ingenioase maşini de apărare era gata să oprească orice duşman care ar fi izbutit să ajungă viu până acolo, trecând de primele obstacole ale intrării: lanţuri încrucişate, care să împiedice trecerea cailor şi a catârilor, ambrazuri pentru arcaşi şi găuri în boltă, pentru bombardarea asediatorilor cu untdelemn încins şi pietre grele şi rotunde. Odată depăşită prima linie de apărare, un drum costiş ducea la intrarea în adevărata fortăreaţă, ale cărei turnuri şi ziduri vegheau deasupra prăpăstiilor de pe muntele uriaş. O fortăreaţă deasupra altei fortăreţe.

Cu toate acestea, nou-veniţilor care ajunseseră pe creasta dealului, urmând drumul care şerpuia dinspre vale, nu le-a fost greu să intre în castelul ducelui Gulf de Östemberg. De cum au văzut că erau un cavaler şi doi tineri care fugeau de războinicii unui avanpost al baronului Figüeltach de Vokko, santinelele din turnurile care flancau intrarea au sunat din trompete şi întreaga gardă a început să deschidă feluritele porţi ale micului castel şi să coboare podul mobil.

De cum au ajuns în mica fortăreaţă inferioară, Salietti s-a prezentat căpitanului gărzii şi a cerut ca ducele să-l primească numaidecât. Încă îi mai lămurea căpitanului temeiurile vizitei lor, când s-a apropiat de ei un cavaler pe care Salietti şi Grimpow îl cunoşteau deja.

— După fuga voastră precipitată din arena de turniruri a baronului Figüeltach de Vokko, nu nădăjduiam să vă revăd, şi cu atât mai puţin aici, în adăpostul templierilor, care fierbe acum în dârdora războiului, a glăsuit din spate o voce gravă.

Nou-veniţii au întors capetele şi l-au văzut în spatele lor pe enigmaticul cavaler Rhadoguil de Cumilldonn, cu care Salietti călătorise o parte din drum, în împrejurimile fortăreței baronului

Figüeltach de Vokko. Cavalerul îi istorisise că papa Clement al V-lea murise otrăvit şi că el însuşi avea de dus la bun sfârşit o misiune în fortăreaţa baronului, alta decât să ia parte la turniruri. De aceea, Salietti a bănuit că numai el ori scutierul lui ar fi putut trage săgeata cu culorile templierilor, care îl rănise pe Figüeltach de Vokko şi-i ajutase pe ei să fugă din fortăreaţa baronului, luându-l ostatic pe inchizitorul Bulvar de Goztell.

Cavalerul Rhadoguil de Cumilldonn avea cămaşa din zale acoperită cu o cămaşă albă şi lungă, încinsă în talie cu cureaua spadei. Pe piept avea brodată marea cruce a Ordinului Templierilor, iar de pe umeri îi cădea o pelerină lungă, cu aceeaşi cruce brodată în stânga. Grimpow l-a privit pe îndelete şi şi-a amintit că găsise nişte veşminte asemănătoare în grota de sub mănăstirea din Brinkdum, când slujitorul Kense îi arătase spada de templier pe care o folosise fratele Rinaldo din Metz în cruciade.

— Ce vă aduce pe-aici? a întrebat cavalerul templier, după ce a întins braţul ca să-l salute pe Salietti şi i-a făcut căpitanului un semn cu mâna, ca să-i lase să stea de vorbă între patru ochi.

— A trebuit să fugim din Strasbourg, ca să nu pună mâna pe noi inchizitorul Bulvar de Goztell, a lămurit Salietti, revenindu-şi din surpriză.

— Dacă Domnia Ta nu te-ai fi pus în faţa ţintei mele, eu însumi aş fi terminat cu fratele dominican, ţintuindu-l cu o săgeată între ochi. Ce-ai făcut cu el, după ce l-ai luat ostatic în arena turnirurilor?

— L-am aruncat în apele Rinului, încredinţat că avea să-l înghită curentul, a dezvăluit Salietti, regretând că nu terminase o dată pentru totdeauna cu blestematul de inchizitor.

— Mai bine îi înfigeai Domnia Ta un pumnal în inimă, a zis templierul, hohotind de râs şi punându-şi braţul greu pe umărul lui Salietti.

Weienell şi Grimpow rămăseseră lângă cai, încântaţi că sosiseră la fortăreaţă, înainte să-i fi ajuns din urmă călăreţii baronului Figüeltach de Vokko. Amândoi erau nerăbdători să înceapă căutarea odăii pecetluite în fortăreaţa din Cerc, unde timpul era viaţă şi moarte, aşa cum spunea în manuscrisul său Aidor Bilbicum, şi nu ştiau dacă aveau să dea de ea înainte ca

oştile baronului şi ale regelui Franţei să ia cu asalt fortăreaţa, tocmai ca să afle acolo taina învăţaţilor, pe care doreau să pună mâna la fel de amarnic ca ei. Pe drumul către castelele din Cerc, Grimpow îi povestise lui Weienell legenda celor nouă cavaleri templieri şi a obiectului magic pe care ei îl mutaseră în urmă cu două veacuri de la Templul lui Solomon din Ierusalim în Franţa, iar acum îi explica zvonurile care dădeau drept neîndoielnic faptul că taina învăţaţilor stătea ascunsă în fortăreaţa ducelui. Cu toate acestea, ei ştiau că, orice-ar fi stat ascuns între zidurile ei, nu era taina învăţaţilor, fiindcă, în conformitate cu manuscrisul lui Aidor Bilbicum, încă nu ajunseseră la insula lui Ipsar, locuită de făpturi fantastice şi de monştri, ca să se înfrunte cu diavolul şi să găsească la picioarele lui ultimele cuvinte, aşa cum ştiau şi ca erau nevoiţi să meargă dincolo de coloanele de trecere, ca să intre în labirint şi să semene acolo sămânţa care avea să le îngăduie să vadă floarea crescând. Grimpow se gândise neîncetat la înţelesul complicatei criptograme, deşi bănuia că, de-aveau să ajungă nemuritori în odaia pecetluită pe care o căutau, aveau să poată vedea, în sfârşit, şi Drumul Nevăzut, care avea să-i ducă la taina învăţaţilor. Cel mai mult îl neliniştea, cu toate acestea, coşmarul din care se trezise cutremurat cu o noapte mai înainte, la hanul lui Junn, şi în care i se arătase trupul lui Salietti, însângerat printre sute de leşuri. Ceva ce nu-şi putea lămuri îl făcea să se teamă în sinea lui de faptul că acel coşmar putea fi mai mult decât un vis urât.

— Am văzut că primele castele din Cerc au fost de-acum rase de pe faţa pământului de oştile baronului şi ale regelui Franţei, a spus Salietti.

— Chiar aşa, spre nefericirea noastră şi în pofida rezistenţei opuse de cavalerii şi războinicii ducelui Gulf. Dar o mie de bărbaţi nu pot să facă prea mult în faţa a peste şase mii de călăreţi înarmaţi şi a unor uriaşe maşini de război. Din fericire, toţi locuitorii castelelor sunt acum în afara oricărei primejdii, în fortăreaţa noastră de neînfrânt, a povestit Rhadoguil de Cumilldonn, fără prea mare entuziasm. Iar acum, veniţi cu mine, am să vă duc în faţa ducelui Gulf de Östemberg, care e peste poate de nerăbdător să vă cunoască. E în turnul de onoare al

fortăreței, urmărind în tovărăşia cavalerilor lui înaintarea trupelor baronului prin vale şi pregătind punctele de apărare, în vederea lungului asediu care ne aşteaptă.

— Ducele Gulf de Östemberg ştie ceva despre mine? l-a întrebat Salietti, privindu-l iar stupefiat pe cavalerul templier.

— Fireşte şi, după cum mi-a zis, el însuşi l-a cunoscut pe părintele Domniei Tale, Jacopo de Estaglia, care era un prieten apropiat al tatălui său, a amintit cavalerul templier, făcând ca pe Salietti să-l treacă iar fiori de gheaţă. Când am sosit în fortăreaţă, după încercarea de a pune capăt vieţii baronului Figüeltach de Vokko, căci îmi era cu neputinţă să-l ucid pe regele Franţei, i-am istorisit cum fusesem de faţă la fuga Domniei Tale din arena turnirurilor, şi la salvarea frumoasei tinere care te întovărăşeşte. Când te-am zărit acum câteva clipe din mm, dând pinteni calului, de parcă te fugărea diavolul în persoana, am coborât numaidecât, ca să vi se deschidă neîntârziat porţile. Domnia Ta mă poţi crede când îţi spun că ducele Gulf e nespus de încântat să-ţi poată da găzduire în castelul său, chiar dacă în clipe atât de tragice cum sunt cele de faţă.

Salietti ştia, fireşte, că tatăl lui călătorise des la Strasbourg, fiindcă el însuşi îl însoţise în unele călătorii, pe când era tânăr student. Dar nu-şi închipuise niciodată că părintele lui şi ducele Gulf se cunoşteau. De era aşa, şi-a zis, probabil că avusese dreptate Weienell, când le istorisise lui Grimpow şi lui că părintele ei obişnuia să se întâlnească în castelele din Cercul de Piatră cu alţi înţelepţi.

Au urcat în fortăreaţa de sus pe un drum atât de îngust, că abia de putea trece o pereche de cai. Au străbătut tunelul de la intrare, după ce garda a ridicat grilajul cu ţepi, şi au intrat într-o mare curte de arme. O mulţime de ostaşi şi de cavaleri urcau şi coborau de pe ziduri, ocupând poziţii la posturile de apărare, în faţa iminentei sosiri a oştilor baronului şi ai regelui Franţei, la poalele muntelui uriaş. Au lăsat caii în curte, şi-au luat desagii şi au urcat în turn.

De pe înaltele creneluri ale turnului de onoare, ducele Gulf de Östemberg privea amărât şi neliniştit înaintarea de neoprit a duşmanilor. Cele trei castele din Cercul de Piatră, aşezate către

apus, fuseseră cucerite la iuţeală de cavalerii baronului Figüeltach de Vokko, iar acum ardeau sub ochii lui, ca nişte torţe mari, în zare. Cavalerii şi vasalii lui îşi căutaseră adăpost în fortăreaţă şi se pripăşiseră prin toate cotloanele, pregătind săgeţi, ascuţind spade şi umplând butoaie cu apă, pentru stingerea focurilor.

Baronul Gulf de Östemberg să tot fi avut câţiva ani mai mult ca Salietti, dar ochii lui albaştri şi barba căruntă şi tunsă îi dădeau un aer de tihnă maiestuoasă şi înţeleaptă.

— Sosiţi aici în clipe tragice, care vor mânji cu un sânge de neşters barbaria neştiinţei, a recunoscut ducele Gulf, văzându-i sosind, în urma lui Rhadoguil de Cumilldonn, pe Salietti şi pe cei doi tineri care îl însoţeau.

— Dacă fortăreaţa trebuie apărată de bestiile care o ameninţă, mă bucur că am sosit la vreme, ca să pot lupta cu spada alături de Domnia Ta şi de cavalerii care te-au urmat, a răspuns Salietti, înclinându-se într-o uşoară reverenţă.

Weienell şi Grimpow au rămas ceva mai în urmă, aşteptând să fie prezentaţi de Salietti.

— Fii, atunci, binevenit la castelele din Cercul de Piatră, aşa cum întotdeauna a fost şi părintele Domniei Tale, Jacopo de Estaglia, deşi el n-a ridicat nicio altă spadă în afară de cea a ascuţitei lui înţelepciuni.

— Nu ştiam că tatăl meu a vizitat vreodată fortăreaţa Domniei Tale, a recunoscut Salietti.

— Părintele Domniei Tale a fost un prieten apropiat al tatălui meu şi al altor învăţaţi, care se întruneau într-o sală din acest castel de câteva ori pe an, chiar dacă e multă vreme de atunci, a lămurit ducele, cu nostalgia vremurilor fericite de demult.

Auzind de o sală unde se întruneau învăţaţii, Salietti, Grimpow şi Weienell au simţit că-i treceau fiorii. Deşi credeau că vor fi nevoiţi să facă mari strădanii pentru a afla odaia pecetluită, se părea că ea era la îndemâna lor, şi nu mai era cazul s-o caute.

— Cavalerul Rhadoguil de Cumilldonn mi-a povestit deja că Domnia Ta l-ai cunoscut pe părintele meu, a continuat Salietti să-l iscodească.

— Eram doar un băietan când tatăl Domniei Tale mi-a dăruit un cristal ciudat, care mărea lucrurile mici şi care, pus

perpendicular pe razele de soare, făcea să ardă orice obiect spre care îndreptai minunata-i lumină albăstruie, a mărturisit ducele, zâmbind.

— Atunci trebuie să-l fi cunoscut şi pe învăţatul Gurielf Labox, a insistat Salietti, sub privirea plină de speranţă a lui Weienell.

— Aşa-i, el era unul dintre învăţaţii cu care se întâlnea părintele meu în sala despre care vă vorbesc, a adeverit ducele.

Salietti le-a făcut semn lui Weienell şi lui Grimpow să se apropie şi i-a prezentat ducelui. Apoi i-a vorbit de moartea tatălui său, în codrii înzăpeziţi din Ulipens, şi de moartea părintelui lui Weienell, în mâinile inchizitorului Bulvar de Goztell. Prezentându-le amândurora condoleanţele sale, ducele a adăugat:

— Sunt încredinţat că întâlnirea noastră, în clipe atât de dramatice pentru castelele din Cerc, nu-i deloc întâmplătoare şi cel puţin va aduce un omagiu amintirii părinţilor noştri. Veniţi cu mine, vreau să vă arăt sala unde se întruneau acei bărbaţi înţelepţi şi să vă istorisesc ceva de care n-am vorbit niciodată nimănui.

Ducele Gulf l-a lăsat pe cavalerul Rhadoguil de Cumilldonn să-i urmărească oastea şi a plecat din turn, însoţit de nou-veniţi. Au coborât tăcuţi în curtea armelor, unde ostaşii urmăreau, într-un neîntrerupt şi zgomotos du-te-vino pe ambrazurile turnurilor, lentelor mişcări ale miilor de călăreţi care se apropiau de fortăreaţă prin zona de apus a văii. Gulf de Östemberg ştia că, în calitate de senior al castelului care avea să fie curând asediat de o oaste neîndurătoare, nu trebuia să lase postul din mm, dar credea ca sosise momentul să împlinească un vechi jurământ, iar un simțământ de prietenie puternică şi adâncă, a cărui obârşie nesigura nu şi-o putea lamuri, îl împingea să coboare în sala unde pe vremuri se întâlneau învăţaţii şi unde nu mai intrase de când îi murise părintele. Weienell şi Salietti socoteau şi ei că-i unea cu ducele Gulf de Östemberg ceva la fel de puţin material ca istoria comuna a părinţilor lor şi ca nerăbdarea de a afla taina învăţaţilor. Ei au înţeles numaidecât că pe toţi îi unea, în realitate, uitata legendă a aceleiaşi taine.

În fundul curţii de arme, ducele Gulf a deszăvorât o poartă din fier, zidită într-o mică arcada, a luat o torţă care atârna într-un

belciug prins în zid, a aprins-o şi au coborât cu toţii nişte scări în spirală, care duceau într-o săliță în formă de cerc. Perfect goală, aceasta avea drept tavan o boltă în formă de emisferă, care, pe timpuri, trebuie să fi simulat bolta cerească. Dar era acolo ceva care, de cum au intrat, le-a atras neîntârziat atenţia lui Grimpow, lui Weienell şi lui Salietti. În faţa arcadei de la intrare, ieşeau în relief, chiar în mijlocul zidului circular, nişte litere mari latineşti, cioplite în stâncă:

TEMPUS ET VITA
TEMPUS ET MORTIS

„Timp şi viaţă, timp şi moarte“, au gândit în sinea lor cei trei însoţitori ai ducelui, fără să aibă nici cea mai mică îndoială că foarte aproape de ei trebuia să se afle şi odaia pecetluită unde timpul era viaţă şi moarte, după cum pomenea foaia din manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

Ducele Gulf şi-a dat seama numaidecât că literele cioplite în stâncă le atrăseseră profund atenţia celor trei însoţitori ai lui, mai ales băietanului numit Grimpow, care se uita la literele latineşti de parcă ar fi putut vedea dincolo de înţelesul lor aparent.

— Tocmai despre această misterioasă inscripţie voiam să vă vorbesc, înainte de a fi prea târziu, a glăsuit solemn. Un îndepărtat moş de-al meu, Atberol de Östemberg, a fost în tinereţe discipolul unui învăţat care se numea Aidor Bilbicum; se pare că, mânat de pasiunea pentru astronomie, acela călătorise în urmă cu veacuri în Orient, unde un învăţat misterios îi dăruise o piatră miraculoasă, numită de legende *lapis philosophorum*, şi-i dezvăluise totodată în ce loc al Templului lui Solomon din Ierusalim era ascuns un obiect fermecat, cu o putere atât de uimitoare, încât putea ajunge să fie râvnit de toţi regii şi împăraţii de pe Pământ, dacă ar fi ajuns să afle de existenţa lui. Atberol de Östemberg l-a întovărăşit pe Aidor Bilbicum pe acele pământuri îndepărtate, înainte de începerea cruciadelor din Ţara Sfântă, şi, împreună cu alţi învăţaţi dintr-o societate secretă numită Ouroboros, au angajat nouă cavaleri, care se numeau unii pe alţii templieri, pentru că îşi găsiseră adăpost în

grajdurile Templului lui Solomon, să apere de atacurile musulmanilor şi ale tâlharilor chervanul care ducea obiectul fermecat în Franţa, plătindu-le pentru aceasta cu nenumărate lingouri din aur curat. De cum a ajuns obiectul fermecat în Franţa, societatea secretă a învăţaţilor, Ouroboros, l-a ascuns într-un loc neştiut, iar cei nouă cavaleri au fondat puternicul Ordin al Templierilor, în onoarea Templului lui Solomon din Ierusalim, unde trăiseră an la rând ca monahi războinici, însărcinaţi cu apărarea pelerinilor.

— Tot ce ne-ai istorisit până acum, cu excepţia faptului că moşul Domniei Tale, Atberol de Östemberg, a fost unul dintre fondatorii societăţii secrete a învăţaţilor, numită Ouroboros, ne e cunoscut, căci aşa povesteşte însuşi Aidor Bilbicum într-un manuscris intitulat Esenţa cosmică a pietrei, l-a întrerupt Salietti. Dar continuă, căci socot că Domnia Ta cunoşti verigile care ne lipsesc din lanţul fantasticei legende.

— Într-adevăr, istoria a ajuns legendă abia când cavalerii din Ordinul Templierilor au adunat atâta putere şi bogăţie, că au trezit invidia papilor, a regilor şi a împăraţilor. Toţi au ajuns să creadă că, într-adevăr, cei nouă cavaleri ai Templului lui Solomon din Ierusalim găsiseră un tezaur de o valoare nepreţuită. Dar, înainte de orice, vreau să vă spun că, fiind cel mai iubit discipol al lui Aidor Bilbicum, la moartea lui, moşul meu, Atberol de Östemberg, a fost însărcinat să se ocupe de îngropăciunea lui într-o criptă neştiută…

Salietti l-a întrerupt iar şi s-a arătat ştiutor.

— … Care se află în biserica din Cornill, la miazănoapte de cetatea Ulipensului.

— Văd că, într-adevăr, n-am greşit chibzuind că piatra era la voi, aşa că, mai mult ca sigur, vă va interesa ce-mi rămâne să vă mai spun. Moşul meu, Atberol de Östemberg, a primit şi piatra lui Aidor Bilbicum, iar, după ce a îngropat creştineşte rămăşiţele pământeşti ale maestrului, alături de manuscrisul cunoscut vouă, a ascuns într-un loc secret din castel cheile care duc la taina învăţaţilor. Atberol de Östemberg n-a dezvăluit nimănui unde le-a ascuns, dar, de cum i-au ajuns fiii la vârsta când puteau discerne ce auzeau, i-a pus să făgăduiască, sub jurământ, că n-aveau să spună istoria nimănui, cu excepţia uni

bărbat înţelept, care avea să ajungă în fortăreaţă fără niciun temei aparent. Atunci trebuiau să-l ducă aici în sală şi să-l lase câtă vreme avea el trebuinţă, fără să înmărmurească dacă nu-l mai vedeau venind înapoi.

Vorbele lui l-au înspăimântat pe Grimpow, căci nu izbutea să priceapă precis ce voia să zică ducele când spunea că n-aveau să-l mai vadă venind înapoi pe cel care rămânea singur în sală, şi chiar şi-a închipuit că putea dispărea şi el pe nepusă masă, aşa cum îi dispăruse de sub priviri părintele lui Salietti, când îl găsise mort în munţi.

— Dar, a continuat ducele, Atberol de Östemberg şi-a pus fiii să jure că aveau şi ei să le istorisească spusele acestea fiilor lor, sub acelaşi jurământ, ca să existe întotdeauna un duce de Östemberg care să cunoască povestea şi să-i ajute pe viitorii posesori ai pietrei să dea de taina învăţaţilor la vremea potrivită. Ştiu că părintele meu, la fel cu ai voştri, a fost unul dintre acei învăţaţi şi ca societatea secretă Ouroboros îşi ţinea întrunirile în această sală. Eu i-am jurat tatei, la fel cum le-a cerut Atberol de Östemberg fiilor lui, şi acum mi-am ţinut jurământul, a încheiat ducele Gulf.

— Te temi că baronul Figüeltach de Vokko ar putea să ia fortăreaţa cu asalt şi să găsească cheile privitoare la taina învăţaţilor, ascunsă de moşul Domniei Tale? l-a descusut Salietti.

— Minaţi de ambiţiile şi de temerile lor de moarte, baronul Figüeltach de Vokko şi regele Franţei nu urmăresc decât o himeră. Ei cred că aici e ascuns tezaurul din legenda templierilor, şi asta şi caută. Sunt încredinţat că un templier înţelept le-a vorbit de această sală, speriat de groaznicele chinuri la care îl puteau supune călăii papei şi ai regelui Franţei. Vă mărturisesc că, ispitit de legendă, şi eu am căutat tezaurul prin toate cotloanele castelului, şi n-am dat de nimic, în afară de enigmatica scriitură în latină, care vorbeşte despre timp, viaţă şi moarte. Între aceste ziduri pustii n-a existat decât înţelepciune, şi vouă, ca posesori ai pietrei, vă revine acum misiunea să aflaţi ce-a mai rămas din taina ei. Acum îmi cer iertare. Oastea în fruntea căreia se află baronul Figüeltach de Vokko a ajuns la porţile fortăreței şi trebuie să-i răsplătim îndrăzneala cum se

cuvine. Sunt încredinţat că ne vom revedea curând, a încheiat ducele, pregătindu-se să se întoarcă în turnul de onoare.

— Aşteaptă Domnia Ta, a spus Salietti. Vin şi eu. Aşa cum ţi-am mărturisit mai înainte, am să-mi alătur spada de a Domniei Tale, ca să apărăm castelele din Cerc de aceste bestii. Eu nu-s un învăţat, n-am fost nicicând şi nici nu cred că am s-ajung să fiu vreodată. Ca un cavaler ce sunt, locul meu e în bătălie, şi acesta a fost dintotdeauna singurul meu vis.

Weienell şi Grimpow au rămas nelămuriţi şi trişti. Dacă Salietti nu-i întovărăşea, iar ei izbuteau să intre în odaia pecetluită, era cu putinţă să nu ajungă să-l mai vadă vreodată.

Timp şi viaţă, timp şi moarte

Când au rămas singuri în sala care pe vremuri fusese locul de întrunire al învăţaţilor din societatea secretă Ouroboros, Grimpow a luat torţa şi a cercetat pereţii bucată cu bucată, căutând o fisură. Dar pereţii din stâncă ai sălii erau atât de netezi şi de şlefuiţi, că păreau făcuţi dintr-o singură bucată. Weienell mergea pe urmele lui, deşi era cu gândul la multele prilejuri în care părintele ei ocupase, probabil, un loc în sala misterioasă, schimbând cunoştinţe şi împărtăşind găselniţe astronomice cu alţi învăţaţi, precum părinţii lui Salietti şi ai ducelui Gulf de Östemberg. Se întreba, de asemenea, dacă nu cumva tatăl ei şi alţi învăţaţi nu ajunseseră vreodată să ştie că se întruneau alături de odaia pecetluită, de care pomenea manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

— Odaia pecetluită, unde timpu-i viaţă şi moarte, trebuie să fie aici, sunt încredinţat. Ăsta e înţelesul celor cioplite în piatră chiar în latină. Dar habar n-am cum are să se deschidă odaia, a mărturisit Grimpow, apropiind lumina torţei de inscripţie şi citind-o iar cu voce tare.

— „Timp şi viață, timp şi moarte”, a repetat Weienell, la fel de uimita ca Grimpow că nu dădea de adevăratul înţeles al tainicelor vorbe.

TEMPUS ET VITA

TEMPUS ET MORTIS

Grimpow i-a dat lui Weienell să ţină torţa, a scos piatra din punguţa de in care îi atârna de gât şi a trecut pe deasupra literelor „cheia misterelor”, aşa cum făcuse şi cu inscripţia cioplită din cripta bisericii din Cornill. Credea că sistemul de deschidere al odăii pecetluite era aidoma celui de la sarcofagul pe care el şi Salietti îl găsiseră în criptă, dar şi-a dat curând seama că nu cheia misterelor putea deschide zidurile din piatră care se înălţau jur-împrejurul lui, ca un cerc de nepătruns.

— Neîndoios că Atberol de Östemberg, moşul ducelui Gulf, era la fel de viclean şi de ingenios ca maestrul lui şi că a întocmit un sistem de apărare a tainei lui încă şi mai complicat şi mai sofisticat decât criptograma pe care eu şi Salietti am dezlegat-o în întunecoasa criptă a bisericii din Cornill, a dedus Grimpow, vorbind ca pentru sine. Dar am impresia că vorbele TEMPUS ET VITA, TEMPUS ET MORTIS nu înseamnă altceva decât spun.

— Nici eu nu cred că scriitura conţine anagrame şi că, schimbând ordinea literelor, am obţine una diferită. Rezolvarea enigmei pare să fie propriu-i înţeles.

Atunci şi-a dat seama că în interiorul lui O din cuvântul MORTIS era un mic semn, un Ouroboros.

— Uită-te aici! Semnul lui Ouroboros! a exclamat Weienell, apropiind şi mai abitir torţa, astfel ca umbrele reliefurilor fiecărei litere să nu-i împiedice să întrezărească amănuntele.

Grimpow s-a ridicat în vârful picioarelor ca să vadă mai bine semnul lui Ouroboros şi şi-a dat seama că relieful era negativul şarpelui care îşi mușcă vârful cozii, la fel cu cel gravat pe pecetea răvaşului purtat de cavalerul mort în munţi. Atunci în minte i-a sclipit o idee, îngăduindu-i iar să vadă lumina în toiul beznei.

— Sigiliul! Cheia de care avem trebuinţă ca să deschidem odaia e sigiliul din aur! De aceea vorbeşte manuscrisul lui Aidor Bilbicum de odaia pecetluită! a exclamat entuziasmat.

— Dar despre ce sigiliu vorbeşti? a întrebat Weienell, care nu izbutea să priceapă despre ce vorbea Grimpow.

— Despre sigiliul pe care îl avea în desagă părintele lui Salietti, când l-am găsit mort în munţii din Ulipens, foarte

aproape de mănăstirea din Brinkdum, i-a explicat, în vreme ce deschidea desaga care îi atârna pe umăr şi scotea din ea sigiliul din aur cu semnul lui Ouroboros. Odaia a fost pecetluită chiar cu acest sigiliu şi numai el o poate face să se deschidă iar.

De aceea tatăl lui Salietti, Jacopo de Estaglia, avea la el piatra, răvaşul şi sigiliul din aur. Dacă nu are cele trei obiecte, nimeni nu poate găsi vreodată taina învăţaţilor. Piatra, cheia misterelor, îţi îngăduie să deschizi cripta unde doarme istoria societăţii secrete Ouroboros, a lămurit, răvașul cifrat conţine cheia căutării celui care nu-i şi a auzirii vocii umbrelor, iar acest sigiliu e singurul care poate deschide odaia pecetluită, unde timpu-i viață şi moarte. Acum ai priceput? a întrebat-o.

Weienell a încuviinţat nu prea convinsă.

Dar înainte de-a putea fata să spună ceva, Grimpow a apropiat sigiliul din aur de micul semn Ouroboros gravat în stâncă şi un zumzet surd a făcut să se cutremure duşumeaua sălii, în timp ce blocul de piatră în care era cioplita inscripţia

TEMPUS ET VITA,
TEMPUS ET MORTIS

se rotea în faţa lor şi le deschidea uşa odăii pecetluite.

Weienell, care purta torţa, a intrat prima şi a rămas fermecata în faţa frumuseţii misterioasei odăi, a cărei uşă s-a închis brusc la loc, de cum i-a trecut Grimpow pragul. Era o sală mare, octogonală, întru totul acoperită, pe cele opt laturi, de tot atâtea picturi felurite. În vârfurile fiecărei laturi a octogonului erau opt opaiţe pe care Weienell le-a aprins cu ajutorul torţei, privind uimită tavanul. Sala era acoperită cu reprezentarea unei bolţi cereşti înţesate cu stele şi părea să fie la fel de limpede ca nesfârşitul cer al nopţii.

Dar, înainte ca ei să apuce să se bucure de frumuseţea odăii, un oblon de ușă s-a deschis pe o latură şi un torent de nisip foarte fin a început să se reverse şi să se aştearnă pe duşumea, ca o apă de aur.

— E o capcană! Odaia pecetluită e o capcană! a urlat Grimpow, înspăimântat, dându-şi seama că nisipul fluid şi auriu

avea să-i îngroape de vii, dacă nu-i dezlegau numaidecât enigma.

Weienell a privit la gaura deschisă în zid şi a încercat să-l liniştească pe băiat, deşi era şi ea foarte speriata.

— Acum pricep inscripţia latinească de la intrare şi vorbele lui Aidor Bilbicum, care spunea în manuscris că în odaia pecetluită timpul e viață şi moarte, s-a destăinuit Weienell. Odaia e ca un ceas cu nisip, care ne măsoară timpul destinat rezolvării enigmei. Dacă izbutim s-o facem înainte să ne treacă timpul, ne salvăm vieţile, dar, dacă nu izbutim, trecerea timpului va însemna moartea noastră. „Tempus et vita, tempus et mortis.“ De aceea a povestit ducele Gulf că moşul lui i-a prevenit că nu trebuiau să se mire dacă nu-l mai vedeau ieşind pe cel care avea să rămână singur în sala unde se întruneau înţelepţii, a adăugat, cu o expresie tragică pe chip.

Grimpow a priceput şi el înţelesul pe care Weienell îl aflase inscripţiei latineşti de la intrare şi s-a uitat cât nisip intrase în cameră. A socotit că mai aveau cel puţin două ceasuri, înainte ca nisipul să le ajungă la cingători. Dar şi-a amintit şi blestemul proferat de schivnicul pe care el şi Salietti îl întâlniseră în micuţa capela de la răscrucea de drumuri aflată la ieşirea din cetatea Ulipensului: „Blestemaţi fie cei care se vor încumeta să-i pătrundă miezul, căci porţile pe care vor izbuti să le întredeschidă se vor închide pe veci în urma lor!“ Şi s-a temut că blestemul lui, la fel ca acela pe care Marele Maestru al templierilor îl aruncase de pe rug asupra papei şi asupra regelui Franţei, începea să se împlinească.

În mijlocul odăii era o masă mare, şi ea octogonală, pe a cărei tăblie era pictată roza-vânturilor. În faţa fiecăreia dintre cele opt laturi ale mesei stătea câte o statuie din piatră, aşezată pe un scaun cu spătar înalt, şi el tot din piatră. Erau statuile cioplite în mărime naturală ale celor opt învăţaţi înveşmântaţi cu togi largi, având mâinile pe masă şi ţinând fiecare câte o literă mare, din bronz. Weienell s-a uitat la sculpturi, de parcă erau făpturi din carne şi oase, care nu aveau trebuinţă decât de suflul vieţii ca să înceapă să se mişte, şi chiar a căutat printre ele chipul tatălui ei. Dar statuile cu ochi adânciţi în găvane şi cu bărbi lungi nu i-au amintit de nimeni cunoscut. Nici Grimpow n-a izbutit să

recunoască vreun învăţat, cu toate că a căutat amintirea de neşters a chipului îngheţat al cavalerului mort, pe care îl găsise pe zăpadă şi care se dovedise a fi părintele lui Salietti. Cu toate acestea, printre cele opt statui era una ale cărei trăsături semănau mult cu ale ducelui Gulf, deşi erau ale unui bărbat în etate.

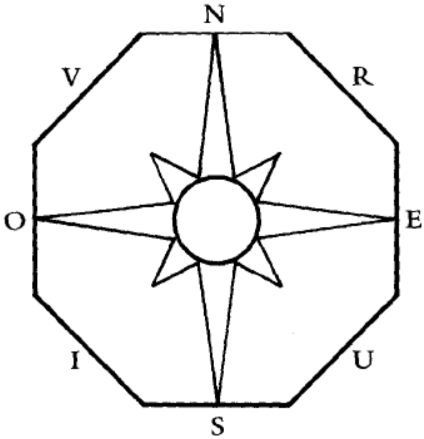
— Socot că aceste statui din piatră îi reprezintă pe cei opt fondatori ai societăţii secrete Ouroboros, care au găsit şi au ascuns taina învăţaţilor, a dedus Grimpow mai liniştit, încercând să găsească un sens logic scenei care părea să fi oprit timpul.

Un timp înmărmurit în chipuri de piatră, care continua să curgă pentru ele în neobişnuitul ceas de nisip care devenise odaia pecetluită, unde ei îşi puteau găsi ori viaţa, ori moartea. Dar ştiau cel puţin că totul depindea de chipul în care izbuteau sau nu să rezolve la timp complicata enigmă pe care o alcătuia tot ce cuprindea odaia misterioasă.

— Dacă vrem să ieşim vii de aici, trebuie să cercetăm fiecare segment al enigmei în parte, ca să dam de-o metodă cu ajutorul căreia să dezlegăm toată enigma, a propus Grimpow.

— Atunci să începem cu începutul, aşa cum m-a sfătuit părintele meu întotdeauna. E limpede că în mijlocul odăii pecetluite avem masa octogonală, cu câte o statuie de învăţat aşezată pe fiecare latura. Şi tot limpede e că fiecare dintre ele ţine câte o literă în mâini.

— Aşa-i, a adeverit Grimpow, dându-şi seama că Weienell era mai înţeleaptă decât bănuia el. Mă gândisem că, poate, literele erau iniţialele numelor lor, dar n-am văzut printre ele niciun A de la Aidor Bilbicum, ori de la Atberol de Östemberg, singurele nume pe care le cunoaştem dintre cele ale primilor membri ai societăţii Ouroboros. Am să desenez masa şi literele pe care le ţin învăţaţii, poate că asta ne va ajuta să limpezim tenebrele enigmei, a propus Grimpow, scoţând un crâmpei de pergament şi un cărbune micuţ din desagă şi începând să facă schiţa mesei.

— Pe masă e pictată roza-vânturilor, care indică cele patru puncte cardinale, a recapitulat Weienell, iar, dacă priveşti atent, ai să vezi că învăţatul care stă la nord ţine litera N, învăţatul care stă la sud ţine litera S, cel care stă la est ţine litera E, iar cel care stă la vest ţine în mâini litera O: nord, sud, est... dar O? Trebuie să fie în limba spaniolă, în care vest se spune oeste, deci... O.

— E fantastic, Weienell, noroc cu tine, că eu nici nu m-aş fi gândit. Cu toate că astfel au ascuns enigma o dată în plus, e limpede că învăţaţii vor să ne dea o mână de ajutor în căutarea noastră.

— Apoi mai sunt şi picturile care împodobesc fiecare perete ce formează câte o latură a octogonului, a amintit Weienell, în vreme ce Grimpow continua să deseneze. Şi, dacă începem cu aceea care corespunde nordului arătat de roza-vânturilor, acolo unde se află Steaua Polară, care le serveşte de busolă năierilor, şi o luăm de la stânga la dreapta, adică în sensul în care se roteşte Pământul în jurul axei lui, putem observa că prima pictură e o masă informă şi neagră, care pare să plutească în mijlocul neantului; într-a doua, un grup de planete se rotesc într-un univers imaginar; într-a treia, nu-s decât stele; într-a patra, o minge de foc pare să reprezinte Soarele; într-a cincea scenă, apare o grădină minunată, care musteşte de viaţă; într-a şasea, e desenată o roză splendidă; într-a şaptea, un bărbat pe jumătate dezbrăcat şi cu un chip primitiv stă pe jos şi priveşte o

creanga dintr-un copac rupt, care arde; iar într-a opta, apare un şarpe care îşi muşcă vârful cozii, a încheiat Weienell.

Grimpow, care memorase fiecare dintre cele opt scene pe care Weienell le descrisese atât de precis, a început să întrezărească soluţia imensei şi nelămuritei enigme.

— Şi deasupra noastră e bolta cerească, a amintit, continuând să deseneze masa la care stăteau aşezaţi învăţaţii.

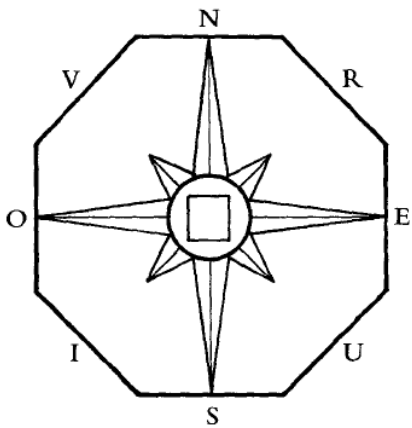
Apoi Grimpow s-a apropiat de Weienell şi i-a arătat iar rezultatul desenului său.

Ochii amândurora au hoinărit prin desenul prea puţin precis, dar pe care îl puteau totuşi cerceta pe îndelete, cu toate că ştiau că torentul nestăvilit de nisip începea să inunde odaia pecetluită şi le acoperea călcâiele. O bună bucată de vreme au stat tăcuți, privind şi gândindu-se la toate segmentele enigmei, care îi învăluia într-o ceață nicicând atinsă de lumina. Dar Grimpow a avut o idee, şi i-a propus lui Weienell să-l ajute să-i prindă înţelesul.

— Mă gândesc că, poate, cheia sunt literele pe care învăţaţii le ţin în mâini, a admis şi s-a apropiat de învăţatul care ţinea litera O, cea care marca vestul rozei-vânturilor. A luat-o şi a văzut că stătea libera în mâinile reci ale statuii din piatră.

Weienell i-a admirat perspicacitatea.

— Şi ce crezi că poate să însemne? l-a întrebat.

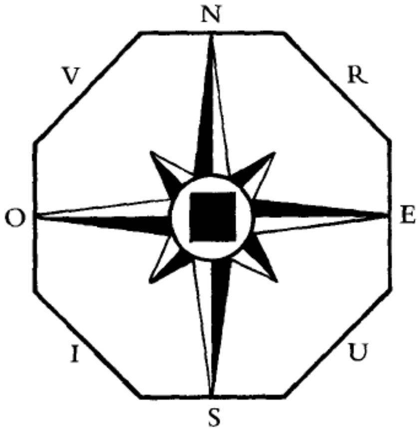

— Ca literele trebuie luate din mâinile învăţaţilor într-o ordine logică, a dedus Grimpow, sperând că judecata lui era corectă.

— E cu putinţă ca fiecare litera să aibă o legătură cu pictura din spatele ei, de pe fiecare latură a zidului octogonal care formează odaia pecetluită.

— Arată-mi cum, i-a cerut Weienell, cam nelămurită.

— Uită-te la desenul terminat al mesei, a îndemnat-o Grimpow, punând iar crâmpeiul de pergament în faţa ochilor fetei.

— Roza-vânturilor arată nordul, a continuat, iar înţeleptul aşezat pe această latură a mesei octogonale ţine litera N, aşa cum ai observat. Să căutăm în pictura din spatele ei un cuvânt care să aibă iniţiala N. E doar un gând, dar poate că dăm de ceva. Repetă-mi descrierea primei scene.

Weienell a ridicat privirea din desen şi s-a uitat iar la pictura dinspre nord, din spatele învăţatului care ţinea litera N.

— E o masă informa şi neagră, care pare să plutească în mijlocul neantului, a observat gânditoare.

— După gândul meu, ai pronunţat două cuvinte care încep cu N: „neagră“ şi „neant“, a observat Grimpow, scriind amândouă vorbele pe o bucăţică de pergament.

— Acum să mergem la următoarea scenă pictată, urmând, de la stingă la dreapta, sensul în care se roteşte Pământul în jurul axei lui. Cum ai descrie scena?

— Un grup de planete pare să se topească într-un univers imaginar.

— Ei bine, cred că metoda poate funcţiona. Ai pronunţat „planete“ şi „univers”, dar, dacă privim desenul, vedem că niciun învăţat nu are litera P, deşi unul dintre ei are, într-adevăr, în mâini litera U, şi Grimpow a notat „univers” tot în limba spaniola, adică universo.

— Asta-i! a exclamat Weienell, simţind că sângele îi curgea iar prin obrajii îngheţaţi.

Nisipul începea să le acopere genunchii.

— Acum descrie următoarea scenă.

— În a treia pictură nu-s decât stele, a observat fata repede, ştiind că timpul continua să alerge în neînduratorul ceas de nisip în care erau încuiaţi.

— Atunci e uşor, căci nu-i decât litera E, pe care o are unul dintre înţelepţi, chiar cel situat, după cum arată roza-vânturilor de pe masa ortogonală, la est, a observat Grimpow, încredinţat că nu greşea în rezolvarea complicatei enigme, deşi încă nu ştia unde avea să ajungă. Aşa ca am să scriu în notele mele…

— … *Estrellas*, adică „stele“, tot în limba spaniolă. Într-a patra, o minge de foc pare să reprezinte Soarele, a observat Weienell, care se entuziasmase de interpretările picturilor care împodobeau odaia pecetluită.

— Ai spus: „minge”, „foc” şi „soare”, dar pentru aceste cuvinte doar S de la „soare” e una dintre literele pe care le ţin învăţaţii, în acest caz, cel situat în sudul rozei-vânturilor. Şi cuvântul „soare” a rămas în notele lui Grimpow.

— A cincea scenă reprezintă o grădină splendidă, care musteşte de viaţă.

— Nici G de la „grădină" nu se află în mâinile învăţaţilor. Dar există V de la „viaţă“! a exclamat Grimpow, notând cuvântul „viaţă“, şi a dedus că metoda lui de descifrare a enigmei era, în mod sigur, cea bună.

— A şasea pictură reprezintă o roză frumoasă.

Şi Grimpow a scris la iuţeala „roză“, dornic să ajungă la sfârşit, căci nisipul continua să se verse în odaia pecetluită şi să se apropie primejdios de tăblia mesei octogonale. Dacă nisipul începea să acopere literele pe care învăţaţii le ţineau în mâini,

toate strădaniile lor aveau să fie zadarnice şi nu le rămânea decât să aştepte ca el să-i îngroape de vii.

— A şaptea e un bărbat pe jumătate dezbrăcat şi cu un chip primitiv, care sta pe jos şi priveşte o creangă dintr-un copac rupt, care arde, a lămurit Weienell, alarmată de cât de greu părea de descifrat desenul.

Grimpow a tresărit.

— Ai pronunţat „bărbat”, „chip”, „primitiv”, „creangă” şi „copac”, dar niciuna dintre iniţialele acestor cuvinte nu se află printre literele din mâinile învăţaţilor. Trebuie să căutăm o interpretare în spiritul metodei noastre, a dat ideea băiatul, neliniştit la gândul că tot ce obţinuseră până atunci putea să nu servească la nimic.

Weienell a închis ochii, ca să se concentreze. Dar nu izbutea să găsească nicio vorbă care să înceapă cu I şi să aibă şi un înţeles.

— Nu ne rămân decât un I şi un O, şi e clar că ultima pictura, cea cu şarpele care îşi muşcă vârful cozii, e semnul lui Ouroboros, al cărui O îl ţine învăţatul în dreptul punctului cardinal vest al rozei-vânturilor, adică, în spaniolă oeste. Aşa că nu ne rămâne pentru această pictură decât litera I, a repetat nervos.

Weienell s-a uitat din nou la a şaptea scenă, repetând iar şi iar în minte litera I. Şi deodată a exclamat:

— „Inteligenţă”! Omul primitiv pictat se uită la creanga din copacul rupt care arde şi descoperă focul, pentru că e o făptură inteligentă! a încheiat strigând.

— Da, da! Ne-am prins, ne-am prins, a triumfat Grimpow şi i-a arătat lui Weienell lista de cuvinte adunate din interpretarea dată picturilor simbolice care împodobeau odaia pecetluită, unde timpul era viață şi moarte.

NEANT UNIVERSO [UNIVERS]
ESTRELLAS [STELE]
SOARE
VIAŢĂ
ROZĂ
INTELIGENŢĂ

OUROBOROS

— E chiar istoria înţelepciunii omeneşti, a pietrei, *lapis philosophorum*, a cheii misterelor şi a societăţii secrete a înţelepţilor care au păstrat-o şi au ascuns-o! a ţipat Grimpow emoţionat. Aceste vorbe rezumă milioane de ani de mistere: din Neant a răsărit Universul, care s-a populat cu Stele, iar printre ele se află Soarele, care a dat naştere Vieţii, al cărui simbol e Roza, căci e cea mai frumoasă floare care a fost vreodată şi a cărei frumuseţe omul o poate simţi datorită Inteligenţei, pe care au cultivat-o tocmai învăţaţii din societatea secretă Ouroboros. Iar dacă unim iniţialele acestor vorbe rezultă:

NUESVRIO

Spunând aceasta, Grimpow a luat una după alta literele din bronz pe care învăţaţii le ţineau în mâini şi le-a pus în faţa lor pe podeaua doldora de nisip, care aproape îngropase masa octogonală a rozei-vânturilor. Dar nu s-a întâmplat nimic, decât că nisipul a început să iasă şi mai mult, şi mai iute. Weienell i-a cerut lui Grimpow să pună neîntârziat literele la locul lor şi, de cum a pus fiecare literă în mâinile înţeleptului ei, curgerea nisipului s-a încetinit, respectând ritmul unui ceas mortal.

Amândoi se gândeau înspăimântaţi că acele clipe erau ultimele care le mai rămăseseră de trăit, până când Weienell s-a apropiat de învăţatul care ţinea litera U şi a început să compună cuvântul magic, tot în limba spaniolă, care avea să-i ajute să iasă din odaia pecetluită, unde timpul era viaţă şi moarte:

UNIVERSO [UNIVERS]

Grimpow a îmbrăţişat-o pe Weienell şi amândoi au ridicat privirile către cupola înstelată de deasupra lor, minunându-se de frumuseţea fără sfârşit a boitei cereşti pictate pe tavan, în vreme ce mijlocul mesei octogonale se deschidea, iar din străfundurile ei apărea un cufăraş aurit, în care au găsit harta cea mai fantastică pe care Grimpow şi Weienell şi-o închipuiseră vreodată.

Uşa odăii pecetluite s-a deschis din nou, iar Grimpow şi-a amintit scriitura de pe foaia care lipsea din manuscrisul lui Aidor Bilbicum, pe care i-o dăruise în catedrala din Strasbourg vocea umbrelor:

Urmează drumul semnului
şi caută încăperea pecetluită,
unde timpul e viaţă şi moarte.
Dar numai dacă atingi nemurirea,
Vei izbuti să vezi Drumul Nevăzut.

Iar acum, Drumul Nevăzut era în faţa ochilor lor plini de lacrimi.

Asaltul fortăreţei

Oastea baronului Figüeltach de Vokko şi a regelui Franţei îşi ocupa poziţiile în jurul podişului stâncos, în vederea asedierii fortăreței castelelor din Cerc, astfel încât nimeni să nu intre ori să iasă din ea. Au blocat şi accesul la fluviul care traversa valea, postând o ceată de cavaleri pe un pod din piatra.

La picioarele stâncii imense, ostaşii instalau corturile şi maşinile de război, în timp ce începuseră deja primele încăierări între cei de pe zidurile castelului şi un avanpost de cățărători, care încercau să ajungă la câteva ieşituri în afară ale peretelui muntos, mai apropiate de intrarea de jos a fortăreței. Arcaşii ducelui Gulf de Östemberg au tras cu arcurile şi cu arbaletele de pe creneluri, obligându-i pe primii atacanţi să se retragă. Unii au murit în acea încercare, mulţi au fost răniţi, chiar înainte de a se ascunde printre stânci.

Salietti îi întovărăşea pe ducele Gulf şi pe cavalerii lui pe crenelurile turnului de onoare. Toţi urmăreau atent mişcările trupelor baronului Figüeltach de Vokko, care începeau să urce prin nord-estul muntelui, unde ostaşii nu puteau fi ajunşi de săgeţile trase din fortăreaţă cu arcuri şi arbalete, cu toate că, din când în când, la poruncile lui Rhadoguil de Cumilldonn, sute de săgeţi îşi luau zborul de pe ziduri, urcau în văzduh şi cădeau, trasând o parabolă, ca o ploaie de ghimpi otrăviţi.

— Aţi izbutit să vedeţi Drumul Nevăzut? i-a descusut Salietti pe Grimpow şi pe Weienell, de cum au ajuns lângă el, zâmbind ca doi copii fericiţi.

— Nu ştiu dacă am obţinut nemurirea, dar cel puţin am izbutit să scăpăm cu viață din capcana ascunsă în odaia pecetluită, a spus Weienell.

S-au depărtat, retrăgându-se într-un cotlon al turnului. Weienell i-a povestit lui Salietti ce surpriză au avut ea şi Grimpow când, în sfârşit, izbutiseră să intre în odaia pecetluită, unde timpul era viaţă şi moarte, şi i-a istorisit cum dezlegaseră enigma care le îngăduise să iasă din mortalul ceas de nisip şi să vadă Drumul Nevăzut.

— E aici! a exclamat Grimpow încântat, arătându-i lui Salietti neobişnuita hartă pe care o păstra în cufăraşul care ieşise din masa octogonală din încăpere, după ce Weienell compusese cuvântul Universo, adică „univers”, cu literele din mâinile învăţaţilor.

— Dar aici nu-i nicio cărare pe care s-o urmaţi, ca să găsiți Drumul Nevăzut! a exclamat Salietti.

Weienell s-a încruntat, uitând de Drumul Nevăzut.

— Ce vrei să spui? De ce spui „să găsiţi” în loc de „să găsim”? Oare tu nu eşti unul de-ai noştri? l-a întrebat, supărată dinainte din pricina răspunsului pe care îl ghicea.

— Am luat hotărârea să rămân aici, alături de ducele Gulf şi de cavalerii lui, până la sfârşitul războiului, a dezvăluit Salietti, şi o sclipire de tristeţe i-a umbrit ochii.

— Dar ăsta nu-i războiul tău! Nu ne poţi părăsi acum! Am venit până aici ca să dăm de odaia pecetluită, a protestat Grimpow, căruia i se părea cu neputinţă să accepte despărţirea de prietenul lui.

Salietti s-a apropiat de Grimpow şi i-a pus o mână pe umăr.

— Ai fost cel mai bun scutier pe care orice cavaler şi l-ar dori, Grimpow, iar Wienell e pentru mine cel mai frumos vis cu care m-aş putea întâlni, admirând stelele ori nopţile cu lună plină. Dar acest război e, în egală măsură, şi al meu, şi al ducelui Gulf de Östemberg. Şi tatăl lui, şi tatăl meu au fost mari învăţaţi, iar acesta-i războiul neştiinţei şi al superstiţiilor cu înţelepciunea şi cunoaşterea. Oştile baronului Figüeltach de Vokko şi ale regelui

Franţei care asediază fortăreaţa nu vor decât să pună mâna pe taina pe care părinţii noştri, al meu, al ducelui Gulf şi al tău, Weienell, au păstrat-o şi au apărat-o, pentru ca, într-o zi, omenirea să atingă măreţia. Ei o caută doar ca să-şi satisfacă lăcomia şi dorinţa de putere. Dacă aş pleca de aici fără să fi luptat pentru acelaşi ideal în numele căruia au murit tatăl meu, al tău şi atâţia alţii, m-aş simţi cel mai josnic bărbat din lumea asta.

În clipa aceea, s-a apropiat de ei ducele Gulf, cu aerul grav al celui care simte tragicul destin care îl pândeşte pe un cavaler.

— Mă bucură să aflu că, orice-aţi fi găsit în sala învăţaţilor, nu v-a împiedicat să veniţi să mă vedeţi din nou, a observat.

— Grimpow s-a apropiat şi mai mult de duce, apoi i-a oferit harta Drumului Nevăzut, pe care el şi Weienell o găsiseră în odaia pecetluită din fortăreaţa lui.

— Harta asta îţi aparţine. A ascuns-o strămoşul Domniei Tale Atberol de Östemberg, şi Domnia Ta eşti singurul ei stăpân. Asta caută baronul Figüeltach de Vokko şi regele Franţei şi asta aşteaptă să găsească după asaltul asupra castelelor din Cercul de Piatră. Poate că, dacă Domnia Ta le-o oferi, ai putea evita războiul, a propus.

Ducele Gulf a luat harta, a privit-o curios câteva clipe şi a surâs, impresionat de cuvintele pe care i le spunea băiatul.

— Dragul meu Grimpow, cine-ar putea ajunge să convingă o hoardă de fanatici doritori de moarte că gândesc greşit? Dacă le-aş oferi această hartă baronului Figüeltach de Vokko şi regelui Franţei, încredinţându-i că pe acest pergament e trasat drumul care duce la tezaurul pe care ei îl caută, ar putea să râdă de mine şi nu m-ar crede, oricât de mult adevăr ar fi în spusele mele. Harta aceasta a fost concepută şi ascunsă de nişte înţelepţi cărora nu le-a păsat nicicând de bogăţii, fiindcă pentru ei nu există bogăţie mai mare decât înţelepciunea. În pofida vârstei voastre, tu şi Weienell aţi arătat că sunteţi singurii care meritaţi să aveţi harta, ca să găsiţi taina înţelepţilor şi să salvaţi omenirea de neştiinţa care o înăbuşă în noroiul falselor credinţe. De când eram mic copil, părintele meu mi-a lămurit că Pământul se roteşte în jurai Soarelui şi că această idee revoluţionara putea fi lămurită, în ciuda faptului că Biserica se

îndărătnicea s-o tăgăduiască şi să ardă pe rug pe cine s-ar fi încumetat să profereze asemenea erezie. Căutaţi lumina, Grimpow, căutaţi lumina în bezna nopţii, tu şi Weienell puteţi s-o găsiţi, i-a sfătuit, şi chiar atonei o ploaie neîndurătoare de săgeţi s-a năpustit asupra turnului.

În zori, scrâşnetul teribil al stâncilor şi al focului i-a trezit pe locuitorii fortăreței. Oastea baronului izbutise să escaladeze în timpul nopţii vârful apusean al muntelui şi instalase gigantice catapulte sub ziduri. Înaintea amiezii, uriaşele maşini de război au început să arunce o avalanşă de bolovani şi mingi de foc asupra castelului ducelui Gulf de Östemberg, făcându-i să tremure turnurile şi zidurile solide, de parcă le-ar fi zguduit un cataclism.

Profitând de întuneric, căţărătorii au izbutit şi ei să cucerească consolele de pe pereţii podişului şi sute de războinici şi cavaleri urcau din vale pe lungile scări de frânghie. Săgeţile aprinse străbătea cerul ca nişte iuţi scântei ucigaşe, iar umbrele morţii se roteau deasupra fortăreței, dornice să-şi lase peste ea sinistrul lor val tragic. Asaltul castelelor din Cercul de Piatră începuse.

Salietti i-a căutat pe Grimpow şi pe Weienell în sala unde se adăpostiseră soţia şi fiicele mai mici ale ducelui Gulf, care, însoţite de doamnele şi pe domnişoarele de onoare, ca şi de tinerii de la curte, îşi treceau lungile ceasuri de nelinişte stând la taifas, în vreme ce ţeseau ori brodau delicate tapiserii, de parcă nu se întâmpla nimic. Cu toate acestea, grăbita intrare a lui Salietti în salonul fortăreței le-a făcut pe toate doamnele să tresară, rămânând înmărmurite o clipă, fără să-şi poată ascunde temerile. Toate ştiau ce li se putea întâmpla dacă ostaşii baronului Figüeltach de Vokko şi ai regelui Franţei izbuteau să ia cu asalt fortăreaţa. Ştiau că pentru ele n-avea să existe îndurare şi preferau de o mie de ori să moară decât să cadă în mâinile bestiilor ucigaşe. Niciuna dintre ele nu era dispusă să fugă prin trecerile secrete ale castelului, care duceau la mai multe leghe spre apus, pe drumul către Metz. Traiul li se scursese între zidurile castelelor din Cercul de Piatră şi acolo era tot ce dădea sens vieţilor lor. Dacă aceia care erau cavalerii lor erau dispuşi

să moară apărând fortăreaţa, ele aveau să accepte acelaşi destin cu ei, oricât de dramatic ar fi fost. Nu aşteptau decât ca Gulf să le îngăduie să bea o poţiune care să le adoarmă pe veci şi, când l-au văzut intrând pe Salietti, s-au temut că sosise clipa despărţirii de lume şi de bucuriile ei.

Înspăimântată, Weienell s-a aruncat în braţele lui Salietti, al cărui chip crispat exprima neliniştea.

— Unde-i Grimpow? a întrebat-o.

— Aici, în sala vecină, distrându-i pe cei mai mici cu poveşti despre dragoni şi alte făpturi fantastice. S-a încăpăţânat să lupte cu arcul alături de tine, dar până la urmă am izbutit să-l conving că încă n-are vârsta de război, a răspuns Weienell.

Salietti a dus-o pe fată într-un colţ al uriaşei încăperi şi i-a vorbit în şoaptă.

— Trebuie să fugiţi neîntârziat de aici. Oastea baronului e aproape de ziduri şi foarte curând va rade fortăreaţa de pe faţa pământului, până când nu va mai rămâne pe stâncile din vale nici urmă din ea, a prevenit-o.

— Credeam ca e un castel de necucerit, a bâiguit Weienell neliniştita.

— Aşa şi era. Dar nu pentru nişte maşini de război atât de puternice cum sunt cele ale baronului Figüeltach de Vokko şi ale regelui Franţei.

— Şi tu ce vei face? l-a întrebat Weienell, fără să vrea să-i audă răspunsul.

— Locul meu este alături de ducele Gulf, la fel cum părintele tău şi al meu au stat alături de al lui la întrunirile secrete din sala învăţaţilor.

— Dar ai să mori, au să moară toţi! s-a speriat Weienell printre sughiţuri.

Mâna lui Salietti a mângâiat obrajii iubitei.

— Tocmai de aceea nu puteţi rămâne în fortăreaţa. Dacă eu mor în acest război fără sens, moartea mea va fi cel puţin un omagiu adus morţii părinţilor noştri, iar duşmanii nu vor fi obţinut decât succesul unui nou măcel. Însă moartea ta şi a lui Grimpow nu vor fi doar lipsite de orice folos, dar vor împiedica totodată aflarea tainei învăţaţilor şi astfel începutul unei noi ere, în care înţelepciunea să renască din propria cenuşă şi să ducă

omenirea spre un viitor acum de neînchipuit. Tatăl meu şi al tău ştiau acest lucru şi de aceea credeau că sosise clipa găsirii tainei învăţaţilor, pe care o ascunsese vechea societate Ouroboros, şi a ieşirii, pe această cale, o dată pentru totdeauna, din neştiinţa care domnea pe lume. Ei şi-au plătit ştiinţa cu propriile vieţi, şi numai tu şi Grimpow puteţi desăvârși ceea ce ei n-au izbutit să ducă la bun sfârşit, în pofida dorinţei lor. Acum aveţi harta Drumului Nevăzut, ea vă va îndruma, aşa cum a făcut-o până acum manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

— Şi unde ne putem duce eu şi Grimpow? încă n-am putut descifra harta Drumului Nevăzut şi nu ştim încotro ne va duce, a spus Weienell, care se resemnase să se despartă de Salietti, deşi i se rupea inima.

— În beciurile fortăreței sunt treceri de taină, prin care comunică între ele toate castelele din Cercul de Piatră şi care traversează valea în toate direcţiile. Mergeţi pe cea care duce spre apus şi, când ieşiţi din nou afară, mergeţi în aceeaşi direcţie, până daţi de drumul care duce în cetatea Metz. Dacă plecaţi acum, ajungeţi la porţile ei înainte de căderea serii. Odată ajunşi, căutaţi turnul octogonal al unei capele părăsite a persecutatului Ordin al Templierilor. Prefaceți-vă că îi e rău lui Grimpow şi întrebaţi prin împrejurimi de un medic numit Humius Nazs. Este un foarte bun prieten al ducelui Gulf, nu trebuie decât să-i spuneţi că el v-a trimis, ca să vă dea adăpost la el acasă. Puteţi avea deplină încredere în el.

— Şi când te vom vedea din nou? a vrut să ştie Weienell, care nu-şi putea ascunde tristeţea.

— Rămâneți acolo vreme de două zile şi, dacă în zorii celei de-a treia n-am sosit, nu mă mai aşteptaţi şi duceți-vă acolo unde vă îndrumă harta Drumului Nevăzut. Luaţi punga asta de aur cu voi, eu n-am trebuinţă de ea aici, iar pe voi vă poate scoate din orice încurcătură. Acum cheamă-l pe Grimpow şi coborâţi iute în curtea de arme, unde vă aşteaptă deja caii. Eu am să vă duc până la treceri, iar apoi mă întorc în luptă, a lămurit Salietti.

Grimpow n-a putut pricepe de ce hotărâse Salietti să rămână în fortăreaţa castelelor din Cercul de Piatră, în faţa iminentului asalt al oştilor lui Figüeltach de Vokko şi ale regelui Franţei

asupra zidurilor. Coşmarul pe care îl avusese la hanul lui Junn cel Şchiop încă îi mai revenea în minte şi se temea să nu fie vreo prevestire a morţii prietenului său. Imaginile din visul lui erau limpezi ca apa de izvor, iar în ele vedea cu perfectă claritate trupul însângerat al lui Salietti, înconjurat de sute de cadavre. Dacă prietenul său rămânea în fortăreaţă alături de ducele Gulf şi de cavalerii acestuia, cel mai probabil era că avea să moară alături de ei în bătălie. Dar, oricât de mult l-a rugat să plece cu el şi cu Weienell, ca să continue împreună căutarea tainei înţelepţilor, Grimpow n-a izbutit să-l facă pe Salietti să-şi schimbe hotărârea de a apăra castelul în care învăţaţii din societatea Ouroboros se întruniseră mai bine de două veacuri.

În curtea de arme, Salietti ţinea caii de dârlogi, deşi abia de-i putea stăpâni în zgomotul şi limbile de foc care îi înconjurau. Prin galeriile zidurilor alergau arcaşi, care-şi goleau într-o clipă tolba cu săgeţi, şi de peste tot o mulţime de soldaţi aruncau găleţi de apă peste șurele şi galeriile în flăcări. Cavalerii ducelui Gulf întăreau zidurile şi turnurile de la apus şi duceau primele lupte cu spada împotriva duşmanilor care izbutiseră să se caţere până pe metereze cu cârlige şi scări. Un vuiet surd şi tenebros, ca mugetul unui monstru neîndurător, se rotea din când în când pe deasupra castelului şi numaidecât o grămadă de bolovani învăluiţi în foc se izbeau de ziduri ori de acoperişuri, făcându-le bucăţele.

Au coborât în beciuri printr-un tunel lung şi adânc, luminat cu torţe mari, şi au ajuns la un drum lung şi circular, cu tavane foarte înalte, din care atârnau numeroase stalactite, care străluceau ca stelele deasupra capetelor lor. Pe podeaua grotei era o roza-vânturilor compusă din aşchii de piatră de felurite culori, asemănătoare celei pe care o găsiseră în odaia pecetluită, care indica cele opt direcţii în care mergeau trecerile secrete ale fortăreței. Fiecare dintre ele ducea într-unul dintre cele opt castele din Cerc, care înconjurau fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, şi continua şi după aceea, ieşind în vale. Grimpow s-a întrebat cine putuse săpa sub pământ acele drumuri lungi, asemenea întunecatelor galerii ale unei gigantice vizuini.

— De ce nu fuge toată lumea prin aceste găuri şi nu părăseşte lupta înainte ca toţi cavalerii baronului şi ai regelui Franţei să poată lua fortăreaţa cu asalt? a întrebat Grimpow, într-o ultimă încercare de a-l convinge pe Salietti să fugă împreună cu ei.

— Draga prietene, un cavaler nu-şi poate alege întotdeauna soarta, a amintit Salietti, apropiindu-se de Grimpow şi îmbrăţişându-l din toată inima.

Apoi s-a apropiat de Weienell şi a sărutat-o pe buze, lăsând să li se amestece răsuflările într-atât încât părea că vor să-şi soarbă unul altuia sufletul. Salietti presimţea că acel sărut putea fi ultima amintire de la iubita lui.

— Trebuie să plecaţi de-acum, i-a prevenit întristat, desprinzându-se din braţele lui Weienell. Duceți-vă către cetatea Metz, mergând numai spre apus. Şi nu uitaţi, dacă în dimineaţa celei de-a treia zile n-am ajuns la casa lui Humius, plecaţi fără întârziere pe Drumul Nevăzut.

Şi, spunând acestea, a dat câte o palmă peste crupele cailor, ca nici Grimpow, nici Weienell să nu-i vadă lacrimile care îi alunecau pe obraz.

Ducele Gulf şi cavalerii lui încă mai luptau pe zidurile de apus, când Rhadoguil de Cumilldonn a ajuns la ei cu strigăte de alarmă. Un grup numeros de mercenari, în frunte cu Valdigor de Rostvol, cavalerul pe care Salietti îl înfrânsese în ultima luptă a turnirurilor castelelor din Alsacia, izbutise să ocupe ambrazurile fortăreței de jos şi se pregătea să cucerească micul castel care apăra porţile, pentru a deschide drumul către fortăreaţa de sus miilor de războinici care aşteptau în faţa şanţului, înarmaţi cu uriaşi berbeci şi cu foarte înalte tunuri de asalt.

Salietti i-a găsit în marea curte de arme şi s-a alăturat sutelor de cavaleri, mulţi dintre ei templieri, care se îndreptau împreună cu ducele Gulf spre fortăreaţa de jos, ca să recucerească ambrazurile şi micul castel care apărau porţile. Dacă mercenarii lui Valdigor de Rostvol izbuteau să coboare podul mobil, aveau să piardă fortăreaţa de jos pentru totdeauna.

Arcaşii se repliaseră către linia a doua a zidurilor, dar încă mai opreau cu săgeţile înaintarea asediatorilor, care urcau cu zecile

pe scări şi ajungeau pe metereze, deşi mulţi dintre ei erau aruncaţi în prăpastie în urlete de groază, cu o săgeată înfiptă în piept, în gât ori în ochi.

Ducele Gulf a poruncit să fie deschisă poarta şi câteva sute dintre cavalerii sâi s-au aruncat furioşi asupra atacatorilor, ridicând în văzduh spadele şi strângând cu putere la piept scuturile. Salietti n-a întârziat să-i atace pe primii mercenari care i-au tăiat calea spre poartă şi, cu o singură lovitura a spadei Atena, le-a despicat coifurile şi le-a spart capetele, acoperindu-le chipurile cu şuvoaie de sânge. Alături de el, mulţi cavaleri ai ducelui cădeau loviţi de săgeţile şi de spadele asediatorilor, ale căror urlete furioase răsunau între ziduri. Ducele Gulf de Östemberg îşi vântura şi răsucea spada în văzduh, tăind dintr-o lovitură gâturile duşmanilor, iar cavalerul templier Rhadoguil de Cumilldonn se bătea neobosit alături de el. Dar când a recunoscut turnul tăiat de aripa unui corb, din blazonul scutului lui Valdigor de Rostvol, căruia baronul Figüeltach de Vokko şi regele Franţei îi făgăduiseră fortăreaţa castelelor din Cercul de Piatră, dacă izbuteau s-o cucerească, ducele Gulf şi-a deschis drum cu lovituri de spadă prin mulţimea înfierbântată din jurul lui şi l-a înfruntat atât de impetuos, că Valdigor de Eostvol s-a clătinat şi a căzut în tină. Spada ducelui s-a ridicat în văzduh şi a lovit în scutul cavalerului, ca un fulger pornit din cerul înnorat. Încă la pământ, Valdigor de Rostvol a profitat de lovitura parată de scutul lui, ca să lovească cu spada în cingătoare desfăcută a celui care îl ataca, înfigând-o în stomacul ducelui cu atâta furie, încât aceasta a pătruns printre plăcile armurii până la mâner. Salietti a zărit ochii ieşiţi din orbite ai ducelui Gulf şi ultimul fir de viaţă care se ducea odată cu sângele care-i şiroia pe gura, chiar când cădea mort în faţa porţilor fortăreței.

Atunci a scos un strigăt de durere şi s-a cutremurat de parcă el ar fi simţit intrându-i în stomac oţelul de gheaţă al spadei lui Valdigor de Rostvol. Înnebunit de ură, s-a desprins, rând pe rând, de atacanţii care se interpuneau între el şi cavalerul Valdigor de Rostvol şi i-a ieşit în întâmpinare.

— Ai să plăteşti moartea ducelui de Östemberg cu viaţa! a strigat Salietti când au ajuns față în faţă sub poarta castelului.

Valdigor de Rostvol a recunoscut neîntârziat soarele şi luna din blazonul de pe scutul cavalerului care îl sfida.

— Tu eşti, Salietti de Estaglia! a bâiguit printre dinţi căpitanul asediatorilor.

— Ultima oară când te-am avut la cheremul spadei mele ţi-am dăruit viaţa. Dar acum consideră-te mort, a ameninţat Salietti.

— Eşti la fel de fanfaron ca un simplu scutier! a exclamat Valdigor de Rostvol, hohotind. Atunci m-ai umilit, e adevărat, dar a sosit clipa să răzbun afrontul tău cu spada mea.

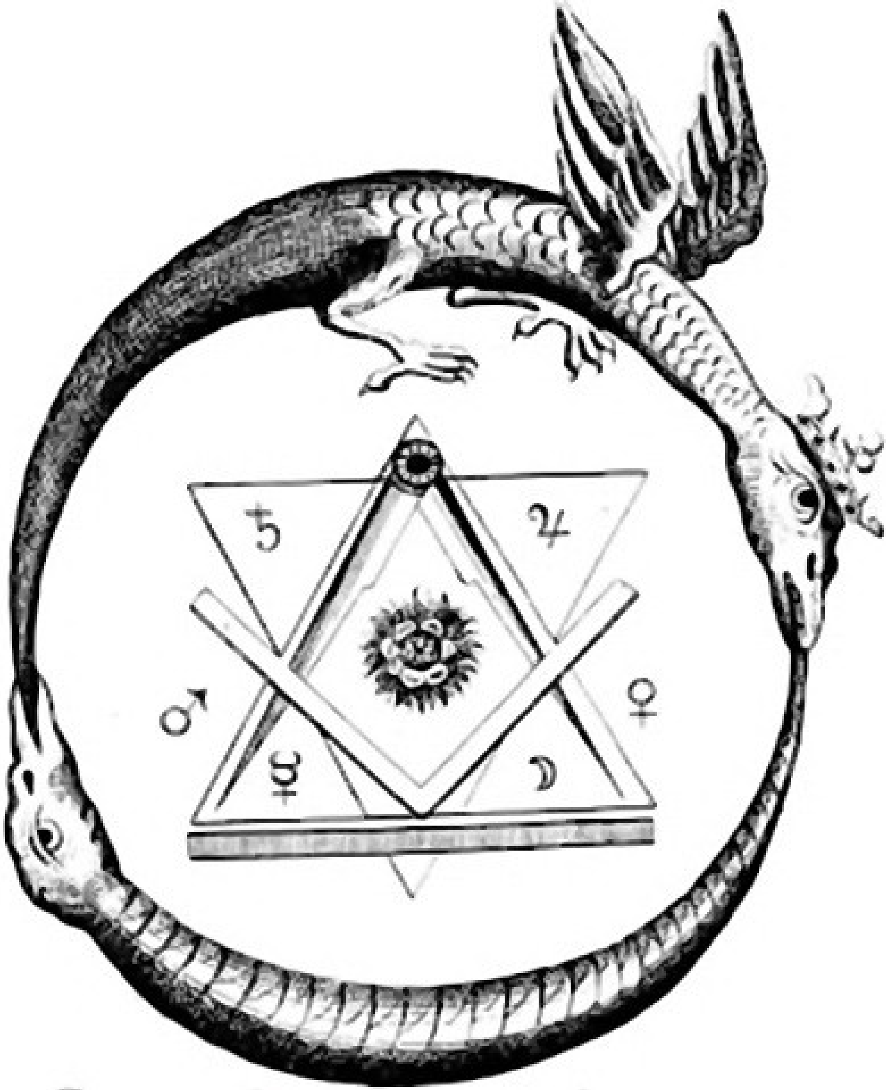
Şi, spunând acestea, a lovit cu toată puterea braţului său în coiful lui Salietti, dar acesta l-a blocat calm cu spada. Loviturile s-au succedat rapid, dar furia nemăsurată a lui Salietti l-a făcut pe adversarul său să dea înapoi, până a ajuns cu spatele în zid. Valdigor de Rostvol izbutea să se ferească de loviturile pe care Salietti i le dădea fără răgaz peste scutul stricat, dar picături de sudoare au început să i se ivească pe frunte, de parcă vedea în faţa chipul morţii.

— Tot mai crezi că te vei putea bucura de victorie şi că vei pune mâna pe aceasta fortăreaţă după ce l-ai ucis cu mâinile tale pe seniorul castelelor din Cercul de Piatră? l-a întrebat Salietti chiar când îl dezarma pe cavalerul Valdigor de Rostvol răsucindu-și rapid spada.

Înspăimântat, Valdigor de Rostvol a dat să spună ceva, dar, într-o molcomă succesiune de imagini, care i s-a părut interminabilă, a văzut cum Salietti lua spada cu ambele mâini, o ridica la înălţimea umerilor şi se răsucea din talie, ca să înceapă o rotaţie a trupului, care avea să culmineze cu tăierea capului său dintr-o singură lovitură. Atunci a simţit cum tăişul ascuţit al acesteia îi reteza dintr-o mişcare gâtul, fără ca el să simtă vreo durere, şi că de pe umeri capul îi cădea pe pământ odată cu coiful, pe care l-a văzut în spatele unui şuvoi gros de sânge, ce i-a stins lumina ochilor.

Partea a III-a

Drumul nevăzut

Beznă şi lumină

Grimpow şi Weienell au călătorit mai mult pe tăcute din zori până-n seară, mergând către miazănoapte fără popas nici pentru mâncat, nici pentru odihnă. Erau necăjiţi şi îngrijoraţi de soarta lui Salietti în luptele pentru apărarea castelelor din Cercul de Piatră şi se temeau că n-aveau să-l mai vadă vreodată. Nici măcar faptul că scăpaseră cu viaţă din odaia pecetluită şi găsiseră fantastica hartă a Drumului Nevăzut nu-i mai însufleţea să-şi împărtăşească gândurile. Nu se gândeau decât că Salietti nu mai era cu ei. Se îndreptau spre casa medicului Humius din cetatea Metz, unde urmau să îndure două zile şi două nopţi lungi de aşteptare şi de nesiguranţa, de temeri şi de nădejdi, până să vadă dacă Salietti ajungea ori nu teafăr şi nevătămat înainte de-a răsări soarele celei de-a treia zile.

După ce şi-au luat rămas-bun de la Salietti în adâncurile fortăreței lui Gulf de Östemberg, au mers pe sub pământ printr-un lung şi întunecos coridor, luminat de torţe. Tunelul era boltit şi, pe pereţii din stâncă, cu pete mari de apă, ecoul copitelor cailor răsuna ca şi cum ar fi fost singurul sunet din bezna subterană, care părea nesfârşita. Înaintând, auzeau, doar din vreme în vreme, fâlfâitul liliecilor ce-şi părăseau grăbiţi vizuinile, înspăimântaţi când vedeau fulgerând văpăile faclelor aprinse. Grimpow a chibzuit că la fel de negru şi de sinistru trebuia să fi fost şi regatul lui Hades, zeul grec despre care citise în

biblioteca mănăstirii din Brinkdum că era frate cu Zeus şi cu Poseidon. După ce i-au înfrânt pe titani, cei trei zei şi-au împărţit între ei lumea: Zeus a luat cerul, Poseidon – marea, iar Hades a luat imperiul lumii de sub pământ, infernul. S-a socotit că tocmai asta aveau, poate, de gând regele Franţei şi baronul Figüeltach de Vokko asediind titanicele castele din Cercul de Piatră. Probabil că regele Franţei voia să pună mâna pe obiectul fermecat despre care legendele spuneau că te făcea nemuritor, iar baronul Figüeltach de Vokko se mulţumea să anexeze la domeniile lui frumoasa vale a castelelor din Cercul de Piatră, a căror fortăreaţă o făgăduise deja aliatului său, cavalerul Valdigor de Rostvol, care devenea astfel seniorul lumii din adâncuri, pe unde călăreau ei. Ceea e nu putea el şti era că pe cavalerul Valdigor de Rostvol îl decapitase spada lui Salietti şi sufletul lui ardea de-acum în focul gheenei.

Lumina palidă a apusului de soare i-a orbit la ieşirea din trecere, ascunsă printre buruieni înalte şi dese, la poalele unui munte stâncos, acoperit cu stejari uriaşi. În depărtare se vedeau apele bogate ale unui râu, strălucitoare ca o oglindă din argint, alături de care, la răsărit, se desenau în zare acoperişurile unei mici cetăţi înconjurate de ziduri.

Au intrat în Metz prin poarta de apus, păzită de două turnuri rotunde, care se înălţau pe podul care traversa râul. Câţiva ţărani se întorceau de la muncile câmpului, mergând în fruntea catârilor care cărau snopi de grâu. Au intrat pe porţile cetăţii şi numaidecât au zărit, dincolo de acoperişurile caselor, turnurile catedralei şi ale câtorva biserici, pe ale căror clopotniţe îşi făcuseră cuiburi berzele. Într-o piaţă înconjurată de reşedinţe elegante, cu arcade, s-au încrucişat cu un grup de doamne, care se îndreptau şuşotind către catedrală, ca să asiste la vecernie. Gătite cu rochii elegante, în culori delicate, acestea s-au uitat curioase la tinerii străini, continuând să şuşotească între ele. Weienell s-a apropiat de micul lor alai şi le-a întrebat de casa medicului Humius Nazs, lămurind că trebuia să-l consulte pe fratele ei, care avea ameţeli şi vărsături, în vreme ce Grimpow se prefăcea că ar avea simptomele molipsiţii de ciumă neagră. Doamnele s-au speriat ca nu cumva să se molipsească de vreo

boală fără leac, dar una dintre ele, eleganta, cu ochii albaştri şi părul negru, i-a sfătuit să iasă din piaţă pe ulicioara de lângă catedrală, apoi s-o ia la dreapta, până aveau să ajungă la capela templierilor. De acolo trebuiau să meargă mai departe pe o uliţă îngustă din faţa turnului şi să bată la uşa celei de-a patra case din stânga.

Amintirea monahului bibliotecar de la mănăstirea din Brinkdum fusese toată vremea prezentă printre gândurile lui Grimpow, încă de când trecuseră podul de peste râu şi intraseră în cetate. Dar chipul lui de bătrân erudit, cu ochii fără gene, a fost şi mai viu în mintea lui Grimpow, de cum au ajuns în faţa capelei închise a proscrisului Ordin al Templierilor. Zidurile micului lăcaş de rugăciune erau neatinse, iar în turn se puteau zări câteva clopote care de ani buni nu se mai clătinau în văzduh, chemându-i pe cavalerii templieri din Metz la slujbele divine. Grimpow a atins cu mâna pietrele capelei, închipuindu-şi-l înlăuntrul ei pe bătrânul monah Rinaldo din Metz, când abia de era un băietan ca el, devenit tânărul templier care, într-o bună zi plecase în Orient, ca să apere locurile sfinte din Ierusalim de necredincioşi. Atunci s-a gândit că în viaţa lui se închidea alt cerc, acela care începuse chiar cu monahul bibliotecar, maestrul său la mănăstirea din Brinkdum, cu al cărui trecut se reîntâlnea în cetatea unde fratele Rinaldo din Metz se născuse, în urmă cu mai bine de optzeci de ani.

Casa lui Humius se ridica foarte aproape de capela templierilor, aşa cum îi prevenise Salietti. Faţada ei se reducea la două ferestre aşezate deasupra porţii, dar dependinţele o înnobilau şi o lărgeau, căci dădeau într-o mare curte interioara, plină cu iasomii şi plante căţărătoare. Weienell a bătut cu pumnul în poartă, pe când Grimpow ţinea caii de dârlogi.

Le-a deschis un moşneag cu plete albe şi barbă lungă, care nu s-a putut împiedica să-şi arate uimirea la vederea celor doi tineri plantaţi în faţa casei sale. Medicului Humius i s-a părut că unul dintre ei era o codană frumoasă coz, dar, judecând după pălăria sub care îşi ascundea părul, nu şi-a dat seama dacă era bărbat sau femeie, până nu i-a auzit vocea.

— Ducele Gulf de Östemberg te roagă să ne dai câteva zile adăpost în casa Domniei Tale, i-a lămurit Weienell, trăgând în

piept aroma florilor şi a alifiilor de leac, care venea din curtea interioară.

— Dacă vă trimite ducele Gulf de Östemberg, luaţi casa aceasta drept a voastră, a glăsuit moşneagul, fără să mai stea pe gânduri ori să mai pună vreo altă întrebare.

Humius i-a invitat cu caii în ogradă şi i-a dus apoi până la uşa unui mic grajd. I-a ajutat să ia şeile de pe cai, cărora le-a dat fân şi apă.

— Cu astea caii vor avea destule paie şi apă pentru la noapte. Şi acum, veniţi cu mine în cuhnie, fiindcă şi voi păreţi osteniţi şi flămânzi. Am să-i anunţ soţiei mele sosirea voastră, ca să vă pregătească de dormit şi să mai pună farfurii pe masă. O cheamă Mahusle şi sunt încredinţat că se va bucura de vizita voastră.

Lui Grimpow chipul şi vocea acelui moşneag primitor nu i s-au părut necunoscute. Poate că datorită amintirii fratelui Rinaldo din Metz, care îi dădea târcoale în minte, ori datorită faptului că adevăratul chip al monahului bibliotecar i se ştersese din memorie şi nu şi-l mai amintea bine, însă Grimpow ar fi jurat ca ei doi semănau ca două picături de apă, dacă bună parte din faţa lui Humius n-ar fi fost ascunsă sub barba deasă.

O bună bucată de vreme, Grimpow l-a tot cercetat pe medic, în vreme ce stăteau la taifas, de parcă expresia ochilor lui cenuşii şi melancolici i-ar fi putut lămuri îndoielile.

— În mănăstirea din Brinkdum am cunoscut un monah născut în această cetate acum mai bine de optzeci de ani, s-a încumetat apoi să spună, în cele din urmă, când s-au întors în curtea interioară.

Medicul s-a încruntat.

— Cetatea noastră a dat lumii monahi, predicatori, stareţi, episcopi, nobili, cavaleri, tâlhari şi câte un profet care hălăduieşte pe drumuri ca bezmeticul, a lămurit Humius zâmbind.

— Îl cheamă Rinaldo, Rinaldo din Metz, a adăugat Grimpow.

Bătrânul s-a mişcat neliniştit şi şi-a scărpinat nasul.

— Şi pe fratele meu mai mare îl cheamă Rinaldo, dar e mult de când nu mai am ştire de el.

— Monahul de care îţi vorbesc Domniei Tale a intrat în Ordinul Cavalerilor Templului lui Solomon, când încă mai era un băietan ceva mai mare decât mine, la sfatul unui unchi de-al lui, care era comandorul unei filiale a Templului din acest oraş, şi a plecat în Orient înainte de a fi învestit cavaler, a mai povestit Grimpow, ştiind ca de asta dată chipul medicului va deveni altul.

— Cum de ştii atâtea amănunte? l-a întrebat Humius uimit.

— Chiar el mi-a vorbit de toate la mănăstirea din Brinkdum. E bibliotecar acolo şi, vreme de câteva luni, mi-a fost maestru. Crede-mă că îi port multă afecţiune, a lămurit Grimpow.

De parcă, la auzul veştii, trupul i s-ar fi simţit slăbit şi-ar fi avut trebuinţă de odihnă, înainte de a o accepta, Humius s-a aşezat pe o bancheta din mijlocul odăii. Weienell rămăsese tăcută, cu gândul la capricioasele legături pe care le face întâmplarea, unind vieţi şi sorţi care par fără nicio legătură între ele, aşa cum i se întâmplase şi ei cu Salietti.

— Întotdeauna am crezut că Rinaldo murise în ultima cruciada. Aşa cel puţin ne-au zis câţiva cavaleri templieri care s-au întors la Metz după pierderea Ţării Sfinte. Îmi vine greu să cred că mai e în viaţă, căci niciodată n-am mai avut veşti de la el, a mărturisit emoţionat.

— E viu şi foarte sănătos, în pofida vârstei, ţi-o pot spune sus şi tare. Fratele Domniei Tale, Rinaldo, mi-a povestit la mănăstire că a locuit în Ţara Sfântă de când a împlinit şaisprezece ani, apărând fortăreţele templiere din Safed, Tripoli, Damasc, Gaza, Galileea, Damieta şi Akkra, şi că luase parte la două cruciade: a şaptea şi a opta, alături de regele Franţei, Ludovic al IX-lea, care a stat în fruntea oştilor creştine şi a murit de ciumă neagră la porţile cetăţii Tunisului, în anul 1270, împreună cu alţi membri ai familiei regale. Mi-a mai zis că, la întoarcerea în Europa, i s-a făcut greaţa de atâta sânge vărsat în numele Domnului şi a hotărât să se retragă în mănăstire din Brinkdum, la răsăritul Alpilor, consacrându-şi viaţa rugăciunii şi studiului.

— Când te-am văzut în faţa uşii casei mele, nu mi-aş fi închipuit că aduci veşti atât de bune, a mărturisit Humius mulţumit.

— Şi pentru mine a fost o surpriză să descopăr că eşti leit-poleit fratele Rinaldo. De aceea ţi-am vorbit de el.

Mahusle, soţia lui Humius, era o bătrânică mică de stat, cu trăsături delicate, în ciuda zbârciturilor care îi brăzdau obrajii. Avea ochii negri, ca două prăpăstii adânci şi misterioase, care lui Grimpow i-au amintit de ochii mamei lui.

— Veniţi în cuhnie, camerele voastre de dormit sunt gata şi am pregătit pentru cină o ciulama de pui delicioasă, care va readuce bucuria în privirile voastre triste, i-a ademenit.

În timpul mesei, Weienell le-a lămurit lui Humius şi lui Mahusle situaţia castelelor din Cercul de Piatră şi le-a istorisit despre cum începuseră oştile regelui Franţei şi ale baronului Figüeltach de Vokko asedierea fortăreței ducelui Gulf de Östemberg. Le-a mai istorisit şi despre moartea tatălui ei, Gurielf Labox, despre persecuţiile inchizitorului Bulvar de Goztell, despre fuga lor din cetatea Strasbourgului, despre Salietti de Estaglia şi despre hotărârea lui de a se alătura credincioşilor cavaleri ai ducelui Gulf, în apărarea fortăreței lui. De aceea hotărâseră să-l aştepte în cetatea Metz şi numai dacă, până în zorii celei de-a treia zile, Salietti nu venea, ea şi Grimpow aveau să-şi continue singuri drumul.

— Căutaţi taina învăţaţilor, nu-i aşa? i-a descusut Humius, şi de astă dată tinerii au rămas uimiţi.

— Cum ai putut ghici Domnia Ta? l-a întrebat Grimpow.

— N-am ghicit, pur şi simplu am ştiut. Jacopo de Estaglia şi Gurielf Labox au fost buni prieteni de-ai mei. Făceam cu toţii parte din societatea secretă Ouroboros şi obişnuiam să ne întâlnim cu tatăl ducelui Gulf şi cu alţi învăţaţi în castelele din Cercul de Piatră, ca să ne împărtăşim cunoştinţele şi găselniţele referitoare la misterele naturii şi ale cosmosului, până când, în urmă cu câţiva ani, au început persecuţiile şi crimele. Noi visam la o lume paşnică, guvernată de regi şi de prinţi înţelepţi, dar puterii i-a plăcut întotdeauna mai mult neştiinţa decât înţelepciunea, a mărturisit Humius. Şi tare mă tem că, dacă regele Franţei şi baronul Figüeltach de Vokko izbutesc să ia cu asalt castelele din Cercul de Piatră, toate idealurile şi nădejdile noastre se vor duce de ripă, tot aşa cum scânteile se răspândesc deasupra focului barbariei.

Au mai stat îndelung la taclale despre istoria esenţei magice a pietrei, pe care o pomenea Aidor Bilbicum în manuscrisul său, şi despre enigmele care apărau taina învăţaţilor, pe care Grimpow şi Weienell începuseră să le descifreze după ce intraseră în odaia pecetluită. Enigmele alcătuite de învăţaţi, le-a lămurit Humius, puteau fi dezlegate doar de cei care sufereau de neliniştea înţelepciunii şi a cunoaştem.

Deşi se temeau de ce se putea întâmpla cu Salietti, Grimpow şi Weienell au încercat în zilele care au urmat să descifreze harta Drumului Nevăzut, pe care o găsiseră în odaia pecetluită, unde timpul era viaţă şi moarte, dar numaidecât şi-au dat seama că noua sfidare le solicita toată inteligenţa şi fantezia, dacă voiau să răzbească şi să găsească taina învăţaţilor.

Humius plecase să îngrijească un bolnav de febră tifoidă în vecinătatea cetăţii Metz, iar Mahusle, soţia lui, plecase de puţin timp la piață, să târguiască ceva verdeţuri şi carne pentru masă. Grimpow şi Weienell erau singuri în casă, aşezaţi la o masă din cuhnie.

Grimpow a scos din desaga lui harta Drumului Nevăzut şi a întins-o pe masă. Neobişnuitul pergament pictat în culori splendide li s-a părut amândurora cea mai misterioasă hartă pe care şi-ar fi putut-o închipui şi n-au mai avut nicio îndoială că taina înţelepţilor era bine apărată, printr-un lung lanţ de enigme legate între ele, de orice persoană îndrăzneaţă sau curioasa, care ar fi putut dori s-o afle. De aceea, au chibzuit să înfrunte noua provocare folosindu-se de o metoda care să-i ajute să pună ordine în ideile care le roiau prin minte.

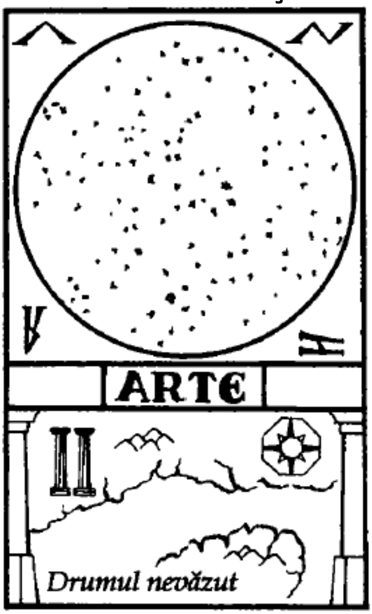
— Am să fac o schiţă a hărţii, şi după aceea o vom desface treptat în felurite părţi, a plănuit Grimpow, apucând micuţul cărbune şi foaia de pergament pe care luase şi mai înainte notiţe.

Când a terminat, băiatul a scris deasupra cele câteva vorbe care dădeau înconjur boitei cereşti şi amândoi au privit-o o bună bucată de vreme în tăcere.

După ce s-a gândit profund la feluritele părţi ale schiţei de pe pergament, Grimpow şi-a făcut primul un plan. Îi atrăsese în chip deosebit atenţia planisfera doldora de stele pictată pe

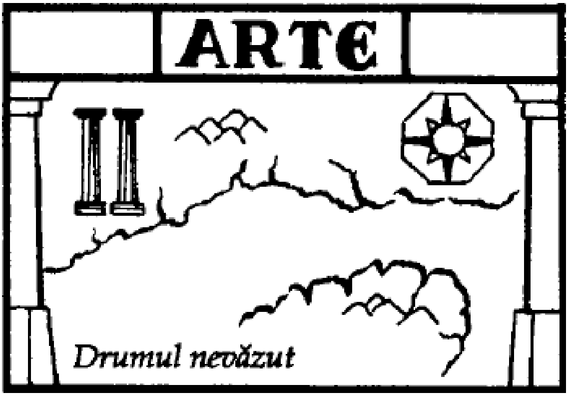
harta şi era convins că printre acestea se ascundea cheia şirului de enigme. Şi-a adus aminte de vorbele bătrânului monah lipsit de lumina ochilor, Uberto din Alessandria, când i-a zis, în bolniţa mănăstirii din Brinkdum, că răspunsurile la întrebările despre taina învăţaţilor erau dincolo de stele. Nu încăpea nicio îndoială că fraza care înconjura sfera cerească era identica aceleia din răvașul pecetluit al cavalerului mort în munţi şi că înţelesul ei nu era altul decât că lumina care avea să le lumineze Drumul Nevăzut era în cer, învăluită în bezna propriului mister. În sfârşit, s-a mai gândit că sfera cerească era aidoma hărţilor cereşti pe care le desena fratele Rinaldo din Metz în nopţile senine de la mănăstirea din Brinkdum, cu gândul să-şi încheie opera magna despre univers, pe care o intitulase Theorica Planetarum.

Pe cer stau bezna şi lumina

— Poate că ai dreptate, dar ai început analiza hărţii de sus, iar mie mi se pare că ar trebui să începem de jos, şi-a dat cu părerea Weienell, ai cărei ochi frumoşi luceau ca stelele ori de câte ori se uita la pergament.

— Şi ce-ţi spune ţie partea de jos a hărţii? a descusut-o Grimpow, îndoindu-şi desenul şi lăsându-l astfel.

— Mi se pare limpede că în partea de jos a hărţii sunt reprezentate cele trei etape de parcurs pentru a ajunge la taina învăţaţilor. Prima, odaia pecetluită, cu masa octogonală şi roza-vânturilor, unde timpul era viaţă şi moarte, am depăşit-o de-acum cu bine. Am văzut Drumul Nevăzut, care-i în faţa noastră, şi el trebuie să ne ducă la insula lui Ipsar, locuita de făpturi fantastice şi monstruoase, ca să-l înfruntăm pe diavol şi să găsim la picioarele lui ultimele cuvinte, aşa cum spune manuscrisul lui Aidor Bilbicum. Şi, dacă te uiţi cu atenţie la hartă, vezi că insula lui Ipsar se află la apusul odăii pecetluite, aşa cum ne arată roza-vânturilor, adică la apus de castelele din Cercul de Piatră, deci în aceeaşi direcţie pe care am urmat-o şi noi de când am plecat din fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg. Aşadar, prima concluzie pe care o putem trage e ca insula lui Ispar se află la apus, şi aceasta trebuie să fie în continuare direcţia Drumului nostru Nevăzut.

— De acord, a acceptat Grimpow. Judecata ta mi se pare destul de corectă, dar, atunci, ce înţeles are vorba ARTE din mijlocul hărţii? s-a întrebat, lăsându-i iniţiativa lui Weienell, care îşi arătase neasemuita putere de deducţie.

— E cu putinţă ca taina învăţaţilor ori locul unde stă ascunsă să aibă mare legătură cu artele.

— Artele nu pot fi găsite decât în biserici şi catedrale! a exclamat Grimpow, uimit şi el de raţionamentul său.

— Da, şi eu m-am socotit la fel, a dezvăluit Weienell entuziasmată, observând că, aproape fără să-şi fi dat seama, începeau să afle lumina în mijlocul beznei de pe Drumul Nevăzut.

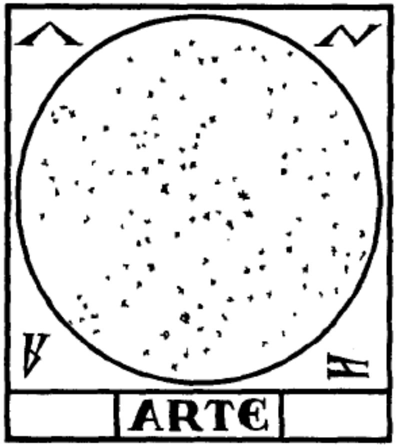
— Deci a doua noastră concluzie ar putea fi că trebuie să căutăm o biserică ori o catedrală, situată undeva la apus.

— Fără îndoială, a adeverit Weienell, dar Franţa e doldora de biserici şi de catedrale. Să tot fie cu sutele. În toate satele şi cătunele sunt schituri şi biserici, şi sunt rare cetăţile, oricât ar fi ele de mici, care nu au o catedrală. Chiar în piaţa acestei cetăţi e una, şi ieri am trecut prin faţa ei.

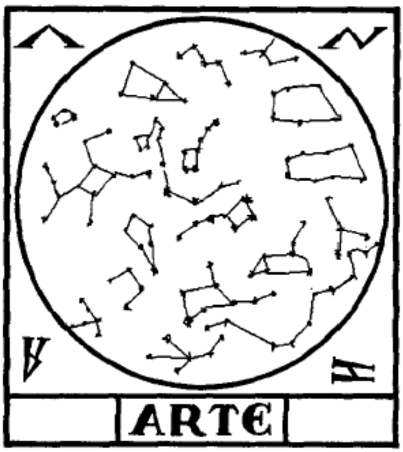
— Asta ne îngăduie să credem că următoarea cheie trebuie să se afle în partea de sus a hărţii, printre stelele de pe sfera cerească, a dedus Grimpow.

Băiatul şi-a înfipt privirea pe reprezentarea cerului pe care o făcuse în desen şi a stat tăcut pe gânduri o altă bucată de vreme, aducându-şi aminte de nopţile pe care le petrecuse în tovărăşia fratelui bibliotecar Rinaldo din Metz pe dealul mănăstirii din Brinkdum, privind bolta cerească, în vreme ce bătrânul monah îşi schiţa hărţile şi tabelele stelare. Şi-a mai adus aminte şi de prima hartă pe care i-o arătase – când îi lămurise că în desenul lui era reprezentat cerul nopţii – pe care o avea sub ochi.

Pe cer stau bezna şi lumina

— Sunt constelaţii adevărate! Pe bolta cerească din hartă sunt desenate unele constelaţii şi de aceea este nevăzut drumul care duce la taina învăţaţilor! a exclamat Grimpow, începând să privească iar desenul.

Atunci a pus mâna pe micul cărbune şi a început să unească punctele stelelor cu linii drepte şi fine, până când hăţişul încâlcit din faţa ochilor lui a fost grupat în perfecte şi limpezi constelaţii.

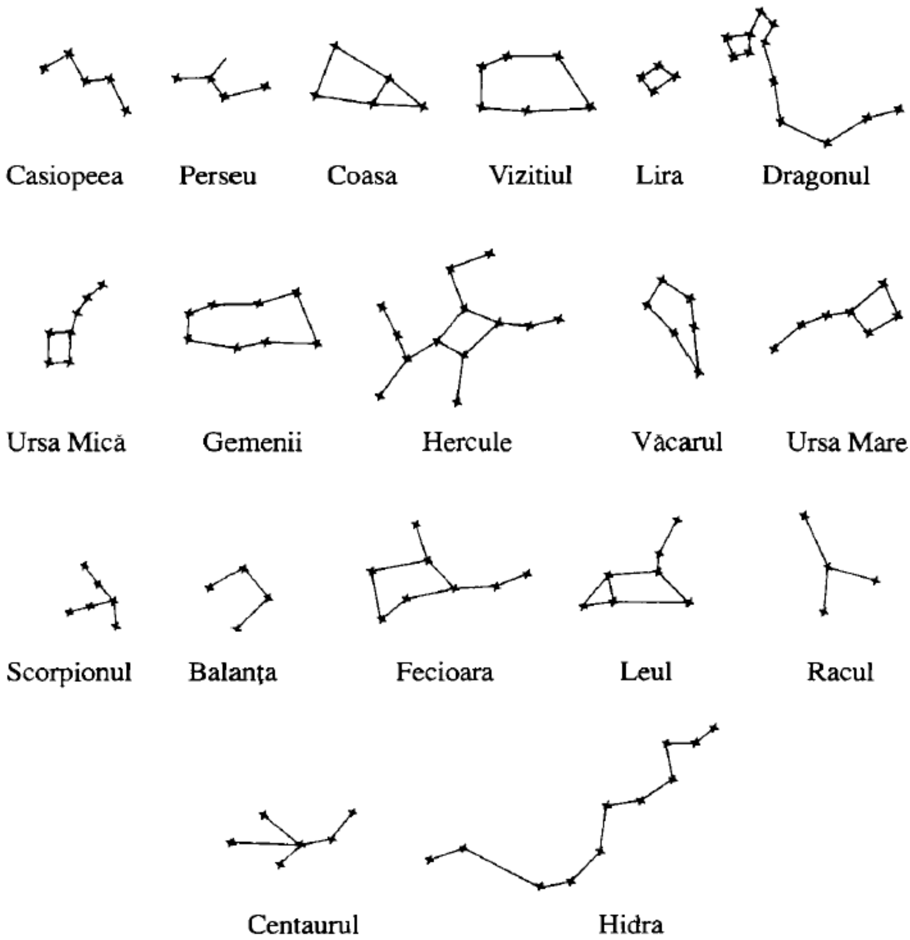
— E minunat, Grimpow! E adevărat că pe cer stăteau bezna şi lumina, dar tu ai izbutit să dai de lumina stelelor, făcând să se vadă Drumul Nevăzut, a recunoscut Weienell uimită, în vreme

ce Grimpow desena constelaţiile de pe harta stelară, scriind sub fiecare numele său.

— Acum chiar că avem de-a face cu o hieroglifă complicată! N-am habar cum am putea ieşi din încurcătură, nici care dintre aceste drumuri ne va duce până la taina învăţaţilor! a exclamat Grimpow, când a terminat de desenat constelaţiile şi de pus numele fiecăreia sub ea.

— Trebuie să admit că nici eu n-am habar cum am putea interpreta această nouă enigmă, dar nu-s dispusă să mă recunosc înfrântă, a declarat Weienell.

În seara celei de-a doua zile, au hotărât să-i ceară părerea lui Humius, căci nu se simţeau în stare să dezlege noua enigmă ascunsă printre stele.

Pierduseră ceasuri interminabile, făcând combinaţii cu iniţialele fiecărei constelaţii, căutând anagrame şi sensuri duble ale vorbelor, dar nu dăduseră de nimic care să le atragă luarea-aminte ori să le trezească interesul.

Grimpow i-a lămurit lui Humius toate cheile pe care le folosiseră de când Salietti şi el plimbaseră „hicea“ şi deschiseseră cripta bisericii din Cornill, unde dormea istoria tainei învăţaţilor, scrisă de Aidor Bilbicum. I-a povestit că făcuseră o călătorie în cetatea răvaşului şi că în catedrala din Strasbourg el auzise vocea umbrelor, că urmaseră drumul semnului şi dăduseră de odaia pecetluită, unde timpul e viaţă şi moarte, că apoi, supravieţuind mortalei capcane, devenită ceas

cu nisip, izbutiseră să vadă Drumul Nevăzut pictat chiar pe harta din faţa lor şi pe care acum i-o arătau şi lui.

Apoi Weienell i-a povestit, la rândul ei, lui Humius cum înaintează în dezlegarea enigmei Drumului Nevăzut, istorisindu-i că au aflat şi că insula lui Ipsar, locuita de făpturi fantastice şi monstruoase, unde trebuiau să ajungă ca să înfrunte diavolul şi să găsească la picioarele lui ultimele cuvinte, se afla la apus de castelele din Cercul de Piatră, iar taina învăţaţilor avea multe legături cu arta bisericilor şi a catedralelor. I-a mai povestit şi că Grimpow aflase lumina în bezna cerului şi făcuse să se vadă Drumul Nevăzut, grupând stelele hărţii în constelaţiile care apăreau pe desenul lui, dar că, oricât de mult meditaseră, nu izbutiseră să afle care dintre toate drumurile trasate de constelaţii trebuia să-i ajute să dezlege taina învăţaţilor.

— Vă mărturisesc ca eu sunt medic şi am cunoştinţe limitate de astronomie. Dar părintele tău n-ar fi întâmpinat nicio greutate în dezlegarea unei enigme cu stele şi constelaţii. El a fost un mare astronom, a întărit, uitându-se la Weienell. Îmi amintesc, cu toate acestea, că l-am auzit vorbind cândva de o teorie pe care o elabora la Universitatea din Paris, conform căreia unele dintre cele mai importante catedrale din Franţa formau pe Pământ un drum aidoma celui urmat de stelele din constelaţia Fecioarei pe cer.

— Constelaţia Fecioarei? l-a întrebat Weienell, în vreme ce Grimpow o desena pe pergamentul lui cu notiţe.

— Chiar aşa. După câte ştiu, Fecioara a fost întotdeauna reprezentată printre semnele Zodiacului ca o tânără frumoasă coz, care ţine în mâini un snop de grâu.

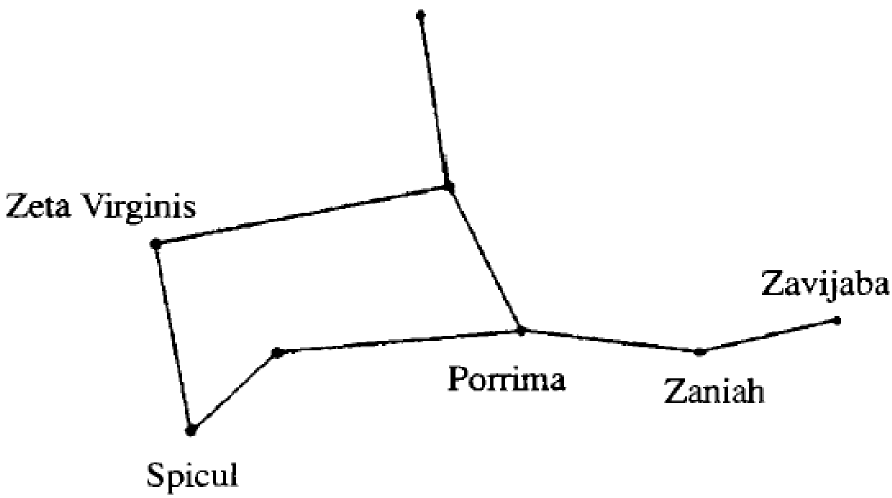
— Tocmai de aceea steaua cea mai luminoasă a acestei constelaţii se numeşte Spicul! Fratele Rinaldo din Metz mi-a vorbit despre această stea când priveam cerul în nopţile fără lună de la mânăstirea din Brinkdum, a lămurit Grimpow.

— Primii învăţaţi din societatea Ouroboros au fost foarte legaţi de construirea catedralelor. Numai ei aveau cunoştinţele care erau de trebuinţă pentru crearea unor asemenea minunaţii, a continuat Humius.

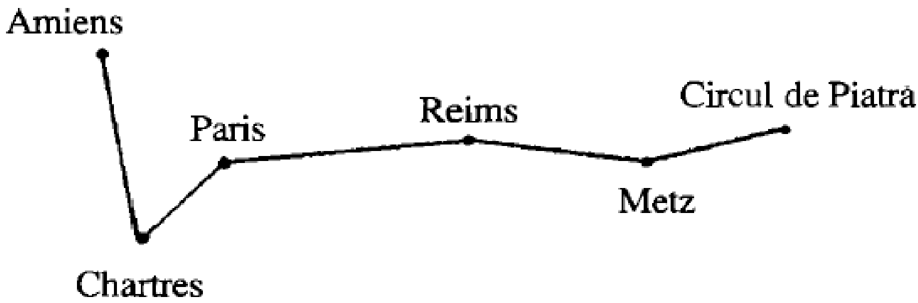
— Poate că taina învăţaţilor e ascunsă în vreuna dintre ele, şi-a dat cu părerea Grimpow.

— Vechii învăţaţi spuneau că nimic nu-i ceea ce pare, iar catedralele sunt prin ele însele un uriaş mister, a continuat medicul. Măreţia lor, navele, boitele înalte, turnurile, porticurile, marile rozete şi vitraliile lor sunt doldora de picturi şi de sculpturi, cu simboluri şi alegorii, care nu vor putea fi descifrate nici peste veacuri. Catedralele din Reims, Paris, Chartres şi Amiens sunt cele mai măreţe din Franţa şi toate sunt la apus de noi. Cred că deducţiile voastre nu sunt greşite, a încheiat Humius.

Apoi s-a ridicat de la masa din cuhnie şi s-a dus în cabinetul său. S-a întors numaidecât cu o hartă a Franţei, pe care apăreau cele patru oraşe despre care tocmai le vorbise. A desfăcut-o pe masă, a apucat micul cărbune şi pergamentul pe care Grimpow lua notiţe şi a început să traseze constelaţia Fecioarei.

Weienell şi Grimpow îl priveau curioşi, încercând să ghicească ce voia să facă Humius cu stelele unite prin linii închipuite. După ce a verificat câte ceva pe harta Franţei, Humius a trasat un nou desen, care i-a lăsat cu gura căscată pe tinerii care îl priveau.

— Drumul Nevăzut! a exclamat Grimpow după ce a auzit vorbele bătrânului şi a văzut cele două desene pe care acesta le făcuse.

— E de necrezut! a întărit Weienell, nevenindu-i să creadă că, în chip magic, Drumul Nevăzut se vedea întru totul chiar în faţa lor.

— Acum ştiţi unde trebuie să va continuaţi drumul mâine, în căutarea tainei învăţaţilor, a recunoscut Humius modest.

— Paris! a exclamat Weienell.

— Fireşte! a întărit Grimpow, înţelegând numaidecât de ce ajunsese Weienell la o asemenea concluzie.

Din nou împreună

Salietti a ajuns în cetatea Metz rănit grav şi cu numeroase arsuri pe faţa şi pe braţe. În ciuda stării sale, a stat lângă cal până la căderea nopţii şi abia apoi a intrat în hăţişul ulicioarelor care duceau la casa medicului Humius. Încă îi mai răsuna în urechi vuietul bolovanilor uriaşi care se prăvăleau peste zidurile şi turnurile fortăreței, amestecat cu urletele morţilor în agonie. Avea frisoane din pricina febrei şi în delirul sau a ajuns să creadă că tot ce trăise fusese doar un coşmar, un vis urât din care n-avea să se mai trezească niciodată. Nici măcar nu ştia dacă mai scăpase cineva viu din masacru. Totul fusese nespus de iute şi de neaşteptat. Tot gândindu-se la asta, a adormit sfârşit. Luna părea să lunece grăbită în spatele unei pături de nori subţiratici şi deşiraţi şi câteva cucuvele cântau printre copacii sub care Salietti s-a făcut covrig la căderea nopţii, ascunzându-se ca un condamnat fugit de eşafod.

Când s-a deşteptat, după câteva ceasuri pline de spaime şi de coşmaruri, stelele sclipeau timid în bezna nopţii. În depărtare se auzea un câine care latră, iar vântul legăna crengile copacului pe care Salietti îl avea în faţa ochilor. S-a ridicat, a încălecat greoi şi a apucat-o pe cărarea care ducea în cetatea Metz. A trecut podul şi a călărit molcom printr-o încâlceală de ulicioare înguste şi pietruite, fără altă tovărăşie decât cea a umbrelor nopţii şi a sunetului sec pe care îl scoteau copitele calului.

— I-au omorât pe toţi! a izbutit să pronunţe, când Humius i-a deschis uşa casei lui.

— Cine eşti Domnia Ta? Şi ce-ai păţit? l-a întrebat nelămurit medicul.

— Anunţă-i Domnia Ta pe Weienell şi pe Grimpow, a bâiguit Salietti şi a căzut grămadă în tină, leşinat sub ochii calului său.

Weienell şi Grimpow au sosit numaidecât. Loviturile din uşa casei îi treziseră şi aşteptau nerăbdători în faţa odăilor veştile lui Humius despre pricinile alarmei. Crezuseră că în uşă băteau soldaţii regelui şi s-au temut pentru o clipă că Bulvar de Goztell le găsise noua ascunzătoare şi venise să pună mâna pe ei. Dar lui Weienell i s-a părut că aude vocea lui Salietti şi a fugit împreună cu Grimpow pe scări în jos, să vadă ce se petrecea.

— Cineva întreabă de voi şi pare grav rănit. Trebuie să fie Salietti, a ţipat Humius agitat.

— Da, e Salietti, e Salietti! a strigat Grimpow, vizându-și prietenul căzut lângă ușă.

Weienell s-a apropiat de trupul lipsit de vlaga al lui Salietti şi l-a sărutat pe frunte, suspinând şi mângâindu-i pletele.

— Să-l ducem iute înăuntru, a poruncit medicul.

Weienell şi Humius au ridicat cu mari strădanii trupul greu al lui Salietti şi l-au băgat în casă.

— Ar fi mai bine să-i duci calul în grajd, i-a zis Humius lui Grimpow, care încerca să ajute, ţinând capul prietenului său.

L-au dus pe rănit într-o odaie de lângă curtea interioară, chiar la intrare, şi l-au pus pe o masă lungă. În jur, pe câteva rafturi se vedeau groase tratate de medicină, iar lângă o ocniţă erau multe instrumente chirurgicale, care au început să scânteieze după ce Humius a aprins câteva opaiţe cu untdelemn.

I-au scos rănitului armura, şi medicul a luat un scalpel ascuţit şi a tăiat pieptarul lui Salietti. Avea veşmintele îmbibate cu sânge uscat şi negru. Humius le-a luat cu grijă de pe pielea rănitului şi a scos la vedere o tăietură de spadă, adâncă, ce începea la baza gâtului şi se întindea până pe umăr.

— Am să profit că-i fără cunoştinţă, ca să-i cos rana, înainte să se deştepte, a plănuit Humius, luând dintr-un dulap înzidit uneltele de care avea trebuinţă, ca să coasă rana deschisă a lui Salietti.

— Am să te ajut eu, i-a răspuns Weienell, suflecându-şi mânecile bluzei şi spălându-se pe mâini într-un mic lavoar de sub fereastră.

Soţia lui Humius a intrat în încăpere şi a privit cu mare milă umărul bărbatului care zăcea pe masă.

— Am să pregătesc apă caldă şi comprese curate, a zis şi a ieşit iar din odaie, la fel de tăcută cum intrase.

Weienell s-a şters pe mâini cu o cârpă atârnată lângă lavoar şi a întrebat neliniştită:

— Ce crezi Domnia Ta, rana-i gravă?

— Cred că nu, deşi a pierdut mult sânge şi e foarte slăbit de călătoria pe care a trebuit s-o facă până aici într-o stare atât de gravă. În plus, pare să aibă temperatura destul de ridicată, a spus, după ce a pus mâna pe fruntea lui Salietti.

Chipul lui Grimpow, care tocmai intrase în încăpere, s-a întunecat de parcă lumina opaiţelor cu untdelemn s-ar fi făcut cenuşie din pricina unor umbre sinistre şi fantasmagorice. I se împliniseră cele mai rele presimţiri avute la plecarea din cetatea Strasbourgului, iar asaltul cetăţilor din Cerc se încheiase cu un masacru neîndurător. Şi totuşi s-a simţit norocos ştiind că Salietti era în viață.

— Dacă i-am fi dat piatra şi harta Drumului Nevăzut inchizitorului Bulvar de Goztell, poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, a regretat Grimpow, cu ochii aţintiţi asupra rănii deschise, pe care medicul se pregătea s-o coasă.

După ce Weienell a spălat rănile, Humius a înfipt cu precizie vârful unui ac în formă de cârlig în pielea lui Salietti, l-a împins până în interiorul rănii şi a tras de el ca şi cum cârpea o bucată groasă de piele. Apoi a lămurit:

— l-ar fi dat morţii pe toţi, chiar dacă le-ai fi mărturisit taina învăţaţilor. Aşa a fost şi aşa va fi mereu. Ucigaşilor de teapa călugărilor dominicani nici că le pasă în virtutea cărui temei omoară, dar tu nu trebuie să iei asupra ta o asemenea vinovăţie.

— Îmi pare rău când mă gândesc că ducele Gulf şi cavalerii lui au murit ca să ne apere de superstiţii şi de neştiinţă.

— Cauza noastră e aceea a întregii omeniri, Grimpow, să nu uiţi. N-am făcut nicicând rău nimănui şi toate strădaniile noastre

au ca ţel o lume mai înţeleaptă şi mai dreaptă, guvernata de înţelepciune şi nu de ambiţii. Nu-ţi poţi reproşa faptul că alţii nu vor decât să-şi satisfacă lăcomia şi perversitatea, fără să le pese că fac rău ca să şi le împlinească. Dacă regele Franţei şi baronul Figüeltach de Vokko, aţâţaţi de blestematul acela de inchizitor, au poruncit să fie omorâţi toţi cei care trăiau în castelele din Cerc, nu tu trebuie să-ţi asumi aceste crime, ci ei. Nouă ne-ajunge că trebuie să ne ascundem.

— Tare mă tem că va trebui să mai moară încă multă lume până la terminarea acestei orori, a regretat Weienell mohorâtă, spălând sângele care încă mai curgea din rana lui Salietti.

— Da, din nefericire aşa va fi, a confirmat medicul.

Uşa s-a deschis şi soţia medicului a intrat din nou în odaie. S-a apropiat de Weienell şi i-a dat comprese şi bandaje care răspândeau miresme de ierburi fierte.

— Acum am să aduc o supă care fierbe pe foc; îl va ajuta pe rânit să-şi revină, iar pe voi să adormiţi, a lămurit Mahusle şi a ieşit tăcută din încăpere.

Soţia lui Humius era tare puţin vorbăreaţă şi, cu toate că obişnuia să-şi ajute soţul când se ocupa de pacienţii lui, arareori se amesteca în treburile acestuia, limitându-se la a propune vreo alifie ori un sirop care ar fi putut uşura suferinţele bolnavului. Humius fusese în tinereţe un mare iubitor de călătorii şi studiase medicina cu învăţaţi din locuri foarte depărtate. Multă vreme fusese medicul personal al ducelui Gulf, până când vârsta lui înaintată îl sfătuise să-şi ducă iar traiul în tihnita cetate a Metzului, unde se născuse, ca să-şi aştepte aici sfârşitul zilelor. După ce a închis rana, bătrânul medic a uns arsurile de pe chipul şi trupul doldora de vânătăi al lui Salietti cu nişte pomezi. Apoi l-a învelit în compresele aromate cu ierburi, pregătite de Mahusle, iar Weienell şi Grimpow l-au ajutat să ducă bolnavul într-o odaie vecină, unde se afla un pat mare şi confortabil.

— Eu am să-i veghez somnul cât mai ţine noaptea, s-a oferit Weienell, luând mâna lui Salietti în ale ei.

Apoi, în vreme ce Humius şi Grimpow se întorceau în odăile lor, Weienell s-a gândit cât de contradictorii sunt dorinţele

bărbaţilor, căci, pe când mulţi învăţaţi ca Humius se străduiau să salveze vieţile semenilor lor, alţii se străduiau să-i omoare.

Ziua a început ploioasă şi cam friguroasă, deşi primăvara îşi intrase de multişor în drepturi. În jurul fântânii din patio câteva vrăbii se fuduleau şi-şi scuturau penele de picăturile de apă care le udaseră. Mahusle trebăluia în cuhnie, lângă câteva oale care clocoteau pe flăcările vetrei aprinse, în vreme ce Humius, Weienell şi Grimpow luau micul dejun, mâncând câteva coltuce de pâine cu peşte sărat şi bând lapte din nişte stacane. Trecuseră două zile de la sosirea lui Salietti şi toţi aşteptau să-şi iasă din somnul letargic şi să le istorisească amănunţit ce se petrecuse în fortăreaţa ducelui Gulf. Se temeau şi ca nu cumva războinicii inchizitorului Bulvar de Goztell să-l fi urmărit până la ei şi să-i ia prizonieri pe toţi. De aceea stăteau tăcuţi şi cu capetele plecate, fiecare cu gândurile lui.

Grimpow se gândea la oraşul Paris şi la ce-i putea aştepta acolo. Îi era limpede că el şi Weienell nu greşiseră crezând că acolo era insula lui Ipsar, locuită de făpturi fantastice şi de monştri, unde trebuia să-l înfrunte pe diavol, ca să găsească la picioarele lui ultimele cuvinte, după cum suna manuscrisul lui Aidor Bilbicum. Harta Drumului Nevăzut pe care le-o desenase Humius urmând linia de jos a stelelor din constelaţia Fecioarei coincidea întru totul cu linia care unea castelele din Cercul de Piatră cu cetăţile Metz, Reims, Paris, Chartre şi Amiens. Dacă nu greşea, tot ce era în harta Drumului Nevăzut dădea de înţeles că într-o catedrală ori într-o biserică oarecare din acest patru cetăți trebuia să se afle taina învăţaţilor. Iar pentru a da de ea trebuiau să ajungă în insula lui Ipsar. Când Humius le lămurise că Parisul era una dintre cetăţile Drumului Nevăzut, îi fusese de ajuns să schimbe în minte ordinea literelor din cuvântul „Ipsar“ ca să-şi dea seama că putea forma imediat cuvântul „Paris“. Şi, deşi Grimpow nu ştia că la Paris există vreo insulă, Weienell i-a lămurit că în mijlocul fluviului Sena, care traversa oraşul, era un ostrov mare, pe care era construită catedrala Notre-Dame. Dar Grimpow se tot întreba ce făpturi fantastice şi monştri puteau locui în acea insula şi cum puteau ei să ajungă să-l înfrunte pe diavol, ca să găsească la picioarele lui ultimele cuvinte.

Şi Weienell se gândea la Paris. Era oraşul ei, unde se născuse şi unde tatăl ei predase întreaga viaţă astronomia, la universitate. O mulţime de amintiri i-au invadat mintea, împletindu-se cu şuvoiul emoţiilor şi al simțămintelor care o copleşeau. De când îşi lăsase casa din Paris ca să-şi întovărăşească tatăl bolnav până în cătunul Cornill, viaţa i se transformase precum plumbul alchimiştilor, trecând de la cea mai neagră amărăciune la auriile simţăminte pentru Salietti. Iar acum îl avea iar alături.

— Bănuiesc că vă mai rămâne ceva peşte, ca să potoliţi foamea unui biet muribund, a cerut Salietti, intrând pe neaşteptate în cuhnie, ca un înviat din morţi.

Văzându-l, Weienell a zâmbit şi s-a ridicat de la masă, ca să-l îmbrăţişeze.

— Ar mai trebui să te odihneşti vreo două zile, l-a sfătuit Humius.

— Dacă mai stau întins în pat, n-am să izbutesc decât să-mi apropii ziua morţii, şi eu încă mai trag nădejde să scap din ghearele ei ascuţite o vreme, a replicat Salietti, încântat că era viu şi că se întâlnea iar cu Grimpow, care şi el l-a îmbrăţişat cu grijă, ca să nu-i atingă rănile.

— Salietti, ţi-l prezint pe medicul Humius, care a fost şi el prieten cu părinţii noştri, ţi-a îngrijit rănile şi ne-a găzduit în casa lui. Ea e soţia lui, Mahusle, ale cărei alifii şi supe au harul de a reda sănătatea tuturor celor care şi-au pierdut-o, aşa cum singur ai putut vedea, a adăugat, arătând-o pe bătrâna care zâmbea lângă el.

— Le sunt îndatorat amândurora pentru generoasa lor ospitalitate, a mulţumit Salietti, exprimându-şi gratitudinea cu o privire respectuoasă.

Humius şi soţia lui, Mahusle, au înclinat capetele în semn de politeţe.

— Humius e un mare învăţat şi ne-a ajutat să dezlegăm enigma Drumului Nevăzut. Acum ştim că trebuie să mergem la Paris, a povestit Grimpow grăbit, dornic să-şi informeze prietenul despre progresele pe care le făcuseră în căutarea comorii învăţaţilor.

— Ai să-i spui mai încolo, Grimpow, acum lasă-l pe Salietti să stea cu noi şi să ne istorisească tragicul sfârşit al castelelor din Cercul de Piatră, a cerut Humius.

Salietti avea braţul stâng în bandulieră, susţinut de un bandaj care îi înconjura pieptul şi umerii, şi s-a aşezat la masă cu mişcări încete. Ar fi preferat să vorbească despre orice altceva, ca să nu fie nevoit să-şi aducă aminte de ororile pe care le trăise în fortăreaţa ducelui Gulf de Östemberg, după ce oştile regelui Franţei şi ale baronului Figüeltach de Vokko izbutiseră să ia cu asalt turnurile şi zidurile fortăreţei, dar ştia că Humius fusese bun prieten cu ducele Gulf şi voia, desigur, să ştie ce se petrecuse.

— De cum aţi plecat din fortăreaţă, a început să povestească Salietti, m-am alăturat ducelui Gulf şi cavalerului templier Rhadoguil de Cumilldonn, care, împreună cu alţi viteji şi credincioşi cavaleri, se îndreptau spre crenelurile cetăţii de jos, ca să respingă atacul unei cete de mercenari în fruntea cărora era Valdigor de Rostvol. Arcaşii noştri se repliaseră în faţa înaintării asediatorilor, dar încă mai izbuteau să-i ţină în faţa porţilor, provocându-le multe pierderi mercenarilor, care încercau să ia cu sutele micuţul castel de la intrare, cu scări, frânghii şi cârlige. Ducele Gulf a poruncit să fie deschise porţile, şi cu toţii ne-am aruncat cu furie asupra asediatorilor, ridicând spadele în văzduh. Numaidecât, eu i-am atacat pe primii mercenari de care am dat trecând prin faţa porţilor şi am deschis râuri de sânge pe feţele lor. Alături de mine, mulţi cavaleri ai ducelui cădeau loviţi de săgeţile şi spadele asediatorilor, ale căror urlete înspăimântătoare răsunau între ziduri. Ducele Gulf de Osremberg îşi flutura spada tăind dintr-o singură lovitură gâturile duşmanilor, în vreme de Rhadoguil de Cumilldonn se bătea fără oprire alături de el. Dar, când a recunoscut turnul acoperit cu aripa de vultur din blazonul de pe scutul lui Valdigor de Rostvol, ducele Gulf şi-a deschis drum cu lovituri de spadă prin gloata care îl înconjura şi l-a înfruntat atât de impetuos, că Valdigor de Rostvol s-a împiedicat şi a căzut în tină. Spada ducelui s-a înălţat în văzduh şi s-a lovit de scutul cavalerului ca un fulger aruncat din cerul înnorat. Valdigor de Rostvol, care încă mai era la pământ, a profitat de lovitura dată

în scutul său, ca să lovească cu spada cingătoarea desfăcută a ducelui şi i-a înfipt-o în stomac cu atârna furie, că i-a băgat-o până la mâner printre plăcile armurii. De unde eram, am văzut ochii ieşiţi din orbite ai ducelui şi ultima suflare pe care şi-a dat-o odată cu sângele care-i şiroia din gură, chiar în clipa în care a căzut mort în faţa porţilor fortăreței sale. Am urlat de durere, a continuat Salietti, de parcă aş fi simţit intrându-mi mie în stomac oţelul rece al spadei lui Valdigor de Rostvol, şi, înnebunit de ură, i-am omorât unul după altul pe toţi mercenarii care se interpuneau între Valdigor de Rostvol şi mine. Când am ajuns în faţa lui, ne-am lansat într-o luptă fără răgaz, până am izbutit să-l dezarmez. Atunci, orbit de ură, i-am tăiat capul şi l-am trimis în iad.

Weienell şi Grimpow au fost îngroziţi la auzul istorisirii lui Salietti, căruia îi sticleau ochii, de parcă retrăia tragedia, în vreme ce Humius şi Mahusle nici măcar nu clipeau.

— Ne-am repliat din nou, cum am putut, în spatele porţilor, înconjuraţi de mercenarii care izbutiseră să treacă dincolo de linia zidurilor micului castel, şi ne-am întors în fortăreaţa de sus, ca să ne reorganizam apărarea. Cavalerul templier Rhadoguil de Cumilldonn şi-a asumat conducerea monahilor soldaţi din proscrisul Ordin al Templierilor, refugiaţi în castelele din Cerc, şi a cavalerilor credincioşi ducelui Gulf de Östemberg, hotărâți să moară decât să îngăduie să fie luată fortăreaţa al cărui curajos senior fusese ducele până în urmă cu o clipă. În acea noapte am avut un mic răgaz, de care ne-am folosit ca să ne odihnim puţin şi să pregătim uriaşe cățui cu untdelemn încins pe fiecare meterez al zidului de apus şi al turnurilor castelului. Întreaga fortăreaţă părea că arde ca un rug uriaş şi înşişi asediatorii au crezut că am preferat să murim pe rugul ereziilor noastre decât să le predăm comorile pe care le căutau. În zorii zilei care a urmat, soarele ardea la răsărit, luminând tabăra asediatorilor, care numaidecât au început să scoată strigăte de luptă şi să se agite prin vale ca un furnicar dispus să devoreze fortăreaţa castelelor din Cercul de Piatră, până atunci de necucerit. Un vuiet asurzitor de trompete, urlete şi tobe s-a ridicat până la turnuri şi a tot crescut, astfel încât spaima şi oroarea au apărut pe chipurile noastre, ale celor care urmăream înmărmuriţi

mişcările asediatorilor, care se apropiau cu miile de pereţii din stâncă dinspre răsărit, cățărându-se cu ajutorul a sute de scări şi frânghii pe netezii pereţi ai muntelui, în vreme ce zeci de mingi de foc şi pietre erau aruncate peste capetele noastre de catapultele instalate sub ziduri. Arcaşii noştri izbuteau să oprească înaintarea sutelor de ostaşi, care cădeau morţi sau răniţi în prăpastie, ca şi cum se duceau în iad, dar erau atât de mulţi şi atât de bine echipaţi, că foarte curând au început să escaladeze zidurile şi turnurile şi nici uleiul încins nu-i mai putea opri. Monstruoasele catapulte ale asediatorilor au izbutit să facă multe găuri în ziduri şi, în mai puţin timp decât îmi ia ca să vă povestesc, ne-am văzut înconjuraţi de sute de războinici şi cavaleri din oştile baronului şi ale regelui Franţei, care izbutiseră să intre în fortăreaţă, dărâmând porţile dinspre răsărit. Am luptat pe rupte vreme de multe ceasuri, cu topoarele, spadele, săgeţile şi lăncile, până când cavalerii credincioşi ducelui şi templierii au căzut unul câte unul şi am rămas mai puţini de o sută, încercând să apărăm curtea turnului de onoare, unde se refugiaseră femeile şi copiii.

Ajuns aici, Salietti şi-a întrerupt istorisirea şi a lăsat să-i scape un oftat, ca şi cum nu mai avea puteri să se țină pe picioare.

— Dacă nu te simţi bine, nu-i cu trebuinţă să continui să vorbeşti, i-a spus Humius, putem să ne închipuim ce s-a petrecut după aceea.

Dar Salietti şi-a revenit şi a continuat:

— Nu, nu vă puteţi închipui oroarea aceea, nici dacă eu v-o povestesc. O mulţime de hoituri acopereau pământul din fortăreaţă, iar cei care încă mai luptam, ştiind că moartea era singura noastră opţiune cu putinţă, le călcam în picioare trupurile, care pluteau în bălţi de sânge. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc sunt o durere adâncă la gât, o lovitură puternică pe care am primit-o în coif şi chipul unui cavaler de-al baronului Figüeltach de Vokko, aflat în spatele meu, râzând cu hohote văzându-mă cum cădeam mort la picioarele lui. „Omorâţi-i pe toţi!” a fost ultimul strigăt pe care i l-am auzit în vacarmul înfrângerii noastre. Când m-am trezit, se lăsase noaptea şi trupul meu însângerat era înconjurat de sute de hoituri. Mă simţeam atât de năucit, încât mi s-a părut că mă trezeam dintr-

un coşmar teribil, în toiul Apocalipsei, şi atunci mi-am dat seama că eram foarte aproape de uşa care ducea la trecerile secrete pe unde aţi fugit voi şi la intrarea cărora îmi lăsasem calul. Am profitat de zăpăceala şi de nebunia asediatorilor care veneau grămadă către turnul de onoare ca să-şi sature poftele de jaf şi am coborât scările până am ajuns la dala din piatră închisă, pe unde puteam să ies în viaţă din sinistrul masacru.

Barcazul trubadurului

Au călătorit fără surprize până la Paris. Au pornit la drum înainte de ivirea zorilor, într-o zi înnorata, care ameninţa cu ploi, vânt şi furtună, dar care s-a arătat, în cele din urmă, binevoitoare şi senină, fiindcă vântul şi-a schimbat direcţia, începând să bată spre răsărit, iar norii au fugit de pe cer de parcă se duceau hăt departe, în cine ştie ce loc necunoscut.

înainte de plecare, pe când Weienell şi Salietti îşi strângeau puţinele lucruri în desagii din piele, Grimpow a luat de pe masa din cuhnie un cuţit lung şi ascuţit.

— La ce-ţi trebuie cuţit? l-a întrebat Humius.

— Dacă ne întâlnim iar cu soldaţii inchizitorului Bulvar de Goztell, vreau să-mi vând scump pielea, înainte să-mi spintece ei gâtul ca unui miel lipsit de apărare, a şuguit Grimpow.

Salietti şi-a ridicat capul dintre uneltele pe care le îngrămădea în desagă şi s-a uitat înveselit la Grimpow.

— Dacă trebuie să ne încredinţăm vieţile îndemânării cu care mânuieşti tu cuţitul, ne putem crede morţi de-acum. Ar fi bine să nu-ţi uiţi arcul şi tolba cu săgeţi, i-a adus aminte, râzând.

— Încerc să iau cu mine în bezna mormântului măcar una dintre bestiile inchizitorului, făcând-o să mă însoţească în ultima călătorie, a replicat Grimpow.

Au izbucnit în râs cu toţii, tocmai când Mahusle, soţia lui Humius, intra în patio.

— Chiar atât de mult vă desfată primejdiile pe care încă le mai aveţi de înfruntat în căutarea tainei învăţaţilor, căreia aţi hotărât să-i consacraţi viaţa?! a reproşat, enervată de purtarea copilărească a soţului ei.

— Draga mea Mahusle, e de preferat să râdem de o mie de ori de viaţă, înainte să se hotărască să râdă ea de noi, pictându-ne pe buze recele surâs al morţii, a răspuns medicul, apropiindu-se de ea şi sărutând-o uşor pe frunte.

— N-ai nevoie de cuţit, l-a prevenit Salietti, aruncându-i lui Grimpow jungherul pe care banditul Drusklo cel Sângeros i-l luase în codrul Oppemai.

— Ai luat înapoi jungherul! a exclamat Grimpow uimit.

— Nu-mi puteam îngădui ca jungherul care a aparţinut părintelui meu să rămână în mâinile unui ucigaş.

— Vrei să zici că şi Drusklo a luat parte la luptă?

— Da, a fost unul dintre mercenarii care au luat cu asalt barbacana. L-am zărit după ce-am terminat cu Valdigor de Rostvol şi, în vreme ce mă luptam cu el, l-am rugat să-mi dea înapoi jungherul, aşa cum îmi făgăduise că va face dacă duceam mesajul lui baronului Figüeltach de Vokko, dar mi-a răspuns că nu eram de aceeaşi parte şi că, de-l mai voiam, trebuia să-l omor. Aşa am şi făcut.

Când şi-au terminat de strâns puţinele obiecte, au înşeuat caii în micul grajd al casei medicului, au pus desagii şi câteva pături făcute sul pe crupele lor, şi-au luat rămas-bun de la Humius şi de la Mahusle, care i-au sfătuit să se păzească de duşmanii înţelepciunii şi le-au urat tot norocul pe care cerul şi stelele l-ar fi putut aduce, pe drumul pe care se aflaseră şi pe care porneau acum, ca să găsească, în sfârşit, taina înţelepţilor.

S-au depărtat de cetate, îndreptându-se către sud-vest, şi curând au lăsat în urma lor poarta de miazăzi a cetăţii Metz. În jurul lor se întindeau verzi şi nesfârşite câmpii împestriţate cu roşul macilor, care se continuau în depărtare cu un lanţ muntos dinţat.

Cu toate că Salietti încă nu avea rănile închise, mergeau întins la trap, şi din această pricină i se părea că zeci de ace i se înfigeau în pielea gâtului. Dar Salietti nu voia să mai amâne sosirea la Paris, care era prima lor destinaţie de pe harta

Drumului Nevăzut. Războiul împotriva castelelor din Cerc luase sfârşit şi oştile regelui Franţei aveau să revină curând în oraşul monarhului, ca să-i dea onorai şi să-şi sărbătorească victoria cu defilări de strada, zarvă şi petreceri. Cu toate acestea, Salietti bănuia că regele Filip al IV-lea n-avea să poată sărbători decât un nou şi brutal masacra, căci dulăul lui de vânătoare, inchizitorul Bulvar de Goztell, avea să se întoarcă din război fără comori şi fără obiectul miraculos în stare să-i aducă regelui nemurirea atât de mult râvnită şi pe care călugărul dominican i-l făgăduise tocmai pentru a conjura blestemul pe care îl aruncase asupra lui Marele Maestru al Ordinului Templierilor, când fusese ars pe rug. „Un război de prisos cu un ţel netrebuincios“, s-a gândit Salietti pe când treceau, în jurul orei prânzului, pe lângă târgul Verdun.

Luaseră hotărârea să călărească departe de sate, cătune şi cetăţi, precum şi de potecile şi drumurile străbătute de bogasierii, călugării, pelerinii, cerşetorii şi tâlharii care veneau din nordul Alsaciei la Paris, profitând astfel de vremea bună de primăvară, căci nu doreau să înfrunte nimic din ceea ce le-ar fi pus în primejdie vieţile şi tainica misiune.

În amurgul celei de-a doua zile de călătorie, au distins în zare micul şi tihnitul târg Chalons, de unde un drum pornea către miazănoapte, până la Reims, iar al lor continua spre apus, până la Paris. Chalons era aşezat pe malurile Marnei, un râu cu ape bogate, țărmurit de nesfârşite smârcuri cu păsări care, la căderea serii, ciripeau şi se zburătăceau prin ochiurile de apă în stoluri mari şi zgomotoase. Turlele unei biserici şi ale catedralei ieşeau în evidenţă dintre acoperişurile caselor strecurate printre ele, dându-i târgului aerul nobil de cetate îmbelşugată şi elegantă.

— Socot că sunteţi încredinţaţi că Parisul, potrivit hârţii, nu cetatea Reimsului, este prima noastră destinaţie. Şi la Reims e o catedrală uriaşă şi magnifică, unde au fost încoronaţi ultimii regi ai Franţei, cu toată pompa şi evlavia Curţii. N-ar fi un loc nepotrivit pentru ascunderea unei comori preţioase, şi-a dat cu părerea Salietti, după ce Weienell şi Grimpow i-au lămurit cum

izbutiseră să dezlege, cu ajutorul lui Humius, enigma planisferei şi a constelaţiilor din Drumul Nevăzut.

— Manuscrisul lui Aidor Bilbicum, cu tot ermetismul şi aparenta lui confuzie, e foarte limpede în acest sens şi situează a treia etapă a căutării tainei învăţaţilor în insula lui Ipsar, nume ale cărui litere pot forma cuvântul „Paris“. Dacă îţi aminteşti, scrierea lui Aidor arată că Drumul Nevăzut are să ne ducă la insula lui Ipsar, locuită de făpturi fantastice şi monstruoase…

Salietti l-a întrerupt.

— Dar în insula Parisului nu există făpturi fabuloase cum sunt cele despre care vorbeşte manuscrisul lui Aidor Bilbicum! a exclamat.

— Poate că vom rămâne cu gura căscată văzându-le, şi-a dat cu părerea Weienell, urmându-şi firul gândurilor.

— Mă întreb unde o să-l întâlnim pe diavol şi cum ne vom înfrunta cu el, ca să găsim la picioarele lui ultimele cuvinte, a gândit Grimpow cu voce tare.

— Până acum am izbutit să dezlegăm cu succes toate enigmele, şi nici înainte de a ne apuca de ele nu ştiam ce ne aştepta. Sigur ne vom da seama la momentul potrivit, a admis Weienell.

— Da, dar fiecare nouă enigmă e mult mai complicată decât cea dinaintea ei, şi acum nu-l mai avem pe Humius, ca să ne dea o mâna de ajutor la dezlegarea lor. Fără el habar n-am cum am fi izbutit să aflăm că Drumul Nevăzut era ascuns printre stelele din constelaţia Fecioarei şi că linia de jos a acesteia e aidoma aşezării castelelor din Cerc şi a cetăţilor Metz, Reims, Paris, Chartres şi Amiens, aşa cum apar ele pe harta Franţei, a zis Grimpow, care simţea un mare respect pentru deducţiile şi judecăţile cu care Weienell înfrunta criptogramele înlănţuite din manuscrisul lui Aidor Bilbicum.

— Dacă teoria părintelui meu, despre care ne-a pomenit Humius, e adevărată, taina învăţaţilor trebuie să stea ascunsă într-una dintre catedralele din aceste cetăţi, iar în manuscrisul lui Aidor Bilbicum se află cheile de care avem trebuinţă pentru a o afla. Nu trebuie decât să le lămurim cum se cuvine.

— Nădăjduiesc doar să nu mai fie vorba de vreo altă capcană ca aceea care ne-a luat pe nepusă masă în odaia pecetluită, a mărturisit Grimpow.

— Cel puţin acum mă aveţi pe mine, ca să vă apăr de orice primejdie, căci încă mai pot pune mâna pe spadă. Dar tare mă tem că nu vă puteţi baza prea mult pe imaginaţia mea în dezlegarea enigmelor cu care învăţaţii şi-au învăluit taina, s-a băgat în vorbă şi Salietti.

— Nu-ţi face griji de asta de pe-acum. Suntem foarte încântaţi că eşti iar cu noi, cu toate stângăciile tale, a recunoscut Grimpow râzând.

— Da, e adevărat, a adăugat Weienell, întinzându-i mâna lui Salietti, cu un zâmbet care numaidecât a devenit neliniştit, la vederea, nu departe de ei, a unui grup de persoane care purtau glugi.

Salietti le-a făcut semn cu mâna să vorbească mai încet.

— Cred că-s monahi cerşetori, şi-a spus părerea Grimpow, care a mijit ochii să-i vadă mai bine în lumina amurgului.

— Am să mă apropii să aflu cine sunt, a plănuit Salietti, îmboldindu-şi calul şi luând-o înainte, ca să-i ajungă din urmă, pe când Weienell şi Grimpow se ghemuiau lângă buruienile din jur.

Era o ceată mică de leproşi care hoinăreau la voia întâmplării, după ce episcopul îi aruncase afară din adăpostul pe care îl găsiseră în nişte peşteri din apropierea cetăţii Reims. La un semn al lui Salietti, Weienell şi Grimpow au ieşit din ascunzătoare şi au înaintat încet. Leproşii au ridicat privirile la vederea celor doi tineri călăreţi care îl însoţeau pe cavalerul ce tocmai le dăduse bineţe, fără să-şi arate chipurile schimonosite ascunse sub mizerabilele lor pelerine cu glugă.

— Şi de ce v-a alungat episcopul din vizuina voastră? a întrebat Salietti cu glas tare.

Cum toţi bărbaţii tăceau, o femeie robustă, de sub gluga căreia se zărea doar o pereche de ochi trişti, a glăsuit:

— Episcopul de Reims spune sus şi tare că boala noastră e pedeapsa pe care ne-a trimis-o Cel de Sus pentru păcatele noastre şi ne-a acuzat că facem vrăjitorii ca să molipsim de boala noastră nevindecabilă pe toţi cei care vin cu frica lui

Dumnezeu la catedrală în faţa uşilor căreia cerem de pomană. Au ars tot ce aveam în peşteri şi ne-au ameninţat că au să ne ucidă, dacă venim înapoi.

— Blestemaţi să fie aceşti fii ai iadului! a exclamat Salietti, înfuriat.

— Aţi văzut războinici de-ai regelui la apus? a întrebat Weienell.

— Nu, n-au ajuns încă până acolo, dar am auzit într-o biserică din Chalons că parte din oastea regelui se întoarce de-acum la Paris, după ce a cucerit castelele din Cercul de Piatră, iar ostaşii rămași rad de pe faţa pământului toate satele şi cătunele care le ies în cale, ca să poată folosi grâul şi vitele ţăranilor, a povestit bărbatul care părea să fie şeful cetei.

— Dacă mercenarii regelui, care se întorc la Paris, vă ajung din urmă, vă vor ucide şi vă vor lua caii, ca să-i mănânce, i-a prevenit alt bărbat, mai încrezător, căci nu avea nicio îndoială că necunoscuţii care stăteau de vorbă cu ei fugeau de cineva ori de ceva.

— Care-i cel mai sigur drum către Paris? i-a descusut Salietti.

— Dacă vă temeţi de vreo primejdie, drumul cel mai iute şi mai sigur e pe râu. La cheiul din Chalons veţi putea găsi un barcaz care să vă ducă până unde Mama se varsă în Sena. În fiecare noapte pleacă de acolo câteva asemenea barcazuri, doldora de neguţători şi pelerini, şi vă vor lăsa chiar la porţile cetăţii.

Salietti a dat să-şi ia rămas-bun şi să le ureze noroc leproşilor, când bărbatul a adăugat:

— Întrebaţi la chei de Askle Trubadurul, e cam repezit din fire şi cântă mai prost decât o broască surdă, dar nimeni nu cunoaşte râul ca el. Spuneţi-i că veniţi din partea mea şi, fără să vă pună nicio întrebare, vă va da orice ajutor de care veţi avea trebuinţă.

Grimpow şi Weienell şi-au zâmbit de pe cai, mirându-se amândoi de politeţea leprosului necunoscut, care îi ajuta.

— Şi cine eşti Domnia Ta? l-a întrebat Salietti.

— Va fi de ajuns să-i spui că eşti prietenul lui Prestdal.

— Dar voi încotro vă îndreptaţi? a vrut să afle Weienell.

— Mergem spre sud-est. Nişte monahi franciscani înalţă lângă cetatea Toul o leprozerie, unde tragem nădejde să aflăm găzduirea pe care ne-o refuza cei din Reims.

Salietti a scos din pungă un pumn de pepite din aur şi i le-a întins bărbatului fără chip din faţa lui.

— Astea îi vor ajuta pe monahii franciscani din Toul să vă deschidă fără întârziere porţile bolniţei.

Leproşii s-au uitat la mâna întinsă a lui Salietti, fascinaţi de strălucirea aurului.

— O, seniore, cum v-am putea arăta recunoştinţa pentru o pomană atât de generoasă! a şoptit leprosul, întinzând mâna descărnată, cu râni deschise.

— Aţi şi făcut-o. Dumnezeu să vă aibă în paza lui!

Înainte de a ajunge la chei, râul Marna curgea molcom sub luna plină care se oglindea în apele sale. Mai multe cete de bărbaţi, femei şi copii, care, judecând după pălăriile şi toiegele cu măciulie pe care le purta fiecare, trebuiau să fie pelerini care se îndreptau spre Compostela pentru a îngenunchea în faţa moaştelor apostolului Iacob, adăstau în faţa danelor de pe chei, gata să urce pe barcazurile care aveau să-i ducă la Paris, urmând ca, de acolo, să facă alături de alte caravane un drum la fel de greu şi de chinuitor, la fel de plin de ameninţări şi de primejdii fără şir ca drumul pe care cei trei tineri îl urmau în căutarea tainei învăţaţilor. Văzându-i, Grimpow şi-a adus aminte de novicele Pobe de Lanforg, care visase atât de înflăcărat să împlinească neuitate fapte de vitejie pe îndepărtatele meleaguri ale Spaniei, şi s-a întrebat dacă nu cumva murise şi el în războiul dus împotriva castelelor din Cerc, iar sufletul îi hălăduia pierdut prin codrii, ca prin purgatoriul de care atâta se temea fratele Brasgdo, călugărul bucătar de la mănăstirea din Brinkdum.

Au descălecat, iar Salietti s-a apropiat de un docher care suia câteva coşuri doldora de blide din lut, învelite în paie, pe un barcaz burduhănos, care avea două vele uriaşe şi slinoase.

— Îmi poţi spune Domnia Ta care-i barcazul lui Askle Trubadurul?

Bărbatul s-a uitat la el şi şi-a văzut de treaba.

— Cine-l caută? l-a întrebat prost dispus, dar Salietti a chibzuit că dăduse chiar de el.

— Un prieten de-al lui Prestdal.

— Şi ce-ai Domnia Ta cu el? l-a iscodit docherul.

— Asta am să i-o zic chiar lui.

— E chiar în faţa Domniei Tale.

— Îmi e de trebuinţă să ne duci, pe mine şi familia mea, până la Paris; uite, ai aici banii de drum în avans, l-a lămurit Salietti, apucând mâna aspră a lui Askle Trubadurul şi punându-i în palmă trei pepite din aur. Una de fiecare călător, a adăugat.

— Pregătesc numaidecât rampa, ca să urcaţi caii în cală. Domnia Ta şi familia puteţi sta pe punte, a răspuns simplu morocănosul Askle.

Au plecat de la chei, iar înaltele turle ale catedralei din Chalons, pe care luna le lumina ca pe două săgeți azvârlite hat în zare, au rămas în urma brazdei strălucitoare trase de barcaz. Salietti şi Weienell s-au culcat, cu capetele pe desagi şi apărându-se sub o pătură de umezeala rece de pe covertă, dar Grimpow a rămas în picioare lângă balustradă, privind cum chila barcazului tăia apa sub privirile lui şi cum bezna îi înghiţea.

De cum au ridicat ancora, Askle Trubadurul a început să cânte balade, însufleţind cu glasu-i răguşit corul zălud al broaştelor.

Ultimele cuvinte

Călătoria pe apă a durat toată noaptea şi o parte din dimineaţă, dar au debarcat la Paris pe la prânz. Soarele strălucea generos, iar azurul cerului trimitea cu fermecată vioiciune magice sclipiri în apele tulburi ale Senei. Portul se afla lângă cele două insule ale Parisului, acolo unde cele două braţe ale fluviului formau un opt dezlânat. Grimpow n-a mai avut nicio îndoială că unul dintre cele două ostroave era cel numit în manuscrisul lui Aidor Bilbicum insula lui Ipsar şi a socotit că era vorba de cel mai mare, pe care se înălţa catedrala Notre-Dame, care se vedea dinspre Sena aidoma unui uriaş crustaceu, cu două turle, ca două capete imense, cu nesfârşite arcuri batante, ca nişte labe lipite de naosurile laterale, şi cu o carapace plină cu solzi ascuţiţi, care închideau cupolele.

În portul fluvial al Parisului, zeci de corăbii de felurite soiuri şi mărimi se aliniau una lângă alta, pe când docherii îşi continuau frenetica roboteală, înghesuind mărfurile în cale, iar năierii îşi pregăteau uneltele şi velele, într-un neobosit du-te-vino pe punţi.

Mulţi dintre ei au întors capetele după cei trei călăreţi care au trecut şi au coborât apoi pe pasarela burduhănosului barcaz al lui Askle Trubadurul şi s-au simţit, fireşte, tulburaţi la vederea frumoasei domniţe care trăgea de frâiele calului cu atâta farmec. Căci, deşi îşi acoperise pletele cu o pălărie fără bor, în

încercarea de a trece neobservată, Weienell era atât de frumoasă, încât era cu neputinţă să rezişti ispitei de a-i privi ochii mari şi verzi, care străluceau precum soarele în apele mării.

După ce s-au îndepărtat de cheiul Senei, Weienell le-a dat ideea să meargă până la casa ei, care era închisă de când plecase împreună cu părintele ei spre cătunul Cornill, să-şi lase caii acolo, să facă o baie bună cu apă fierbinte şi să se primenească. Dar lui Salietti nu i s-a părut prudent ca Weienell să intre în casa ei la lumina zilei, însoţită de doi străini şi nu de părintele său.

— Nu m-ar mira dacă inchizitorul Bulvar de Goztell ar avea un spion printre vecinii tăi, care să le dea alarma soldaţilor regelui, de cum te-ar vedea sosind acasă. Dacă blestematul de călugăr dominican ardea de nerăbdare să te dea pe mâna călăilor din fortăreaţa baronului Figüeltach de Vokko, sunt încredinţat că şi-ar vinde sufletul diavolului, dacă ar şti că astfel ar putea da de noi, acum că i s-au risipit nădejdile de-a afla tezaurul templierilor ori taina învăţaţilor.

— Şi ce putem face atunci? a întrebat Grimpow, dornic să continue aventura.

— Vă propun să căutăm hanul unde m-a sfătuit Askle Trubadurul să tragem şi să ne lăsăm caii acolo. O să fim mai greu de observat fără ei. Apoi, după ce are să se lase seara, vom merge nevăzuţi la Weienell acasă, deşi a petrece acolo o noapte e ca şi cum am întră singuri într-o capcană la fel de nesigură şi de nevăzută ca drumul desenat pe harta noastră. Dacă ostaşii regelui ne caută acolo, nu mai izbutim să scăpăm.

— Poate că temerile tale sunt întemeiate. Dar odată şi-odată tot trebuie să mă întorc acasă, unde se află tot avutul meu şi al părintelui meu, a observat Weienell, gânditoare şi melancolică, din pricina aducerilor aminte care-i năpădiseră sufletul.

— Cu toate că-i greu de acceptat, nu trebuie să uiţi că acum nu eşti decât o fugară certată cu legea şi că s-a pus un preţ pe capul tău. Trebuie să procedăm cu mare grijă în această cetate fără sfârşit, unde orice umbră poate trezi bănuieli, iar în spatele fiecărui chip se poate ascunde un duşman, a prevenit-o Salietti,

încercând să nu rănească şi mai abitir sentimentele celei pe care o iubea.

— Vom părăsi Parisul, de cum îl vom înfrunta pe diavol în insula lui Ipsar şi vom găsi la picioarele lui ultimele cuvinte. Trebuie să continuăm totuşi căutarea tainei învăţaţilor. N-avem vreme de văicăreli, a zis Grimpow, încercând s-o îmbărbăteze pe Weienell.

— Ai dreptate, Grimpow. Vom face cum ne-a cerut Salietti.

Uliţele Parisului erau un furnicar de lume, fapt care lui Salietti i-a trezit aduceri aminte din tinereţe, iar lui Grimpow i-a readus în memorie Babelul biblic, de care-i pomenise cândva fratele Brasgdo. Călugărul bucătar de la mănăstirea din Brinkdum îi istorisise că Dumnezeu pedepsise trufia cu care oamenii îşi puseseră în minte să înalţe un turn care să atingă cerul, încurcându-le limbile, ca să nu se mai poată înţelege între ei şi astfel să-i împiedice să ajungă până sus, la divinitate. Întrezărind de departe turlele bisericilor şi ale catedralei Notre-Dame, care, aidoma miticului turn al lui Babei, se înălţau sfidătoare spre cer, Grimpow s-a întrebat dacă nu cumva Atotputernicul îi condamnase din nou pe oameni la haosul şi larma care îl învăluia şi pe el acum, în mahalaua boltaşilor, foarte aproape de malurile Senei. Grimpow nu mai văzuse nicicând ceva asemănător acelui armonios amestec de case uriaşe şi pipernicite şi se îndoia că avea să mai vadă vreodată aşa ceva, după plecarea din acel oraş minunat. Sute de persoane umblau de ici-colo, prin zarva şi hărmălaia ţăranilor care, în pieţele de pe străzi, îşi strigau în gura mare deliciile fructelor şi ale zarzavaturilor, a pescarilor care preamăreau prospeţimea de argint a solzilor cu care erau împodobiţi peştii pe care îi vindeau, a măcelarilor care se făleau cu trofeele trupurilor jupuite şi sângerânde ale celor mai buni miei, a spiţerilor de la care se târguiau mirodenii, care se grozăveau în gura mare cu harurile miraculoase ale ierburilor de leac, ale poţiunilor şi elixirelor, umplând văzduhul cu mii de miresme care mai de care mai îmbătătoare.

De cum au lăsat caii în grajdurile hanului unde Askle Trubadurul îl sfătuise pe Salietti să tragă, foarte aproape de Rue des Innocents, au rătăcit printr-un încurcat labirint de ulicioare,

pe care Weienell părea să le ştie ca-n palma. Au trecut pe lângă un mic ţintirim, unde din spatele unui zid scund se zăreau morminte şi chiparoşi, au lăsat în urmă străzile giuvaiergiilor şi ţesătorilor şi au ajuns iar pe malul drept al Senei. Lui Grimpow îi atârna pe piept desaga în care ţinea harta Drumului Nevăzut şi manuscrisul lui Aidor Bilbicum, notiţele şi micul lui cărbune, iar Salietti îşi strecurase printre veşminte punga cu pepite şi sigiliul din aur al societăţii secrete Ouroboros.

Weienell le arăta drumul fără şovăială şi foarte curând au traversat podul care ducea pe insula lui Ipsar. La dreapta, se sumeţeau turnurile unui sinistru edificiu fortificat, în ale cărei temniţe erau torturaţi de mulţi ani ereticii pe care Inchiziţia îi lua prizonieri. Dar la stânga se înălţau maiestuoase turlele pătrate ale catedralei Notre-Dame, de parcă în insula ar fi fost rezervate locuri separate pentru iad şi pentru rai.

Înmărmurit de splendoarea artistică a principalei faţade a catedralei, Grimpow a avut presimţirea că minunea ei ascundea printre pietre chiar mai multe taine decât căutau ei şi şi-a adus aminte de vorbele schivnicului, care îi sfătuise să deprindă limbajul pietrelor, de voiau să dea de taina învăţaţilor. Nu i s-a părut o lucrare cu neputinţă de dus la bun sfârşit, dar s-a temut că n-avea să le vină uşor să descifreze ultimele enigme înlănţuite din manuscrisul lui Aidor Bilbicum. Izbutiseră să vadă Drumul Nevăzut, iar harta îi purtase până în insula lui Ipsar, dar Grimpow nu ajunsese încă să găsească făpturile fantastice şi monstruoase care locuiau în ea.

Ca şi cum îi citea gândurile, Weienell i-a spus, arătând cu mâna spre cele mai înalte cornişe ale catedralei:

— Priveşte, Grimpow, făpturile monstruoase de care pomeneşte manuscrisul.

De cum a privit spre locul pe care i-l arăta Weienell, Grimpow le-a şi zărit sus, prinse de cornişe, asemenea unor fiinţe fabuloase care contemplau de la înălţime mizeria oamenilor. Erau acolo înspăimântători dragoni, păsări, diavoli şi bestii cu gurile larg deschise, care păreau să fi devenit dintr-o dată pietre, de parcă erau păzitorii acelor înălţimi de neatins ori fuseseră goniţi dintr-o împărăţie care nu le aparţinea şi unde nu voiau să se întoarcă.

— Acum înţeleg. Făpturile fantastice şi monstruoase care, după spusele manuscrisului lui Aidor Bilbicum, îşi au sălaşul în insula lui Ipsar sunt gargui, simple figuri cioplite în piatră, care întruchipează răul, şi din această pricină au fost lăsate în afara catedralei, a dedus Salietti.

— Atunci ce mai aşteptăm? Să căutăm şi diavolul care s-a strecurat înăuntru, să vedem de ce dăm la picioarele lui. Nădăjduiesc că demonul va fi la fel de puţin primejdios ca monştrii care ne privesc din înălţimi, a cuvântat Grimpow, încântat că mai făcuse un pas înainte în căutarea tainei învăţaţilor.

În faţa porţilor catedralei se grămădea o ciurdă de orbi, ologi şi schilozi care cereau de pomană celor care soseau, iar sub porticurile laterale câţiva saltimbanci jonglau cu mingi de foc. Grimpow i-a privit, şi-a amintit de vremurile de demult şi i s-a făcut milă de ei.

În catedrală, tihna era la fel de groasă ca lumina filtrată prin vitralii. Poarta principală era orientată către apus, iar, la acele ceasuri ale după-amiezii, astrul de foc începea să lumineze marea rozetă de pe fațadă, care arăta ca un creuzet de foc. Nu încăpea nicio îndoială că vitraliile spuneau o mulţime de istorii, al cărui adevărat înţeles nu-l ştiau decât cei care le pictaseră, şi că interiorul catedralei putea ascunde nesfârşite mistere, care nicicând n-aveau să ajungă să fie dezlegate. Vitraliile colorate erau precum o mare carte deschisă pe care o puteai înţelege fără să ştii să citeşti, dar ele ascundeau totodată o mulţime de mesaje cifrate, pe care le puteau descifra doar cei care aveau cheile lor.

Cu toate acestea, Grimpow era încredinţat că putea dezlega la iuţeală enigma care îi chemase acolo şi a început să privească în dreapta şi-n stânga, uluit de neţărmurita frumuseţe care îl înconjura. Îi era limpede că în fiecare sculptură şi pictură din jurul lui palpita frumuseţea numită ARTE, drept cea mai limpede expresie a forţei creatoare a făpturilor omeneşti, aşa cum atrăgea luarea-aminte şi criptograma Drumului Nevăzut, care conţinea acest cuvânt magic chiar în mijlocul hărţii, sub planisferă, dar el admira acum altceva, ARTELE nevăzute ale geometriilor şi matematicilor, pe care deprinsese să le înţeleagă

şi să le descifreze împreună cu monahul bibliotecar Rinaldo din Metz, în mănăstirea din Brinkdum, şi care sărea în ochi ca o sclipire de geniu şi înţelepciune pe fiecare zid lateral deschis luminii vitraliilor, pe fiecare coloană gigantică şi pe imensele bolţi ogivale, care pluteau în înaltul catedralei, de parcă n-ar fi avut nicio greutate.

Lângă o capelă unde ardeau zeci de lumânări mari şi mici, Weienell i-a atins uşor braţul lui Grimpow, ca să-l trezească din profunda visare în care se cufundase. Alături de ei, Salietti privea neostoit chipurile celor care se rugau în marele naos central ori în nenumăratele capele laterale, fie ei nobili, oameni de rând, prăvăliaşi, burghezi, pelerini, monahi ori preoţi, prevăzător faţă de orice gest sau mişcare care i-ar fi trezit bănuieli.

— Veniţi, cred că ştiu unde poate fi diavolul pe care îl căutăm. Când eram copilă, veneam la catedrală împreună cu mama, treceam înspăimântată pe lângă el, de parcă m-aş fi temut să nu-mi fure sufletul, dacă-l priveam în ochi. Aproape nimeni nu se încumetă s-o facă. Poate de aceea manuscrisul lui Aidor Bilbicum îţi cere să-ţi înfrângi teama şi să-l înfrunţi, ca să găseşti la picioarele lui ultimele cuvinte.

Au trecut pe lângă cor şi altar, apoi, sub statuia unui bărbat cu chip nevinovat, care ţinea o carte în mâini, Salietti a citit trei vorbe care i-au atras atenţia, din pricina chipului în care erau scrise, unul sub celălalt, fără vreo legătura aparenta între ele. I-a făcut semn lui Grimpow să se apropie discret, iar băiatul a copiat inscripţia pe acelaşi crâmpei de pergament.

SOARE
AMABIL
ALTAR

— Îţi spun ceva aceste vorbe? a întrebat Salietti.

Grimpow s-a gândit o clipă, încercând în zadar să găsească o legătură între vorbele disparate.

— Nu, nu văd ce legătură poate fi între ele, nici ce-ar putea însemna. Sunt încredinţat că în catedrala se păstrează chiar mai multe mistere decât căutăm noi.

— Nici eu nu izbutesc să-mi dau seama ce pot însemna acele vorbe, le-a spus Weienell.

— Şi dacă ar fi vorba de ultimele vorbe din manuscrisul lui Aidor Bilbicum? a sugerat Salietti.

Weienell a tăgăduit, dând din cap.

— Manuscrisul spune că trebuie să înfruntăm diavolul, ca să găsim la picioarele lui ultimele cuvinte. Personajul sculpturii de-aici nu-i un diavol.

— Biserica ne arată că diavolul se poate înfăţişa sub mii de chipuri, ca să-i ispitească pe cei nepregătiţi. Poate că nu trebuie să interpretam manuscrisul lui Aidor Bilbicum literă cu literă, aşa cum am făcut până acum, şi-a susţinut Salietti teoria.

— Până acum interpretările noastre n-au fost greşite, dar Salietti poate că are dreptate. Aminteşte-ţi de odaia pecetluită şi de fraza: Tempus et vita, tempus et mortis, care a fost până la urma o capcană de moarte, şi-a dat Grimpow cu părerea, adăugind după o scurtă tăcere: Fireşte că-i cu putinţă şi ca vorbele să fie o legendă scrisă de autorul sculpturii, o simpla butadă, cu care vrea să ameţească curiozitatea celor care o privesc. În catedrala din Strasbourg, am văzut cum pietrarii îşi ciopleau propriile semne în piatră ori îşi sculptau numele sau câteva vorbe care aveau pentru ei un înţeles special, pe care nimeni nu l-ar mai putea înţelege, şi-a încheiat Grimpow lămuririle.

— Să mergem, atunci, să vedem diavolul despre care v-am vorbit şi, dacă nici acolo nu dăm de ceva interesant, vom mai face şi alte încercări, pentru a dezlega acest mister neaşteptat, a plănuit Weienell cu obişnuita ei logică.

Weienell i-a dus în tăcere până într-un cotlon aflat departe de toate privirile, unde, pe o piatră, stătea un mic diavol cu ochii holbaţi, nasul turtit şi gura grotesc de mare. Chipul ar fi putut părea comic, dar ceva din el te înspăimânta, când îl priveai drept în ochi.

— Aici e. Poate că-i chiar diavolul pe care trebuie să-l înfruntăm, şi-a dat Weienell cu părerea, simţind că o treceau fiorii.

— Şi ce facem acum? Diavolul nostru nici nu se clinteşte, oare cum să-l înfruntam? a spus Salietti pe jumătate în şagă, strângând în pumn mânerul spadei.

— Poate că înţelesul înfruntării e mai mult simbolic decât real, a lămurit Weienell.

— Aşa chibzuiam şi eu, a subliniat Grimpow.

— Ar fi mai bine să verificaţi singuri, eu rămân pe lângă voi, nu cumva să se apropie cineva, i-a sfătuit Salietti, dându-se câţiva paşi mai încolo.

— E numai un gând, dar a-l înfrunta pe diavolul cred că vrea să însemne că trebuie să-l înfrângem şi să izbutim să-l clintim din loc, a dedus Grimpow.

— Nu-i greşită presupunerea ta, a acceptat Weienell. Acum rămâne doar să vedem care dintre noi doi îl va înfrunta pe diavolul.

— Lasă-mă pe mine, a rugat-o Grimpow. Cred că, dacă izbutesc să-l înfrâng, am să pun capăt multor spaime absurde, care nu au încetat să mă chinuie de când eu şi Durlib am găsit piatra în mâna părintelui lui Salietti, care a murit în codrii din Ulipens.

Weienell a făcut semn că-i de acord, iar Grimpow s-a apropiat încetişor de chipul cioplit în piatră, de parcă diavolul urma să prindă viaţă pe nepusă masă. A întins mâna şi i-a pipăit chipul rece, ca să se convingă că înfrunta doar gândul spaimei, la fel de ireal ca himerele. Apoi s-a apropiat şi mai mult, a înconjurat diavolul cu braţele, de parcă se pregătea să-l înfrunte într-o luptă greco-romană. A strâns din răsputeri şi i-a scuturat trupul într-o parte şi într-alta, vrând parcă să dezarticuleze membrele figurii din piatră, până când, deodată, s-a auzit un clinchet. Grimpow a dat drumul sculpturii, iar statuia diavolului s-a rotit în jurul axei sale şi i-a întors spatele. Atunci, acolo unde mai înainte fuseseră picioarele diavolului, a apărut un pătrat perfect cioplit în piatră, doldora de litere scrise alandala.

— Ultimele cuvinte sunt o nouă enigmă! a exclamat Weienell entuziasmată.

I	U	L	U	S	R	E	V	I	N	U
A	E	R	A	R	C	U	L	O	I	Ş
P	M	I	T	E	D	E	N	U	I	T
S	E	H	C	O	I	A	M	U	N	E
U	E	Z	E	N	M	U	D	N	Î	A
M	R	O	F	S	N	A	R	T	A	V
E	S	Ă	C	S	A	E	N	E	M	O
A	R	U	T	P	Ă	F	I	Ş	A	Ş
A	T	O	T	C	I	P	S	N	U	E
C	A	F	E	S	U	Î	R	G	E	D
B	O	B	N	U	M	U	C	A	Ş	A

— Dar le vom descifra neîntârziat! a exclamat Grimpow, însufleţit iar, scoţând din desagă crâmpeiul de pergament şi micul cărbune şi copiind alături de notiţele lui şi ultimele cuvinte, aşa cum apăreau scrise la picioarele diavolului.

Lui Salietti nu-i venea să-şi creadă ochilor că la picioarele diavolului dăduseră într-adevăr de ultimele cuvinte, aşa cum pomenea manuscrisul lui Aidor Bilbicum, deşi nu putea ascunde că se simţea contrariat în faţa noii enigme, pe care mai întâi trebuiau s-o dezlege, pentru a putea apoi să meargă dincolo de coloanele de trecere, să intre în labirint şi să semene acolo sămânța, ca să vadă crescând floarea, în ultima etapă a căutării. Grimpow şi Weienell nici măcar nu bănuiau unde aveau să-i ducă ultimele cuvinte, despre care îşi închipuiau că menţionau în chip cifrat locul adevărat unde stătea ascunsă taina învăţaţilor. Aşa că n-au plecat din catedrală şi s-au aşezat pe o bancheta în faţa capelei unei fecioare negre, concentrându-se amândoi întru totul asupra dezlegării pătratului cu litere perfect şi misterios; estimp, Salietti stătea de pază, ca nu cumva să se apropie cineva.

Ţintuind cu privirea harababura literelor, care nu avea în aparenţă niciun înţeles, Grimpow a dat primul de un cuvânt cu entitate proprie în pătrat. Stătea în colţul din stânga sus şi fusese scris de la dreapta la stânga.

— Aici scrie „Univers“! a exclamat băiatul, iluzionat de începutul sfârşitului, care se anunţa deja în criptogramă, şi imediat şi-a notat:

UNIVERS

— Acesta a fost cuvântul cheie, care ne-a ajutat să ieşim cu viață din odaia pecetluită, a subliniat Weienell, al cărui entuziasm nu mai contenea, observând noi coincidenţe, care îi apăreau cu adevărat magice.
— Ei bine, aici pare să se repete, şi mă întreb din ce pricină, a observat Grimpow.
— Uite şi cuvântul „timp“, scris de la dreapta la stânga, ca şi cel dinainte! a observat Weienell, pe care găselniţele din pătratul cu litere misterioase nu încetau s-o uimească, căci îi apăreau sub ochi şi le vedea la fel ca harta Drumului Nevăzut.
— Cuvântul „timp“ era cheia intrării în odaia pecetluită, i-a amintit Grimpow şi l-a notat pe pergament.

TIMP

— Iar aici apare cuvântul „Dumnezeu“, a continuat Weienell, în vreme ce Grimpow nota şi acel cuvânt.

DUMNEZEU

Dar imediat a exclamat:
— Uite şi cuvintele „făptură omenească”. Se pare că suntem pe drumul cel bun, a spus şi a notat cuvintele, fără altă zăbavă.

FĂPTURĂ OMENEASCĂ

Au rămas o clipă tăcuţi, de parcă toate şansele oferite de harababura din pătrat s-ar fi terminat, dar Weienell a mai descoperit neîntârziat un nou cuvânt.
— Grâu, am găsit cuvântul „grâu“!
Şi Grimpow l-a pus pe listă.

GRÂU

— E extraordinar! Şi mai e şi cuvântul „spic“, numele stelei celei mai strălucitoare din constelaţia Fecioarei, unde era ascuns Drumul Nevăzut, care-i aidoma rutei de la castelele din Cerc la cetatea Amiens! a exclamat Grimpow, nevenindu-i să creadă în lista sa de cuvinte, pe care a completat-o scriind „spic“ pe pergamentul cu notiţe.

SPIC

Salietti s-a apropiat de ei, vrând să afle ce făcuseră şi să le atragă atenţia să nu mai ridice glasurile, căci vorbeau cam prea tare şi cineva ar fi putut să-i audă.

— Am găsit o listă de cuvinte, i-a arătat Weienell, uimindu-l şi de data aceasta pe Salietti, care n-a mai avut nicio îndoială că prietenii lui erau mari învăţaţi şi s-a întors la postul de pază de lângă un amvon, ca să nu-i deranjeze.

— Oare ce înţeles au ultimele cuvinte? s-a întrebat Grimpow cu voce tare, subliniind în pătratul cu litere fiecare dintre cuvintele pe care le găsiseră.

Minţile lui Weienell şi Grimpow se străduiau să găsească cât mai repede un înţeles logic cuvintelor ascunse în pătratul cu litere, dar totul era atât de neclar, că-şi pierdeau ideile într-o încâlceală de posibilităţi, pentru care ar fi avut trebuinţă de ore, dacă nu de zile, ca să le poată cumpăni pe fiecare în parte.

I	U	L	U	S	R	E	V	I	N	U
A	E	R	A	R	C	U	L	O	I	Ş
P	M	I	T	E	D	E	N	U	I	T
S	E	H	C	O	I	A	M	U	N	E
U	E	Z	E	N	M	U	D	N	Î	A
M	R	O	F	S	N	A	R	T	A	V
E	S	Ă	C	S	A	E	N	E	M	O
A	R	U	T	P	Ă	F	I	Ş	A	Ş
A	T	O	T	C	I	P	S	N	U	E
C	A	F	E	S	U	Î	R	G	E	D
B	O	B	N	U	M	U	C	A	Ş	A

— Cred că trebuie să ne întrebăm mai precis ce căutăm noi, a propus Weienell, străduindu-se să aplice o metoda potrivită deducţiilor pe care le făcea.

— Noi căutăm taina învăţaţilor, a răspuns Grimpow fără să se codească.

Weienell a zâmbit în faţa evidenţei unui asemenea răspuns.

— Nu despre aşa ceva vorbeam. Vreau să zic că trebuie să începem prin a căuta ceva mai concret. Pe noi ne interesează acum mai mult ca orice unde-s coloanele de trecere, ca să putem intra în labirint şi să semănăm acolo sămânţa, pentru ca astfel să vedem floarea crescând.

— Te gândeşti la un loc anume?

— Exact. Locul trebuie să fie printre cuvintele noastre misterioase, şi trebuie să aflăm un nume precis, a lămurit Weienell.

— Urmând Drumul Nevăzut, locul trebuie să fie în Paris, la Chartres, Amiens, ori Reims, dar de Reims am trecut deja…

— … Iar la Paris suntem, aşa ca trebuie să căutăm la Amiens ori Chartres, a observat Weienell, dar, înainte de a mai putea spune ceva, Grimpow i-a arătat iar cele şapte cuvinte.

UNIVERS
TIMP
DUMNEZEU
FĂPTURĂ OMENEASCĂ

SPIC
GRÂU

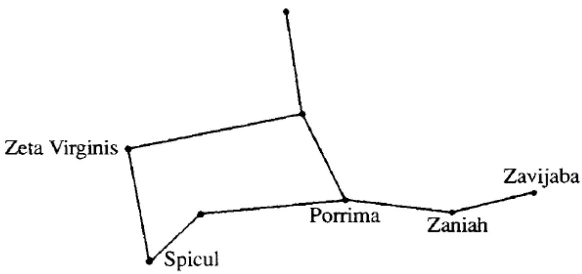
— Luând litere izolate din fiecare dintre ele, putem alcătui cuvântul Amiens! a exclamat Grimpow.

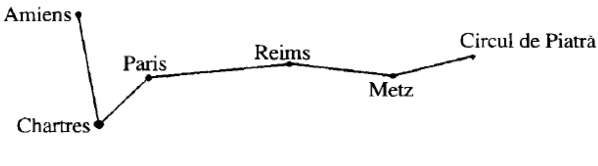
Weienell s-a uitat o clipă la cuvinte şi numaidecât a ripostat:

— E adevărat, Grimpow, dar mă tem că, luând litere aşa, la întâmplare, cum propui tu, putem alcătui şi cuvintele Paris, Reims şi Char... O clipă, s-a întrerupt Weienell, de parcă ceva ar fi luat-o prin surprindere, apoi a continuat: însă cuvântul Chartres nu-l putem alcătui, dacă luăm litere izolate din cele şapte cuvinte găsite din pătrat, ca în cazul cuvintelor Paris, Reims şi Amiens. În niciunul dintre cele şapte cuvinte nu apare litera H.

Lui Grimpow i-a venit un gând, pe care l-a şi dat în vileag, de parcă i-ar fi fulgerat prin minte.

— Aşa ceva poate însemna că oraşul în care stă ascunsă taina învăţaţilor e cel al cărui nume nu poate fi alcătuit din literele luate din cele şapte cuvinte din pătrat, iar acest oraş e tocmai Chartres; dacă-ţi aminteşti, pe harta Drumului Nevăzut, a observat, căutându-și nota la desenul făcut de Humius, poziţia oraşului Chartres pe pământ corespundea poziţiei stelei celei mai luminoase din constelaţia Fecioarei, care-i Spicul, cuvânt care apare şi în pătratul cu litere, a mai lămurit băiatul, arătându-i lui Weienell desenul făcut de medicul Humius.

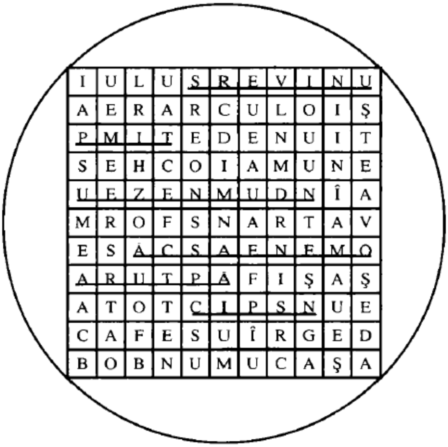

— E cu putinţă, dar poate însemna şi că locul în care nu-i ascunsă taina învăţaţilor e tocmai în oraşul care lipseşte, adică Chartres, şi că încă mai trebuie să căutăm în celelalte trei. Deci, dacă luăm în consideraţi că suntem la Paris, taina mai poate fi aici, la Reims, ori la Amiens, care e ultimul oraş din Drumul Nevăzut.

Ultimele vorbe ale lui Weienell l-au năucit pe Grimpow, la fel ca ultimele vorbe din manuscrisul lui Aidor Bilbicum, şi pentru o clipă a simţit că ajunseseră într-un punct mort şi nu puteau decât să se învârtă într-un cerc vicios, în jurul pătratului cu litere. Gândindu-se la aşa ceva, şi-a adus aminte că şi bătrânul monah Rinaldo din Metz îi făcuse un desen în biblioteca mănăstirii din Brinkdum, cu cercul care reprezenta Cerul, având în interior pătratul care reprezenta Pământul, iar într-un anume fel, a chibzuit Grimpow, cele şapte enigmatice cuvinte păreau să ducă cu gândul la dubla despărţire dintre cerc şi pătrat, dintre celest şi pământesc, căci Universul, Timpul şi Dumnezeu aparţineau nebuloaselor spaţiului ceresc, în vreme ce Grâul, Spicul şi Făptura Omenească făceau parte dintre certitudinile vieţii pământești.

Aşa că s-a hotărât să-i vorbească despre câte toate lui Weienell, cu gândul că, poate, asemenea gânduri aveau să-i ajute să se orienteze în bezna care iar îi învăluia.

Pe când asculta cu luare-aminte spusele înţeleptului ei prieten, Weienell trăgea cu ochiul la pătratul cu litere, pe care Grimpow îl învăluise într-un cerc, pentru a-şi ilustra explicaţiile.

— Fratele Rinaldo din Metz mi-a lămurit că cvadratura cercului nu-i cu putinţă, pentru că presupune tocmai să uneşti Cerul cu Pământul şi pe Dumnezeu cu făptura omenească, a lămurit Grimpow, descurajat de drumul fără ieşire pe care apucaseră.

Dar, după ce l-a ascultat pe Grimpow, ochii lui Weienell au scânteiat de parcă cerul reprezentat de cerc s-ar fi unit cu Pământul, şi ea a exclamat:

— Chiar aşa şi e înţelesul misteriosului nostru pătrat de litere! Cuvintele lui nu-s doar vorbe izolate, „Univers”, „timp“, „Dumnezeu”, „făptură omenească”, „spic” şi „grâu”.

Grimpow a privit-o uimit.

— Ce vrei să zici? a întrebat-o, căci nu putea pricepe ideea pe care Weienell încerca să i-o transmită.

— Că ultimele cuvinte, despre care vorbeşte Aidor Bilbicum în manuscrisul lui, sunt o scriere completă. Am început să bănuiesc aşa ceva când am observat că aceste şapte cuvinte pe care le-am marcat în pătratul cu litere sunt scrise toate de la dreapta la stânga şi gândul mi s-a confirmat când am auzit tot că monahul bibliotecar ţi-a explicat că nu-i cu putinţă cvadratura cercului.

Luând din mâinile lui Grimpow crâmpeiul de pergament şi micul cărbune, Weienell a început să scrie ultimele cuvinte ale învăţaţilor din societatea Ouroboros, în timp ce-i lămurea că

textul din pătratul cu litere era scris de la dreapta la stânga, începând din colţul din dreapta jos, şi spunea următoarele:

AŞA CUM UN BOB DE GRÂU SE FACE SPIC, TOT AŞA ŞI FĂPTURĂ OMENEASCĂ SE VA TRANSFORMA ÎN DUMNEZEU. E NUMAI O CHESTIUNE DE TIMP ŞI O LUCRARE A UNIVERSULUI.

— Ultimele cuvinte lămuresc deci că va veni clipa când, într-adevăr, cvadratura cercului va fi cu putință, chiar în momentul în care făptura omenească va atinge divinitatea, devenind Dumnezeu. Dacă te gândeşti pe îndelete, făptura omenească l-a închipuit pe Dumnezeu ca să se lămurească pe sine, ca să-şi lămurească lumea şi cosmosul şi, când va atinge totala înţelepciune, făptura omenească şi Dumnezeu se vor contopi într-un singur tot, iar cercul va rămâne definitiv închis, unit pe veci cu pătratul. Părintele meu mi-a vorbit odată de toate acestea, şi-a amintit Weienell.

— Şi când se va întâmpla aşa ceva? a întrebat-o Grimpow înmărmurit.

— Abia când trecerea Timpului şi lucrarea Universului o vor îngădui, poate peste veacuri, peste mii şi milioane de ani, dar procesul transformării a început deja, iar nouă ne revine misiunea de a-l face să nu se oprească, din pricina neştiinţei.

Grimpow a rămas mut de uimire, nemaiputând să zică nimic, căci abia acum înţelegea de ce semnul societăţii secrete Ouroboros era un şarpe care îşi muşca vârful cozii, reprezentând, prin mijlocirea singurului animal în stare să se facă un inel, începutul şi sfârşitul înţelepciunii.

S-au depărtat la câţiva paşi de capela şi au evitat să stea aproape de credincioşii şi pelerinii care se rugau în genunchi în naosul central.

Lui Salietti îi era cu neputinţă să înţeleagă cum de izbutiseră Weienell şi Grimpow să dezlege misterul ultimelor cuvinte, oricât se străduiau prietenii lui să-l facă să priceapă.

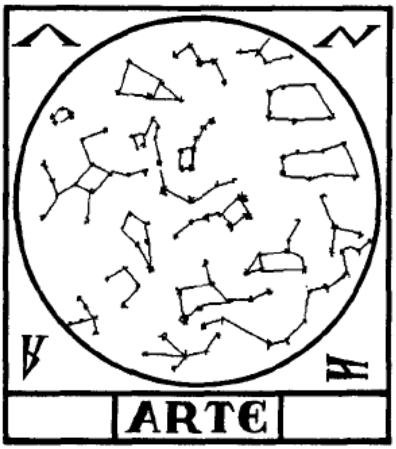
— Dar atunci unde-s coloanele de trecere? a întrebat, nerăbdător să iasă din catedrală şi să plece din Paris cât mai iute. Cu fiecare ceas care se scurgea era şi mai probabil ca primii războinici din oastea regelui să sosească în cetate şi n-ar

fi fost surprins dacă inchizitorul Bulvar de Goztell s-ar fi întors cu ei în oraş, ca să-l informeze personal pe rege de eşecul pe care îl suferise în găsirea tainei învăţaţilor, care l-ar fi putut face nemuritor.

— Încă n-am aflat dacă-s chiar aici, la Paris, ori la Reims, la Chartres ori la Amiens, le-a adus aminte Weienell. Dar pare neîndoielnic că taina învăţaţilor trebuie să stea ascunsă într-una dintre catedralele acestor oraşe.

— Şi cum veţi putea afla? a vrut să ştie Salietti, neîncetând să tragă cu ochiul la un grup de pelerini, care tocmai intraseră în catedrală printr-o uşă laterală din faţa lor, intonând în cor unele cântări de laudă.

— Dacă cheia nu-i în ultimele cuvinte pe care le-am găsit la picioarele diavolului, e cu putință să se afle printre semnele ce înconjoară cele patru colţuri ale planisferei Drumului Nevăzut. Încă nu le-am cercetat, i-a prevenit Grimpow, arătându-le iar notiţele lui.

Apoi a desenat, rând pe rând, cele patru simboluri, separându-le de planisferă şi grupându-le la voia întâmplării.

— Trebuie să căutăm prin toate cotloanele catedralei semnele, singure sau împreună, şi în orice ordine am da de ele. Cheia locului unde-i ascunsă taina învăţaţilor trebuie să fie printre ele şi-i ultima verigă care ne lipseşte, ca să mergem dincolo de coloanele de trecere, să intrăm în labirint şi să semănăm sămânța, ca să vedem floarea crescând. Ele sunt ultima etapă din manuscrisul lui Aidor Bilbicum şi trebuie neapărat să se afle undeva. Ne vom desparţi, şi fiecare dintre noi va străbate câte o navă a catedralei, până când ne vom întâlni iar aici, a poruncit, hotărât.

— Nu cred că ar trebui să ne despărţim, şi-a dat cu părerea Weienell, căreia îi era teamă să rămână singură printre Hristoşi, fecioare şi sfinţi, care păreau să se uite la ei, din ocniţele lor de piatră, ca la fiinţe venite de pe altă lume, în pofida aerului lor pământean.

— Singuri vom fi observaţi mai greu şi ne cresc de trei ori şansele de a găsi semnele în imensitatea catedralei. E doar o chestiune de matematică, iar, la mănăstirea din Brinkdum, fratele Rinaldo din Metz m-a învăţat că numerele te ajută să găseşti dezlegarea tuturor misterelor din cosmos, a încercat s-o convingă Grimpow.

Weienell şi Salietti nu s-au împotrivit în niciun chip lui Grimpow, care părea să-şi fi luat răspunderea căutării tainei învăţaţilor, la fel cum sergentul de arcaşi hotărăşte strategia atacului. La urma urmelor, piatra era acum la el şi tot el o găsise în codrii din ţinutul Ulipens, când încă mai era copil. Era ceva vreme de atunci, iar prin lucrarea universului ajunsese pe nesimţite un tânăr viteaz şi înţelept.

Au cercetat toate capelele din catedrală, corul, altarul principal, fiecare coloană, sculptură, pictură şi vitraliu, privind atent la mulţimea poveştilor biblice pe care le reprezentau. Dar, lângă unul dintre amvoanele care flancau prezbiteriul, lui Grimpow i s-a părut că vede o umbră care se ascundea, după ce-l privise îndelung, fără ca el să-i fi observat prezenţa. Şi-a luat inima în dinţi şi s-a uitat în amvon, urcând o scăriță, dar n-a aflat pe nimeni. S-a gândit că era o vedenie, o închipuire de-a lui, de teamă să nu-l prindă zbirii lui Bulvar de Goztell, şi a

plecat de acolo spre Weienell şi Salietti, fără să afle nimic în plus faţă de cele ştiute.

S-au întâlnit iar în faţa porţii principale a naosului central, descurajaţi de neizbânda cercetărilor făcute. Catedrala era încărcată de semne şi simboluri, dar niciunul nu semăna cu ce căutau. Şi, dacă nu izbuteau să afle cât mai iute în care dintre cele patru oraşe se aflau coloanele de trecere, dulăii de vânătoare ai inchizitorului Bulvar de Goztell puteau să le ia urma şi aveau să-şi petreacă jumătate din viaţă călătorind de la Paris la Reims, ori de la Paris la Amiens, ori Chartres, fără ca, până la urmă, să poată ieşi din cercul nesfârşit şi primejdios.

— Să mergem la Amiens, are o catedrală impresionantă şi, în plus, e ultima cetate marcată pe harta Drumului Nevăzut. Dacă nu ne rămâne decât o etapă de parcurs, ca să intrăm în labirint, e clar că astfel de coloane de trecere trebuie să se afle în acel oraş, a afirmat Salietti.

— Şi dacă nu-s acolo coloanele de trecere? Dacă ele sunt chiar aici, la Paris, în catedrală, în apropierea noastră, iar noi nu ne-am dat seama că-s atât de aproape? a ripostat Grimpow, a cărui minte căuta neîncetat ultimul răspuns la propria întrebare.

Văzând îndoielile lui Grimpow şi ale lui Salietti, Weienell a hotărât să intervină.

— Dacă ţinem seama de harta Drumului Nevăzut, cred că vom putea ajunge la o primă idee: coloanele de trecere sunt la apus de insula lui Ipsar şi nu pe ea. Aşa că nu cred că taina învăţaţilor stă ascunsă în catedrală. Nu cred să fie nici la Reims, căci cetatea aceea se află la răsărit de Paris, aşa că nu ne rămân decât Amiens şi Chartres, prima la nord-est de Paris, a doua la sud-est. Ca atare, dacă luăm în consideraţie buna teorie a lui Salietti, Amiens e ultima cetate de pe harta Drumului Nevăzut, iar taina învăţaţilor poate fi în acea cetate, dar, dacă ne luăm după părerea lui Grimpow, Chartres corespunde pe Drumul Nevăzut stelei Spicul din constelaţia Fecioarei şi, în plus, „Spic“ apare printre ultimele cuvinte din pătratul cu litere, pe care tocmai l-am descifrat. Totul e să ştim fără urmă de îndoială către care din cele două cetăţi ar trebui să ne îndreptăm, ca să putem merge dincolo de coloanele de trecere şi să intrăm în labirint.

Chiar atunci, razele soarelui, care apunea, s-au filtrat prin vitraliile marii rozete de pe faţada catedralei, iluminând-o la fel cum cuptorul alchimistului luminează alambicul.

— Cheia e aici, şi noi n-am văzut-o mai înainte! a exclamat Grimpow, privind minunatul spectacol de lumină şi culoare dat de soare pe rozetă.

Weienell şi Salietti au privit vitraliul luminat, de parcă până atunci nu-şi dăduseră seama de magica lor prezenţă, dar n-au priceput care dintre nenumăratele imagini puteau ascunde ultima cheie a enigmei pe care se străduiau s-o dezlege.

— Vorbeşti de vitraliile rozetei? l-a întrebat Weienell, dornică să dezlege misterul.

— Nu, i-a adus aminte Grimpow, luându-şi crâmpeiul de pergament pe care lua notiţe şi micul cărbune. De harta Drumului Nevăzut.

— Ar fi mai bine să ne lămureşti, a cerut nerăbdător Salietti.

Iar Grimpow le-a limpezit despre ce era vorba, desenând iar semnele care înconjurau planisfera hărţii.

— Ştiam că taina învăţaţilor avea mare legătură cu cuvântul ARTE, care apare în mijlocul hărţii Drumului Nevăzut, sub planisferă. Şi ajunsesem la concluzia că sunt multe ARTE reprezentate în catedrale…

— Şi unde are să ne ducă această judecată? l-a întrerupt Salietti.

— La faptul că multe ARTE sunt reprezentate în catedrala din…

O floare în labirint

Au ieşit din catedrala Notre-Dame prin porticul central, s-au întors la han şi şi-au luat caii. Apoi au făcut cale întoarsă şi, trecând peste un podeţ îngust, au ajuns pe malul stâng al fluviului, de unde s-au îndreptat spre cartierul universităţii Sorbona, în apropierea pieţei cu acelaşi nume, unde se înălţa casa lui Weienell şi a părintelui ei.

La acel ceas al serii, străzile pe unde treceau erau pline de tineri studenţi, care intrau şi ieşeau din taverne, în zarva hohotelor de râs, stăteau de vorbă în grupuri mici pe la colţuri ori făceau curte fetelor pe sub ferestrele caselor. Cei mai mulţi vorbeau latineşte, fapt pentru care cartierul în care locuiau era cunoscut în tot Parisul drept Cartierul Latin.

Noaptea s-a lăsat peste ei, când încă mai călăreau la pas prin piaţa Sorbonei, slab luminată de torţele aprinse pe faţadele modestului edificiu care adăpostea universitatea în care învăţatul Gurielf Labox îşi ţinuse mulţi ani la rând magistralele lecţii de geometrie, aritmetică şi astronomie. Salietti şi-a adus aminte de cei doi ani pe care îi petrecuse în aulele universităţii, iar Weienell s-a cutremurat, trecând iar prin locurile pe care ea şi tatăl ei le străbăteau de când se ştia. Dar de astă dată Weienell era înspăimântată şi se temea la fiecare pas ca ar putea-o recunoaşte cineva, care ar dori să afle de ce ea şi

părintele ei dispăruseră într-o bună zi de acasă, fără să dea nimănui de veste că plecau şi fără să se mai ştie nimic de ei.

Pe ulicioarele pe unde au apucat-o, abia de ardea câte un opaiţ ori o torţă, aşa că oricui i-ar fi venit greu s-o recunoască în bezna groasă pe tânăra şi frumoasa Weienell Labox. Au trecut pe lângă ei care trase de vite de povară, tropăind zgomotos pe pavele şi obligându-i să se lipească de pereţii caselor, să-şi ţină caii în loc ca să nu dea peste ei catârcele ori roţile butucănoase din lemn, pe care le păştea primejdia de a se prăbuşi sub greutatea poverilor din căruţe.

Înainte de a ajunge acasă, Weienell le-a arătat la capătul uliţei o poartă flancată de două coloane, pe care se sprijinea un buiandrug din piatră.

— Nu-mi închipuiam că locuieşti într-o casă atât de impunătoare, a recunoscut Grimpow, privind faţada.

— Bunicul meu a fost un notar foarte apreciat la curtea regelui şi a ajuns atât de înstărit, încât părintele meu, singurul lui fiu, să poată studia şi avea o locuinţă onorabila.

— În podul acestei case eu mi-am petrecut doi dintre cei mai frumoşi ani ai vieţii, şi-a amintit Salietti melancolic.

— Unde ţii cheia? a întrebat-o Grimpow pe Weienell, închipuindu-şi că le mai rămânea de dezlegat şi acest nebănuit mister.

— Cea pe care am luat-o cu noi, când am plecat spre cătunul Cornill, a rămas la han împreună cu bagajul nostru, când ne-au ridicat soldaţii baronului Figüeltach de Vokko, dar tata a lăsat o cheie într-o gaură de taina din spatele însemnelor breslei notarilor, cioplita pe cornişa din piatră de deasupra porţii.

— Rămâneți aici şi fiţi atenţi, poate că va fi de trebuinţă să plecăm în galop. Eu am să mă apropii cu calul şi am să iau cheia. Nu mişcaţi, până nu vă deschid poarta şi verific dacă nu ne paşte vreo primejdie, da? a poruncit Salietti în şoaptă.

Weienell şi Grimpow au încuviinţat, dar, chiar când să se îndrepte Salietti către casă, o lumină s-a aprins brusc în spatele uneia dintre ferestre şi l-a făcut să stea locului, ca şi cum flăcăruia i-ar fi împietrit calul.

— E cineva în casă! a exclamat.

— S-a aprins lumina în odaia de lucru a tatălui meu! a observat Weienell alarmată.

— Mai avea cineva cheia de la poartă? a întrebat-o Grimpow, la fel de nelămurit ca prietenii lui.

Weienell a făcut semn cu capul că nu, căci nici nu putea să vorbească, iar chiar atunci lui Grimpow i-a dat prin minte să le pomenească de senzaţia pe care o avusese în catedrala Notre-Dame, că o umbră îl privea din amvon; dar băiatul s-a căit pe loc de gândul lui şi şi-a zis că senzaţia nu fusese decât rodul imaginaţiei şi că, dacă le vorbea despre ea, nu izbutea decât să-i facă şi mai multe griji lui Weienell.

Salietti şi-a tras calul lângă Weienell şi i-a întins mâna.

— Te-am prevenit că-i foarte primejdios să vii aici, i-a adus aminte. Cineva ţi-a ocupat casa, încredinţat că nici părintele tău, nici tu n-aveţi să vă mai întoarceţi nicicând, a adăugat, cuprins de furie.

— Şi cine-ar fi putut şti aşa ceva? a întrebat Weienell, când şi-a mai revenit din zăpăceala.

— Călugărul dominican Bulvar de Goztell şi un spion ori slujitor de-al lui. Dacă vrei, pot să bat la poartă, ca să aflu, dar ar fi ca şi cum aş striga în gura mare că tu, ori cineva foarte apropiat părintelui tău şi învăţaţilor din societatea secretă Ouroboros, daţi iar târcoale prin Paris, a prevenit-o Salietti.

— Nu, cred că-i o mare greşeală să-i punem chiar noi pe urmele noastre pe zbirii inchizitorului ucigaş, a recunoscut Weienell, hotărâtă să nu ajungă să-şi plângă singura de milă.

— Atunci să plecăm o dată pentru totdeauna din Paris. Nimic nu ne mai reţine aici, i-a poftit Grimpow.

— Şi unde-o să ne ducem, după ce ne terminăm căutările la Chartres? Nu ne putem petrece restul vieţii ca nişte certaţi cu legea, fugind dintr-un loc într-altul şi temându-ne să nu fim prinşi în orice clipă, i-a lămurit Weienell.

— Ne vom duce în Italia. Am să vând micul palat al bunicului Jacopo de Estaglia din Piemont şi vom cumpăra o casă la Florenţa, care-i o republică liberă şi prosperă, departe de înrâuririle papilor şi ale împăraţilor, unde vom putea începe o viaţă nouă, fără teamă de teroarea inchizitorilor şi de lăcomia puternicului rege al Franţei. Acum suntem o familie, iar Grimpow

are trebuinţă de un cămin unde să trăiască şi de o universitate modernă unde să studieze şi să înceapă alcătuirea unei noi societăţi secrete de învăţaţi, care va continua să poarte numele de Ouroboros.

Poarta de miazăzi din zidurile cetăţii Parisului era năpădită de căruţe, care cu boi, cai şi călători. Când au plecat din cetate şi îi puteau încă zări, profilate pe negrul cer al nopţii, crenelurile şi turnurile, Grimpow nici măcar n-a privit în urmă, căci se uita cu nesaţ la nenumăratele caravane de pelerini, care îşi începeau aici drumul spre Compostela, profitând de apropierea verii. Zefirul era cald, cu toate că sufla dinspre miazănoapte, iar bolta neagră a cerului era senină, încărcată de stele, pe care Grimpow le-a unit în închipuire, până a desenat drumuri nesfârşite, la fel ca atunci când schiţase constelaţii pe planisfera hărţii Drumului Nevăzut. Pe când, profitând de dulcea tihnă a nopţii, se îndreptau călare spre cetatea Chartres, Grimpow a văzut strălucind deasupra capetelor lor constelaţiile Casiopeea şi Ursa Mică la miazănoapte şi sub ele coada lungă a Dragonului şi Ursa Mare, iar la miazăzi Fecioara cu steaua Spicul, care marca pe hartă locul cetăţii Chartres pe Pământ, sub ea, constelaţia Balanţei, a Scorpionului şi a Centaurului, iar la răsărit, Gemenii, Racul şi Hidra.

Au cinat şi s-au odihnit câteva ceasuri la un han pentru pelerini, aflat la câteva leghe de Paris, şi, de cum s-a crăpat de ziuă, au pornit iar la drum. Cetatea Chartres era la o zi de mers călare şi voiau să ajungă la catedrală înainte de căderea serii şi închiderea porţilor. Cei trei călăreţi ştiau că voiajul lor în căutarea tainei învăţaţilor se apropia de sfârşit şi că apoi aveau să înceapă o viaţă nouă foarte departe de Franţa, în cetatea Florenţei, unde nimeni n-avea să-i cunoască şi nici să bănuiască măcar vreodată că ei erau singurii posesori ai pietrei filosofale, *lapis philosophorum*, a magicei chei a tuturor misterelor. Dar nici Grimpow, nici Weienell, nici Salietti nu ştiau de ce-aveau să dea în cetatea Chartres, dacă, într-adevăr, era neîndoios că tocmai în catedrala ei stătea ascunsă taina învăţaţilor. Le era greu să-şi închipuie un obiect, un mecanism ori o maşinărie ingenioasă şi fermecata, aşa cum pomenea manuscrisul lui

Aidor Bilbicum. Erau însă toţii trei încredinţaţi că nu era vorba despre Sfântul Graal din legende, nici de Arca Alianţei, nici de vreun pergament care vorbea de zeii din Antichitate ori de religiile lor. Dar atunci ce putea fi, despre ce putea fi vorba? Ce transportaseră în urmă cu două veacuri, de la Ierusalim în Franţa, cei nouă cavaleri ai Templului lui Solomon, din însărcinarea societăţii secrete a învăţaţilor numite Ouroboros, care să fi fost atât de râvnit de papa Clement al V-lea şi de regele Franţei, încât amândoi să fie gata să împlinească, pentru obţinerea sa, măceluri atât de crunte precum cel al cavalerilor Ordinului Templierilor şi cel din castelele Cercului de Piatră? Putea cu adevărat taina învăţaţilor să-l facă nemuritor pe cel care o afla? Să fi fost vorba de un uriaş tezaur alcătuit din aur, pietre scumpe şi giuvaiere din exoticele ţinuturi ale Orientului, care ar face din cei ajunşi să le stăpânească cei mai avuţi oameni de pe Pământ? Sau să fie, oare, vorba de un soi de armă de neînchipuit, în stare să distrugă orice duşman, oricât de puternic şi de temut ar fi fost, aşa cum spuneau multe legende?

Acestea şi câte alte înlănţuiri de întrebări roiau în mintea lui Grimpow, a lui Weienell şi a lui Salietti, deşi niciunul dintre ei nu le spunea cu glas tare. Se întrebau chiar ce-avea să se întâmple odată aflată taina învăţaţilor şi cum aveau s-o ducă ei la Florenţa, ca s-o ascundă iar. Dar, oricare ar fi fost taina, Grimpow ştia că toate întrebările lor aveau să-şi găsească răspunsuri odată cu dezlegarea ultimei enigme, cea aflată în catedrala din Chartres, deoarece, aşa cum putuse observa în lunga-i călătorie, presărată cu o mulţime de enigme complicate şi înlănţuite, totul se poate lămuri şi pricepe, când dispui de cheile potrivite. Dar Grimpow îşi spunea în sinea lui şi că, după clipele ba de tragedie, ba de fericire, pe care le trăise din îndepărtata zi când găsise piatra în mâna unui cavaler mort în zăpada care acoperea munţii din ţinutul Ulipens, era totuşi cu putinţă să nu poată merge dincolo de coloanele de trecere, nici intra în labirint, şi totul să rămână o simplă himeră, care să-i fie de folos doar ca să înceapă să trăiască neliniştile uceniciei şi ale cunoaşterii, ca şi cum căutarea tainei învăţaţilor n-ar fi fost, la urma urmelor, decât o căutare de sine, a propriei identităţi

omeneşti în nelămuritul labirint al vieţii, în interiorul căruia avea să crească, la fel ca din sămânţa fertilă, floarea înţelepciunii.

O altă observaţie pe care n-a uitat Grimpow s-o facă în sinea lui era că din momentul când Aidor Bilbicum şi primii învăţaţi din societatea Ouroboros îşi ascunseseră taina trecuseră două veacuri de-acum, în decursul cărora putuseră avea loc multe şi nebănuite întâmplări, de care ei n-aveau habar. Secolele schimbă cursul istoriei cu aceeaşi uşurinţă cu care furtuna devastatoare poate schimba făgaşul unui râu şi era chiar cu putinţă ca înşişi învăţaţii din societatea Ouroboros, care o ascunseseră, să-i fi schimbat locul ori s-o fi distras, ori întreaga taină a învăţaţilor putea să nu fie decât o nouă legendă printre nenumăratele legende pe care bătrânii le istoriseau tinerilor la gura sobei, în friguroasele nopţi de iarnă, ori despre care vorbeau trubadurii în cântece şi balade.

Turlele zvelte şi ascuţite ale bisericilor şi ale catedralei din Chartres se înălţau spre cerul portocaliu al zării, care ardea în vâlvătăile înserării, pictând în auriu holdele de grâu care se întindeau jur-împrejurul cetăţii.

În ciuda climei din acel anotimp al anului şi a numeroşilor pelerini care soseau la catedrala din Chartres, cetatea răspândea în amurg o tihnă puţin obişnuită, favorabilă împlinirii ţelurilor cu care cei trei tineri călăreau pe drumul pietruit, mărginit de copaci, de pe care se puteau zări răstoacele râului, numeroasele mori care-şi roteau aripile peste maluri, tăbăcăriile pentru blănuri şi piei, podurile din lemn, spălătoarele răspândite, ca nişte mici bordeie, pe sub ulmi, casele, bisericile şi chiar catedrala, care se sumeţea înaltă deasupra oraşului, ca un uriaş din piatră.

Au intrat în piaţa catedralei, după ce au dat o raită printr-o mică mahala cu case pitoreşti din şarpantă, şi au găsit uşor un grajd unde caii să li se poată hrăni şi odihni după drumul lung şi obositor. Grăjdarul a îngrijit caii pe tăcute, căci era surd din naştere şi se înţelegea cu ei făcând felurite gesturi cu mâinile, scoţând un gângurit de neînţeles, urmat de un zâmbet fără sfârşit, care s-a făcut tot mai larg când a văzut în mâna pe care i-o întindea cavalerul o pepită din aur.

În faţa porticului central al catedralei, au rămas numaidecât surprinşi că porţile de pe faţada dinspre apus nu erau închise. Au privit jur-împrejur, căutând pe cineva care să le lămurească pe ce se întemeia acel fapt atât de neobişnuit în toiul primăverii, şi s-au apropiat de un moş cu barba deasă care le ieşise în cale. Salietti s-a interesat de pricina pentru care porţile catedralei rămăseseră deschise. Moşul le-a istorisit că la Chartres era zi de sărbătoare şi toţi orăşenii, nobili sau prostime, luau parte la o drăgaică câmpenească, o serbare care dura până în zori, sub zidurile cetăţii, în streaşina copacilor de peste râu, cu focuri de tabără, cu de-ale gurii, băutură, muzică, dansuri şi multă zarvă. Le-a spus şi că vor găsi deschisă şi intrarea dinspre miazănoapte a catedralei, numită Porticul Iniţiaţilor.

Vorbele lui au deşteptat curiozitatea lui Grimpow, care n-a mai stat pe gânduri şi l-a descusut pe moş, prefăcându-se că nu ştia cine erau Iniţiaţii.

— Şi de ce are un nume atât de ciudat?

— Ei bine, pe acolo intrau întotdeauna în catedrală membrii breslelor constructorilor, ale zidarilor, ale pietrarilor – ucenici, calfe şi meşteri şi ea nu poate fi niciodată închisă, nici măcar atunci când catedrala e goală, l-a lămurit moşul, făcând o reverenţă în semn de rămas-bun şi continuându-şi drumul spre râu.

Grimpow a simţit ceva ciudat, care îl făcea să se mişte fără urmă de sfioşenie în uimitoarea incintă de piatră, de parcă n-ar fi stat pentru întâia oară în faţa catedralei ori ar fi privit-o multe nopţi la rând în somn, iar toate simbolurile şi tainele ascunse în ea i-ar fi fost cunoscute, deşi imaginile pe care izbutea să le zărească acum i se prefirau în minte ca un hăţiş de vise neterminate.

Pe când Weienell şi Salietti discutau între ei despre ce le rezerva viitorul în îmbelşugata republica italiana a Florenţei, Grimpow s-a apropiat de porticul catedralei, ca să admire sculpturile aşezate de-o parte şi de alta a robustelor porţi de intrare, orientate spre apus, şi a văzut că în stânga lui se aflau trei figuri, doi bărbaţi şi o femeie. Toţi trei ţineau în mâini o carte groasă, iar unul dintre ei avea un sul din pergament. Văzându-i, Grimpow n-a mai avut nicio îndoială că ei erau

reprezentările limpezi ale învăţaţilor din societatea secretă Ouroboros, care păzeau cu cărţile, singurele arme ale înţelepciunii, intrarea în lăcașul sfânt, unde stătea ascunsă taina învăţaţilor.

— Să dăm o raită în jurul catedralei şi să căutăm porticul dinspre miazănoapte. Trebuie să aflăm pe undeva coloanele de trecere, dincolo de care trebuie să mergem, ca să intrăm în labirint, a propus Salietti, hotărât să dea cât mai iute de taina învăţaţilor ori ce-o li fost ascuns acolo şi dorind să profite de calmul şi singurătatea de care se bucurau în acele clipe.

Au dat ocol catedralei, îndreptându-se spre porticul de miazăzi, luând aminte pe îndelete la măreţia frumoasei construcţii, care părea, într-adevăr, o lucrare a zeilor, căci piatra avea limbajul ei, aşa cum le atrăsese atenţia schivnicul pe care îl întâlniseră lângă schitul din împrejurimile Ulipensului. Un limbaj scris cu semnele artei şi ale fanteziei omeneşti, în stare să creeze cea mai sublimă frumuseţe nepieritoare.

Nici nu şi-au început bine ocolul, că în colţul format de pridvorul cu trepte al porticului cu faţada au dat de o scăriţă pe jumătate ascunsă în podea, care cobora până la o poartă mare din fier.

— Aici trebuie să fie cripta, le-a spus Salietti, apropiindu-se şi încercând să deschidă fără succes poarta, în vreme ce Grimpow îşi aducea aminte de lugubra şi misterioasa criptă a bisericii din cătunul Cornill, unde izbutiseră să plimbe hicea, şi să deschidă sarcofagul în care dormea manuscrisul lui Aidor Bilbicum, care istorisea povestea pietrei.

Grimpow şi-a dorit din tot sufletul ca acele coloane de trecere pe care trebuiau să le străbată pentru a intra în labirint să nu fie tocmai acolo, în lumea de sub pământ a morţilor, unde totul era la fel de sinistră şi de negru ca în Hadesul mitologiei greceşti.

Au mers spre faţada de răsărit, atenţi la orice semn sau indiciu care i-ar fi putut ajuta în căutare, şi au continuat să cerceteze cu luare-aminte fiecare cotlon, fiecare coloană şi capitel, fiecare basorelief cioplit în timpane şi fiecare dintre sculpturile fără număr, care împodobeau catedrala ca nişte făpturi împietrite pe veci.

Ajungând la intrarea de miazănoapte, chiar cea pe care moşul o numise Porticul Iniţiaţilor, au găsit-o deschisă şi au putut pătrunde în catedrală.

— Pe această poartă putem intra, a spus Salietti.

Chiar atunci, Weienell a observat că lângă portic erau două coloane cu ceva cioplit în relief înlăuntrul unor ocniţe, care se sprijineau pe capiteluri, iar sub ele era o inscripţie ciudată în limba latina.

— Ia priviţi! a exclamat, încredinţată că găsise ceea ce căutau.

Grimpow şi Salietti şi-au îndreptat pe loc privirile spre capitelurile celor două coloane subţiri şi s-au uitat la cele două scene cioplite în piatră, care începeau să le grăiască fără vorbe într-un limbaj ermetic.

— În prima scenă a basoreliefului se vede limpede o arcă dusă într-un car cu boi, iar în a doua un bărbat o acoperă cu un văl, în mijlocul unui câmp care geme de leşuri, a descris Weienell ceea ce vedea.

— Unul din leşuri pare să fie al unui cavaler care are cămaşă din zale, a adăugat Salietti.

— E chiar istoria celor nouă cavaleri care, ascunzând taina învăţaţilor într-o căruţă, au transportat-o din cetatea Ierusalimului la Paris; tocmai din această pricină bărbatul din imagine pune peste arcă un văl, iar legendele dau ca neîndoielnic faptul ca aceea era comoara templierilor. Aşa povesteşte şi Aidor Bilbicum în manuscrisul despre istoria pietrei, a adăugat Grimpow.

— Sub scenele cu căruţa şi arca e o inscripţie scrisă în limba latină, a atras luarea-aminte Salietti.

— Oare ce-o fi însemnând? s-a mirat Weienell.

— Nu izbutesc să pricep prea bine, a răspuns Salietti.

Grimpow şi-a luat pergamentul cu notiţe şi micul cărbune şi a copiat inscripţia.

HIC AMITITUR ARCHA CEDERIS

— Scrise aşa, vorbele n-au un înţeles limpede în latineşte. HIC înseamnă „aici“, „în acest loc“; AMITITUR pare să fie o vorbă

capricioasă, care nu există în limba latină, cu toată sonoritatea ei, deşi ar putea deriva din amitto, al cărui adevărat înţeles este „a trimite departe”, şi s-ar putea tâlmaci şi cu „a părăsi” ori „a ascunde”; ţinând seama de imaginea în relief, pare limpede că ARCHA e „arcă”; dar cuvântul CEDERIS e mai neclar şi nici nu-i aflu un înţeles mai limpede, dacă nu cumva CEDRIS e o forma de a face referire la cedo, care înseamnă „a ceda”, ori e vorba de fiederi. Caz în care tălmăcirea corectă ar fi „alianţă”, a subliniat Salietti, care îşi cunoştea foarte bine limba maternă.

— Atunci, după teoria ta, inscripţia pare să fie scrisă într-o latină puţin obişnuită şi ar putea însemna că aici a fost trimisă de departe lada cedată, ori Arca Alianţei, a rezumat Weienell.

Salietti a căzut pe gânduri, încercând să-i afle un înţeles mai potrivit inscripţiei atât de neclare, iar după o vreme a zis:

— E posibil ca interpretarea să nu fie foarte precisă.

— Dacă luăm în consideraţie că, precum ne-a învăţat medicul Humius, în casa lui din Metz, în limbajul vechilor învăţaţi nimic nu-i ceea ce pare, nu m-ar mira ca inscripţia să fie doar o pastişă a latinei, asemenea ei, având ţelul de a-i îndemna s-o interpreteze pe cei care trebuie să-i afle adevăratul înţeles. După spusele tale, cu care-s de acord, inscripţia ar putea spune, fără s-o facă însă cu precizie, că în acest loc stă ascunsă taina învăţaţilor, care a fost trimisă de foarte departe, a perorat Grimpow.

— Şi eu sunt de acord cu deducţiile voastre. Reliefurile cioplite pe capitelurile coloanelor reproduc, fără nicio urmă de îndoială, dramaticul voiaj al celor nouă cavaleri templieri, care au dus taina învăţaţilor de la Ierusalim în Franţa. Şi tocmai asta-i trecerea pe care o simbolizează coloanele care apar sub acest nume atât pe harta Drumului Nevăzut, cât şi în manuscrisul lui Aidor Bilbicum. Aşa că să mergem dincolo de coloanele de trecere şi să intrăm în labirint, ca să semănăm sămânța şi să vedem crescând floarea.

Când au intrat prin Porticul Iniţiaţilor, lumina slaba a amurgului încă mai pătrundea prin nesfârşitele vitralii care înconjurau înaltele naosuri ale catedralei din Chartres, formând un covor diafan, în delicate nuanţe de roşu, galben, negru,

albastru şi verde, pe care apăreau reprezentate scene fără şir din Biblie şi din viaţa de zi cu zi. În faţa nemărginitei înşiruiri de lumini şi imagini nepereche, Grimpow a înţeles de ce vorba ARTE de pe harta Drumului Nevăzut forma parte din cuvântul CHARTRES şi a simţit înmărmurit că piatra pe care o purta atârnată la gât începea să prindă culoarea roşie a jăraticului, aşa cum i se întâmplase şi la mănăstirea din Brinkdum, în noaptea de după ce-l găsiseră pe cavaler mort în munţi.

— Labirintul despre care vorbeşte manuscrisul lui Aidor Bilbicum poate fi cel al imaginilor reprezentate în aceste vitralii fermecate. Cred că trebuie să ne grăbim, înainte ca soarele să apună de tot, dacă vrem să aflăm unde trebuie să semănăm sămânța şi să vedem floarea crescând, i-a sfătuit Weienell, hotărâtă să cerceteze până la ultima scenele biblice reprezentate pe vitralii.

Au început cu rozeta mare de pe porticul de miazănoapte, care reprezenta o Fecioară înconjurată de regi şi profeţi, şi au continuat cu naosul lateral de la răsărit, cercetând vitraliile bucată cu bucată şi de jos în sus, ca şi cum imaginile ar fi urcat de la pământ la cer şi de la dreapta la stânga, aşa cum era scris şi textul ultimelor cuvinte, aflat la picioarele diavolului sculptat în catedrala din Paris. Pe fiecare vitraliu apăreau numeroase figuri omeneşti şi divine, motive abstracte şi ornamente vegetale, încadrate în nenumărate cercuri, pătrate, triunghiuri şi octogoane, aliniate într-o exuberantă succesiune de lumini celeste şi o nemărginire de culori.

Grimpow ţinea piatra în mână şi-i simţea lumina roşiatică şi căldura, ca pe un semn neîndoielnic că taina învăţaţilor era foarte aproape de el, ascunsă într-una dintre acele coloane colosale ori sub vreo dală din piatră, dintre cele care acopereau podeaua catedralei.

Sub arcurile ogivale ale bolţilor de înţelepciune şi mister, Weienell şi Salietti simţeau şi ei apropiata prezenţa a ceva magic şi fermecat, a ceva uimitor şi de neînchipuit, în stare să lumineze pe veci întunecatul univers al vremii şi al viitorului lor. La urma urmelor, cuvintele Univers şi Timp nu apăruseră doar aşa, la întâmplare, în enigmele pe care le rezolvaseră până să ajungă la Chartres.

Weienell a văzut prima strălucirile luminii de aur pe dalele din naosul de miazăzi al catedralei şi a descoperit că nici constelaţia Fecioarei nu apăruse printr-un capriciu pe harta Drumului Nevăzut, fiindcă steaua ei, care strălucea cel mai tare pe cer, Spicul, corespundea poziţiei cetății Chartres pe Pământ. Întâmplătoare nu fusese nici apariţia cuvântului „Spic“ printre cuvintele din pătratul cu litere, pe care îl aflaseră la picioarele diavolului cioplit în catedrala din Paris, căci aveau acum în faţa lor o dală albă, diferită de toate celelalte care alcătuiau podeaua din piatră a catedralei, pe care era încrustat un spic din metal aurit, asemenea aurului alchimiştilor.

Văzând-o, Weienell s-a cutremurat de emoţie.

— Spicul, al cărui nume îl poartă steaua cea mai strălucitoare din constelaţia Fecioarei şi care apărea în pătratul cu litere şi printre ultimele cuvinte, e şi în catedrala din Chartres! a exclamat.

— Atunci poate că el dă semnul hotărâtor că taina învăţaţilor stă ascunsă sub dala din piatră. Poate că tocmai spicul arată locul precis unde trebuie semănată sămânţa, ca să vedem floarea crescând, a spus Salietti, la fel de uimit ca Weienell.

Grimpow n-a zis nimic, s-a ghemuit pe vine şi a apropiat piatra pe care o ţinea în mână de spicul auriu, care îi strălucea sub priviri în ultimele raze de soare ale zilei, ce dădeau înapoi în faţa negurilor nopţii.

Toţi trei au aşteptat plini de nădejdi să aibă loc minunea şi în dala albă să se deschidă sub picioarele lor o trecere secretă care să-i ducă, în sfârşit, la taina învăţaţilor, aşa cum li se întâmplase în cripta bisericii din Cornill ori în odaia pecetluită din fortăreaţa castelelor din Cerc. Dar spicul şi dala au rămas neclintite la locul lor, iar pe chipul lui Salietti s-a putut citi o mare dezamăgire.

— Poate că nu-i chiar aşa simplu cum am crezut, a recunoscut Grimpow, fără să se simtă descurajat.

— Mă duc să aprind nişte lumânări, înainte ca bezna să pună stăpânire pe întreaga catedrală şi să nu ne mai vedem nici măcar umbrele, a glăsuit Salietti, îndreptându-se numaidecât către prezbiteriu, unde câteva lumânări ardeau în faţa altarului.

Dar, înaintând în naosul central, tânărul cavaler a zărit ceva care i-a atras atenţia. Sub picioarele lui, podeaua din piatră devenea treptat o întindere de cercuri concentrice, alcătuite unul după altul din dale de culoare brună, diferite de celelalte.

Impresionat de descoperire, a dat fuga la altar, de unde a luat câteva lumînări, le-a aprins de la flacăra celor care ardeau şi s-a întors în locul unde-l aşteptau Weienell şi Grimpow.

— Am găsit labirintul! a exclamat, fără să-şi mai poată stăpâni entuziasmul. Veniţi, e aici, alături, în naosul central, foarte aproape de intrarea principală, a adăugat, luând-o pe Weienell de mâna şi trăgând-o de parcă voia s-o răpească.

Grimpow i-a urmat, iar gândurile i-au zburat sus, ca vulturii maiestuoşi, încercând să-și închipuie ce avea să fie în labirint. În biblioteca mănăstirii din Brinkdum, băiatul studiase cu fratele Rinaldo din Metz înţelesurile simbolurilor nespus de vechi, cu antecedente istorice care veneau din hăurile timpului, precum şi labirinturile din insula Lemnos, de la Clusium ori din Creta. Un labirint era un loc al confuziei, o capcană unde puteai intra, dar din care nu mai puteai ieşi decât dacă dispuneai de firul Ariadnei din mitologia greacă. Inima îi bătea mai tare în răstimpuri, iar lumina dată de piatra pe care o avea în mână, piatra filosofală, ori *lapis philosophorum*, lumina dată de cheia tuturor misterelor era pe cale să atingă tăria magică.

Şi-au oprit paşii în faţa primei linii în forma de cerc din labirint, pe marginea căreia stăteau deschise nenumărate semicercuri, care îi dădeau un aspect dinţat.

— Da, asta-i, fără nicio urmă de îndoială, un labirint, deşi nu chiar cel pe care mi-l închipuiam. Eu aşteptam o înşiruire complicata de treceri pe sub pământ, cu neputinţă de deosebit, a admis Weienell, urmărind cu privirea întreaga podea a catedralei.

— Şi eu aşteptam un labirint mai complicat, trebuie să mărturisesc. Credeam că aveam să dăm de intrarea cine ştie cărei treceri pe sub pământ, dar acesta-i pe faţa podelei şi nu văd să aibă nici ziduri, nici treceri, a observat Grimpow.

— Mi se pare că-i un singur culoar deschis, care, urmând conturul cercurilor concentrice şi al numeroaselor

circumvoluţiuni, duce direct în mijlocul labirintului, a subliniat Salietti.

— Floarea! a strigat Grimpow, nemaiputând de bucurie. Floarea e în mijlocul labirintului, a ţipat înmărmurit şi numaidecât şi-a luat pergamentul şi a desenat ruta pe care o urmase cu privirea, apoi toţi trei au admirat uluiţi petalele florii, care strălucea în mijlocul drumului neobişnuit şi complicat, închis într-un cerc.

— Să căutăm acum intrarea în labirint, a propus Weienell şi a început să parcurgă cu privirea marginea dinţata a cercului, până a ajuns într-un punct, unde se afla o deschidere prin care se putea pătrunde pe drumul care fusese pictat pe podeaua catedralei.

Pe toţi trei i-a încercat o profundă emoţie, la gândul că erau în apropierea tainei învăţaţilor, de parcă i-ar fi adulmecat cu toate simţurile prezenţa magică, cu toate că era atât de bine ascunsă. Drumul către floarea despre care pomenea manuscrisul lui Aidor Bilbicum se afla, în sfârşit, în faţa lor, şi acum nu mai trebuiau decât să-l străbată, ca să semene sămânța, care nu putea fi alta decât piatra pe care Grimpow o ţinea în mână, căci ea avea forma unei seminţe exotice. Dar unde trebuiau, oare, s-o semene şi ce avea să se întâmple apoi? se întrebau cu toţii, aţâţaţi de mister.

— Să intrăm şi să mergem prin labirint, până ajungem în centru, şi abia când vom ajunge acolo ne vom gândi cum să

semănăm sămânța, ca să vedem floarea crescând, le-a dat Grimpow ideea.

Weienell şi Salietti l-au privit, şi în ochi li s-a citit toată dragostea şi respectul care îl încercau pentru el. Niciunul din ei nu-şi închipuise că ar fi putut cunoaşte vreodată un băiat atât de deştept şi de înţelept ca Grimpow şi amândoi erau mândri că era cel mai bun prieten al lor.

— Grimpow, trebuie să intri singur în labirint, a proclamat Weienell, luându-l de mână cu căldură. Liniile labirintului desenat pe podea sunt atât de înguste, tocmai ca să arate că drumul spre miezul florii se poate străbate doar de unul singur, ca şi cum pelerinul care intră acolo ar face un lung drum lăuntric şi ar ajunge să descopere fiinţa genială ascunsă în sinea lui, cu care nu poate fi egală nicio altă minune a lumii.

— Weienell are dreptate. Tu ai găsit piatra învăţaţilor, şi ea te-a ales pe tine, îţi aduci aminte? Tu eşti singurul care-i poate afla taina.

— Dar aici am ajuns împreună! Piatra misterioasă e şi a voastră, şi a mea, în egală măsură, a protestat Grimpow, nesimţindu-se în stare să-şi asume de unul singur răspunderea intrării în labirint şi dezlegarea tainei învăţaţilor.

— Noi te-am însoţit doar, ca să poţi duce la bun sfârşit misiunea a cărei împlinire au început-o părinţii noştri. Datoram acest lucru lor şi visurilor lor. Dar nici Salietti, nici eu nu putem simţi înrâurirea pietrei la fel de viu ca tine. În mâinile noastre, ea nu-i decât o biată piatră, un simplu mineral cu aer ciudat. Numai în mâinile tale piatra simplă devine ceva la fel de minunat ca lumina roşie care vine din interiorul ei.

— Hai, Grimpow, intra în labirint, te aşteptăm aici şi n-avem de gând să te pierdem din ochi nicio clipă, a poruncit Salietti, ca să-l liniştească.

Grimpow a tras adânc aer în piept şi s-a îndreptat spre intrarea în labirint. S-a codit o clipă, apoi a început să păşească încet printre liniile care marcau drumul. După câţiva paşi, drumul desenat pe podeaua catedralei cotea la stânga şi ducea în cealaltă parte a labirintului. Apoi Grimpow s-a liniştit puţin câte puţin şi a început să-l încerce ciudata simţire că lumina pietrei pe care o ţinea în mână era tot mai vie şi părea să-i

lumineze mintea şi sufletul într-un fel cu totul nou. Pe măsură ce înainta prin labirintul desenat pe podea, dând roată ba într-o parte, ba într-alta, ba de la răsărit la apus, ba spre miazăzi ori spre miazănoapte, îşi aducea aminte de cele scrise în nota pe care Gurielf Labox i-o lăsase lui Salietti în biserica din Cornill şi în manuscrisul lui Aidor Bilbicum pe care îl găsiseră acolo, când plecaseră în căutarea tainei învăţaţilor, şi le spunea pe de rost în sinea lui, ca pe frumosul poem scris de un trubadur.

Dacă plimbi hicea,
se va deschide cripta fără leş,
unde doarme istoria.
Călătoreşte în cetatea răvaşului
şi acolo întreabă de cine nu-i,
atunci ai să auzi vocea umbrelor.
Urmează drumul semnului şi caută odaia pecetluită,
unde timpul e viaţă şi moarte.
Dar numai dacă atingi nemurirea,
vei izbuti să vezi Drumul Nevăzut.
El te va duce până în insula lui Ipsar,
locuită de făpturi fantastice şi de monştri;
înfruntă diavolul,
şi la picioarele lui vei găsi ultimele cuvinte.
Apoi mergi dincolo de coloanele de trecere
şi intră în labirint.
Acolo seamănă sămânța
şi vei vedea floarea crescând.

Atunci, într-o rapidă succesiune de imagini, şi-a revăzut viaţa încă de pe când, fiind doar un băietan, plecase din cătunul unde se născuse, şi-a amintit de chipul dulce al mamei, când îşi luase rămas-bun de la el, de prietenul său, Durlib, de cavalerul mort în munţii din ţinutul Ulipens, de monahii de la mănăstirea din Brinkdum şi de câte învăţase de la ei. Şi s-a simţit norocos că-l cunoscuse pe Salietti şi plecase în tovărăşia lui să caute taina învăţaţilor. Plimbaseră hicea împreună şi găsiseră în cripta bisericii din cătunul Cornill manuscrisul în care Aidor Bilbicum spunea povestea pietrei. Şi tot împreună o salvaseră pe

Weienell din ghearele baronului Figüeltach de Vokko şi trăseseră împreună cu ea la hanul lui Junn cel Şchiop din cetatea Strasbourgului, unde, cu ajutorul hangiului, găsiseră pe cine nu era şi auziseră vocea umbrelor, ascunzându-se apoi de inchizitorul Bulvar de Goztell în castelele Cercului de Piatră. Şi el, şi Weienell deveniseră nemuritori, izbutind să scape cu viaţă din primejdioasa capcană aflată în odaia pecetluită, unde timpul era viață şi moarte, la fel cum Salietti izbutise şi el să scape cu viață din masacrul căruia îi căzuseră victime ducele Gulf şi credincioşii lui cavaleri, înfrânți de oştile neştiinţei. Cu toate acestea, ei trei au continuat să meargă pe Drumul Nevăzut, care i-a purtat până în insula lui Ipsar, din cetatea Parisului, locuită de fiinţe fantastice şi de monştri, iar la picioarele diavolului au aflat ultimele cuvinte ale învăţaţilor, care vorbeau de cvadratura cercului şi de contopirea făpturii omeneşti cu Dumnezeu. Iar acum, merseseră dincolo de coloanele de trecere, iar el intrase în labirint. Nu-i mai rămânea decât să semene sămânţa şi să vadă floarea crescând.

Ajuns în mijlocul labirintului, Grimpow a admirat petalele florii din faţa lui. Lumina pietrei era atât de vie, că părea din foc adevărat, deşi la pipăit căldura ei era dulce ca mângâierea.

Grimpow nu ştia unde trebuia să semene sămânța magică pe care o ţinea în mână, dar, înainte de a se gândi, s-a uitat spre locul de unde îl priveau Weienell şi Salietti. Erau foarte aproape de el, dar el îi vedea, cu toate acestea, de parcă i-ar fi despărţit o prăpastie, ori realitatea din labirint ar fi fost întru totul diferită de tot ce era dincolo de el. Apoi şi-a luat crâmpeiul de pergament cu notiţe şi pe el a desenat floarea.

Când a terminat desenul, şi-a dat seama că în miezul florii era un orificiu nu mai mare decât piatra lui, deschis între dalele din catedrală. S-a ghemuit încetişor şi a pus piatra acolo, fără să ezite. Atunci s-a produs miracolul, iar lumina roşiatică s-a făcut albăstruie şi atât de vie, că aproape l-a orbit. Precum o scânteie purpurie, care aleargă la fel de iute cum brăzdează cerul steaua căzătoare, lumina cea vie s-a întins numaidecât pe tot conturul florii, apoi şi-a continuat drumul, luminând fiecare linie desenată pe podea, făcând câte un zigzag la fiece cot, până când labirintul a părut să ardă tot în mijlocul unui ciudat foc albăstrui. Atunci s-au luminat toate vitraliile de pe zidurile din jurul labirintului, ca şi cum în mijlocul nopţii ar fi ieşit soarele, iar cupola neagră a catedralei s-a umplut de minuscule stele şi mici planete în mişcare, de parcă întregul univers ar fi fost creat chiar atunci. Iar Grimpow a văzut cu uimire că deasupra florii din labirint plutea o splendida sferă cerească, învăluită în ceţuri subţiri ca valurile, iar în ea se perindau nesfârşite numere şi formule matematice, imagini din timpuri trecute şi viitoare, semne şi simboluri de neînchipuit şi de neînţeles. Era de ajuns să se întrebe ceva în gând, ca să afle pe loc răspunsul în sfera cerească, chiar dacă nu era în stare să-l priceapă. Dar a înţeles numaidecât că în sferă erau toate enigmele naturii şi ale cosmosului, acolo, în faţa ochilor lui, şi că puteai pricepe şi lămuri totul, dacă deţineai cheile cu care să le dezlegi esenţa misterioasă. Aceea era tocmai esenţa cosmică a pietrei lui, piatra filosofală, *lapis philosophorum*, esenţa cheii tuturor misterelor, care avea să ajute omenirea să ajungă la înţelepciunea atotcuprinzătoare, închisă de mii şi milioane de ani, din vremurile când nu exista decât neantul, în sfera fermecată şi în negrul şi neţărmuritul firmament pe care ea dădea roată.

S-a aşezat pe podeaua rece a catedralei şi a rămas ceasuri la rând pe gânduri, privind armonia micului univers care se ivise în chip magic din lumina pietrei lui, la contactul ei cu floarea din labirint, şi a zărit iar, cu limpezime, aceleaşi imagini pe care la mănăstirea din Brinkdum crezuse că le întrezărea printre neclarele-i visări. A văzut explozii celeste care au mărit numărul stelelor de pe firmament de milioane de ori, cataclisme

planetare care au făcut din continente şi oceane frumoase privelişti fără timp, gheţuri veşnice care au acoperit lumea sub ceruri înnegrite de cenuşi de nepătruns, epidemii care au pustiit Pământul, maşini monstruoase şi neînduratoare care aruncau limbi de foc printre explozii oribile, războaie care au secerat vieţile a milioane de bărbaţi, femei şi copii. Dar în interiorul fascinantei sfere cereşti, Grimpow a întrezărit şi opere de artă cu forme nepereche, obiecte minunate şi maşinării de mare folos, cetăţi fantastice, cu palate din cristal, doldora de lumini care pâlpâiau în bezna nopţii şi atingeau cerul, oameni frumoşi, care purtau veşminte ciudate şi îndrăzneţe şi care hoinăreau printre mii de iuţi şi strălucitoare carete din metal în continuă mişcare, gigantice maşinării zburătoare, precum exotice păsări uriaşe din argint, şi enorme săgeţi de foc, care străbăteau firmamentul şi ajungeau în galaxii îndepărtate, pierdute în hăţişul nesfârşit al universului.

Grimpow a ştiut că a aflat taina învăţaţilor chiar în acel fermecat univers de lumină, care, în contact cu piatra, îţi îngăduia să atingi toată înţelepciunea şi, poate, nemurirea. Dar a ştiut şi că taina învăţaţilor era o veşnică şi minunată enigmă, căruia nu-i fuseseră dezlegate decât începuturile, şi că aveau să treacă alte mii de ani până când omenirea avea să descifreze în întregime acea enigmă fără de sfârşit. Deşi n-a ajuns să afle ce maşinărie magică era în stare să creeze minunile pe care le avea în faţa ochilor, nici că i-a păsat. Probabil că învăţaţii din societatea Ouroboros nu ştiuseră nici ei niciodată, fiindcă, aşa cum îl asigurase centenarul monah lipsit de lumina ochilor, Uberto de Alessandria, răspunsul la acea întrebare era dincolo de stele, iar acela era alt Drum Nevăzut, pe care niciun om nu-l putea străbate vreodată singur. Aşa cum spuneau ultimele cuvinte ale învăţaţilor, pe care el şi Weienell le găsiseră la picioarele diavolului, era o chestiune de timp şi o lucrare a Universului, în care avea să se implice cândva întreaga omenire. Dar harta noului Drum Nevăzut era aici, şi era în piatra lui. Ei aveau să înceapă să-l înţeleagă, şi de acum înainte aveau să caute în natură şi în cosmos esenţa magică a pietrei şi a sufletului omenesc, care într-o zi avea să se contopească întru totul cu Dumnezeu.

I-au trezit câteva raze de soare care au pătruns în zori prin vitraliile marii rozete de deasupra porţii de răsărit a catedralei din Chartres. Grimpow era întins pe dalele din labirint, în miezul florii, cu piatra învăţaţilor în mână, luminată de un albastru viu, ca un giuvaier scump. Weienell l-a mângâiat pe frunte şi l-a ajutat să se ridice.

— Totul a dispărut iar, a observat Grimpow obosit, privind spre cupola catedralei, unde abia în urma cu o clipă văzuse fermecata sferă cerească care plutea pe nesfârşitul firmament al stelelor.

— Acum, universul înţelepciunii e în mâinile tale, i-a adus aminte Salietti.

— Şi vor începe vremuri noi, care vor lumina pe veci universul oamenilor. Acesta a fost dintotdeauna visul părinţilor noştri şi al tuturor învăţaţilor din societatea secretă Ouroboros, iar tu eşti acum singurul lor urmaş, a glăsuit cu gingășie Weienell.

Salietti a vrut să spună că trebuiau să plece cât mai repede spre Florenţa, dar vuietul cântecelor şi al oamenilor care se apropiau i-a alarmat. Locuitorii din Chartres încheiaseră procesiunea nocturnă şi veneau cu toţii la catedrală să asiste la utrenie.

Marele portic principal al catedralei din Chartres s-a deschis larg în faţa unei noi zile, şi vesela procesiune sărbătorească a pătruns în naosul central, în vreme ce Grimpow, Weienell şi Salietti plecau tăcuţi, chiar prin Porticul Iniţiaţilor, pe unde intraseră. Nici nu trecuseră bine pe lângă faţada de apus, cu gând să meargă la grajdul unde îşi lăsaseră caii, când vocea unui bătrân, care ţipa în mijlocul gloatei, le-a atras atenţia. I-au ascultat spusele, iar Grimpow s-a gândit că glasul nu-i era necunoscut.

Ascultaţi-mi vorbele,
Necredincioşi
care-aţi umplut Pământul,
oameni care vă îndoiţi de orice minune,
necredincioşi şi bănuitori,
pe care magia
nu vă tulbură, nici nu vă nelinişteşte.

Daţi-mi ascultare şi credeţi-mă,
căci istoria ce-o spun azi
e lucru adevărat.
Ciuliţi urechile,
deschideţi-le în faţa măreţiei,
şi lăsați-vă purtaţi de fantezie,
fără înşelăciuni şi mişelii,
până la castelul dintre stele...

Dramatis personae

Grimpow, tânărul protagonist
Durlib, prietenul lui Grimpow
Kense, slujitor la mânăstirea din Brinkdum
Fratele Brasgdo, monahul bucătar
Abatele de la Brinkdum
Bulvar de Goztell, inchizitorul din Lyon
Rinaldo din Metz, monahul bibliotecar
Fratele Assben, monahul culegător de ierburi de leac
Uberto din Alessandria, monahul centenar lipsit de lumina ochilor.
Pobe de Langforg, novice
Salietti de Estaglia, cavaler rătăcitor
Meşterul Ailgrup, armurier din Ulipens
Schivnicul
Drusklo cel Sângeros, bandit
Parohul satului Cornill
Gurielf Labox, învăţat Aidor Bilbicum, învăţat
Rhadoguil de Cumilldonn, cavaler templier
Figüeltach de Vokko, baron de Alsacia
Guishval, scutierul baronului
Weienell, fiica învăţatului Gurielf Labox
Valdigor de Rostvol, cavaler aliat cu baronul
Junn cel Şchiop, hangiul din Strasbourg
Gulf de Östemberg, ducele castelelor din Cerc
Humius Nazs, medicul din Metz
Mahusle, soţia lui Humius
Askle Trubadurul, barcagiul din Chalons